

STEVE BERRY

AUTORUL BESTSELLERURILOR

CAMERA DE CHIHLIMBAR ȘI MOȘTENIREA TEMPLIERILOR

PROFEȚIA FAMILIEI ROMANOV

STEVE BERRY

PROFEȚIA FAMILIEI ROMANOV

Traducere din limba engleză

ALINA TUDORICĂ

V.1.0

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română
2007

ISBN 978-973-103-421-8

Steve Berry
The Romanov Prophecy
Ballantine Books, 2004

Steve Berry este avocat și, deși nu mai practică avocatura, este implicat în politica locală din Georgia. Interesul său pentru istorie l-a îndemnat spre cariera de scriitor. A debutat în 2003 cu thrillerul *Camera de chihlimbar*, care a devenit imediat un bestseller în Statele Unite. Următoarele sale cărți - *Profeția familiei Romanov*, *Al treilea secret*, *Moștenirea templierilor*, *Conexiunea Alexandria* - au urcat rapid în topurile întocmite de *USA Today*, *Publisher's Weekly*, *The New York Times*.

Mulțumiri.

Din nou, câteva mulțumiri. Întâi de toate, îi mulțumesc lui Pam Ahearn, care este, în același timp, agentul și prietena mea. M-a învățat multe și m-a ajutat inclusiv să aleg titlul potrivit pentru această carte. Apoi, tuturor celor de la Random House: Gina Centrello, un redactor extraordinar, care mi-a oferit șansa de a publica acest roman; lui Kim Hovey, care conduce o echipă de publicitate de nota zece, din care face parte și Cindy Murray; lui Beck Stvan, artistul care se face „vinovat” de minunata imagine de pe copertă; Laurei Jorstad, un editor cu ochi de vultur; lui Carol Lowenstein, datorită căreia paginile arată impecabil; și, nu în cele din urmă, celor de la departamentul de Marketing, Promovare și Vânzări – nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără efortul și dăruirea lor. De asemenea, multe mulțumiri lui Dan Brown, care a fost extrem de amabil cu un scriitor novice, dovedind că succesul nu afectează generozitatea. Ca și în cazul *Camerei de chihlimbar*, nu pot să nu-i menționez pe Fran Downing, pe Nancy Pridgen și pe Daiva Woodworth. Este o binecuvântare pentru orice scriitor să aibă astfel de critici. Și, în final, mulțumesc soției mele, Amy și fiicei mele, Elizabeth, alături de care am parte de o viață în egală măsură interesantă și frumoasă.

Pentru Amy și Elizabeth

Rusia, o țară în care se întâmplă lucruri ce în mod normal nu se întâmplă.

PETRU CEL MARE.

Va veni un an negru pentru Rusia; Atunci coroana va cădea de pe fruntea regală, tronul țărilor va fi înghițit de noroi, iar mâncarea multora va fi moartea și sângele.

MIHAIL LERMONTOV (1830).

Rusia: continentul misterios și întunecat, „o ghicitoare învăluită în mister și ascunsă într-o enigmă”, după cum spunea Winston Churchill, depărtată, inaccesibilă străinilor, greu de înțeles chiar și pentru nativi. Acesta este mitul, cultivat chiar de ruși, care ar prefera ca nimeni să nu descopere cum sunt ei în realitate și cum trăiesc ei de fapt.

ROBERT KAISER,

Rusia: Poporul și Puterea (1984).

Pentru toate încercările ei, pentru toate greșelile ei, povestea Rusiei la sfârșitul secolului (al douăzecilea) trebuie spusă ca o reînviere, ca o restaurare.

DAVID REMNICK,

Restaurarea: Lupta pentru o Nouă Rusie (1997).

Repere cronologice importante din istoria Rusiei.

21 februarie 1613 - Mihail Feodorovici Romanov e proclamat țar.

20 octombrie 1894 - Nicolae al II-lea accede la tron.

5 aprilie 1898 - Nicolae al II-lea îi oferă mamei sale Oul cu Lăcrămioare, creat de Carl Faberge.

16 decembrie 1916 - Rasputin este ucis de Felix Iusupov

15 martie 1917 - Nicolae al II-lea abdică de la tron; el și familia lui sunt arestați și luați prizonieri.

Octombrie 1917 - Revoluția bolșevică. Lenin preia puterea.

1918 - Începe războiul civil; Albii se ridică împotriva Roșilor.

17 iulie 1918 - Nicolae al II-lea, soția lui, Alexandra, și cei cinci copii ai lor sunt uciși la Ecaterinburg.

Aprilie 1919 - Felix Iusupov fuge din Rusia.

1921 - Războiul civil din Rusia ia sfârșit; Roșii, conduși de Lenin, triumfă.

27 septembrie 1967 - Moare Felix Iusupov.

Mai 1979 - Este localizat mormântul lui Nicolae al II-lea, în afara orașului Ecaterinburg.

Decembrie 1991 - Se dizolvă Uniunea Sovietică.

Iulie 1991 - Rămășițele pământești ale lui Nicolae al II-lea și ale familiei sale sunt exhumate; doi dintre copiii imperiali nu sunt găsiți în groapa comună.

1994 - Rămășițele pământești sunt identifica-te ca aparținând familiei regale, însă cadavrele celor doi copii nu sunt nicăieri localizate.

Prolog.

PALATUL ALEXANDRU,
RUSIA, ȚARSKOE SELO,
28 OCTOMBRIE 1916.

Alexandra, Împărăteasa Marii Rusii, întoarse capul în momentul în care ușa se deschise; era prima oară după ceasuri în șir de veghe când își abătea privirea de la bietul copil care zăcea fără vlagă sub cearșaf.

Prietenul ei se năpusti în cameră, iar ea izbucni în lacrimi.

— Iată-te în sfârșit, părinte Grigori, mulțumesc bunului Dumnezeu! Alexei are mare nevoie de dumneata.

Rasputin se apropie de pat și făcu semnul crucii. Cămașa de mătase albastră și pantalonii de catifea îi duhneau a alcool, acoperind mirosul lui obișnuit, despre care una dintre doamnele de la curte spusese că îi amintește de un țăp. Dar Alexandrei nu-i pășase niciodată de miros. Cel puțin, nu de cel al părintelui Grigori.

Trimisese gărzile să îl caute cu ore în urmă, amintindu-și că auzise că-i plăcea să petreacă cu ȣiganii din cartierele mărginașe ale capitalei. Nu de puține ori își pierdea întreaga noapte bând în compania prostituatelor. Una dintre gărzi povestea chiar cum părintele defila pe mese cu pantalonii în vine, lăudându-se cu plăcerea pe care mădularul său imens o oferă doamnelor de la Curtea Imperială. Alexandra nu dăduse crezare unor astfel de zvonuri despre prietenul ei și poruncise ca străjerul să fie mutat cât mai departe de capitală.

— Te caut de la asfințit, zise ea încercând să îi capteze atenția.

Dar atenția lui Rasputin era concentrată asupra băiatului.

Căzu în genunchi. Alexei era inconștient și zăcea așa de aproape un ceas. Băiatul căzuse în timp ce se juca în grădină în acea după-amiază. Durerea începuse în mai puțin de două ore.

Alexandra îl privi pe Rasputin dând deoparte pătura și studiind piciorul drept, care era vânăt și umflat până la deformare. Copilul își ținea piciorul strâns la piept. Sângele îi pulsa nebunește sub piele, iar hematomul ajunsese acum de dimensiunea unui mic pepene. Fața străvezie a fiului ei era lipsită de culoare, în afara cearcănelor de sub ochi.

Alexandra netezi ușor părul castaniu-deschis al copilului.

Slavă Domnului că țipetele încetaseră! Spasmele reveneau la fiecare sfert de oră, cu o regularitate morbidă. Delirase din cauza febrei mari și nu încetase să scoată un vaiet care îi sfâșia inima.

O dată își revenise și implorase:

— Doamne, ai milă de mine! Mamă, de ce nu mă ajuți? întrebuse.

Apoi vru să știe dacă durerea o să înceteze când o să moară. Ea nu se simțise în stare să îi spună adevărul.

Doamne, ce făcuse? Era numai vina ei. Este bine cunoscut faptul că femeile transmit genetic hemofilia, fără a fi ele însele afectate. Unchiul ei, fratele și nepoții ei muriseră cu toții de această boală. Dar nu crezuse niciodată că și ea este purtătoare. Cele patru fete ale ei nu îi dăduseră nici un indiciu. Abia când apăruse binecuvântatul său fiu, în urmă cu doisprezece ani, aflase dureroasa realitate. Nici un doctor nu o avertizase în legătură cu această posibilitate. Dar întrebuse vreodată? Nimeni nu părea dornic să spună ceva din proprie inițiativă. Chiar și întrebările directe erau deseori evitate prin răspunsuri fără nici o noimă. De aceea părintele Grigori era atât de special. Călugărul spunea tot ce avea pe suflet.

Rasputin închise ochii și se cuibări lângă băiatul suferind. Barba țepoasă îi era plină de resturi uscate de mâncare. Purta la gât crucea de aur pe care i-o dăruise ea. O strânse

cu putere. Camera era luminată doar de lumânări. Îl auzea murmurând, dar nu înțelegea nici un cuvânt. Și nu îndrăznea să spună nimic. Deși era împărăteasa Marii Rusii, țarina, niciodată nu îndrăznea să îl deranjeze pe părintele Grigori.

Numai el putea opri sângerarea. Prin el, Dumnezeu îl proteja pe scumpul ei fiu, țareviciul. Singurul moștenitor al tronului. Viitorul țar al Rusiei.

Numai de-ar trăi!

Băiatul deschise ochii.

— Nu te teme, Alexei, totul e bine, șopti Rasputin.

Vocea îi era blândă și melodioasă, dar fermă. Mângâie din cap până în picioare corpul transpirat al lui Alexei.

— Ți-am alungat durerile îngrozitoare. N-o să te mai doară nimic acum. Măine o să fii bine și o să jucăm iar jocurile noastre vesele. Rasputin continuă să mângâie corpul băiatului. Amintește-ți ce ți-am povestit despre Siberia. E plină de păduri uriașe și de stepe fără sfârșit, atât de întinsă, încât nimeni nu i-a văzut marginile. Și toată aparține mamei și tatălui tău și, într-o bună zi, când vei fi sănătos, mare și puternic, va fi a ta. Îl prinse pe băiat de mână. Într-o bună zi am să te duc să-ți arăt Siberia. Oamenii de acolo sunt atât de diferiți față de cei de aici... Alexei, trebuie să vezi cât e de maiestuoasă!

Vocea îi era blândă.

Ochii băiatului se însuflețiră. Viața se întoarse în ei la fel de repede cum îi părăsise cu numai câteva ceasuri în urmă. Dădu să se ridice pe pernă.

Alexandra se îngrijoră, temându-se să nu-și provoace o nouă rană.

— Ai grijă, Alexei! Trebuie să fii atent.

— Lasă-mă, mamă, trebuie să ascult. Fiul ei se întoarse către Rasputin. Mai spune-mi o poveste, părinte!

Rasputin zâmbi și îi povesti despre caii cocoșați, despre soldatul fără picioare și despre călărețul fără ochi și despre o țarină necredincioasă care fusese preschimbata într-o rață

albă. Îi povesti despre florile de câmp de pe întinsele stepe siberiene, unde plantele au suflet și vorbesc unele cu altele, iar animalele au grai și despre cum el însuși, pe vremea când era copil, învățase să înțeleagă șoaptele cailor din grajd.

— Vezi, mamă, caii pot vorbi, ți-am spus eu!

În fața miracolului, lacrimi îi izvorâră din ochi.

— Ai dreptate, ai atâta dreptate, roști țarina.

— Și o să-mi spui tot ce-ai auzit de la cai, da? întrebă Alexei.

Rasputin zâmbi aprobator.

— Măine, o să îți povestesc mâine mai multe. Acum trebuie să te odihnești.

Continuă să îl mângâie pe țarevici până când acesta se cufundă din nou în somn.

Rasputin se ridică.

— Micuțul o să trăiască.

— Cum poți fi sigur?

— Cum poți tu să nu fii?

Îl se citea indignarea în voce, iar ea regretă imediat că se îndoise. De nenumărate ori se gândise că propria lipsă de credință era cauza suferinței lui Alexei. Dumnezeu o punea probabil la încercare prin blestemul hemofiliei, să vadă cât de puternică îi e credința.

Rasputin ocoli patul. Îngenunche în fața scaunului ei și o apucă de mână.

— Mamă, nu trebuie să uiți de Dumnezeuul nostru. Nu pune la îndoială puterea Lui.

Numai călugărului îi era permis să i se adreseze atât de familiar. Ea era *Matiușka*, Mămica, iar soțul ei, Nicolae al II-lea, *Batiușka*, Tăticul. Așa îi vedea țărănimea – ca părinți severi. Toți din anturajul ei spuneau despre Rasputin că e doar un simplu țăran. Poate că așa și era. Dar numai el îi putea alina lui Alexei suferința. Acest țăran din Siberia, cu barba lui încâlcită, cu trupul lui urât mirositor, cu părul lung și slinos, era trimisul Cerului.

— Dumnezeu refuză să-mi asculte rugile, părinte! M-a părăsit.

Rasputin sări în picioare ca ars.

— De ce vorbești în felul acesta? Rasputin îi cuprinse fața în palme și i-o îndreptă spre pat. Uită-te la Micuț. Suferă îngrozitor din cauză că tu nu crezi!

Nimeni, în afară de soțul ei, nu ar îndrăzni să o atingă fără să îi ceară permisiunea. Dar ea nu se împotrivi. De fapt, chiar primi gestul cu bucurie. Rasputin îi întoarse capul și o privi adânc în ochi. Întreaga sa ființă părea concentrată în albastrul pal al irișilor lui. Erau de neevitat, ca flăcările fosforescente, pătrunzătoare și în același timp mângâietoare, distanți și totodată privind-o cu intensitate. Puteau privi direct în sufletul ei, iar ea nu se simțise niciodată în stare să le reziste.

— *Matiușka*, nu trebuie să vorbești așa despre Dumnezeul nostru. Micuțul are nevoie ca tu să crezi. Are nevoie ca tu să crezi în Dumnezeu.

— Eu în tine cred.

Rasputin îi dădu drumul.

— Eu nu sunt nimic. Doar mâna prin care lucrează Domnul. Eu nu fac nimic. Arată spre cer. El făptuiește totul.

Cu lacrimi în ochi, Alexandra se prăbuși din scaun cuprinsă de rușine. Părul îi era în dezordine și fața, odinioară frumoasă, ajunsese acum palidă și ofilită de ani de griji. Ochii o usturau de atâta plâns. Spera să nu intre nimeni în cameră. Numai în prezența călugărului se putea manifesta ca mamă și ca femeie. Începu să plângă și îi îmbrățișă picioarele, lipindu-și obrații de straietele ce miroseau a cal și a noroi.

— Tu ești singurul care poate să-l ajute, zise ea.

Rasputin stătea în picioare fără să se miște. Ca un trunchi de copac, i se părea ei. Copacii puteau să facă față celei mai aprige ierni rusești, pentru ca apoi să înflorească în fiecare primăvară. Acest om sfânt, pe care cu siguranță Dumnezeu îl trimisese, era copacul ei.

— Mamă, asta nu rezolvă nimic. Dumnezeu vrea devoțiunea ta, nu lacrimile tale. Nu se lasă impresionat de emoții. Cere credință. Acel tip de credință fără urmă de îndoială.

Îl simți pe Rasputin tremurând. Își slăbi strânsoarea și își ridică privirea. Fața lui se făcuse albă ca varul și își dăduse ochii peste cap. Un tremur îi străbătu întregul corp. Picioarele i se înmuiară și se prăbuși pe podea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El nu răspunse.

Îl apucă de cămașă și îl scutură.

— Vorbește-mi, părinte!

Rasputin deschise încet ochii.

— Văd grămezi, mormane de cadavre, văd câțiva mari duci și sute de conți morți. Neva o să fie înroșită de sânge.

— Ce spui acolo, părinte?

— O viziune, Mamă! Am avut-o din nou. Îți dai seama că în curând o să mor într-o agonie crâncenă?

Despre ce vorbea?

Îi prinse mâinile într-ale lui și o trase spre el. I se citea frica pe chip, dar nu pe ea o privea. Privirea îi era undeva departe, dincolo de țarină.

— O să părăsesc lumea asta înainte de Anul Nou. Ține minte, Mamă, dacă mor ucis de asasini obișnuiți, țarul n-are de ce să se teamă. Va rămâne stăpân al tronului fără să aibă a se teme pentru viața copiilor tăi. Vor domni timp de sute de ani. Dacă voi pieri însă ucis de boieri, mâinile lor vor rămâne mânjite de sângele meu timp de douăzeci și cinci de ani. Vor părăsi Rusia. Fratele se va ridica împotriva fratelui și se vor ucide urându-se de moarte. Apoi nu va mai fi nici un nobil în țară.

Alexandra se sperie.

— Părinte, de ce vorbești în felul acesta?

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Dacă una dintre rudele țarului se va face vinovat de

moartea mea, nimeni din familia voastră nu va trăi mai mult de doi ani. Toți vor fi uciși de poporul rus. Teme-te pentru viața ta și spune rudelor tale că am plătit cu viața pentru ele.

— Nu are nici o noimă, părinte!

— E o viziune și am avut-o de multe ori. Noaptea e înnegrită de suferința care ne așteaptă. Eu n-o să apuc s-o văd. Mi-a sosit ceasul, dar, deși e o moarte amară, nu mă tem de ea. Începu iar să tremure. O, Doamne! Răul e atât de mare, încât Pământul se va cutremura de foamete și de boală. Mama Rusia va muri.

Alexandra îl scutură din nou.

— Părinte, nu trebuie să vorbești astfel! Alexei are nevoie de tine! Pacea puse stăpânire pe el.

— Nu trebuie să te temi, Mamă. Mai am o viziune. Salvarea. E prima oară că o am. O, e o profeție! Văd totul limpede.

PARTEA ÎNTÂI.

Capitolul 1.

MOSCOVA, ÎN PREZENT.
MARȚI, 12 OCTOMBRIE.
ORA 13.24.

În 15 secunde, viața lui Miles Lord se schimbă pentru totdeauna.

Mai întâi văzu sedanul. Un Volvo bleumarin, o nuanță atât de închisă încât părea negru în soarele strălucitor al amiezii. După aceea observă roțile din față cotind-o la dreapta, croindu-și drum prin traficul de pe Nikolskaia Prospekt. Apoi, geamul fumuriu din spate coborî și imaginea deformată a clădirilor din jur care se reflectau în el fu înlocuită de țeava unei puști.

Gloanțe explodară din armă.

Se culcă la pământ. Țipetele se înălțau în jurul lui, iar el se trânti pe podeaua unsuroasă. Trotuarul era plin de oameni care își făceau cumpărăturile, de turiști, de muncitori, toți alergând în căutarea unui adăpost, în timp ce plumbul scrijelea pietrele decolorate ale clădirilor din epoca stalinistă.

Lord se rostogoli și își ridică privirea spre Artemie Belîi, cel cu care lua prânzul. Îl cunoscuse pe tânărul rus în urmă cu două zile; lucra la Ministerul de Justiție, iar lui Lord i se

păruse o persoană foarte amabilă. Ca de la avocat la avocat, cinaseră împreună, apoi luaseră și micul dejun în dimineața asta, vorbind despre noua Rusie și despre marile schimbări care stăteau să se producă, entuziasmându-se că au șansa să fie martori la scrierea istoriei. Deschise gura să-l avertizeze, dar până să poată articula un sunet, pieptul lui Belii explodează, împrăștiind cu sânge și cu bucăți de carne geamul din față.

Arma automată continuă să scuipe gloanțe cu un lătrat sacadat, amintindu-i de filmele cu gangsteri. Vitrina cedă, căzu pe trotuar și se făcu praf. Corpul lui Belii se prăbuși peste el. Din rănilor deschise se înălța o duhoare de plumb. Dădu deoparte corpul neînsuflețit al rusului, făcându-și griji din cauza valului de sânge ce i se impregna în costum și îi picura de pe mâini. Abia dacă îl cunoștea pe Belii. Dacă era seropozitiv?

Mașina se opri cu un scrâșnet de roți. Lord se uită în partea stângă. Ușile mașinii se deschiseră brusc și doi oameni săriră afară, amândoi înarmați cu pistoale automate. Erau îmbrăcați în costumele albastru și gri cu revere roșii ale *miliției* – adică ale poliției. Dar nu purtau totuși cascheta regulamentară gri cu dungă roșie. Bărbatul de pe scaunul din față avea fruntea teșită, părul des și nasul borcănat arătând ca Omul din Cromagnon. Celălalt care coborâse era îndesat, cu fața ciupită de vărsat și cu părul negru și lins, pieptănat pe spate. Lord remarcă ochiul drept al bărbatului. Spațiul dintre pupilă și sprânceană era larg, arătând de parcă ochiul s-ar fi prăbușit în orbită, ca și când un ochi ar fi fost închis și celălalt, deschis – și fiind singura expresie de pe chipul complet inflexibil al bărbatului.

Deprimatul îi spuse Cromagnonului:

— Nenorocitul de *ciornâi* trăiește încă.

Auzise bine?

Ciornâi. Adică „cioroi” în limba rusă.

Fusese singurul negru care sosise în Moscova cu opt

săptămâni în urmă, așa că știuse că asta o să fie o problemă. Își aminti ceva ce citise cu câteva luni înainte, într-un ghid despre Rusia. „Orice persoană de culoare va stârni curiozitatea.” Ce mesaj subliminal!

Cromagnonul încuviință dând din cap. Cei doi bărbați se aflau la o distanță de treizeci de metri față de el, iar Lord n-avea de gând să afle ce voiau să facă. Sări în picioare și fugi în direcția opusă. Aruncând o privire grăbită peste umăr, văzu că indivizii se apleacă liniștiți și se pregătesc să tragă. În față se zărea o intersecție, iar el făcu un salt într-acolo chiar în momentul în care în spatele lui se auziră focuri de armă. Gloanțele se loviră de piatră, ridicând un nor de praf în aerul răcoros. O mulțime de oameni se aruncară instinctiv la pământ.

Țâșni de pe trotuar și ajunse în fața unei piețe care se întindea de-a lungul străzii cât vedeai cu ochii.

— Se trage! Fugiți! strigă el în rusește.

O *babușka* vânzătoare de păpuși înțelese pe loc ce se întâmpla și șontăcăi până la cea mai apropiată intrare, strângându-și broboada în jurul feței ofilite. Șase copii, vânzători ambulanți de ziare și de pepsi se năpustiră într-o băcănie. Vânzătorii își abandonară mărfurile și se împrăștiară precum gândacii. Apariția mafiei nu era ceva neobișnuit. Știa că în Moscova operează mai bine de o sută de grupări mafiot. Oameni împușcați, înjunghiați sau aruncați în aer deveniseră un lucru la fel de obișnuit ca blocajele în trafic – riscul comerțului stradal.

Se năpusti în aglomerația de pe *prospekt*¹, unde traficul se desfășura greoi, sugrumându-se în zona atentatului. Se auzi un claxon și un taxi frână chiar în dreptul lui. Se opri cu mâinile însângerate pe capotă. Șoferul continua să claxoneze. Se uită în spate și văzu doi bărbați înarmați apărând de după colț. Mulțimea se risipi, oferindu-le o țintă

¹ Bulevard (în rusă, în orig.).

mai bună. Se trânti la pământ în spatele taxiului, în timp ce gloanțele loviră partea dinspre șofer. Claxonul se opri. Se ridică și privi îngrozit fața însângerată a șoferului cu un ochi ieșit din orbită, lipită de geamul lateral din dreapta stropit din belșug de sânge. Bărbații erau în spatele lui, la o distanță de cincizeci de metri, pe cealaltă parte a bulevardului. Aruncă o privire spre magazinele din jur și remarcă un salon de modă pentru bărbați, un butic cu îmbrăcăminte pentru copii și câteva galerii de antichități. Căuta un loc în care să se facă nevăzut și alege restaurantul McDonald's. Dintr-un motiv greu de explicat, arcadele aurii îi dădeau un sentiment de siguranță.

O porni grăbit într-acolo și deschise ușile de sticlă. Câteva sute de oameni se înghesuiau la mesele înalte și în separeuri. Erau o mulțime de oameni la coadă. Își aminti că acesta fusese, la un moment dat, cel mai aglomerat restaurant din lume.

Respira sacadat și fiecare gură de aer era acompaniată de miros de burgeri, de cartofi prăjiți și de fum de țigară. Avea mâinile și hainele încă mânjite de sânge. Câteva femei începură să țipe, crezând că fusese împușcat. Clienții se panicară și se năpustiră spre ieșire. Se amestecă în mulțime, dar curând își dădu seama că era o greșeală. Merse prin sala de mese spre scările ce duceau la baie. Se desprinse din mulțimea înnebunită de spaimă și coborî scările, câte trei odată, cu mâna dreaptă însângerată alunecându-i pe balustrada lucioasă de fier.

— Dați-vă deoparte, auzi de sus niște voci strigând la oameni în limba rusă.

Se auziră din nou împușcături, urmate de țipete și de pași grăbiți.

Ajunse la capătul scărilor și se trezi în fața a trei uși închise. Una era de la toaleta femeilor, cealaltă de la cea a bărbaților. O deschise pe cea de-a treia și intră într-o magazie încăpătoare, cu pereții acoperiți cu faianță albă

strălucitoare, la fel ca și în restul restaurantului. Într-un colț, trei inși erau adunați în jurul unei mese și fumau. Le remarcă tricourile: fața lui Lenin suprapusă peste M-ul auriu al siglei McDonald's. Bărbații se uitară la el.

— Se trage! Ascundeți-vă, zise el în rusește.

Fără să rostească nici un cuvânt, cei trei se ridicară în grabă de la masă și se îndreptară spre celălalt capăt al camerei puternic luminate. Cel care conducea grupul deschise larg ușa și ieșiră cu toții. Lord se opri doar o secundă să trântască ușa pe care venise și s-o blocheze pe interior, apoi ieși la rândul său.

Țâșni în aerul rece al amiezii și se trezi pe o alee în spatele clădirii cu mai multe etaje la parterul căreia se afla restaurantul. Nu l-ar fi surprins să vadă în zonă țigani sau veterani cu medalii. Fiecare colț de stradă și fiecare gang păreau să adăpostească o categorie socială defavorizată.

Era înconjurat de clădiri cenușii, cu pietrele grosolan tăiate înnegrite și pătate de zeci de ani de emisii necontrolate de noxe. Deseori se întrebase care era efectul acestor noxe asupra plămânilor. Încercă să se orienteze. Se afla la o sută de metri de Piața Roșie. Încotro era cea mai apropiată stație de metrou? Acesta reprezenta cel mai bun mod de a scăpa. Întotdeauna se găseau polițiști în stații. Dar el era urmărit de polițiști. Sau nu? Citise că mafioții se îmbrăcau în uniforme de polițiști. De cele mai multe ori, străzile erau pline de polițiști – de mult prea mulți – toți purtând bastoane și arme automate. Totuși, astăzi nu văzuse nici unul.

Din interiorul clădirii se auzi zgomotul înfundat al unor lovituri. Studie rapid locul din jurul său. Cineva forța ușa pe care ieșise din magazie. Porni în fugă spre strada principală, chiar când se auzi eco-ul unor focuri de armă. Ajunse pe trotuar și o luă la dreapta, alergând cât de repede îi permitea costumul. Își ridică mâna, își desfăcu nasturele de la guler și își smulse cravata de la gât. Acum putea, cel puțin, să respire. În câteva minute, bărbații care îl urmăreau aveau să

apară de după colț. O luă spre dreapta și sări peste un gard de lanțuri ce-i venea până la brâu. Lanțul împrejmua una dintre numeroasele parcuri din centrul Moscovei.

Se opri din alergat și începu să meargă în pas alert, aruncând în jur priviri grăbite. Parcare era plină de mașini Lada, Ceaika și Volga. Mai se vedeau niște Forduri și câteva sedanuri germane. Cele mai multe erau murdare și cu caroseria zgâriată. Se uită în spate. Cei doi bărbați dăduseră colțul și se îndreptau în fugă spre el.

Alergă spre spațiul verde din centrul parcurii. În dreapta lui, gloanțele ricoșau din mașini. Se aruncă la pământ în spatele unui Mitsubishi negru și se ascunse lângă bara din spate. Cei doi se aflau de cealaltă parte a parcurii; Cromagnonul ajunsese deja lângă gard, cu arma pregătită de tragere, iar Deprimatul venea în fugă. Lord auzi motorul unei mașini. Din țeava de eșapament începu să iasă fum și luminile de frână se aprinseră. Era o Lada de culoarea untului, parcată de cealaltă parte a aleii principale. Mașina ieși rapid cu spatele. Pe fața șoferului se citea groaza. În mod sigur auzise focurile de armă și se hotărâse să plece cât mai repede.

Deprimatul sări gardul.

Lord fugi din ascunzătoarea lui și sări pe capota Ladei, prinzându-se cu mâinile de ștergătoare. Slavă Domnului că rabla asta avea ștergătoare! Știa că majoritatea șoferilor le țineau ascunse în torpedou de frica hoților. Șoferul Ladei îi aruncă o privire surprinsă, dar își continuă drumul spre bulevardul aglomerat. Prin geamul din spate, Lord îl văzu pe Deprimat, la cincizeci de metri distanță, aplecându-se în poziție de tragere, iar pe Cromagnon escaladând gardul. Își aduse aminte de taximetrist și se gândi că n-ar fi o idee bună să îl implice și pe acest bărbat. Când Lada ieși în bulevardul cu șase benzi, se rostogoli de pe capotă pe trotuar. În următoarea secundă țâșniră și gloanțele. Lada viră la stânga și se îndepărtă în viteză.

Lord se târî până la trotuar, sperând că o denivelare a bordurii îi va bloca Deprimatului unghiul de tragere. Pământul se amestecă cu betonul atunci când gloanțele se înfipseră în el. Oamenii care așteptau într-o stație de autobuz fugiră care încotro.

Privi la stânga. Un autobuz era la mai puțin de cincisprezece metri distanță de el și continua să se apropie. Autobuzul frână. Cauciucurile scârțâiră. Mirosul de noxe era aproape sufocant. Se feri din calea vehiculului chiar când acesta opri cu un scrâșnet de roți. Autobuzul se interpunea între el și bărbatul înarmat. Slavă Domnului că nici o mașină nu folosea banda exterioară a bulevardului!

Se ridică în picioare și tăie cele șase benzi ale șoselei. Circulația se desfășura într-un singur sens, dinspre nord. Traversă în zigzag benzile, încercând să folosească autobuzul drept paravan. La jumătatea drumului, trebui să se oprească și să aștepte să treacă o coloană de mașini. În numai câteva secunde, bărbații înarmați aveau să reușească să ocolească autobuzul. Profită de o pauză în trafic și trecu în fugă și peste ultimele două benzi, sărind peste bordură pe trotuar. În față era un șantier. Grinzile goale, înalte cât patru etaje, se profilau pe cerul care se acoperea cu repeziciune de nori. Până acum nu văzuse alți polițiști în afara celor doi care se aflau pe urmele lui. Peste zgomotul străzii se suprapunea hurelul macaralelor și al betonierelor. Dar nici un gard nu împrejmuia șantierul, cum se întâmpla în Atlanta.

Se îndreptă în fugă spre șantier și se uită în spate, la cei doi bărbați înarmați care se pregăteau să traverseze bulevardul aglomerat, în timp ce mașinile frâneau brusc și claxonau. Muncitorii își vedeau de treabă fără să-i acorde prea multă atenție. Nepăsarea lor îl făcu să se întrebe oare câți negri plini de sânge îmbrăcați în costum văd ei în fiecare zi străbătând șantierul. Dar totul făcea parte din noua Moscova. Cel mai sigur mod de a nu da de belea era să stai deoparte.

În spate, cei doi bărbați înarmați ajunseseră pe trotuar. Erau la mai puțin de cincizeci de metri distanță de el. În față, o betonieră amesteca mortar într-o cuvă de oțel, iar un muncitor cu cască de protecție monitoriza procesul. Cuva era așezată pe o platformă de lemn, prinsă de un cablu ce se înălța patru etaje, până pe acoperiș. Muncitorul se dădu în spate și întregul ansamblu începu să se ridice.

Lord decise că era totuna dacă se afla la înălțime sau jos, așa că se repezi la platformă, agățându-se de marginea de jos a acesteia. Îi venea greu să se țină, din cauza crustei de beton întărit de pe suprafața platformei, dar gândul la Deprimat și la amicul lui îi dădu putere. Platforma se ridică legănându-l în aer. Din cauza lipsei de echilibru, încărcătura se mișca dintr-o parte în alta, iar lanțurile scârțâiră sub greutatea prea mare, însă el reuși să se cațare și să se lipească de cuvă. Greutatea suplimentară și balansul făcură ca totul în jurul lui să fie împroșcat cu mortar.

Privi în jos. Cei doi bărbați înarmați văzuseră ce făcuse. Era la o distanță de cincisprezece metri în aer și continua să se înalțe. Aceștia se opriră și se pregătiră să tragă. Cântări din ochi grosimea platformei de lemn de sub el și se uită la cuva de oțel. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut. Sări în cuvă, iar mortarul dădu pe dinafară. Când se afundă în mâzga rece, tremura din tot corpul. Focurile de armă reîncepură. Gloanțele trecură prin platforma de lemn și scrijeliră cuva. Se scufundă în ciment și auzi cum plumbul ricoșa de pe suprafața de oțel.

Apoi, brusc, auzi sirenele. Sunetul se apropia. Împușcăturile încetară.

Precaut, privi spre bulevard și văzu trei mașini de poliție. Cei doi bărbați înarmați păreau să fi auzit și ei sirenele și se retraseră în grabă. Apoi automobilul Volvo bleumarin de la care începuse toată povestea își făcu apariția din partea opusă, gonind în jos, pe bulevard. Cei doi bărbați o luară spre mașină, dar nu înainte de a mai trage câteva rafale. Îi urmări

cum se urcă în sfârșit în automobilul care demară în trombă.
Abia atunci se ridică în genunchi și răsuflă ușurat.

Capitolul 2.

Lord coborî din mașina poliției. Era din nou pe Nikolskaia Prospekt, locul unde începuseră focurile de armă. La șantier, fusese coborât pe pământ, apoi spălat de sânge și de mortar cu un furtun de apă. Își pierduse haina de la costum și cravata. Cămașa albă și pantalonii negri erau learcă și aveau pete gri. În aerul aspru, se părea că sunt niște comprese reci. Unul dintre muncitori îi dăduse o pătură veche de lână ce mirosea a cal, să se învelească. Era calm. Reflecta la cele întâmplute, încă nevenindu-i să creadă.

Bulevardul era plin cu mașini de poliție și cu ambulanțe având girofarurile aprinse. O mulțime de ofițeri în uniformă se agitau pretutindeni. Traficul fusese întrerupt. Cordoanele de polițiști închiseseră strada în ambele capete, până la restaurantul McDonald's.

Lord fu condus la un bărbat scund, lat în spate, cu ceafa groasă ca de bivoliță, cu perciuni roșcați, tunși scurt, pe obraji cărnoși. Fruntea îi era străbătută de riduri adânci. Avea nasul strâmb de la o lovitură nevindecată și tenul de un galben bolnăvicios, atât de obișnuit la ruși. Purta un costum larg, de culoare gri-petrol și o cămașă neagră pe sub vesta de culoarea mangalului. Era încălțat cu o pereche de pantofi uzați și murdari.

— Inspector Orleg. De la *miliție*, spuse și îi întinse mâna.

Lord remarcă petele de ficat de pe încheietura mâinii și de pe antebraț.

— Erați aici când au început împușcăturile?

Inspectorul vorbea prost limba engleză, iar Lord se întrebă dacă n-ar fi mai bine să îi răspundă în limba rusă. Le-ar fi ușurat în mod sigur comunicarea. Majoritatea rușilor credeau că americanii sunt prea aroganți și prea comozi să le

cunoască limba – mai ales americanii de culoare, despre care descoperise că erau considerați un fel de curiozități de circ. Vizitase Moscova de aproape douăsprezece ori în ultimii zece ani și învățase că era mai bine pentru el să nu își etaleze cunoștințele de limba rusă – avea astfel șansa de a asculta diverse comentarii între avocați și oameni de afaceri, care se credeau protejați de bariera lingvistică. Iar acum nu avea încredere în nimeni. Experiența lui de până atunci cu poliția se reducea la câteva dispute legate de parcare și la un incident în urma căruia fusese nevoit să plătească o amendă de cincizeci de ruble pentru o așa-zisă încălcare a unei reguli de circulație. Era la ordinea zilei ca polițiștii să îi scuture de bani pe străini. „La ce te poți aștepta din partea cuiva care câștigă o sută de ruble pe lună?”, zisese polițistul, băgând în buzunar cele cincizeci de ruble.

— Cei care au tras erau polițiști, zise Lord în engleză.

Rusul dădu din cap în semn de negație.

— Se îmbracă în polițiști. Miliția nu împușcă oameni.

— Aceștia au împușcat.

Se uită dincolo de polițist, la cadavrul sfârtecat al lui Artemie Belii. Tânărul rus zăcea pe trotuar cu fața în sus, cu ochii deschiși și cu răni roșietice încă sângerânde în piept.

— Câți oameni au fost loviți?

— *Piați*.

— Cinci? Câți au murit dintre ei?

— *Cetîre*.

— Nu păreți îngrijorat. Patru oameni au fost împușcați mortal ziua în amiaza mare în mijlocul străzii.

Orleg ridică din umeri.

— Nu putem face mare lucru. Acoperișul e greu de controlat.

„Acoperișul” era termenul folosit în mod obișnuit în Moscova și în cea mai mare parte a Rusiei de vest pentru mafie. Nu aflate niciodată cum luase naștere acest termen. Poate din cauză că așa se plătea taxa de protecție, sub

acoperire, sau poate era doar o metaforă pentru pătura socială cea mai înstărită a Rusiei. Membrii mafiei dețineau cele mai frumoase mașini, cele mai frumoase *dachas*² și hainele cele mai bune. Nimeni nu făcea nici cel mai mic efort pentru a-și ascunde bunăstarea. Din contră, mafia își afișa în mod ostentativ prosperitatea atât în fața guvernului, cât și în fața oamenilor de rând. Era o clasă socială distinctă, una care se dezvoltase foarte rapid. Oamenii de afaceri considerau taxa de protecție un fel de capital necesar pentru supraviețuire, la fel de important ca și salariile plătite angajaților sau bunurile puse în vânzare. Câtiva dintre cunoscuții lui Lord din Rusia îi mărturisiseră că atunci când domnii îmbrăcați în costume Armani îți fac o vizită și îți spun „*Bog zaveșceaet delitsia* – Dumnezeu ne sfătuiește să împărțim avutul nostru” – trebuie să fie luați în serios.

— Vreau să știu de ce vă urmăreau acei oameni, zise Orleg.

Lord se apropie de Belii.

— De ce nu îl acoperiți? întrebă.

— Pe el nu-l deranjează.

— Pe mine mă deranjează. Îl cunoșteam.

— Cum așa?

Își scoase portofelul. Legitimația laminată care îi fusese dată cu săptămâni în urmă rezistase băii de ciment. I-o înmână lui Orleg.

— Faceți parte din Comisia Țaristă?

Mesajul implicit era: de ce un american ar trebui să fie implicat într-o problemă atât de specifică Rusiei? Lui Lord, inspectorul îi plăcea din ce în ce mai puțin. Cel mai bun mod de a-i arăta ce simțea era să îl ia peste picior.

— Da, fac parte din Comisia Țaristă.

— Ce responsabilități aveți?

— E secret, nu pot să vă spun.

² Locuințe de vacanță (în rusă, în orig.).

— Poate fi important pentru rezolvarea acestui caz.

Încercarea lui de a fi sarcastic trecuse neobservată.

— Înscrieți-vă în comisie.

Orleg arată spre cadavru.

— Și cu ăsta ce mai e?

Îi spusese că Artemie Belîi era avocat la Ministerul de Justiție și lucra pentru comisie. Îl ajutase pe Lord să obțină accesul la arhivele sovietice. În plan personal, nu știa decât că Belîi era necăsătorit, că trăia într-un apartament comunal în nordul Moscovei și că și-ar fi dorit să poată vizita Atlanta într-o zi.

Se apropie și se uită la cadavru.

Nu mai văzuse de mult un cadavru mutilat. Avusese parte de lucruri și mai oribile în luna când servise ca rezervist în Afganistan. Se afla acolo nu ca soldat, ci pentru abilitățile sale lingvistice - ofițer de legătură atașat pe lângă un contingent al Departamentului de Stat trimis la fața locului pentru a sprijini guvernul provizoriu instaurat după înlăturarea talibanilor. Firma lui de avocatură considerase că este important să aibă pe cineva în zonă. Dădea bine. Bine și pentru viitorul lui. Dar descoperise că își dorea să facă mai mult decât să se ocupe de hârțoage. Așa că dăduse o mână de ajutor la îngroparea morților. Afganii suferiseră pierderi enorme. Mult mai mari decât menționaseră vreodată ziarele. Nu putea să scape de amintirea soarelui dogoritor și a vântului violent, care accelerau procesul de descompunere a cadavrelor, făcându-le sinistra misiune și mai dificilă. Moartea era pur și simplu un lucru neplăcut, indiferent unde aveai de-a face cu ea.

— Gloanțe explozive, zise Orleg în spatele lui. Mici când intră, mari când ies. Iau multă carne cu ele.

În vocea inspectorului nu se putea citi nici cea mai mică urmă de compasiune.

Lord se uită din nou în ochii goi și apoși ai polițistului. Orleg mirosea vag a alcool și a mentă. Pe Lord îl deranjase remarca lui impertinentă despre cadavru. Așa că își desfăcu

pătura în care era învelit, se aplecă și o puse peste Belîi.

— Noi obișnuim să ne acoperim morții, îi spuse lui Orleg.

— Noi avem prea mulți pe aici ca să ne mai batem capul.

Îl surprinse cinismul lui Orleg. Acest polițist văzuse multe la viața lui. Văzuse cum guvernul pierde treptat puterea și cum ajunsese el însuși să muncească, asemenea majorității rușilor, pe simpla promisiune că va fi plătit, pe troc sau pe dolarii americani care circulau pe piața neagră. Cei șaptezeci de ani de comunism își pusese rămpa peste tot. *Bespridel*, cum îi spuneau rușii. Anarhie. De neșters, ca un tatuaj permanent, condamnând o națiune la ruină.

— Ministerul de Justiție este o țintă frecventă. Se implică în tot felul de lucruri fără a-și lua vreo măsură de precauție. Au fost atenționați, zise Orleg și se apropie de cadavru. Nu e nici primul, nici ultimul avocat ucis.

Lord nu comentă.

— Oare bunul nostru țar o să ne poată rezolva toate problemele? se întreabă retoric Orleg.

Lord stătea în fața inspectorului, atât de aproape că li se atingeau vârfurile pantofilor.

— Orice e mai bun decât situația actuală, zise Lord.

Orleg îl cântări din ochi, iar Lord nu-și dădu seama dacă polițistul era sau nu de acord cu el.

— Nu mi-ați răspuns de ce vă urmăreau oamenii aceia.

Lord se gândi la ce zisese Deprimatul atunci când coborâse din mașină. „Nenorocitul de cioroi e în viață.” Să-i pomenească despre asta lui Orleg? Simțea că e ceva în neregulă cu inspectorul. Dar suspiciunea lui putea foarte bine să se datoreze șocului posttraumatic. Trebuia să se întoarcă la hotel și să discute totul cu Taylor Hayes.

— N-am nici cea mai vagă idee. Probabil din cauză că i-am văzut și i-aș putea identifica. Uite cum stă treaba: mi-ați văzut legitimația și știți unde să mă găsiți. Sunt ud learcă, mi-e frig de mor, iar hainele care mi-au mai rămas sunt pline de sânge. Aș dori să merg să mă schimb. Credeți că m-ar

putea conduce unul dintre oamenii dumneavoastră până la hotelul Volkov?

Inspectorul nu răspunse imediat. Îl măsură din priviri cu un calm studiat.

Orleg îi înapoie legitimația, apoi zise:

— Desigur, domnule avocat al comisiei, cum spuneți dumneavoastră. Da, am o mașină disponibilă.

Capitolul 3.

Lord fu condus până în fața intrării hotelului Volkov de o mașină de patrulă a poliției. Ușierul îl lăsă să intre fără să-i adreseze vreun cuvânt. Cardul de acces i se stricase, dar nu era nevoie să i-l arate. Era singurul bărbat de culoare cazat acolo, prin urmare, ușor de recunoscut. Cu toate acestea, starea deplorabilă a hainelor sale îl făcuse să-i arunce o privire ciudată.

Hotelul Volkov data din epoca de dinaintea revoluției, fiind construit la începutul anilor 1900. Era situat aproape de centrul Moscovei, la nord-vest de Kremlin și de Piața Roșie, în diagonală față de Teatrul Balșoi. În timpul epocii sovietice, din camerele cu vedere la stradă se zăreau Muzeul Lenin și monumentul lui Karl Marx. Amândouă dispăruseră acum. Cu ajutorul investițiilor americane și europene din ultimii zece ani, hotelul fusese restaurat, iar acum arăta ca în zilele sale de glorie. Vestibulul opulent și holurile împodobite cu picturi murale și candelabre de cristal creau o atmosferă țaristă de fast și opulență. În schimb, tablourile de pe pereți, toate de pictori ruși, erau, fără excepție, de vânzare și, la fel ca și existența unui centru de afaceri, a unui centru de sănătate și a unei piscine acoperite, conectau vechiul edificiu la noul mileniu.

Se repezi direct la recepție și întrebă dacă Taylor Hayes era în camera sa. Recepționarul îl informă că acesta se afla în centrul de afaceri. Cumpăni dacă să-și schimbe mai întâi hainele, dar decise că era vorba despre o chestiune care nu suferea amânare. Străbătu holul în grabă și îl zări pe Hayes printr-un perete de sticlă, stând în fața unui calculator.

Hayes era unul dintre cei patru membri fondatori ai firmei Pridgen & Woodworth. Firma avea aproape două sute de

angajați, fiind una dintre cele mai mari firme de avocatură din sud-estul Statelor Unite. Firme de asigurări, bănci și corporații dintre cele mai mari din lume îi plăteau lunar onorarii. Birourile din centrul Atlantei dominau două etaje ale unui elegant zgârie-nori albastru.

Hayes deținea un masterat în economie și o licență în drept, bucurându-se de reputația unui excelent avocat în domeniul economiei mondiale și al dreptului internațional. Fusesse înzestrat cu un corp athletic impecabil, doar părul castaniu ușor încărunțit trădându-i întru câțva vârstă. Apărea în mod regulat la CNN, ca analist în probleme economice, lăsând întotdeauna o impresie puternică asupra telespectatorilor. Ochii lui albaștri-cenușii erau semnul unei personalități pe care deseori Lord o percepea ca fiind o combinație de om de televiziune, tiran și academician.

Mentorul său apărea rar la tribunal și încă mai rar lua parte la întâlnirile săptămânale ale celor cincizeci de avocați, printre care se număra și Lord, care alcătuiau Departamentul Internațional al firmei. Lord lucrase direct cu Hayes în câteva rânduri, când îl însoțise prin Europa și prin Canada, ocupându-se de cercetare și de probleme de rutină. În ultimele săptămâni însă, petrecuseră mult timp împreună, iar relația lor evoluase de la „domnul Hayes”, la „Taylor”.

Hayes era tot timpul pe drumuri, călătorind mai mult de trei săptămâni pe lună, ocupându-se de o mare parte a clienților internaționali care își permiteau să scoată din buzunar 450 de dolari pe oră pentru ca avocatul lor să-i viziteze în țară. Când se angajase Lord, în urmă cu doisprezece ani, Hayes îl simpatizase imediat. După un timp, aflate că Hayes ceruse în mod expres ca Lord să fie încadrat la Departamentul Internațional. Cu siguranță, faptul că absolvise cu brio Facultatea de Drept a Universității Virginia, că făcuse un master în istoria est-europeană la Universitatea Emory și că vorbea mai multe limbi străine constituiseră un avantaj. Hayes începuse să îl trimită pretutindeni în Europa,

în special în blocul ex-comunist. Pridgen & Woodworth reprezenta un vast portofoliu de clienți care investiseră masiv în Cehia, în Polonia, în Ungaria, în Țările Baltice și în Rusia. Să ai clienți mulțumiți însemna o șansă sigură de a urca în cadrul firmei spre poziția de asociat și apoi, spera el, spre cea de partener. Într-o bună zi, avea să conducă, poate, Departamentul Internațional.

Cu condiția să nu moară între timp, desigur.

Împinse ușa de sticlă a centrului de afaceri și intră. Hayes își ridică privirea de la monitor.

— Ce dracu' ai pățit?

— Hai să mergem de aici.

Erau vreo douăsprezece persoane în cameră. Șeful lui păru să înțeleagă și, fără a mai rosti un cuvânt, plecară într-unul dintre barurile ce se aflau la parterul hotelului, cu o cupolă de sticlă și cu o fântână de marmură roz în centru. În ultimele săptămâni, acesta devenise locul lor oficial de întâlnire.

Se așezară într-un separeu.

Lord îi făcu semn unui ospătar și își atinse gâtul, semnalându-i că dorește votcă. De fapt, simțea nevoia să bea votcă.

— Povestește-mi, Miles, zise Hayes.

Îi povesti ce se întâmplase. Totul. Inclusiv ce zisese unul din cei doi bărbați înarmați și că inspectorul Orleg credea că fusese vizat Belfi și, implicit, Ministerul de Justiție.

— Taylor, eu cred că oamenii ăia pe mine mă voiau, de fapt.

Hayes dădu neîncrezător din cap.

— Nu poți fi sigur de asta. Poate te urmăreau din cauză că i-ai văzut și i-ai putea recunoaște, așa că s-au decis să elimine un martor. Și, absolut întâmplător, erai singurul tip de culoare de pe acolo.

— Erau sute de oameni pe stradă. Cu ce eram eu mai altfel decât ei?

— Pentru că tu erai cu Belîi. Inspectorul ăla de poliție are dreptate. Poate că a fost un atac împotriva lui Belîi. Probabil că l-au urmărit toată ziua, așteptând un moment prielnic. Și, după cum sună povestea asta, se pare că l-au și găsit.

— Nu putem fi siguri că așa au stat lucrurile.

— Miles, l-ai cunoscut pe Belîi acum două săptămâni. Nu știi mai nimic despre el. În Rusia oamenii mor dintr-o mulțime de cauze nenaturale.

Lord privi petele întunecate de pe haine și se gândi din nou la SIDA. Ospătarul le aduse băutura. Hayes îi aruncă câteva ruble pe masă. Lord trase aer în piept și apoi luă o înghițitură zdravănă, lăsând alcoolul să-i calmeze nervii încordați. Întotdeauna îi plăcuse votca rusească. Era cu adevărat cea mai bună din lume.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu aibă SIDA. Încă mai port pe mine sângele lui. Puse paharul pe masă, apoi continuă: Crezi că ar trebui să părăsesc țara?

— Vrei?

— La dracu', nu! Aici se naște istoria. Nu vreau s-o șterg chiar acum. Se întâmplă ceva despre care aș putea povesti nepoților. Am fost în Rusia când s-a reinstaurat monarhia.

— Atunci nu pleca.

Lord mai trase o dușcă de votcă.

— Dar mi-aș dori și să apuc să-mi văd nepoții.

— Cum ai scăpat?

— Am fugit mâncând pământul. Era ciudat, mă gândeam la bunicul meu și la vânătoarea de oameni, iar asta mi-a dat puteri.

Hayes nu înțelese despre ce vorbea Lord.

— Sportul sudiștilor în anii 1940. lei un cioroi, îl duci în pădure, lași câinii să-l adulmece bine, apoi îi dai un avans de treizeci de minute să poată fugi. Mai luă o gură zdravănă de votcă. Pe bunicu-meu n-au reușit să-l prindă niciodată nenorociții ăia.

— Vrei să aranjez să ți se asigure protecție?

— Cred că ar fi o idee bună.

— Mi-ar plăcea să rămâi în Moscova. Habar n-am cum o să evolueze lucrurile pe aici și s-ar putea să am nevoie de tine.

Și Lord își dorea să rămână. Așa că încercă să se convingă că Deprimatul și Cromagnonul îl urmăriseră, de fapt, pentru că îi văzuse omorându-l pe Belîi. Un martor, nimic mai mult. Asta trebuia să fie. Despre ce altceva putea fi vorba?

— Mi-am lăsat toate lucrurile la arhivă. Am crezut că o să fac doar o scurtă pauză de masă.

— Îi sun și le spun să ți le aducă.

— Nu, mulțumesc. Fac un duș și mă duc eu să mi le iau. Oricum, mai am de lucru.

— Lucrezi la ceva anume?

— Nu chiar. Încerc să pun cap la cap niște informații. Te anunț dacă iese ceva. Lucrul o să mă ajute să nu mă mai gândesc la cele întâmplare.

— Dar mâine? Te simți în stare să ții conferința?

Ospătarul reveni cu un nou pahar de votcă.

— Cum dracu' să nu fiu!

Hayes zâmbi.

— Vezi, așa te vreau! Știam eu că ești al naibii de bun!

Capitolul 4.

ORA 14.30.

Hayes își făcu cu greu loc prin coloana de navetiști care ieșea din metrou. Peroanele, goale până nu demult, erau acum pline de mii de moscoviți, toți îndreptându-se spre cele patru scări rulante care urcau aproape două sute de metri până la suprafață. Era un peisaj impresionant, însă lui îi atrase atenția liniștea din jur. Așa era întotdeauna. Nu se auzea nimic altceva decât sunetul pașilor și fâșâitul hainelor.

Se mai auzea câte o voce din când în când, însă cele opt milioane de oameni care intrau dimineața și ieșeau seara din cel mai aglomerat sistem de transport subteran din lume alcătuiau, în ansamblu, o procesiune sumbră.

Metroul era mândria lui Stalin. O vanitoasă încercare a anilor 1930 de a celebra instaurarea socialismului prin cel mai mare sistem de tuneluri realizat vreodată de mâna omului.

Stațiile care împânzeau orașul deveniseră adevărate opere de artă, cu stucaturi bogat ornamentate, cu coloane de marmură în stil neoclastic, cu candelabre sofisticate, din aur și din sticlă. Nimeni nu se întrebase vreodată cât costase proiectul inițial și care erau cheltuielile de întreținere. Prețul pentru această extravaganță îl reprezenta un sistem de transport, devenit cu timpul indispensabil, care înghițea miliarde de ruble anual pentru lucrările de întreținere, dar care abia dacă aducea câteva copeici de călătorie.

Elțin și succesorii lui încercaseră să crească prețul biletelor, dar reacția oamenilor fusese atât de vehementă, încât se renunțase la idee. Asta era problema lor, se gândea Hayes. Prea multe măsuri populiste pentru o țară capricioasă

precum Rusia. Indiferent dacă ai sau nu ai dreptate, nu ți-e permis să fii nehotărât. Hayes era ferm convins că rușii și-ar fi respectat mai mult conducătorii dacă aceștia ar fi scumpit călătoria cu metroul și apoi ar fi împușcat pe oricine ar fi protestat în mod deschis față de măsura luată. Aceasta era o lecție pe care mulți țari și conducători comuniști n-o înțeleseseră – în special Nicolae al II-lea și Mihail Gorbaciov.

Coborî de pe scara rulantă și se alătură mulțimii care ieșea pe ușile înguste în aerul rece al după-amiezii. Se afla în partea de nord a Moscovei, dincolo de aglomerata șosea cu patru benzi care înconjura orașul, numită Inelul Grădinii. Această stație de metrou lăsată în paragină nu se număra printre cele mai de seamă realizări ale lui Stalin. Era un oval cu tavanul plat, cu geamuri sparte și cu plăcuțe de gresie și de faianță lipsă. De fapt, nimic din această parte a orașului nu și-ar fi găsit locul în vreo broșură turistică.

La intrarea în stație erau înșirați bărbați și femei aproape sălbăticiți de privațiuni, cu pielea zbârcită, cu părul încâlcit și cu hainele îmbâcsite de murdărie, care făceau comerț cu orice – de la obiecte de igienă până la casete piratate și pește uscat – în încercarea de a face rost de câteva ruble sau și mai bine, de dolari americani. Deseori se întrebaseră dacă existau cumpărători pentru peștele sărat, care arăta chiar mai rău decât mirosea. Singura sursă de pește o reprezenta râul Moscova și, din câte știa el despre deversarea deșeurilor în Uniunea Sovietică și în Rusia, își imagina că peștele era plin de toxine.

Își încheie pardesiul și își croi drum pe trotuar în jos, încercând să se încadreze în peisaj. Se schimbaseră de costum și își pusese o pereche de pantaloni oliv, o cămașă de velur închisă la culoare și adidași negri. Orice obiect de vestimentație occidental îți putea crea probleme.

Ajunse la clubul spre care fusese îndrumat. Acesta se afla într-un bloc dărăpănat, lângă un magazin de pâine, o băcănie, un magazin de discuri și o gelaterie. Nu exista nici o

firmă care să îi semnaleze prezența, în afara unui mic anunț scris în limba rusă care îi întâmpina pe clienți cu promisiunea unei distracții pe cînste.

Sala avea formă dreptunghiulară și era luminată difuz. Lambriurile din lemn de nuc constituiau o nereușită încercare de a crea atmosferă. În aerul cald plutea un fum albastru, iar în mijlocul sălii trona un labirint de lemn. Mai văzuse noutatea asta în localurile din centru, frecventate de oamenii cu bani, recent îmbogățiți. Acelea erau monstruoșități clădite din marmură și din faianță și scaldate în lumină de neon, aici era versiunea pentru oamenii săraci, făcută din simple scânduri luminate de becuri fluorescente fixe, care răspândeau o lumină rece.

În jurul labirintului se strânseseră o mulțime de oameni. Aceștia nu erau genul care frecventează, de regulă, cluburile simandicoase cu intrarea păzită de locotenenți înarmați unde se consumau somon, hering și salată de sfeclă roșie și unde se jucau la ruletă sau la pocher sute de dolari. Numai accesul într-un astfel de local costa 200 de ruble. Pentru oamenii de aici, în mod sigur muncitori la fabricile și la uzinele din apropiere, suma de 200 de dolari reprezenta salariul pe șase luni.

— Era și timpul, zise Felix Orleg în rusește.

Hayes nu-l observase pe inspectorul de poliție. Întreaga atenție îi fusese captată de labirint. Arătă spre mulțime și întreabă în rusește:

— Care e punctul de atracție?

— O să vezi imediat.

Se apropie și observă că nu era o singură unitate, cum i se păruse lui la început, ci trei labirinturi separate care se întretaiau. Dintr-un capăt, trei șobolani țâșniră prin trei ușițe. Rozătoarele păreau că știu ce au de făcut și continuau să alerge, netulburați de mulțimea care țipa și urla. Unul dintre spectatori se întinse să bată într-o latură a labirintului, însă fu imediat oprit de o matahală de bărbat cu brațe de

luptător, apărut de nicăieri.

— Versiunea moscovită a derby-ului Kentucky, zise Orleg.

— Așa o țin toată ziua?

Șobolanii se mișcau cu agilitate prin coridoarele întortocheate.

— Toată ziua. Toacă tot ce câștigă.

Unul dintre șobolani ajunse la linia de finis și o parte a mulțimii izbucni în strigăte de bucurie. Era curios să știe cât se putea câștiga, dar se hotărî să treacă la lucruri mai importante.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat azi.

— Negrul a fost ca un șobolan. Foarte rapid pe străzi.

— N-ar fi trebuit să apuce să fugă.

Orleg sorbi o înghițitură din băutura pe care o avea în mână.

— Se pare că au ratat ținta.

Mulțimea începuse să se liniștească și se pregătea pentru următoarea cursă. Hayes îl conduse pe Orleg spre o masă liberă dintr-un colț mai retras.

— N-o mai face pe deșteptul cu mine, Orleg! Ideea era să-l omorâți. Cât de greu putea fi?

Orleg sorbi cu nesaț încă o gură din băătură și zise:

— Exact cum am spus, tâmpiții au ratat ținta. Când l-au urmărit, Lord al dumitale le-a scăpat. E foarte inventiv, mi s-a spus. M-am dat de ceasul morții să scot toate patrulele de poliție din zonă. Ar fi trebuit să aibă numeroase ocazii să-l lichideze. În schimb, au omorât trei cetățeni ruși.

— Credeam că sunt profesioniști.

— Niște nenorociți, râse Orleg. Profesioniști? Nu cred. Sunt gangsteri. Ce credeai? Mai vrei să încercăm o dată? Întrebă Orleg golindu-și paharul.

— La dracu', nu. Nu vreau să vă atingeți nici măcar de un fir de păr de-al lui Lord.

Orleg nu zise nimic, însă în ochi i se citea nemulțumirea că trebuie să asculte de ordinele unui străin.

— Lăsați-l în pace! De la început a fost o idee proastă. Lord crede că Belîi a fost ținta. În regulă. Să-l lăsăm să creadă asta. Nu ne permitem să ne mai pierdem timpul cu el.

— Pușcașii au zis că avocatul s-a descurcat ca un profesionist.

— A fost sportiv de performanță în colegiu. A făcut fotbal și atletism. Însă două arme Kalașnikov ar fi trebuit să-i poată veni de hac.

Orleg se rezemă de spătar.

— Poate ar trebui să te ocupi tu de afacerea asta.

— Cred că așa o să fac. Dar pentru moment asigură-te că idioții ăia stau deoparte. Au ratat șansa. Nu mai vreau alt atac. Și dacă nu respectă acest ordin, anunță-i că nu o să le placă oamenii pe care șefii lor îi vor trimite în vizită pe la ei.

Inspectorul dădu din cap.

— Când eram copil îi vânam pe bogătani și îi torturam. Acum suntem plătiți să îi protejăm. Toată chestia asta îmi face scârbă, zise el scuipând pe jos.

— Cine a pomenit ceva de bogați?

— Crezi că nu știu ce se întâmplă?

Hayes se dădu mai aproape.

— Știi un rahat, Orleg! Fă-ți un serviciu și nu pune prea multe întrebări. Fă ceea ce ți se ordonă și o să-ți fie mai bine.

— American nenorocit! Întreaga lume e dată peste cap. N-am uitat de vremurile când tremurați neștiind dacă o să vă dăm voie să ieșiți din țară. Acum suntem la cheremul vostru.

— Ține pasul cu lumea. Vremurile se schimbă. Fie ții pasul, fie te dai deoparte. Ai vrut să fii jucător? Atunci joacă! Asta presupune să fii obedient.

— Nu-ți face tu griji în privința mea, avocatule. Dar cu Lord al tău ce-ai de gând să faci?

— Nu-ți bate tu capul. Mă ocup eu de el.

Capitolul 5.

ORA 15.35.

Lord se întoarse la Arhivele statului, care se aflau într-o clădire de granit întunecoasă și mohorâtă. Aici fusese odinioară sediul Institutului de Studiere a marxism-leninismului. Acum devenise Centrul de Păstrare și de Studiere a Documentelor de Istorie Contemporană – o dovadă în plus a pasiunii rușilor pentru titlurile pompoase. Când venise prima oară aici, rămăsese surprins să vadă pe frontonul de la intrarea principală busturile lui Marx, Engels și Lenin, alături de îndemnul: „TOT ÎNAINTE SPRE VICTORIA COMUNISMULUI”. Aproape toate însemnele epocii sovietice fuseseră îndepărtate de pe străzile și de pe clădirile din țară și înlocuite cu vulturul bicefal, care timp de trei sute de ani reprezentase simbolul dinastiei Romanovilor. Aflase că bustul de granit roșu era una dintre puținele statui ale lui Lenin care scăpase nedemolată.

Se liniștise după ce făcuse un duș fierbinte și mai băuse niște votcă. Purta un costum gri-petrol, cu dungi albe subțiri, singurul care îi mai rămăsese din cele două pe care și le adusese din Atlanta. În următoarele două zile avea să meargă prin magazinele din Moscova să-și mai cumpere unul, pentru că un singur costum nu era suficient pentru săptămânile pline care-l așteptau.

Înainte de căderea comunismului, arhivele fuseseră considerate prea periculoase pentru a fi deschise publicului larg, motiv pentru care nu erau accesibile decât celor mai convinși comuniști și, chiar și acum, anumite domenii rămăseseră restricționate. Lord nu putea pricepe de ce. Rafturile gemeau de documente personale – cărți, scrisori,

jurnale, rapoarte guvernamentale, precum și alte materiale nepublicate – documente inofensive, fără valoare istorică. Pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, nu exista nici un sistem de clasificare, ci doar o organizare aleatorie, după ani, nume sau zonă geografică, fără nici un criteriu și care mai mult te încurca decât te ajuta în vreun fel. Ca și cum nimeni n-ar fi dorit ca trecutul să iasă la lumină. Cu siguranță, aceasta trebuie să fi fost explicația. Și nici personalul nu părea dispus să-ți sară în ajutor. Angajații de la arhive slujiseră fostul regim sovietic și pe atunci se bucuraseră de privilegii inaccesibile moscoviților de rând. Deși partidul nu mai exista, se mai păstrase o pleiadă de femei vârstnice, dintre care, credea Lord, multe își doreau cu ardoare întoarcerea comunismului. Tocmai din cauză că nu-l ajuta nimeni, apelase la Artemie Belîi, reușind în două zile să strângă mai multe informații decât în câteva săptămâni.

Sala de lectură era aproape goală. Majoritatea documentelor, în special cele despre Lenin, fuseseră odinioară ferecate în spatele ușilor de oțel din subsol. Elțin pusese capăt acestei secretomanii și dăduse ordin să fie aduse toate materialele sus, deschizând clădirea academicienilor și jurnaliștilor. Dar nu în totalitate. Arhivele rămăseseră în mare parte închise – așa-numitele „Documente Protejate” – restricționând accesul la fel ca ștampila TOP SECRET în America. Scrisorile de acreditare pe care le avea de la Comisia Țaristă îi permiteau totuși lui Lord să consulte nestingherit orice fel de material, indiferent de caracterul acestuia.

Lord se așeză la masa lui și făcu efortul să se concentreze asupra hârtiilor din față. Sarcina lui era să fundamenteze pretenția la tron a lui Ștefan Baklanov. Acesta era Romanov prin naștere și era favoritul Comisiei Țariste. Totodată, avea o sumedenie de afaceri în Occident, multe dintre ele fiind reprezentate de Pridgen & Woodworth. Așa că Hayes îl trimisese pe Lord la Arhivele statului să se asigure că nu

exista nimic care ar putea amenința legitimitatea pretenției la tron a lui Baklanov.

Ultimul lucru pe care și-l doreau era să se descopere implicarea lui sau a familiei sale în vreo anchetă a statului ori să se facă undeva vreo referire că simpatizase cu nemții în timpul celui de-al Doilea Război Mondial – orice ar fi putut determina poporul să se îndoiască de devotamentul lui și al familiei față de Rusia.

Cercetările îl conduseseră pe Lord la ultimul Romanov care cârmuise Rusia, Nicolae al II-lea și la evenimentele ce avuseseră loc în Siberia, pe data de 16 iulie 1918. În ultima săptămână citise numeroase documente publicate sau secrete. Informațiile erau contradictorii. Studiase în detaliu fiecare relatare, îndepărtase falsurile evidente și speculațiile, pusese cap la cap faptele pentru a scoate la lumină ceva util. Aranjate în ordine, notițele lui alcătuiau o narațiune coerentă despre ceea ce se petrecuse în noaptea aceea fatidică din istoria Rusiei.

*

Nicolae se trezi cu greu dintr-un somn adânc. Peste el era aplecat un soldat. Nu i se întâmplase de prea multe ori să reușească să doarmă, iar acum era nervos că fusese deranjat. Oricum, nu mai putea face mare lucru. El, Nicolae al II-lea, unsul lui Dumnezeu pe pământ cu un an în urmă, fusese forțat să facă un lucru de neimaginat pentru un monarh – fusese forțat să abdice. Guvernul provizoriu care-l înlocuise era compus în principal din liberalii din Duma de Stat și din câțiva radicali socialiști. Interimatul trebuia să dureze până când se alegea o adunare constituantă, însă nemții îi permisese lui Lenin să se întoarcă în țară, sperând că va aduce cu el haosul politic. Și tocmai așa se întâmplase, atunci când slaba guvernare provizorie fusese înlăturată prin ceea ce gărzile numeau cu mândrie Revoluția din Octombrie.

De ce îi făcea asta kaizerul? Îl ura chiar așa de tare? Era atât de important pentru el să câștige războiul, încât să

merite sacrificarea unei dinastii? Așa părea.

La numai două luni după ce pusese mâna pe putere, așa cum era de așteptat, Lenin semnase un tratat de încetare a focului cu Germania, iar Rusia se retrăsese din război, lăsând forțele aliate fără apărare pe frontul de est, care să contracareze avansarea trupelor germane. Marea Britanie, Franța și Statele Unite nu erau deloc mulțumite. Înțelegea jocul periculos al lui Lenin. Promitea poporului pacea, ca să-i câștige încrederea, dar amânând implementarea ei pentru a-i împăca pe aliați, fără să-l ofenseze pe kaizer, adevăratul său aliat. Tratatul de la Brest-Litovsk, semnat cu cinci luni înainte, stabilea condiții dezastruoase. Germania câștiga un sfert din teritoriul Rusiei și aproape o treime din populația ei. Fusesse informat că această acțiune stârnise multe resentimente. Gărzile vorbeau că toți dușmanii bolșevicilor se aliaseră în cele din urmă sub același drapel alb, ales special pentru a contrasta cu cel roșu al comuniștilor. Albii aveau deja un număr considerabil de recruți. Erau atrași în special țăranii, pentru că tot nu li se dăduse pământul promis.

Rusia se afla în pragul unui război civil. Erau Albii contra Roșilor.

Iar el era doar cetățeanul Romanov, prizonier al bolșevicilor roșii. Regele fără regat.

La început, el și familia lui fuseseră ținuți prizonieri în Palatul Alexandru, în Țarskoe Selo, nu departe de Petrograd. Apoi fuseseră mutați la est de Tobolsk, în Rusia Centrală, un oraș construit pe malul unui râu, plin de biserici din piatră albă de râu și de case de lemn. Oamenii de acolo își manifestaseră în mod deschis loialitatea față de țarul lor și față de familia acestuia. Se adunau zilnic în apropierea casei în care erau ținuți, își descopereau capul și se închinau țarului. Nu trecea nici o zi fără să vină să le dăruiască prăjituri, lumânări și icoane. Chiar și gărzile, membri de onoare ai Regimentului de Gardă, erau amabile, vorbeau și

jucau cărți cu ei. Aveau voie să citească ziare și cărți și chiar să primească și să trimită scrisori. Mâncarea era bună și se bucurau de tot confortul.

Una peste alta, nu se puteau plânde de închisoarea lor.

Apoi, în urmă cu șaptezeci și opt de zile, fuseseră mutați din nou. De data aceasta, la Ecaterinburg, pe versantul estic al Munților Urali, în inima Mamei Rusia, acolo unde bolșevicii dețineau controlul. Zece mii de soldați ai Armatei Roșii defilau pe străzi. Populația locală era antițaristă. Casa unui negustor înstărit, pe nume Ipatiev, fusese rechiziționată și transformată în închisoare provizorie. Nicolae auzise că se numea Casa cu Întrebuințări Speciale. Construiseră un zid înalt de lemn în jurul casei, iar la ferestre puseseră grilaje de fier, ca să nu poată fi rupte sau sparte. Scoseseră ușile de la dormitoare și de la băi. Nicolae era forțat să audă cum familia lui era insultată și să vadă pe pereți poze cu comentarii răutăcioase despre soția lui și despre Rasputin. Cu o zi în urmă, se încăierase cu unul dintre nenorociții aceștia impertinenți. Garda scrisese pe peretele din dormitorul fiicelor sale:

ȚARUL NOSTRU PE NUME NICU A CĂZUT DE PE TRON.
PENTRU CĂ-I ERA ÎN PANTALONI PEA GREU ȚLA MICU’.

Era prea de tot, se gândise Nicolae.

— Cât e ceasul? îl întrebă în cele din urmă pe soldatul care stătea aplecat peste el.

— Două.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vă mutăm. Armata Albă se apropie de oraș. Atacul din partea lor este iminent. E periculos să rămâneți în camerele de la etaj, dacă încep luptele pe stradă.

Nicolae fu cuprins de exaltare la auzul acestei vești. Auzise ce vorbeau gărzile între ele. Armata Albă făcuse ravagii prin Siberia, cucerind oraș după oraș și recâștigând

teritoriile de la bolșevici. În ultimele zile se auziseră salvele de tun în depărtare. Acest sunet îi dăduse speranță. Poate că generalii lui aveau să ajungă în cele din urmă la el, să readucă lucrurile pe vechiul lor făgaș.

— Ridică-te și îmbracă-te, îi zise garda.

Bărbatul ieși din cameră, iar Nicolae își trezi soția. Fiul său, Alexei, dormea într-un pat în celălalt capăt al modestului dormitor.

El și Alexei își puseră în tăcere cămășile lor de soldați, pantalonii, ghetele și bonetele, iar Alexandra se duse în camera fiicelor lor. Din păcate, Alexei nu putea merge. Avusese o altă criză de hemofilie cu două zile în urmă, așa că Nicolae trebui să-l ducă în brațe pe fragilul băiat de treisprezece ani până în hol. Apărură și cele patru fiice ale sale. Fetele purtau fuste negre simple și bluze albe. În spatele lor venea și Împărăteasa, sprijinindu-se într-un baston. Scumpa lui rază de soare abia se mișca – sciatica de care suferea din copilărie se agravase cu trecerea timpului. Grijile permanente pe care și le făcuse din cauza bolii lui Alexei îi șubreziseră sănătatea, îi albiseră părul odinioară castaniu și îi șterseseră strălucirea din ochii care îl captivaseră încă de când se întâlniseră prima oară ca adolescenți. Deseori gâfâia, iar buzele i se învinețeau. Se plângea de dureri de inimă și de spate, însă Nicolae se întreba dacă era vorba despre o boală reală, sau doar despre efectul secundar al inimaginabilei suferințe prin care trecea în fiecare zi, la gândul că ar putea oricând să-și piardă fiul.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Olga.

Olga era primul lui copil și avea acum douăzeci și unu de ani. Meditativă și inteligentă, fata semăna în multe privințe cu mama sa, fiind mai tot timpul posacă și îngândurată.

— S-ar putea să fim salvați, zise Nicolae.

Olga se lumină la față. Sora ei, Tania, cu un an mai tânără, împreună cu Maria, cu doi ani mai mică, se apropiară, cu câte o pernă în brațe. Tania era înaltă și țăntoșă, lidera

fetelor – Guvernanta, cum o numeau ele – și fiica preferată a Alexandrei. Maria era drăguță și fragilă – cu ochii ca argintul viu și pusă tot timpul pe șotii. Voia să se mărite cu un soldat rus și să aibă douăzeci de copii. Cele două fiice mijlocii ale sale auziseră ce spusese Nicolae.

Le făcu semn să tacă.

Anastasia, în vârstă de șaptesprezece ani, era lângă mama ei, ducându-l în brațe pe Regele Charles, un cocker spaniel pe care gărzile o lăsaseră să-l păstreze. Era scundă și durdulie, cu reputația unei rebele – făcea tot timpul pe măscăriciul, cum îi ziceau surorile sale, iar el nu putuse niciodată să reziste încântătorilor ei ochi albaștri.

Veniră și ceilalți patru captivi. Doctorul Botkin, care avea grijă de Alexei, Trupp, valetul lui Nicolae, Demidova, camerista Alexandrei și Kharitonov, bucătarul. Și Demidova ținea în brațe o pernă, dar Nicolae știa că aceasta era specială, pentru că ascundea în interior o cutie cu bijuterii. Demidova fusese instruită să nu piardă nici o clipă perna din ochi. Alexandra și fiicele ei aveau, la rândul lor, bijuterii asupra lor, în corsete purtând cusute diamante, smaralde, rubine și șiraguri de perle.

Alexandra se apropie șchiopătând și îl întrebă:

— Știi despre ce e vorba?

— Albii sunt pe aproape.

Pe fața ei istovită se așternu mirarea.

— Crezi că e posibil?

— Pe aici, vă rog! se auzi o voce familiară din capătul scărilor.

Nicolae se întoarse și îl văzu pe Iurovski. Acest bărbat sosise în urmă cu douăsprezece zile cu un pluton al Poliției Secrete și îi înlocuise pe fostul comandant și pe gărzile indisciplinate formate din muncitori din fabrică. La început, schimbarea i se păruse lui Nicolae un lucru bun, dar îsi dăduse repede seama că acești oameni erau profesioniști. Bănuia că sunt prizonieri unguri din armata austro-ungară,

angajați de bolșevici să facă lucruri pe care rușii refuzau să le facă. Iurovski, conducătorul lor, era un om tuciuriu cu părul negru, cu barba neagră și cu o manieră molcomă de a vorbi. Dădea ordine cu mult calm și se aștepta să fie executate întocmai. I se spunea Taurul, iar Nicolae ajunsese repede la concluzia că acestui diavol negru îi făcea plăcere să subjuge oamenii.

— Trebuie să ne grăbim, zise Iurovski. N-avem prea mult timp la dispoziție.

Nicolae le făcu semn celor din grupul său să tacă și coborâră pe scara de lemn la parter. Alexei dormea profund în brațele tatălui, cu capul pe umărul său. Anastasia îi dădu drumul câinelui, care o luă la fugă.

Leșiră în curte și coborâră apoi într-o pivniță având o fereastră cu arcadă. Pereții de ipsos erau acoperiți de tapet murdar. În cameră nu exista nici o piesă de mobilier.

— Așteptați aici până sosesc mașinile, le zise Iurovski.

— Unde ne duceți? Întrebă Nicolae.

— Departe de locul acesta, fu tot ce le zise temnicerul lor.

— De ce nu e nici un scaun în cameră? Întrebă Alexandra. N-avem voie să ne așezăm?

Iurovski ridică din umeri și îi spuse unuia dintre oamenii lui să aducă două scaune. Alexandra se așeză pe unul din ele, iar Maria puse perna pe care o avea la ea la spatele mamei sale. Pe celălalt scaun, Nicolae îl așeză pe Alexei. Tatiana aranjă perna la spatele lui, ca să-i fie poziția mai confortabilă. Demidova ținea încă perna strâns la piept.

În depărtare, salvele de tun se intensificară. Sunetul îi dădea lui Nicolae speranță.

Iurovski le zise:

— Trebuie să vă fotografiem. Unii oameni cred că ați evadat deja. Așa că vă rog să stați în picioare cum vă pun eu.

Iurovski îi aranjă pe toți. Când termină, fetele stăteau în spatele mamei lor, care ședea pe scaun, Nicolae stătea

lângă Alexei, iar ceilalți patru care nu făceau parte din familie se aflau în spatele fostului țar. Pe parcursul celor șase luni, li se ordonase să facă o mulțime de lucruri ciudate. Iar faptul că fuseseră treziți în miez de noapte, că erau fotografiați pentru ca apoi să fie duși departe nu-i mai uimea. Când Iurovski ieși din cameră și închise ușa, nimeni nu scoase o vorbă.

După o secundă ușa se deschise din nou. Dar nu intră nici un fotograf în cameră; în schimb, năvăliră unsprezece bărbați. Iurovski fu ultimul care intră. Începu să citească:

— Având în vedere faptul că rudele voastre își continuă atacurile împotriva Uniunii Sovietice, Comitetul Executiv din Urali a hotărât să vă execute.

Nicolae nu prea auzea ce spunea Iurovski din cauza huruitului unei mașini. Ciudat. Se uită la familia sa, apoi se uită la Iurovski și zise:

— Ce este? Ce-ai spus?

Fața rusului rămase imobilă. Repetă doar sentința, cu același ton neutru. Apoi băgă mâna dreaptă în buzunar.

În secunda următoare, Nicolae văzu arma.

Un pistol Colt. Iurovski apropie țeava pistolului de tâmpla lui Nicolae.

Capitolul 6.

De câte ori citea despre acea noapte, lui Lord i se făcea rău de la stomac. Încerca să-și imagineze cum trebuie să se fi simțit bieții oameni când începuseră focurile de armă. Se gândea cât de înspăimântați trebuie să fi fost. Să n-ai unde să te ascunzi. Să nu-ți mai rămână nimic altceva de făcut decât să mori în cel mai îngrozitor fel.

Se întorsese la acest eveniment din cauza celor descoperite la Documentele Protejate. În urmă cu zece zile, dăduse întâmplător peste un bilet mângălit pe o bucată de hârtie mototolită, cu cerneala neagră aproape ștearsă. Se afla într-un sac stacojiu cusut la gură. Pe eticheta din exterior era scris: „PRIMIT PE 10 IULIE 1925. A NU SE DESCHIDE PÂNĂ LA DATA DE 1 IANUARIE 1950”. Era imposibil de stabilit dacă instrucțiunile fuseseră respectate sau nu.

Scoase din servietă o copie pe care o tradusese cu grijă. Pagina era datată 10 aprilie 1922:

Problema Iurovski e îngrijorătoare. Nu cred că rapoartele primite de la Ecaterinburg sunt complete, iar informația despre Felix Iusupov confirmă acest fapt. E mare păcat că Gărzile Albilor pe care le-ai convins să vorbească n-au fost mai cooperante. Probabil că nici prea multă durere nu ne e de folos. Menționarea numelui Kolea Maks constituie un detaliu interesant. Am mai auzit acest nume. Și satul Starodug a mai fost amintit de doi soldați Albi, convinși să vorbească prin aceleași metode. Sunt sigur că se întâmplă ceva, dar mă tem că sănătatea șubredă nu-mi va permite să aflu ce anume. Sunt foarte îngrijorat de ce se va alege de munca mea după ce n-o să mai fiu. Stalin este înfricoșător. Are o rigiditate care elimină orice emoție din deciziile pe care

le ia. Dacă preia conducerea noi noastre nații, mă tem că visul va pieri.

Mă întreb dacă a reușit să scape de la Ecaterinburg vreun membru al familiei regale. Se pare că da. Cel puțin, așa crede tovarășul Iusupov. Probabil că el e convins că poate oferi generației viitoare pe unul dintre cei ce fuseseră condamnați la moarte. Poate că țarina nu era așa de naivă cum am crezut noi. Poate că mormăielile călugărului au mai mult sens decât am fost noi tentați să credem. În ultimele săptămâni, gândindu-mă la Romanovi, m-am trezit că-mi vin în minte versurile unui vechi poem rusesc. „Cavalerii sunt oale și ulcele, iar săbiile lor au ruginit. Sufletele lor sunt cu îngerii în care credem.”

Și el și Artemie Belîi considerau că documentul fusese scris chiar de mâna lui Lenin. Nu era nimic neobișnuit. Comuniștii păstrasera mii de scrieri de-ale lui Lenin. Însă acest document nu fusese descoperit în locul în care ar fi trebuit să se afle. Lord îl găsisese printre documentele ce fuseseră repatriate de naziști după al Doilea Război Mondial. Armata invadatoare a lui Hitler nu furase de la sovietici numai opere de artă, ci și tone de documente din arhiva statului. Arhivele din Leningrad, din Stalingrad, din Kiev și din Moscova fuseseră complet golite. Abia după război, când Stalin își trimisese Comisia Extraordinară să ceară moștenirea țării, fuseseră, în cele din urmă, repatriate o mare parte din aceste dosare.

Mai era totuși un document relevant în sacul de piele stacojie. O singură foaie de hârtie, cu un chenar de flori și frunze. Era scris în engleză, cu o caligrafie tipic feminină.

28 octombrie 1916,

Dragul meu, lumina ochilor mei, singura mea iubire, înger scump, te iubesc enorm și te port în sufletul meu zi și noapte. Simt prin ceea ce treci și știu cât de mult suferi. Dumnezeu să te aibă în pază și să-ți dea putere și înțelepciune. Sunt

sigură că nu va uita de tine. Te va ajuta și te va răsplăti pentru suferința prin care treci și va pune capăt acestei separări care a venit într-un moment când avem nevoie unul de celălalt.

Prietenul nostru tocmai a plecat. L-a salvat din nou pe copil. Mulțumesc lui Iisus cel milostiv că-l avem în preajmă. A fost îngrozitor, mi s-a rupt inima privindu-l cum suferă, însă acum copilul doarme liniștit. Sunt sigură că mâine va fi bine.

E o zi însorită, fără nici un nor pe cer. Acest lucru înseamnă încredere și speranță, deși totul în jur e negru ca smoala, însă Dumnezeu veghează de sus: nu cunoaștem căile sale, nici cum ne ajută, dar El ne aude toate rugăciunile. Prietenul nostru este convins de asta.

Trebuie să-ți spun că, exact înainte de a pleca, prietenul nostru a avut din nou convulsii. M-am speriat foarte tare la gândul că ar putea fi bolnav. Ce s-ar face copilașul nostru fără el? A căzut pe podea și a început să murmure că va părăsi această lume înainte de Anul Nou și că a văzut grămezi de cadavre, câțiva mari duci și sute de conți. Neva se va înroși de sânge, a zis el. Cuvintele lui m-au înspăimântat.

Privind spre cer, mi-a spus că dacă va fi ucis de boieri, mâinile lor vor rămâne mânjite de sânge timp de douăzeci și cinci de ani. Că boierii vor părăsi Rusia, că fratele se va ridica împotriva fratelui și se vor ucide cu ură și că nu vor mai exista nobili în Rusia. Lucru și mai îngrijorător, a zis că, dacă o rudă a noastră îl va ucide, nimeni din familia noastră nu va trăi mai mult de doi ani. Toți vor fi uciși de poporul rus.

Mi-a spus să mă ridic și să scriu totul. Apoi mi-a spus să nu disper. Va urma și salvarea. Cel care se face vinovat de fapta cea mai mârșavă își va da seama că a greșit. Va avea grijă ca sângele nostru să renască. Cuvintele lui erau aproape de neînțeles. La început, am crezut că alcoolul îi întunecase mintea. Spunea întruna că doar un corb și o acvilă pot reuși acolo unde nimeni altcineva nu poate și că inocența fiarelor îi va proteja și îi va conduce spre izbândă. A mai spus că Dumnezeu va găsi o cale prin care adevărul nu va fi pus la îndoială. M-a tulburat foarte tare când a spus că trebuie să

moară doispzezece ca să poată începe renașterea.

Am încercat să aflu mai multe, însă el s-a cufundat în tăcere, insistând doar ca eu să notez profeția cuvânt cu cuvânt și să-ți zugrăvesc și ție viziunea. Vorbea de parcă pericolul ar fi iminent, însă eu l-am asigurat că Tata ține țara sub control. El nu părea să creadă același lucru, iar cuvintele lui m-au măcinat întreaga noapte. O, scumpul meu, te îmbrățișez strâns și te asigur că n-o să permit nimănui să se atingă de sufletul tău! Te sărut, te sărut și te binecuvântează. Sper să te întorci curând.

Soțioara ta.

Lord știa că autoarea acestei scrisori este Alexandra, ultima țarină a Rusiei. Ținuse un jurnal timp de zece ani. La fel ca și soțul ei, Nicolae, ambele jurnale oferind o imagine fără precedent a vieții de la curtea regală. După execuție, fuseseră găsite aproape șapte sute de scrisori la Ecaterinburg. Lord citise doar fragmente din jurnale și o mare parte din corespondență. Câteva cărți recent apărute le publicaseră cuvânt cu cuvânt. Știa că „prietenu nostru” era, de fapt, Rasputin, deoarece atât Alexandra, cât și Nicolae bănuiau că scrisorile le sunt atent supravegheate. Din păcate, încrederea lor oarbă în Rasputin nu era împărtășită de nimeni altcineva.

— Ce adâncit în gânduri ești, îi zise cineva în limba rusă. Lord ridică privirea.

La celălalt capăt al mesei se afla un bărbat în vârstă. Avea tenul alb, ochii de un albastru spălăcit, un trunchi costeliv și încheieturile acoperite de pistrui. Era pe jumătate chel, iar o barbă căruntă îi acoperea pielea ofilită a gâtului. Purta ochelari cu rame metalice și papion. Lord își aminti că îl mai văzuse prin arhivă, fiind unul dintre puținii oameni care păreau să muncească la fel de mult ca și el.

— De fapt, eram în anul 1916. Să citești lucrurile acestea e ca și cum ai călători în timp, îi zise Lord rusului.

Bărbatul zâmbi. Lord estimează că avea în jur de șaiszeci de

ani, poate ceva mai mult.

— Sunt absolut de acord. Este unul dintre motivele pentru care vin aici. Arhivele sunt o reminiscență a ceea ce a fost cândva.

Lord se simți mișcat de cuvintele acestui bărbat și se ridică în picioare, spunând:

— Mă numesc Miles Lord.

— Știu cine sunteți.

Lord deveni brusc suspicios și, inconștient, își roti privirea prin sala de lectură.

Musafirul său păru să-i simtă teama.

— Vă asigur, domnule Lord, că nu reprezint o amenințare pentru dumneavoastră. Sunt doar un bătrân istoric. Nu doresc decât să stau puțin la taclale cu cineva care-mi împărtășește pasiunea.

Lord se relaxă.

— De unde mă cunoașteți?

Bărbatul zâmbi.

— Nu sunteți chiar preferatul femeilor care lucrează aici. Nu le place să le spună un american ce au de făcut.

— Care mai e și negru, pe deasupra.

— Din nefericire, țara asta are încă idei preconcepute în privința raselor. Suntem o nație cu pielea albă. Dar permisul de la comisie nu poate fi trecut cu vederea.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Simion Pașenko, profesor de istorie la Universitatea de Stat din Moscova.

Cei doi bărbați dădură mâna.

— Unde este domnul care v-a însoțit zilele trecute? Un avocat, cred. Am schimbat cu el câteva vorbe printre teancurile de hârtii.

Se gândi o clipă dacă să-l mintă, dar, în cele din urmă, decise să-i spună adevărul.

— A fost ucis în dimineața aceasta pe Nikolskaia Prospekt. Într-un schimb de focuri.

Bătrânul fu șocat la aflarea veștii.

— Am văzut ceva la televizor mai devreme. Îngrozitor! Dădu din cap cu îngrijorare. Țara asta o să se ducă de râpă dacă nu se iau urgent măsuri.

Lord se așează și îl pofti și pe el alături.

— Ați fost și dumneavoastră implicat? Întrebă Pașenko.

— Am fost de față.

Lord se decise să păstreze tăcerea în legătură cu restul evenimentelor.

Pașenko clătină din cap.

— Astfel de lucruri nu ne caracterizează. Voi, occidentalii, ne credeți, probabil, niște barbari.

— Deloc. Toate țările trec prin astfel de perioade. Am avut-o și noi pe-a noastră, între anii 1920-1930.

— Cred totuși că situația în care ne aflăm noi acum e mai mult decât dureroasă.

— Ultimii ani au fost dificili pentru Rusia. A fost greu și când exista un guvern. Elțin și Putin au încercat să țină lucrurile sub control. Acum însă, când nu mai are nimeni suficientă autoritate, Rusia se află în pragul anarhiei.

Pașenko încuviință dând din cap.

— Din păcate, nu e nimic nou pentru noi.

— Sunteți academician?

— Sunt istoric. Mi-am dedicat întreaga viață studiului Mamei Rusii.

Lord zâmbi la auzul vechii denumiri.

— Îmi imaginez că în anumite perioade specialitatea dumneavoastră a fost destul de ignorată.

— Așa e, din păcate! Comuniștii aveau propria versiune asupra istoriei.

Lord își aminti ceva ce citise mai demult: „Rusia este o țară cu un trecut imprevizibil”.

— Așadar, ați fost profesor?

— Treizeci de ani. I-am văzut pe toți. Pe Stalin, pe Hrușciov, pe Brejnev. Fiecare dintre ei are partea lui de vină.

E mare păcat ce s-a întâmplat aici. Chiar și acum ne vine greu să trecem mai departe. Oamenii încă mai stau la coadă zilnic să treacă pe lângă mormântul lui Lenin. Un măcelar ridicat la rangul de sfânt, zise Pașenko cu voce joasă. Ați văzut florile din jurul statuii lui de afară?

Lord dădu afirmativ din cap.

— Dezgustător!

Lord decise să aibă grijă ce vorbește. Deși se aflau în epoca postcomunistă și în curând avea să urmeze o nouă epocă țaristă, era totuși un american care lucra cu acreditare din partea unui guvern rus instabil.

— Ceva îmi spune că, dacă mâine ar defila tancurile prin Piața Roșie, toți angajații Arhivelor statului ar fi acolo să-i ovaționeze pe comuniști.

— Nu sunt cu nimic mai buni decât cerșetorii de pe stradă, zise Pașenko. S-au bucurat de privilegii, au păstrat secretele conducătorilor lor și au obținut în schimb un apartament mai bun, mai multă pâine, mai multe zile de concediu vara. Trebuie să muncești pentru ceea ce ai, nu e acesta simbolul Americii?

Lord nu răspunse la provocare. În schimb, întrebă:

— Ce părere aveți despre Comisia Țaristă?

— Am votat în favoarea ei. La urma urmei, ce rău ar mai putea face un țar?

Mulți gândeau precum Pașenko.

— E neobișnuit ca un american să ne vorbească limba atât de bine.

Lord ridică din umeri.

— Aveți o țară fascinantă.

— De când a început să te intereseze?

— Din copilărie. De când am început să citesc despre Petru cel Mare și despre Ivan cel Groaznic.

— Iar acum lucrezi pentru Comisia Țaristă. Și ești pe punctul de a da o mână de ajutor la nașterea istoriei. Pașenko arată spre hârtiile de pe masă. Acestea par destul

de vechi. Sunt cumva din Documente Protejate?

— Am dat peste ele acum două săptămâni.

— Recunosc scrisul. Această scrisoare îi aparține Alexandrei înseși. Își scria toate documentele și jurnalele în engleză. Rușii o urau pentru că era prințesă de origine germană. Am susținut mereu că a fost criticată pe nedrept. Alexandra a fost, categoric, o femeie neînțeleasă.

Lord îi întinse foaia de hârtie, considerând că această minte rusească merita exploatarea. Pașenko citi scrisoarea, iar când termină spuse:

— Alexandra avea un stil foarte siropos. Asta e nimic în comparație cu altele. Ea și Nicolae își trimiteau scrisori foarte romantice.

— Mă întristează să le frunzăresc. Mă simt ca un intrus. Mai devreme citeam despre execuție. Cred că Iurovski a fost un diavol, nu un om.

— Fiul lui Iurovski a spus că tatăl său a regretat tot timpul crima făptuită. Dar cine poate ști? La urma urmei, timp de douăzeci de ani le-a povestit bolșevicilor despre crimele sale, mândru de ceea ce făcuse.

Lord îi dădu lui Pașenko biletul.

— Uitați-vă și la asta.

Rusul citi încet pagina, apoi spuse:

— E scrisul lui Lenin. Și stilul lui îmi e familiar. Curios!

— Așa mă gândeam și eu.

Ochii lui Pașenko se însuflețiră.

— Doar nu dai crezare poveștilor despre cei doi membri ai familiei regale care au supraviețuit execuției de la Ecaterinburg?

Lord ridică din umeri.

— Nici până în ziua de azi nu s-au descoperit cadavrul lui Alexei și al Anastasiei. Iar acum dăm peste hârtia asta.

Pașenko zâmbi.

— Voi, americanii, sunteți chiar conșpiraționiști! Vedeți în orice câte o intrigă.

— Cu asta mă ocup în momentul de față.

— Căutați documente care să susțină pretenția la tron a lui Ștefan Baklanov, nu-i așa?

Lord fu puțin luat prin surprindere de cât de transparent era demersul său.

Pașenko arată în jur.

— Din nou femeile, domnule Lord. Ele știu totul. Documentele pe care le solicitați sunt consemnate și, credeți-mă, ele sunt foarte atente. L-ați întâlnit pe așa-numitul Moștenitor Real?

Lord dădu din cap că nu.

— Însă bărbatul pentru care lucrez l-a întâlnit.

— Baklanov nu e potrivit să conducă țara, așa cum nu era nici Mihail Romanov acum patru sute de ani. E prea slab. Și, spre deosebire de Mihail, care îl avea pe tatăl său să ia decizii în locul lui, Baklanov va fi pe cont propriu, spre marea bucurie a multora.

Lord îi dădu dreptate acestui academician rus. Din ceea ce citise despre Baklanov, bărbatul părea mai preocupat de reîntoarcerea la privilegiile imperiale, decât de guvernarea propriu-zisă.

— Pot să vă fac o recomandare, domnule Lord?

— Sigur că da.

— Ați fost la Arhivele statului din Sankt-Petersburg?

Lord clătină din cap că nu.

— Ar putea fi de folos să aruncați o privire și pe acolo. Arhivele găzduiesc multe dintre scrierile lui Lenin. O mare parte dintre jurnalele țarului și ale țarinei se află acolo, ca și corespondența dintre ei.

Pașenko arată spre masă.

— S-ar putea să vă ajute să dezlegați misterul acestor două documente.

Lui Lord i se păru o idee foarte bună.

— Mulțumesc, s-ar putea să vă urmez sfatul. Se uită apoi la ceas. Scuzați-mă, vă rog, mai am ceva de citit până la

închidere. Dar mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. O să mai fiu pe aici și zilele următoare. Poate mai vorbim.

— Și eu o să fiu. Dacă nu vă deranjează, cred că o să mai rămân puțin. Aș putea citi aceste documente încă o dată?

— Desigur.

Zece minute mai târziu, când se întoarse la locul său, Lord observă că notița lui Lenin și scrisoarea Alexandrei erau pe masă, însă Simion Pașenko plecase.

Capitolul 7.

Un BMW de culoare neagră îl luă pe Hayes din fața hotelului Volkov. După o călătorie de cincisprezece minute prin traficul surprinzător de lejer, șoferul viră spre poarta unei curți. Casa din spate era în stil neoclasic, construită la începutul secolului al XIX-lea, fiind atunci, ca și acum, una dintre cele mai frumoase clădiri ale Moscovei. În timpul regimului comunist, găzduise Centrul de Literatură și de Arte al Statului, dar, după căderea comunismului, casa fusese scoasă la licitație și în cele din urmă încăpuse pe mâna unuia dintre proaspeții îmbogățiți ai actualului regim.

Hayes ieși din mașină și îi spuse șoferului să aștepte.

Ca de obicei, prin curte patrolau doi bărbați înarmați cu puști Kalașnikov. În lumina slabă a serii de toamnă, fațada cu stucatură albastră părea gri. Trase aer în piept, amar, din cauza noxelor și păși hotărât pe o alee de cărămidă într-o frumoasă grădină. Intră apoi în casă pe ușa de pin care era neînchisă.

Era un interior tipic pentru o casă construită cu două sute de ani în urmă. Parterul era împărțit neregulat, avea un salon ce dădea în camera dinspre stradă și numeroase dormitoare în spate.

Mobilierul era de epocă, iar Hayes bănuia că este cel original, deși nu-l întrebase niciodată pe proprietar. Merse printr-un labirint de coridoare până ajunsese în salonul cu lambriuri unde aveau loc întrunirile.

În salon se aflau patru bărbați, savurându-și paharele cu băutură și fumând trabucuri. Îi cunoscuse în urmă cu un an și de atunci comunicaseră doar prin nume de cod. Hayes era cunoscut sub numele de Lincoln, iar ceilalți patru, sub pseudonimele pe care și le aleseseră – Stalin, Lenin, Hrușciiov

și Brejnev. Ideea le-a dat-o un poster care se vindea în magazinele de suveniruri din Moscova. Acesta înfățișa diverși țari, împărătești și conducători sovietici adunați în jurul unei mese, bând și fumând și având ca unic subiect de discuție soarta Mamei Rusia. Bineînțeles că o astfel de întrunire nu avusese niciodată loc, însă artistul își imaginase cum ar fi reacționat fiecare personalitate în parte într-un asemenea moment. Cei patru bărbați își aleseseră cu grijă etichetele, fiind conștienți că întrunirile lor nu erau departe de cele zugrăvite în pictură și că soarta Mamei Rusia chiar se afla în mâinile lor.

Cei patru bărbați îl salutară pe Hayes, iar Lenin îi turnă o votcă dintr-o sticlă lăsată la rece într-o frapieră cu gheață. I se mai oferă și un platou cu somon fume și ciuperci marinate.

Hayes refuză.

— Mă tem că am vești proaste, zise el în limba rusă, apoi le spuse că Miles Lord era încă în viață.

— Mai avem o problemă, zise Brejnev. Abia azi am aflat că avocatul este african.

Lui Hayes i se păru ciudată această observație.

— Nu, nu e african. E american. Dar dacă te referi la culoarea lui, are vreo importanță?

Stalin se aplecă în față. În ciuda numelui pe care îl purta, părea întotdeauna vocea rațiunii.

— Americanii au mari dificultăți în a înțelege sensibilitatea rusească la ideea de destin!

— Și ce legătură are destinul cu chestiunea asta?

— Povestești-ne despre domnul Lord, spuse Brejnev.

Discuția îl deranja pe Hayes. I se păru ciudată nonșalanța cu care ordonaseră uciderea lui Lord fără să știe nimic despre el. La ultima lor întrevedere, Lenin îi dăduse numărul de telefon al inspectorului Orleg și îi spusese să aranjeze eliminarea lui Lord prin intermediul acestuia. Instrucțiunea aceasta îl neliniștise la început - un asistent atât de valoros era greu de înlocuit - dar erau lucruri prea importante în joc

pentru a-și face griji în privința unui simplu avocat. Acum, alte întrebări. Unele dintre ele, complet deplasate.

— A venit la firma mea direct de pe băncile școlii. A făcut parte din societatea studenților Phi Beta Kappa de la Universitatea din Virginia. A fost întotdeauna interesat de Rusia. Are un master în studii est-europene. Bun vorbitor de limbi străine. E al naibii de greu de găsit un avocat care să știe limba rusă! M-am gândit că e un om valoros și nu m-am înșelat deloc. Mulți dintre clienții noștri se bazează pe el în totalitate.

— Ceva date personale? întrebă Hrușciiov.

— E născut și crescut în California de Sud, undeva în amonte. Tatăl lui a fost pastor. De felul celor ce predică renașterea spirituală, călătorind din oraș în oraș și vindecând oamenii. Din câte mi-a povestit Lord, el și tatăl lui nu s-au înțeles prea bine. Miles are treizeci și opt sau treizeci și nouă de ani și n-a fost niciodată căsătorit. Duce o viață modestă, din câte am putut observa. Este unul dintre oamenii noștri de bază. Nu mi-a făcut niciodată greutate.

Lenin se lăsă pe spătarul scaunului.

— De unde până unde interesul lui pentru Rusia?

— Habar n-am! Din câte am putut să-mi dau seama, e pur și simplu fascinat. Întotdeauna a fost. E toabă de istorie. Are biroul plin de cărți și de tratate. A ținut chiar și niște prelegeri la vreo două universități din America și la întâlnirile baroului. Acum, permiteți-mi *mie* să vă pun câteva întrebări. Ce importanță au toate acestea?

Stalin se lăsă pe spătarul scaunului.

— N-are într-adevăr nici o importanță, ținând cont de ce s-a întâmplat azi. Domnul Lord a trecut pe planul doi. Ar trebui să ne preocupe ce se va întâmpla mâine.

Hayes nu voia să schimbe subiectul.

— Apropo, eu n-am fost de acord cu uciderea lui Lord. V-am spus că mă ocup eu de el, indiferent care ar fi temerile voastre.

— Exact asta veți face, zise Brejnev. Ne-am decis să vă lăsăm să vă ocupați chiar dumneavoastră de domnul Lord.

— Mă bucur că am căzut de acord asupra acestui aspect. N-o să ne facă greutate. Dar tot nu mi-ați explicat de ce a fost considerat o problemă.

— Asistentul dumneavoastră și-a băgat nasul prin documentele de la Arhivele statului.

— De-asta l-am și trimis acolo. Așa cum mi-ați cerut voi, țin să vă reamintesc.

Sarcina ce-i fusese încredințată lui Lord era clară. Să găsească orice i-ar putea afecta lui Ștefan Baklanov pretenția la tron. Iar el lucrase aproape zece ore pe zi în ultimele șase săptămâni și raportase tot ce descoperise. Hayes bănuia că un anumit lucru din ce le spusese atrăsese atenția acestor bărbați.

— Nu e necesar, zise Stalin, să știți totul. Și nici nu credem că v-ați dori să aflați. E suficient să vă spunem că ne-am gândit că eliminarea lui Lord e cea mai eficientă metodă de a rezolva problema. Acest efort a eșuat, așa că am considerat că e bine să facem așa cum zici tu. Pentru moment, cel puțin.

Un rânjel însoți această afirmație. Lui Hayes nu îi plăcea în mod deosebit condescendența cu care îl tratau acești patru bărbați. Nu era un simplu curier. Era al cincilea membru al asociației pe care o numea Cancelaria Secretă. Dar se decisese să își ascundă iritarea și să schimbe subiectul.

— Presupun că s-a luat deja decizia ca țarul să fie un monarh absolut.

— Nu s-a hotărât în ceea ce privește puterea țarului, zise Lenin.

Înțelese că anumite aspecte ale afacerii erau în esență rusești și trebuiau hotărâte doar de către ruși. Și atâta timp cât aceste decizii nu puneau în pericol enorma contribuție financiară a clienților săi, iar el se putea bucura de un onorariu considerabil, nici nu-l interesau.

- Ce influență exercităm asupra comisiei?
- Avem nouă oameni care vor vota așa cum le spunem noi. Cu ceilalți ne aflăm încă în tratative.
- Regulamentul cere unanimitate, zise Brejnev.
- Mă întreb cum a putut să ne scape una ca asta, oftă Lenin.

Unanimitatea fusese parte integrantă a hotărârii de înființare a Comisiei Țariste.

Poporul fusese de acord atât cu reinstaurarea monarhiei, cât și cu înființarea comisiei, cu condiția ca toți cei șaptesprezece membri să voteze pentru. Un singur vot împotrivă era suficient ca întreg procesul să fie oprit.

— Îi vom atrage și pe ceilalți opt de partea noastră până la votul final, spuse Stalin.

— Aveți deja oameni care fac demersuri în acest sens? întrebă Hayes.

— Chiar în acest moment, continuă Stalin, luând o înghițitură din băutura din fața sa. Dar vom avea nevoie de fonduri suplimentare, domnule Hayes! Acești bărbați s-au dovedit greu de cumpărat.

Valuta occidentală finanța aproape tot ce făcea Cancelaria Secretă, iar acest aspect îl neliniștea pe Hayes. La el ajungeau toate notele de plată, în schimb, avea o putere de decizie limitată.

— Cât vă trebuie? întrebă el.

— Douăzeci de milioane de dolari.

Hayes încercă să-și păstreze calmul. Această sumă se adăuga celor zece milioane pe care le dăduse cu treizeci de zile în urmă. Nu se putea abține să nu se întrebe cât din sumă ajungea în final la membrii comisiei și cât le rămânea persoanelor de față. Dar nu îndrăzni să dea glas îndoielii sale.

Stalin îi înmână două ecusoane laminate.

— Acestea sunt legitimațiile comisiei. Vă vor asigura dumneavoastră și domnului Lord accesul în Kremlin, precum

și în Palatul Fațetelor. Aveți aceleași privilegii ca și membrii comisiei.

Hayes era de-a dreptul impresionat. Nu se aștepta să i se permită prezența la lucrările comisiei.

— Am considerat că ar fi bine să fiți de față, zise Hrușciiov zâmbind. Vor fi o mulțime de jurnaliști americani. Veți putea să vă infiltrați și să ne spuneți și nouă care este curentul de opinie în rândul acestora. Membrii comisiei nu vă cunosc și nu știu cât de implicat sunteți în această poveste. Observațiile dumneavoastră ne vor fi de folos la următoarele întruniri.

— Totodată, am decis să vă extindem aria de influență.

— În ce sens? Întrebă Hayes.

— E important ca nimic să nu distragă atenția în timpul deliberărilor. Ne vom lua toate măsurile ca sesiunile să nu se întindă prea mult, însă influențele din exterior ar putea fi un pericol.

Hayes simțise încă de la ultima lor întrunire că îi preocupa ceva pe cei patru bărbați. Ceva legat de ce spusese Stalin mai devreme, atunci când întrebase de Lord. „Americanii au mari dificultăți în a înțelege sensibilitatea rusească la ideea de destin.”

— Ce anume va trebui să fac?

— Orice va fi considerat necesar. Deși fiecare dintre noi are oameni în subordine care sunt gata să execute ce li se ordonă, trebuie să fim precauți. Din păcate, spre deosebire de vechea Uniune Sovietică, noua Rusie nu știe să-și protejeze secretele. Rapoartele sunt făcute publice, presa e agresivă, iar influența străină este covârșitoare. Dumneavoastră, pe de altă parte, aveți credibilitate pe plan internațional. Și, în plus, cine v-ar putea bănuși că ați fi implicat în afaceri dubioase? Zise Stalin zâmbind viclean.

— Și ce ar trebui să fac în cazul în care ar apărea situații neprevăzute?

Stalin scoase din buzunarul sacoului o carte de vizită.

— Găsiți aici oameni gata să vă ajute. Dacă le-ați spune să se arunce în râul Moscova și să nu mai iasă niciodată la suprafață, v-ar asculta orbește. Vă sugerăm să vă folosiți cu înțelepciune de loialitatea lor.

Capitolul 8.

MIERCURI.

13 OCTOMBRIE.

Lord privea zidurile stacojii ale Kremlinului prin geamul fumuriu al Mercedesului. Clopotele din turn băteau ora opt. O mașină îi ducea pe el și pe Taylor Hayes prin Piața Roșie până la Kremlin. Șoferul era un rus cu părul vâlvoi, pe care Lord l-ar fi considerat un individ periculos, dacă Hayes nu s-ar fi ocupat personal de transport.

Piața Roșie era închisă publicului. Din respect pentru comuniști, dintre care unii chiar mai făceau parte din Dumă, accesul în piața acoperită cu dale era restricționat în orele în care se vizita Mausoleul lui Lenin. Gestul i se părea lui Lord ridicol, dar satisfăcea orgoliul celor ce conduseseră cândva 150 de milioane de suflete.

Un ofițer al corpului de gardă observă abțibildul portocaliu de pe parbriz și îi permise vehiculului să intre pe Poarta Salvatorului. Se simți emoționat la gândul că intră în Kremlin prin această poartă. Turnul Spasskaia care se înălța în spatele său fusese construit de Ivan al III-lea, în anul 1491, cu ocazia unei masive reconstrucții a Kremlinului, iar prin această poartă pășiseră toți țarii și țarinele care urmau să fie încoronati. Astăzi funcționa ca intrare oficială pentru Comisia Țaristă și pentru personalul ei.

Era încă marcat de ce se întâmplase cu o zi înainte. Încerca să-și alunge din minte urmărirea care se desfășurase nu departe de acest loc. Hayes îl asigurase la micul dejun că nu risca nimic, că securitatea lui era garantată, iar el se baza pe șeful său. Avea încredere în Hayes și îl respecta. Își dorea cu disperare să ia parte la evenimentele care erau în plină

desfășurare, însă se întreba dacă nu se comporta cumva prosteste. Ce ar spune oare tatăl său dacă l-ar vedea acum?

Reverendul Grover Lord nu dădea doi bani pe avocați. Îi plăcea să îi numească „lăcuste pe pășunile societății”. Tatăl său vizitase o dată Casa Albă, făcând parte dintr-un contingent de preoți invitați la un eveniment oficial, atunci când președintele anulasese o lege care prevedea ca religia să nu mai fie disciplină obligatorie în școală. În mai puțin de un an, avocații respinseseră legea ca fiind neconstituțională. „Lăcuste fără Dumnezeu”, se revoltase tatăl său din alcov.

Grover Lord nu fusese de acord ca fiul său să devină avocat și își manifestase nemulțumirea prin faptul că nu-i mai dăduse nici un bănuț pentru Facultatea de Drept, deși și-ar fi permis să acopere cu ușurință întreaga sumă. Îl obligase astfel pe Lord să se întrețină singur, prin împrumuturi și prin slujbe de noapte. Obținuse note bune și absolvise cu brio. Își găsisese apoi un loc de muncă excelent și avansase rapid. Iar acum era martor la nașterea istoriei.

„Așa că, la dracu' cu Grover Lord”, gândi el.

Mașina intră în curtea Kremlinului. Privi cu admirație ceea ce fusese odinioară Prezidiul Sovietului Suprem, o clădire dreptunghiulară în stil neoclasic. Steagul roșu al bolșevicilor nu mai era arborat în vârf. În schimb, un alt steag flutura în briza dimineții, cu un vultur imperial bicefal pe el. Mai remarcă și lipsa statuii lui Lenin, care se înălța odinioară în partea dreaptă și își aminti de revolta stârnită cu prilejul îndepărtării acesteia. Ignorând nemulțumirea maselor, Elțin ordonase ca statuia de fier să fie topită bucată cu bucată.

Privi complexul arhitectonic din jurul lui. Kremlinul reprezenta materializarea pasiunii pe care o aveau rușii pentru tot ce era mare și impunător. Le plăcuseră întotdeauna piețele largi care puteau adăposti lansatoare de rachete, clopotele care abia încăpeau în turnuri și rachetele prea mari ca să poată fi controlate. Mai mare nu însemna numai mai bine, însemna ceva de-a dreptul glorios.

Mașina încetini și viră la dreapta.

În partea stângă se înălțau Catedrala Arhanghelului Mihail și Catedrala Bunei Vestiri, iar în partea dreaptă – Catedrala Adormirii Maicii Domnului și a Celor Doisprezece Apostoli. Și acestea aveau masivitate. Fuseseră construite în timpul lui Ivan al III-lea, care devenise, datorită acestei extravagante, „cel Mare”. Lord știa că multe capitole din istoria Rusiei se deschideau și se închideau între aceste ziduri, ornate cu domuri aurii și cu cruci bizantine. Le vizitase, însă nu-și imaginase că va avea vreodată onoarea de a intra în Piața Catedralei într-o limuzină oficială, aducându-și contribuția la demersul național de restaurare a monarhiei. Nu era tocmai rău pentru un fiu de pastor din Carolina de Sud!

— Ce rahat, zise Hayes.

— Ai dreptate, zâmbi Lord.

Mașina se opri. Coborâra din mașină în dimineața geroasă, cu cerul senin și albastru strălucitor, lucru neobișnuit pentru o toamnă rusească. Era probabil de bun augur, se gândi Lord. Nu intrase niciodată în Palatul Fațetelor, pentru că nu era deschis publicului. Era una dintre puținele construcții ale Kremlinului care își conservase forma originală din 1491. Era ctitoria lui Ivan cel Mare, care își botezase capodopera după fațada de piatră sculptată în modelul diamantului.

Își încheie pardesiul și urcă după Hayes pe Scara Roșie oficială. Varianta originală fusese distrusă de Stalin, iar aceasta de acum era o replică mai recentă, reconstruită după picturi mai vechi. De aici țarii porneau spre Catedrala Adormirii Maicii Domnului pentru ceremonia de încoronare. Și chiar din acest loc Napoleon urmărise distrugerea Moscovei, în 1812.

Se îndreptau spre Sala Mare. Până acum, Lord admirase această încăpere doar în fotografii și, când se văzu împreună cu Hayes înăuntru, își spuse că nici una dintre acestea nu reușise să îi redea întru totul frumusețea. Știa că are o suprafață de 1 640 m², fiind cea mai mare cameră din

Moscova secolului al XV-lea și având ca unic rol acela de a-i impresiona pe demnitarii străini. Astăzi, candelabrele metalice scâldau sala în lumină și făceau să strălucească masiva coloană din centru și bogatele picturi murale poleite cu aur, care înfățișau scene biblice și exemple de înțelepciune țaristă.

Lord își imagină cum ar fi arătat sala în 1613. Dinastia Rurik, care cârmuise timp de șapte sute de ani – din care se evidențiaseră Ivan cel Mare și Ivan cel Groaznic – se stinsese. Apoi trei bărbați încercaseră, fără succes, să preia frâiele puterii. Urmaseră vremuri tulburi, doisprezece ani de lupte crâncene pentru putere, în care mulți făcuseră eforturi să instaureze o nouă dinastie. În cele din urmă, boierii, sătui de haos, veniseră la Moscova – chiar între zidurile care-l înconjurau acum – și aleseseră o nouă familie domnitoare, cea a Romanovilor. Dar Mihail, primul țar Romanov, găsisese țara în totală anarhie. Pădurile mișunau de hoți și de oameni certați cu legea. Foametea și bolile făceau prăpăd. Comerțul aproape că nu mai exista. Taxele rămâneau necollectate, iar vistieria statului era aproape goală.

Nu era prea departe de situația din momentul de față, gândi Lord. Șaptezeci de ani de comunism echivalau cu doisprezece ani fără țar.

Preț de o secundă, își imagină că este un boier care lua parte la ceremonia de alegere a țarului, înveșmântat în haine bogate de catifea și brocard și purtând pălărie de samur, așezat pe una dintre băncile de stejar de lângă peretele poleit cu aur. Ce vremuri!

— De necrezut! șopti Hayes. De secole întregi amărățiiăștia n-au fost în stare să scoată mai mult de o recoltă de grâu pe an, în schimb, au fost capabili să creeze așa ceva!

Lord era într-un tot de acord.

Un șir de mese așezate în formă de U dominau un capăt al sălii. Văzu că erau șaptesprezece jilțuri și că pe fiecare dintre ele ședea un delegat de sex masculin. Cei șaptesprezece

membri ai comisiei erau toți bărbați. Nu avuseseră loc alegeri regionale. Doar o perioadă de treizeci de zile de selecții, apoi un scrutin național, în urma căruia șaptesprezece oameni care întruniseră numărul de voturi deveniseră membrii comisiei. În esență, fusese o competiție națională, dar probabil că era cel mai eficient mod de a scoate votul comisiei în afara oricăror influențe politice.

Îl urmă pe Hayes până la un rând de scaune și se așează alături de reporteri și de alte oficialități. Fuseseră instalate camere de luat vederi, deoarece lucrările comisiei urmau să fie transmise în direct la televiziune. Un delegat, care fusese desemnat cu o zi înainte să prezideze, declară deschisă ședința de lucru. Bărbatul își drese glasul și începu să citească o declarație pregătită în prealabil.

— Pe 16 iulie 1918, nobilului nostru țar, Nicolae al II-lea, precum și tuturor celor care erau sânge din sângele lui le-a fost curmată viața. Datoria noastră este să îndreptăm răul produs atunci și să readucem monarhia în fruntea acestui popor. Poporul a încredințat prezentei comisii sarcina de a alege un nou țar care să conducă destinele țării. Decizia nu este prima de acest fel. Un alt grup de bărbați s-a reunit în această sală și în 1613, alegând cel dintâi Romanov, adică pe Mihail. Urmașii lui au condus acest popor până la mijlocul primei jumătăți a secolului al XX-lea. Ne-am adunat astăzi aici pentru a îndrepta răul produs atunci. Aseară ne-am rugat alături de Adrian, patriarhul Marii Rusii. El i-a cerut lui Dumnezeu să ne vegheze și să ne arate calea cea dreaptă în tot ce avem de înfăptuit. Voi prezida audierile pe care comisia le va conduce, într-o manieră deschisă și echidistantă. Sunt încurajate dezbaterile, pentru că doar astfel va putea ieși adevărul la lumină. Acum, îi rog pe toți cei care au ceva să ne transmită să se apropie pentru a putea fi auziți.

*

Lord urmări răbdător întreaga sesiune de dimineață.

Timpul se consumă cu introduceri, cu probleme parlamentare și cu fixarea agendei de lucru. Delegații conveniră ca în ziua următoare să se facă publică lista inițială a candidaților, fiecare dintre aceștia fiind nominalizat printr-un reprezentant. Se conveni asupra unei perioade de trei zile pentru alte nominalizări și dezbateri. În cea de-a patra zi, dintre toate propunerile se vor alege trei nume. Apoi va urma o nouă rundă de dezbateri intense, pentru ca, după două zile, să se ia hotărârea definitivă. Unanimitatea era necesară doar pentru votul final, așa cum se ceruse prin referendum. Pentru toate celelalte voturi, era suficient să se obțină jumătate plus unu. Dacă în urma acestui proces, care se derula pe parcursul a șase zile, nu se alegea nici un candidat, atunci întreaga procedură era luată de la capăt. Dar părea de la sine înțeles că, datorită încrederii pe care le-o acordase poporul, membrii comisiei își vor da silința să aleagă persoana potrivită de la prima încercare.

Chiar înainte de pauza de prânz, Lord și Hayes se retraseră din Sala Mare în Sacrul Vestibul. Hayes îl conduse spre unul dintre portalurile mai îndepărtate, unde îi aștepta șoferul cu părul vâlvoi de dimineață.

— Miles, acesta este Ilia Zivon. El va fi garda ta de corp atunci când părăsești Kremlinul.

Lord îl studie pe rusul cu înfățișare de sfînx, cu o privire de gheață sticlind pe fața lipsită de expresie. Avea gâtul gros ca un bivoli și un fizic athletic, care îl făcu pe Lord să se simtă în siguranță.

— Ilia va avea grijă de tine. Ne-a fost recomandat cu căldură. Este fost ofițer și știe cum merg treburile la el prin oraș.

— Îți sunt profund recunoscător, Taylor! Mulțumesc foarte mult!

Hayes zâmbi și se uită la ceas.

— E aproape ora 12.00 și trebuie să ajungi la conferință. O să mă ocup eu de treburile de pe aici. Dar te asigur că voi fi

la hotel înainte să începi conferința. Hayes se întoarse apoi spre Zivon și îi spuse: Să nu-l scapi din ochi pe tipul ăsta, așa cum ne-am înțeles!

Capitolul 9.

ORA 12.30.

Lord intră în sala de conferințe a hotelului Volkov. În încăperea dreptunghiulară fără geamuri se adunaseră mai bine de șaiszeci de oameni, femei și bărbați, îmbrăcați sobru, la costum. Ospătarii tocmai le serviseră băuturile. În aerul cald, ca și în restul hotelului, se simțea un vag miros de nicotină. Ilia Zivon aștepta afară, chiar în spatele ușii duble ce conducea spre holul hotelului. Lord se simțea mai bine știind că rusul cel solid era prin preajmă.

Lord citea îngrijorarea pe chipurile celor din fața sa. Le cunoștea temerile. Un Washington nerăbdător îi încurajase să investească în noua Rusie, iar tentația unei noi piețe de desfacere fusese prea mare pentru a-i rezista. Dar continua instabilitate politică, amenințările zilnice venite din partea mafiei, precum și taxa de protecție care secătuia profiturile transformaseră o oportunitate de afaceri într-un coșmar. Cei prezenți erau oameni de afaceri americani implicați în domenii dintre cele mai diverse în noua Rusie: transport, construcții, băuturi răcoritoare, minerit, petrol, comunicații, IT, restaurante fast-food, industria constructoare de mașini și sistemul bancar. Firma Pridgen & Woodworth fusese angajată să vegheze asupra interesului colectiv, toți bazându-se pe reputația lui Taylor Hayes de negociator de temut, cunosător al unor persoane care ocupau poziții-cheie în noua Rusie. Aceasta era prima întâlnire a lui Lord cu tot grupul de investitori, dar avusese ocazia să îi cunoască personal pe cei mai mulți dintre ei.

Hayes intră în sală împreună cu el și îl bătu ușor pe umăr, zicându-i:

— În regulă, Miles, fă ce știi tu mai bine!

Lord merse în fața lor, în camera scăldată în lumină.

— Bună ziua, mă numesc Miles Lord.

În sală se așternu tăcerea.

— Pe mulți dintre dumneavoastră vă cunosc deja. Pe aceia pe care n-am avut onoarea să-i întâlnesc până acum, mă bucur să-i văd aici. Domnul Taylor Hayes a considerat că o conferință v-ar ajuta să obțineți niște răspunsuri la întrebările care vă macină. Evenimentele se precipită pe aici și s-ar putea să nu mai avem șansa să ne întâlnim în următoarele zile.

— Bineînțeles că avem întrebări, se auzi vocea unei blonde durdulii, cu accent de New England.

Lord știa că era directorul Pepsico, divizia est-europeană.

— Vreau să știu ce se întâmplă. Oamenii mei din consiliul de administrație sunt bolnavi de îngrijorare.

„Au și de ce”, se gândi Lord. Își păstră însă expresia neutră.

— Nu mă lăsați nici măcar să încep?

— Nu de discursuri avem nevoie noi acum. Avem nevoie de informații.

— Pot să vă dau date brute. Venitul național a scăzut cu 40%. Rata inflației se apropie de 150%. Rata șomajului e mică, de aproximativ 2%, însă salariile mici constituie adevărata problemă.

— Am mai auzit aceste lucruri, interveni alt director, pe care Lord nu-l cunoștea. Chimistii au ajuns să coacă pâine, inginerii lucrează la liniile de asamblare. Ziarele din Moscova sunt pline de prostii de genul ăsta.

— Dar, vorba aceea, se poate și mai rău, zise Lord. Circulă pe aici o glumă. Elțin și guvernele care au urmat au reușit în douăzeci de ani ce n-au reușit comuniștii în șaptezeci și cinci de ani: să-i facă pe oameni să regrete comunismul.

Câteva persoane din sală râseră.

— Comuniștii se bucură încă de o mare susținere,

continuă Lord. Ziua Marii Revoluții din Octombrie este încă marcată de demonstrații impresionante. Mulți deplâng vechiul regim. Fără crime, cu o rată a sărăciei scăzută, cu protecție socială. Acest mesaj prinde foarte bine la o națiune aflată în pragul disperării. Lord făcu o pauză. Însă cel mai groaznic scenariu ar fi apariția unui lider fascist fanatic – care să nu fie nici comunist, nici democrat, ci doar un demagog. Cu atât mai mult, dacă ținem cont de capacitatea nucleară a Rusiei.

Câțiva oameni din sală dădură din cap aprobator. Îl ascultau, cel puțin.

— Cum de s-a ajuns aici? Întrebă un bărbat musculos, despre care Lord își amintea vag că lucrează în domeniul IT.

— Nu știm cu precizie cum de s-a ajuns în situația asta. Lord veni în centrul sălii și continuă: Rușii au fost întotdeauna sensibili la ideea de națiune. Caracterul național al rușilor nu s-a bazat niciodată pe un individ sau pe activitatea pieței economice. E ceva mult mai spiritual, mult mai profund.

— Ne-ar fi mult mai ușor dacă am reuși să occidentalizăm țara asta, zise cineva din public.

Lord nu fusese niciodată de acord cu ideea occidentalizării Rusiei. Țara aceasta n-ar putea fi niciodată asimilată vestului sau exclusiv estului. Era un amestec unic. Trăia cu convingerea că un bun investitor era cel care înțelegea mândria rusească. Le explică punctul său de vedere, apoi reveni la întrebarea ce-i fusese adresată.

— Guvernul rus și-a dat în sfârșit seama că are nevoie de ceva mai presus de politică. De ceva care să-i poată uni pe toți. Un concept care le-ar folosi în actul de guvernare. Acum optsprezece luni, când Duma de Stat a organizat un sondaj de opinie, a fost șocant ce a scos la iveală Institutul de Sondare a Opiniei Publice și de Prospectare a Pieței. Un concept se detașa, vădind lucrurile cu adevărat importante pentru ruși: Dumnezeu, Țarul și Patria. Pe scurt,

reinstaurarea monarhiei. Vi se pare o schimbare radicală? Sigur că da. Dar, în urma referendumului, s-a constatat că o majoritate covârșitoare a oamenilor a votat pentru ea.

— Cum explicați asta? Întrebă cineva.

— Pot doar să vă expun punctul meu de vedere. În primul rând, oamenii trăiesc cu teama că ar putea renaște comunismul. Am văzut asta cu ani în urmă, când Ziuganov, contracandidatul lui Elțin, a fost la un pas de victorie. Dar cea mai mare parte a rușilor nu doresc reîntoarcerea la totalitarism, fapt demonstrat și din scrutine. Totuși, în astfel de momente dificile, populismul reprezintă o amenințare care pândește din umbră, gata oricând să atragă oamenii cu promisiuni false. Al doilea motiv e mult mai profund. Oamenii cred, pur și simplu, că actuala formă de guvernare nu e capabilă să rezolve problemele țării. Și, sincer să fiu, cred că au dreptate. Uitați-vă la rata criminalității. Sunt convins că fiecare dintre dumneavoastră plătește taxă de protecție uneia sau chiar mai multor organizații mafioate. Nu aveți de ales. Plătiți sau vă întoarceți acasă între patru scânduri.

Își aduse din nou aminte de cele întâmplate cu o zi înaintea, dar nu zise nimic. Hayes îl sfătuisese să nu sufle o vorbă despre asta. Oamenii pe care-i avea în față erau oricum suficient de îngrijorați, fără să se mai gândească dacă avocații deveniseră sau nu țintele mafiei.

— E o concepție general răspândită că, dacă nu furi, te înșeli pe tine însuși. Mai puțin de 20% din populație se deranjează să plătească taxe și impozite. Sistemul e aproape în colaps. E ușor să înțelegi de ce oamenii cred că orice e preferabil situației actuale. Dar mai există și o anumită nostalgie când vine vorba despre țar.

— E o tâmpenie, se auzi vocea cuiva din public. Până la urmă, e doar un nenorocit de rege!

Lord știa că americanii nu vedeau cu ochi buni autocrația. Dar amestecul de sânge slav și tătăresc care curgea în venele rusului modern îl făceau să tânjească după o

conducere autocrată și tocmai această luptă pentru supremație păstrase vitalitatea rușilor de-a lungul secolelor.

— Nostalgia e ușor de înțeles, continuă el. Adevărata poveste despre Nicolae al II-lea și despre familia lui a fost spusă abia în ultimii zece ani. Pe întreg cuprinsul țării domnește sentimentul că tot ceea ce s-a întâmplat în 1918 a fost o mare nedreptate. Rușii se simt înșelați de sovieticii care l-au zugrăvit pe țar în culori atât de întunecate și l-au transformat în întruchiparea răului.

— În regulă, se va întoarce țarul, rosti un bărbat.

— Nu chiar. Aceasta e o idee prost înțeleasă pe care a răspândit-o presa. Tocmai de aceea a considerat Taylor necesară întâlnirea de față, zise Lord și observă că le atrăsese atenția. Țarul se întoarce, în regulă, dar mai sunt două întrebări care au nevoie de răspuns: Cine anume va fi țar? Și câtă putere va avea acesta?

— Sau aceasta, zise una dintre femeile din public.

— Nu, acesta. Suntem siguri în privința acestui aspect. Încă din 1797, Rusia a hotărât ca moștenirea tronului să se facă doar pe linie masculină. Și bănuim că legea va fi menținută.

— În regulă, mai zise cineva. Răspunde acum la cele două întrebări.

— Prima este foarte ușoară. Țarul va fi ales de Comisia Țaristă. Rușilor le plac comisiile. Pe vremea comunismului, cele mai multe nu făceau altceva decât să valideze hotărârile Comitetului Central Sovietic, însă această comisie nu are nimic de-a face cu guvernul, pentru că oricum guvernul e aproape inexistent. Se vor prezenta candidații la tron și li se va evalua legitimitatea pretenției la coroană. Cel mai puternic candidat este în momentul de față Ștefan Baklanov. Acesta a fost crescut în spirit occidental, dar este descendentul direct al Romanovilor. Iar dumneavoastră ne plătiți să ne asigurăm că pretenția lui la tron este îndreptățită și va fi recunoscută de către comisia țaristă.

Taylor face lobby în favoarea acestui candidat. Iar eu am petrecut ultimele săptămâni în Arhivele de stat ale Rusiei ca să verific dacă există ceva care să îi submineze pretenția.

— E surprinzător că vă lasă să vă apropiați așa de mult, zise cineva din public.

— Nu chiar, răspunse Lord. Nu suntem implicați în Comisia Țaristă, dar acreditarea pe care o avem ar putea sugera acest lucru. Suntem aici pentru a proteja interesele dumneavoastră și pentru a ne asigura că va fi ales Ștefan Baklanov. Precum în America, a face lobby reprezintă și aici o formă de artă.

Un bărbat din ultimul rând se ridică în picioare și zise:

— Domnule Lord, cu toții avem niște cariere. Vă dați seama de implicațiile acestei schimbări? Vorbim despre o posibilă trecere de la un sistem semi-democrat, la unul autocrat. Iar acest lucru nu poate rămâne fără consecințe asupra investițiilor noastre.

— Fii realist, Lord, zise unul dintre cei prezenți. Doar nu crezi că idiotoții ăștia au de gând să înncredințeze puterea politică unui singur om!

— Se pare că exact asta intenționează să facă.

— Asta e prea de tot! exclamă altcineva din public.

— S-ar putea ca dracul să nu fie chiar atât de negru, interveni Lord. Rusia e falită. Are nevoie de investitori străini. S-ar putea să vă fie mai ușor cu un autocrat decât cu mafia.

Câtiva mormăiră aprobator, însă cineva întrebă:

— Vrei să spui că va fi eliminată mafia?

— Putem numai să sperăm.

— Tu ce crezi, Taylor? întrebă altcineva.

Hayes se ridică de la masa din fundul sălii și veni în fața lor.

— Cred că tot ce v-a spus Miles este perfect adevărat. Suntem pe punctul de a deveni martorii revenirii Țarului Marii Rusii. Și ai reinstaurării unei monarhii absolute.

— Înfricoșător, zise cineva.

— Nu vă faceți griji, zise Hayes zâmbind. Ne plătiți cu bani grei ca să vă protejăm interesele. Comisia e deschisă negocierilor. Iar noi vom fi acolo și vom face exact lucrul pentru care suntem plătiți. Dumneavoastră trebuie doar să aveți încredere în noi.

Capitolul 10.

ORA 14.30.

Hayes intră în micuța sală de conferințe de la etajul șapte. Clădirea de birouri se afla în centrul Moscovei, o construcție surprinzător de nouă, cu fațada de sticlă fumurie. Aprecia întotdeauna locațiile stabilite pentru întâlnirile lor. Binefăcătorii lui păreau să ducă o viață de huzur.

Stalin stătea la o masă de formă dreptunghiulară. Dmitri Iakovlev era reprezentantul mafiei ruse în Cancelaria Secretă. Trecut de patruzeci și cinci de ani, cu un smoc de păr blond ce-i cădea peste fruntea bronzată, bărbatul inspira încredere și respect. Pentru prima dată, cele trei sute de bande care dominau partea vestică a Rusiei căzuseră de acord asupra unui singur om care să le reprezinte interesele. Miza era prea mare ca să nu profite de situație. Grupările criminale păreau să fi înțeles secretul supraviețuirii și erau conștienți de beneficiile pe care le putea aduce un monarh absolut ce se bucura de sprijinul total al poporului. Sau în ce măsură îi putea *afecta*.

Hayes bănuia că Stalin era șeful grupului. Influența mafiei era puternică în guvern, în economie și în armată. Rușii îi dăduseră chiar și un nume: *Vori v Zakone* – hoți cu acte în regulă – o descriere care-i plăcea lui Hayes. Însă amenințarea pe care o reprezentau era cât se poate de reală, atâta timp cât te costa mai ieftin să omori decât să-ți rezolvi disputele la tribunal.

— Cum a fost sesiunea de deschidere? Întrebă Stalin într-o engleză perfectă.

— Așa cum era de așteptat, membrii comisiei s-au ocupat de probleme organizatorice. Vor începe efectiv lucrul de

măine. Programul prevede șase zile de dezbateri până la votul final.

Rusul păru impresionat.

— Ați spus că totul va dura mai puțin de o săptămână.

— V-am asigurat că știu ce fac, răspunse Hayes. S-a făcut transferul?

O ușoară ezitare trădă iritarea rusului.

— Nu sunt obișnuit cu o abordare atât de directă.

Deși nu comentase, se vedea că nu era obișnuit cu o abordare atât de directă *din partea unui străin*. Hayes decise să procedeze cu mai mult tact, cu toate că și pe el îl irita situația.

— Nu voiam să vă jignesc. Numai că plata nu a fost făcută conform înțelegerii, iar eu sunt obișnuit ca angajamentele să fie onorate.

Pe masă se afla o foaie de hârtie. Stalin o împinse spre Hayes.

— Acesta este numărul noului cont elvețian din Zurich pe care l-ați cerut. La aceeași bancă. Cele cinci milioane de dolari americani au intrat în dimineața aceasta. Toate plățile sunt la zi.

Hayes era mulțumit. De zece ani reprezenta mafia rusă în Statele Unite. Milioane de dolari fuseseră spălate prin instituțiile financiare nord-americane, multe sume fiind pompate spre afaceri legale în căutare de capital, cele mai multe folosite însă pentru cumpărarea de bunuri, de aur și de obiecte de artă. Pridgen & Woodworth câștigase milioane din taxe legale, de la firmele pe care le reprezenta, toate acestea fiind posibile datorită legilor americane îngăduitoare și încă și mai îngăduitorului aparat birocratic. Nimeni nu știa de unde vin banii și până în momentul de față activitatea nu atrăsese atenția autorităților. Hayes își extinsese în acest fel influența în cadrul firmei și își atrăsese o mare parte a clienților străini, care optaseră să lucreze cu el pentru simplul motiv că știa cel mai bine cum merg afacerile în noua

Rusie - cum să te folosești de frică și de neliniște, cum nesiguranța putea lucra în favoarea ta dacă știai cum să o mânuiești. Abilitate pe care Hayes o stăpânea la perfecție.

— Povestea asta a devenit o afacere foarte profitabilă pentru dumneavoastră, zise Stalin zâmbindu-i superior.

— V-am spus că n-am de gând să-mi pun viața în pericol.

— Așa se pare.

— Ce voia să însemne chestia aia de ieri? În legătură cu extinderea rolului meu în afacerea asta?

— Exact cum v-am spus. S-ar putea să fie nevoie să rezolvăm anumite lucruri, iar dumneavoastră sunteți mai presus de bănuieli.

— Aș vrea să știu ce anume îmi ascundeți.

— Chiar nu e important în acest moment. N-aveți de ce să vă îngrijorați, suntem doar precauți.

Hayes scoase din buzunarul de la pantaloni cartea de vizită pe care i-o dăduse Stalin cu o zi înainte.

— Voi fi nevoit să dau acel telefon?

Stalin râse.

— Vă atrage această idee de loialitate - aceea de a avea în subordine oameni gata să se arunce în râu dacă primesc ordin?

— Vreau doar să știu de ce anume aș avea nevoie de ei.

— Să sperăm că n-o să aveți. Acum vorbiți-mi despre concentrarea puterii. Ce s-a discutat astăzi la lucrările comisiei în legătură cu acest aspect?

Hayes se hotărî să abandoneze subiectul.

— Întreaga putere se va concentra în mâinile țarului. Dar va exista și un consiliu de miniștri și o Dumă de Stat cu care va lucra acesta.

Stalin cântări informațiile primite:

— Se pare că noi, rușii, suntem firi nestatornice: monarhie, republică, democrație, comunism... nimic nu funcționează la noi. Se opri, apoi adăugă zâmbind: Din fericire.

Hayes întrebă ceea ce dorea cu adevărat să afle:

— Dar Ștefan Baklanov? Va coopera?

— Presupun că veți avea un răspuns la această întrebare foarte curând, zise Stalin uitându-se la ceas.

Capitolul 11.

DOMENIUL GREEN GLADE.

ORA 16.30.

Hayes admiră arma, un Fox cu patul împodobit cu modele orientale și lustruit până devenise strălucitor. Tocul armei era neted și drept, cu partea din față din piele de castor și cu patul din cauciuc tare. Verifică trăgaciul, care era ca o cutie, cu ejector automat. Știa că prețul varia între 7 000 de dolari, pentru un model de serie și 25 000 pentru unul de colecție. Era o armă cu adevărat impresionantă.

— E rândul dumneavoastră, zise Lenin.

Hayes puse arma pe umăr și ținti spre cerul înnorat al după-amiezii. Fixă apoi butoișul cu o atingere ușoară ca o pană.

— Dați-i drumul, strigă el.

Din turn fu azvârlită o țintă. Urmări prin cătare punctul întunecat, își înălță țeava puștii și trase.

Ținta se dezintegrează în mii de bucăți.

— Sunteți un trăgător bun, zise Hrușciiov.

— Sunt pasionat de vânătoare.

Petrecea mai bine de nouă săptămâni pe an în expediții în jurul lumii. Vâna caribu canadian și găște, fazan asiatic și oi sălbatice, cerb european și vulpi, bivol african și antilope, pe lângă rațe, căprioare, cocoși-de-munte și curcani sălbatici, care se găseau în mod obișnuit în pădurile din Georgia și în munții de vest din Carolina de Nord. Biroul lui din Atlanta era înțesat cu trofee. Ultimele două luni fuseseră atât de pline, încât nu mai avusese timp de vânătoare, așa că îi pica foarte bine această ieșire.

Plecase din Moscova imediat după întâlnirea cu Stalin. Un

șofer îl adusese pe un domeniu aflat la patruzeci și cinci de kilometri sud de Moscova. Tot aici dădu peste un conac încântător, de cărămidă roșie, acoperit de iederă. Era proprietatea unui alt membru al Cancelariei Secrete, George Ostanovici, pe care Hayes îl cunoștea mai degrabă sub numele de cod Lenin.

Ostanovici reprezenta armata. Era un bărbat uscățiv, cu tenul pământiu și cu ochii de culoarea oțelului, care te sfredeau din spatele ochelarilor cu lentile groase. Era general, deși nu purta niciodată uniformă, un ofițer de linia întâi, care condusese atacul de la Groznîi, la începutul războiului din Cecenia. Dar asta îl costase un plămân și de aceea era un chin pentru el să respire. După război, îl criticase deschis pe Elțin pentru politica lui externă și își păstrase funcția și gradul numai pentru faptul că acesta fusese înlăturat de la putere.

Ofițerii cu grad superior erau îngrijorați de soarta ce-i aștepta sub țar, așa că prezența armatei în orice fel de conspirație fusese considerată de o importanță majoră și îl trimiseseră pe Ostanovici să le reprezinte interesele.

Lenin se ridică, se duse până în dreptul semnelor și se pregăti să tragă.

— Trageți! strigă rusul.

O secundă mai târziu, ținti.

— Excelent! zise Hayes. Loviturile devin mai dificile acum, la apusul soarelui.

Ștefan Baklanov, Moștenitorul Real al tronului, se ridică având arma pregătită. Baklanov era un bărbat scund, cu început de chelie și cu pieptul bombat. Avea ochii verzi și purta o barbă în stil Hemingway. Avea aproape cincizeci de ani, cu o față imobilă, care-l neliniștea pe Hayes. În ceea ce privește politica, se dovedea aproape imposibil de spus dacă un candidat era sau nu capabil să guverneze. Singurul lucru care conta era dacă *părea* capabil. Deși Hayes nu se îndoia că toți cei șaptesprezece membri ai comisiei vor fi, în cele

din urmă, cumpărați, trebuia totuși adus în fața lor un candidat corespunzător, care, lucrul cel mai important, trebuia să fie în stare să conducă după aceea, sau, cel puțin, să fie în stare să execute ordinele pe care le primea de la cei ce-l puseseră acolo.

Baklanov se duse până la semn. Lenin și Hrușciiov se dădură înapoi.

— Mi-ați putea spune, întrebă Baklanov cu vocea sa baritonă, dacă va fi monarhie absolutistă?

— Nu se poate altfel, zise Lenin.

Hayes își desfăcu arma și scoase cartușele folosite. Doar cei patru bărbați se aflau pe terasa de cărămidă. Dumbrava de pini și de fagi din fața lor îmbrăcase culorile toamnei. Dincolo de un pavilion, pe o pajiște întinsă se zărea o cireadă de bivoli.

— O să dețin și comanda armatei? întrebă Baklanov.

— În limitele bunului-simț, zise Lenin. Nu mai suntem pe vremea lui Nicolae al II-lea. Din... considerente moderne.

— Și, în cazul acesta, o să am control asupra armatei?

— Care este politica dumneavoastră în domeniul apărării? întrebă Lenin.

— Nu știam că mi se permite să am inițiative.

Sarcasmul era evident, iar Hayes și Lenin fură deranjați de atitudinea lui Baklanov. Acesta le remarcă iritarea.

— Sunt conștient, domnule general, că dumneavoastră considerați că armata e subfinanțată și că instabilitatea politică a afectat capacitatea noastră nucleară. Însă nu cred că scopul nostru este să avem o armată puternică. Comuniștii au adus această țară în pragul falimentului din cauză că au construit bombe, în timp ce drumurile erau pline de hârtoape și poporul suferea de foame. Menirea noastră este să satisfacem aceste nevoi elementare.

Hayes știa că nu asta voia Lenin să audă. Ofițerii din linia întâi câștigau mai puțin decât comercianții stradali. Cazărmile militare erau aproape niște cocioabe. Aparatura

nu mai fusese reparată de ani de zile, iar cea mai sofisticată tehnică pe care o dețineau era de mult depășită.

— Desigur, domnule general, se vor alocă fonduri pentru a completa golarile. Avem nevoie de o armată puternică... pentru apărare.

Era un semn clar că Baklanov era dispus la concesii.

— Mă întreb, domnilor, proprietățile țarului vor fi retrocedate?

Hayes se abținu cu greu să nu zâmbească. Moștenitorul real părea să se bucure deja de privilegiile viitoare. Cuvântul *țar* provine din latinescul *caesar*, iar lui Hayes i se păru potrivită analogia. Acest bărbat ar putea deveni un excelent Cezar. Era de o aroganță ce friza prostia. Probabil că Baklanov pierduse din vedere faptul că personajele care îl sprijiniseră pe Cezar în Roma antică își epuizaseră în cele din urmă resursele de răbdare.

— Dumneavoastră ce credeți? întrebă Hrușciov.

Hrușciov - Maxim Zubarev - era din partea guvernului. Un om vanitos și arogant. Lord se gândea că firea sa era un fel de compensație pentru fața de cal plină de riduri în jurul ochilor căprui, care nu-l făcea prea atrăgător. Reprezenta o mare parte a oficialităților din aparatul administrativ al Moscovei, îngrijorate de ce avea să le aștepte odată cu reinstaurarea monarhiei. Zubarev își dăduse seama și o spusese în repetate rânduri, că poporul îi mai tolera pe guvernanți numai până când Comisia Țaristă își încheia misiunea. Miniștrii care sperau să supraviețuiască metamorfozei trebuiau să se adapteze rapid. De aici și nevoia unui reprezentant într-o organizație care manipula în secret sistemul.

Baklanov se întoarse spre Hrușciov.

— Intenționez să cer să-mi fie restituite palatele care se aflau în posesia familiei mele înainte de revoluție. Erau proprietatea Romanovilor și le-au fost furate.

— Cum aveți de gând să le întrețineți? zise Lenin oftând.

— N-o să fie treaba mea. O să se ocupe statul de ele, bineînțeles! Dar am putea să stabilim ceva în genul monarhiei britanice. Cea mai mare parte va rămâne deschisă publicului, iar banii strânși în urma taxei de intrare vor fi folosiți pentru întreținere. Însă toate proprietățile Coroanei vor aparține Coroanei, iar pentru restul lumii va fi accesibil doar cu taxă de intrare. Monarhia britanică strânge anual milioane în acest fel.

— Mi se pare o idee bună, zise Lenin ridicând din umeri. Cu siguranță că poporul nu-și poate permite întreținerea unor asemenea monstruoziități.

— Bineînțeles, zise Baklanov. Voi transforma din nou Palatul Ecaterina de la Țarskoe Selo în reședință de vară. În Moscova, voi cere controlul absolut asupra Palatului Kremlin, iar în Palatul Fațetelor îmi voi instala curtea.

— Vă dați seama cât o să vă coste o asemenea extravagantă? întrebă Lenin.

Baklanov se uită lung la el.

— Poporul n-o să fie de acord ca țarul lor să trăiască într-o cocioabă. Costurile nu mă privesc pe mine, domnilor! Pompa și ceremonialul sunt apanajul țarului.

Hayes îl admira pe acest bărbat pentru îndrăzneală. Îl ducea cu gândul la Jimmy Walker³, care îi înfruntase pe șefii lui din Tammany Hall⁴ în anii 1920. Dar o asemenea mișcare se dovedise riscantă. Walker fusese nevoit să demisioneze, publicul ajunsese să-l considere un escroc, iar consiliul îl abandonase pentru că nu ascultase ordinele.

Baklanov își odihnea patul puștii pe gheata dreaptă, perfect lustruită. Hayes profită de moment și îi admiră costumul de lână (Savile Row, dacă nu se înșela): cămașă de bumbac Charvet, cravată Canali și pălărie de fetru cu pană de egretă. Dacă alte atuuri n-avea, măcar știa să se îmbrace.

³ Primarul New Yorkului în Epoca Jazzului, 1918-1929 (n.tr.).

⁴ Organizație politică democratică din New York (n.tr.).

— Sovieticii și-au petrecut zeci de ani încercând să convingă cât de răi erau Romanovii. Minciuni, numai minciuni, zise Baklanov. Poporul vrea monarhie cu toată pompa de rigoare. Ceva care să atragă atenția întregii lumi. Doar fastul și ceremonialul vor reuși acest lucru. Vom începe cu o somptuoasă ceremonie de încoronare, apoi poporul va jura credință și loialitate noului său țar – aproximativ un milion de suflete adunate în Piața Roșie. După aceea, vor fi retrocedate palatele.

— Unde v-ați gândit să stabiliți curtea? întrebă Lenin. Aveți de gând să mutați capitala la Sankt-Petersburg?

— Fără nici un dubiu. Comuniștii au ales Moscova. O mutare va simboliza schimbarea.

— Și veți avea și un alai format din duci și din ducese? întrebă Lenin, fără să-și ascundă dezgustul.

— Bineînțeles, succesiunea trebuie păstrată.

— Dar dumneavoastră vă disprețuiți familia, îi aminti Lenin.

— Fiii mei se vor bucura de privilegiile drepturilor obținute prin naștere. În plus, va exista o nouă clasă conducătoare. Cum altfel aş putea să-i recompensez pe cei care au făcut toate acestea posibile?

Hrușciiov interveni:

— Unii consideră că din rândurile noilor îmbogățiți și ale lumii interlope ar trebui să se aleagă o elită. Însă poporul se așteaptă ca țarul să elimine mafia, nu să o recompenseze.

Hayes se întreabă dacă Hrușciiov ar fi fost la fel de curajos cu Stalin de față. Stalin și Brejnev nu fuseseră chemați la această întâlnire în mod intenționat. Respectiva separare reprezentase ideea lui Hayes, un fel de scenariu polițistul bun versus polițistul rău.

— Sunt de acord, zise Baklanov. O ușoară evoluție ar fi benefică tuturor părților. Sunt mai interesat ca moștenitorii mei să continue dinastia Romanovilor.

Baklanov avea trei fii, cu vârste cuprinse între douăzeci și

patru și treizeci și doi de ani. Își urau tatăl ca om, dar le surâdea perspectiva de a deveni, cel mare, țarevici, iar ceilalți doi, mari duci. Soția lui Baklanov suferea de alcoolism cronic, însă era ortodoxă, era rusoaică și avea și ceva sânge nobil. Își petrecuse ultima lună la dezalcoolizare, într-un centru de sănătate din Austria, spunându-le tuturor că renunță la băutură pentru a deveni Împărăteasa Rusiei.

— Și pe noi ne preocupă continuarea dinastiei, zise Lenin. Fiul tău pare un tânăr rezonabil. În plus, promite să meargă pe aceeași linie politică.

— Și care este linia politică pe care ar trebui să o urmez?

Hayes așteptase un moment oportun pentru a interveni.

— Să faceți exact ce vă spunem noi, zise el, sătul să-l mai menajeze pe ticălosul acesta arogant.

Baklanov fu vădit deranjat de cât de direct pusese Taylor problema pe tapet. Foarte bine, își zise Hayes, trebuia să se deprindă cu această manieră de abordare.

— Nu știam că un american va juca un rol atât de important în această tranziție.

— Acest american vă finanțează stilul de viață, zise Hayes fixându-l cu privirea.

Baklanov se uită la Lenin.

— Așa este? întrebă.

— Nu avem de ce să ne cheltuim rublele cu dumneavoastră, veni răspunsul. Iar străinii s-au oferit din proprie inițiativă. În anii care vin, vor avea fie de pierdut, fie de câștigat.

— Ne vom asigura că veți deveni țar, continuă Hayes. Și că vi se va conferi puterea absolută. Va exista și o Dumă de Stat, dar va fi la fel de lipsită de vigoare ca un taur castrat. Toate propunerile legislative vor trebui aprobate de dumneavoastră și de consiliul de stat.

Baklanov dădu din cap aprobator.

— Filosofia lui Stolîpin. Fă din Dumă un appendice al statului, ca să susțină politica de guvernare, nu ca s-o

controleze sau să o administreze. Iar monarhului dă-i suveranitate.

Piotr Stolîpin fusese ultimul prim-ministru al lui Nicolae al II-lea. Un apărător atât de înflăcărat al ordinilor țarului, încât spânzurătoarea cu care erau stinse revoltele țăranilor se numea „cravata lui Stolîpin”, iar trenurile cu care erau deportați disidenții în Siberia se numeau „caleștile lui Stolîpin”. Dar fusese asasinat de către un revoluționar la Opera din Kiev. Sub ochii lui Nicolae al II-lea.

— Probabil că trebuie să tragem învățăminte din soarta de care a avut parte Stolîpin, zise Hayes.

Baklanov nu răspunse, dar expresia de pe fața acoperită de barbă lăsa să se vadă că înțelesese amenințarea.

— Cum va fi ales consiliul de stat?

— Jumătate ales prin vot, jumătate numit de dumneavoastră, zise Lenin.

— O încercare, interveni Hayes, de a aduce un element democratic în acest proces, de dragul opiniei publice. Dar ne vom asigura să avem controlul asupra tuturor membrilor consiliului. Veți urma ad litteram ordinele noastre în ceea ce privește guvernarea. Suntem conștienți că veți fi în centrul atenției. De aceea totul se va face cu cea mai mare discreție. Dar nu se pune problema să nu ne ascultați orbește.

— Și dacă refuz, odată ce mantia puterii ajunge pe umerii mei?

— În acest caz, veți avea aceeași soartă cu a strămoșilor dumneavoastră. Ia să vedem. Ivan al VI-lea și-a petrecut întreaga viață în închisoare. Petru al II-lea a fost omorât în bătaie. Pavel I a fost strangulat. Alexandru al II-lea a fost ucis de o bombă. Nicolae al II-lea a fost împușcat. Voi, Romanovii, nu vă descurcați prea bine când vine vorba de asasinat. Se poate oricând aranja o moarte demnă de dumneavoastră. Apoi vom vedea dacă următorul Romanov va fi mai cooperant.

Baklanov nu zise nimic. Doar se întoarse cu fața spre

pădurea ce părea gri în lumina slabă a apusului, armă pușca și îi făcu semn omului cu țintele. Acesta lansă un disc în aer.

Baklanov trase și rată.

— O, Doamne, zise Hrușciiov. Aveți grijă unde țintiți!

Capitolul 12.

MOSCOVA.
ORA 20.30.

Pe Lord îl neliniștise faptul că Hayes părăsise pe neașteptate orașul. Se simțea mai bine atunci când îl știa pe șeful lui prin preajmă. Era încă încordat din cauza celor întâmplate cu o zi în urmă și, în plus, Ilia Zivon plecase să doarmă acasă, promițând că îl va aștepta a doua zi în holul hotelului, la ora șapte. Lord își dăduse cuvântul că nu va ieși din cameră, dar nu-și găsea locul, așa că se hotărî să coboare la bar pentru a bea ceva.

Ca de obicei, în capătul coridorului de la etajul trei al hotelului, o femeie trecută de prima tinerețe stătea în spatele unui așa-zis birou de lemn – imposibil să poți ieși sau intra în lift fără să treci pe lângă ea. Era o *dejurnaia*. Altă reminiscență a epocii sovietice, când fiecare etaj era dotat cu un astfel de exemplar, aflat pe statul de plată al KGB-ului, pentru a-i monitoriza pe turiștii străini. Acum nu erau altceva decât niște administratori cu pretenții.

— Ieșiți, domnule Lord?

— Doar până la bar.

— Ați fost prezent astăzi la lucrările comisiei?

Nu ținuse secretă implicarea sa în activitățile respective, intrând și ieșind cu ecusonul comisiei prins de haina de la costum.

Încuviință cu o mișcare a capului.

— Ce ziceți, ne vor găsi un țar nou?

— Doriți să facă asta?

— Foarte mult. Această țară are nevoie să se întoarcă la rădăcini. Asta e problema noastră.

Îl făcuse curios.

— Suntem o țară mare care își uită repede trecutul. Țarul, un Romanov, o să ne arate de unde venim, zise femeia cu mândrie.

— Dar dacă alesul nu e un Romanov?

— Atunci n-o să meargă, zise ea cu convingere. Spuneți nici să nu se gândească măcar la alternativa asta. Poporul vrea un Romanov. Rudă de sânge cu Nicolae al II-lea.

Mai pălăvrăgică puțin și, înainte de a se îndrepta spre lift, promise că-i va transmite mesajul.

La parter, se îndreaptă spre același bar în care stătuse de vorbă cu Hayes cu o zi înainte, după atac. Tocmai trecea pe lângă unul dintre restaurante, când îi ieși în cale o figură cunoscută. Era bătrânul de la arhivă, însoțit de alte trei persoane.

— Bună seara, domnule profesor Pașenko, zise Lord în rusește, atrăgându-i atenția.

— Domnule Lord, ce coincidență! Ați venit aici să luați cina?

— Aici sunt cazat.

— Sunt cu niște prieteni. Obişnuim să cinăm aici. Restaurantul e bunicel.

Pașenko își prezintă însoțitorii. După un scurt schimb de replici, Lord se scuză:

— Mi-a făcut plăcere să vă revăd, domnule profesor! Mă duceam să beau ceva înainte de a merge la culcare, zise el arătând în față, spre bar.

— V-ar deranja dacă v-aș însoți? întrebă Pașenko. Știți, mi-a făcut mare plăcere să discut cu dumneavoastră.

Lord ezită puțin, apoi spuse:

— Dacă nu vă deranjează. Cu siguranță, nu mi-ar strica puțină companie.

Pașenko le ură prietenilor săi noapte bună și îl însoți pe Lord în bar. Notele unei pianine se înălțau în camera întunecată. Barul era numai pe jumătate ocupat. Se așezară,

iar Lord ceru o sticlă de votcă.

— V-ați făcut nevăzut ieri, zise Lord.

— Mi s-a părut că erați destul de ocupat și, oricum, vă răpisem suficient de mult timp.

Ospătarul sosi cu băutura, iar invitatul lui Lord plăti înainte ca el să apuce să-și scoată portmoneul. Se gândea la ce îi spusese femeia de la etaj.

— Profesore, pot să vă întreb ceva?

— Desigur.

— În cazul în care cei din comisie aleg pe cineva care nu e un Romanov, care credeți că va fi efectul?

Pașenko turnă în pahare.

— Ar fi o greșeală. La momentul când a izbucnit revoluția, tronul aparținea familiei Romanov.

— În mod sigur s-ar găsi destui care să susțină că Nicolae a renunțat de bunăvoie la tron, când a abdicat în 1917.

— Da, cu pistolul la tâmplă, râse Pașenko. Mi-e greu să cred că ar fi capabil cineva să susțină că a renunțat de bunăvoie la putere și la succesiunea la tron a primului său născut.

— Cine credeți că este cel mai îndreptățit pretendent?

Rusul ridică dintr-o sprânceană:

— Grea întrebare! Cunoașteți legea succesiunii la tronul Rusiei?

Lord dădu afirmativ din cap.

— Împăratul Pavel a aprobat decretul în 1797. S-au stabilit cinci criterii. Orice pretendent trebuie să fie de parte bărbătească, în cazul în care există un descendent de sex masculin. Trebuie să fie de religie ortodoxă. La fel și soția și mama sa. Trebuie să fie căsătorit cu o femeie de același rang, aparținând unei familii regale. Iar căsătoria să se fi încheiat doar cu permisiunea țarului. E suficient să nu îndeplinești unul dintre criterii și ai ieșit din competiție.

— Ne cunoașteți istoria? Despre divorț ce știți? întrebă Pașenko zâmbind.

— Rușii nu s-au prea sinchisit niciodată de asta. Femei divorțate s-au recăsătorit fără probleme cu reprezentanți ai familiei regale.

Mi s-a părut întotdeauna un aspect interesant. Ca și fanatismul față de religia ortodoxă și acesta de dragul intereselor politice.

— Sper că înțelegeți că nu avem nici o garanție că această Comisie Țaristă va ține cont de legea succesiunii.

— Cred că sunt obligați să o facă. Această lege n-a fost anulată decât de manifestul comunist, pe care nu-l recunoaște nimeni.

Pașenko își întoarse capul într-o parte.

— Dar selecția candidaților nu va fi făcută pe baza acestor cinci criterii?

Acesta era un aspect pe care îl discutase cu Hayes. Aveau persoana potrivită; legea succesiunii la tron reprezenta problema. Iar puținii Romanovi care supraviețuiseră revoluției nu erau de prea mare ajutor. Se împărțiseră în cinci familii diferite, dintre care doar două – Mihailovici și Vladimirovici – aveau legături de sânge suficient de puternice pentru a le îndreptăți pretenția la tron.

— E o dilemă, zise profesorul. Dar avem de-a face cu o situație mai puțin obișnuită. A fost eliminată o întreagă familie regală. E ușor de înțeles de ce lucrurile sunt atât de confuze cu privire la succesiunea la tron. Comisia va trebui să rezolve acest puzzle și să aleagă un țar pe care să-l accepte poporul.

— Sunt îngrijorat în privința selecției. Baklanov susține că mulți dintre membrii familiei Vladimirovici sunt trădători. Am fost informat că intenționează să aducă probe în sprijinul acuzațiilor, în cazul în care le va vedea numele pe lista претенdenților la tron.

— Și sunteți îngrijorat în privința lui?

— Foarte tare.

— Ați descoperit ceva care i-ar putea submina pretenția la

tron?

Lord dădu din cap că nu.

— Nimic care să aibă legătură directă cu el. Este un Mihailovici, ruda de sânge cea mai apropiată de Nicolae al II-lea. Bunica lui a fost Xenia, sora lui Nicolae. În 1917, după venirea la putere a bolșevicilor, au fugit din Rusia și s-au refugiat în Danemarca. Cei șapte copii au crescut în Occident și, prin urmare, s-au împrăștiat. Părinții lui Baklanov au trăit în Germania și în Franța. A frecventat cele mai bune școli. Abia după moartea prematură a verilor săi a devenit succesor direct. În momentul de față este cel mai în vârstă succesor de sex masculin. Până acum n-am găsit nimic care să-i fie defavorabil.

Asta dacă nu există cumva vreun descendent direct al lui Nicolae și al Alexandrei, se gândi Lord. Dar era o idee mult prea fantezistă pentru a-i acorda importanță. Sau, cel puțin, așa păruse până ieri.

Pașenko își ținea paharul aproape de față îmbătrânită.

— Îl cunosc pe Baklanov. Singura lui problemă ar putea fi soția lui. Este ortodoxă cu sânge regesc în vene. Dar, desigur, nu face parte din vreo familie domnitoare. Cum ar putea fi? Au mai rămas atât de puține! Sigur că Vladimirovicii se vor lega de acest aspect, dar, în ceea ce mă privește, comisia va trebui să ignore această cerință. Mă tem că nimeni n-o să îndeplinească acest criteriu. Și, cu siguranță, nici unul dintre descendenți nu putea să ceară de la țar permisiunea de a se căsători, din moment ce nu mai avem țar de câteva zeci de ani.

Lord ajunsese el însuși la această concluzie.

— Nu cred că pe ruși o să-i intereseze prea mult aspectul căsătoriei, continuă Pașenko. Poporul va fi interesat doar de ce vor face noul țar și noua țarină după ce ajung pe tron. S-ar putea ca Romanovii care au supraviețuit să fie niște oameni mârșavi. Au reputația de a crea conflicte. Acest lucru nu poate fi tolerat, mai ales dacă e făcut public în comisie.

Amintindu-și de biletul lui Lenin și de scrisoarea Alexandrei, Lord consideră că e bine să vadă ce știa Pașenko.

— V-ați mai gândit la ce v-am arătat ieri la arhivă?

Bătrânul zâmbi.

— Vă înțeleg îngrijorarea. Dacă există cumva un descendent direct al lui Nicolae al II-lea? Acesta ar anula orice pretenție a celorlalți Romanovi. Doar nu credeți că a supraviețuit cineva masacrului de la Ecaterinburg?

— Nu știu ce să mai cred. Dar nu, dacă rapoartele de la Ecaterinburg sunt reale, nimeni n-a supraviețuit masacrului. Totuși, Lenin părea să pună sub semnul întrebării acuratețea rapoartelor.

Mă îndoiesc că Iurovski ar fi raportat Moscovei că are cu două cadavre mai puțin.

— Sunt de acord. Totuși, e aproape sigur că tocmai așa au stat lucrurile. Scheletul lui Alexei și cel al Anastasiei nu sunt de găsit.

Lord își aminti de anul 1979, în care Alexandru Audonin, un geolog pensionar și Geli Riabov, un regizor rus, au descoperit locul în care Iurovski și ajutoarele lui au îngropat familia regală asasinată. Și-au petrecut luni de zile culegând informații de la rudele gărzilor și de la comuniștii din Urali, căutând hârtii și cărți cenzurate. Un document scris de mână de Iurovski însuși și pus la dispoziție de fiul cel mare al șefului plutonului de execuție umplea multe goluri și oferea informații detaliate cu privire la locul unde au fost ascunse cadavrele. Dar contextul politic din Uniunea Sovietică îi determinase pe toți cei care dețineau astfel de informații să se teamă să le dezvăluie. De căutarea cadavrelor nici nu putea fi vorba. Abia după căderea comunismului, în 1991, Audonin și Riabov au urmat indiciile și au exhumat cadavrele, care au fost apoi identificate prin analiza ADN-ului. Pașenko avea dreptate. Fuseseră exhumate doar nouă cadavre. Și, deși se cercetase cu atenție întreaga zonă,

cadavrele celor doi copii mai mici ai lui Nicolae nu au fost niciodată găsite.

— Poate că au fost pur și simplu îngropate în altă parte, zise Pașenko.

— Dar la ce se referea Lenin când spunea că rapoartele despre evenimentele de la Ecaterinburg nu erau exacte?

— Greu de spus. Lenin a fost o personalitate complexă. Nu există nici o îndoială că el însuși a ordonat ca întreaga familie să fie împușcată. Documentele demonstrează clar că ordinul a venit de la Moscova și că a fost aprobat de Lenin. Ultimul lucru pe care și-l dorea acesta era ca Albii să-l elibereze pe țar. Albii nu erau regaliști, însă acest gest i-ar fi unit pe oameni în jurul lor, lucru care ar fi pus capăt revoluției.

— Ce crezi că a vrut să spună când a scris: „Informațiile referitoare la Felix Iusupov se leagă de raportul fals de la Ecaterinburg?”

— Acesta este un aspect interesant. M-am gândit la asta și la relatarea Alexandrei despre viziunea lui Rasputin. Aceasta e o informație nouă, domnule Lord. Îmi place să cred că sunt un om citit, care cunoaște bine istoria țaristă, însă aceasta e prima oară când citesc ceva referitor la Iusupov și la familia regală care să dateze după 1918. Își turnă un nou pahar de votcă și continuă: Iusupov l-a asasinat pe Rasputin. Mulți spun că asta ar fi grăbit căderea monarhiei. Atât Nicolae, cât și Alexandra l-au urât pe Iusupov pentru ce făcuse.

— Acest lucru adâncește și mai mult misterul. De ce ar mai fi vrut familia regală să aibă de-a face cu el?

— Dacă-mi aduc bine aminte, mulți duci și multe ducese s-au declarat mulțumiți de moartea călugărului.

— Adevărat. De fapt, aceasta a fost, probabil, vina lui Rasputin: i-a dezbinat pe Romanovi. Pe de o parte Nicolae și Alexandra, pe de alta, restul lumii.

— Rasputin era o enigmă. Un țăran siberian care a avut o influență directă asupra Țarului Marii Rusii. Un șarlatan cu

puteri imperiale.

— Mulți ar susține că nu era un șarlatan. Multe dintre profețiile lui s-au împlinit. A zis că țareviciul n-o să moară de hemofilia și n-a murit. A prezis că Împărăteasa Alexandra o să își revadă locul nașterii din Siberia și chiar așa a fost – ca prizonieră, în drum spre Tobolsk. A mai zis, de asemenea, că, dacă va fi ucis de o rudă a țarului, familia regală nu va mai trăi mai mult de doi ani. Iusupov s-a căsătorit cu o nepoată a țarului, l-a ucis pe călugăr în luna decembrie a anului 1916, iar familia regală a fost măcelărită nouăsprezece luni mai târziu. Le-a nimerit destul de bine!

Lord nu se lăsa impresionat de acei oameni ai bisericii care credeau că pot să comunice cu Dumnezeu. Și tatăl lui pretindea că este un astfel de om. Mii de persoane se strângeau să-l asculte predicând și să fie mântuiți prin cuvântul sfânt. Bineînțeles că toate acestea erau date uitării atunci când, după câteva ore, femeile din cor veneau în camera lui. Citise că și Rasputin seducea femeile în același fel. Alungă gândurile despre tatăl său și zise:

— Nu s-a putut dovedi că profețiile lui Rasputin fuseseră notate când acesta era încă în viață. Cele mai multe au fost scrise de fiica lui, care și-a făcut un țel în viață din reabilitarea imaginii tatălui. I-am citit cartea.

— S-ar putea să fie totuși adevărate profețiile.

— Ce vreți să spuneți?

— Alexandra spunea în însemnările sale că moartea familiei regale avea să se producă în mai puțin de doi ani. Scrisoarea era datată 28 octombrie 1916. Așadar, cu două luni *înainte* de uciderea lui Rasputin. Se pare că i-a zis ceva. O profeție, cum o numea ea, pe care a notat-o. Așa că ați intrat în posesia unui document de importanță istorică, domnule Lord.

Nu se gândise la implicațiile descoperirii sale, însă profesorul avea dreptate.

— Intenționați să mergeți la Sankt-Petersburg? întrebă

Pașenko.

— Nu mă gândisem să fac asta. Dar acum cred că am să mă duc.

— O decizie înțeleaptă! Datorită acreditării dumneavoastră, veți avea acces la documente la care nici unul dintre noi n-a putut ajunge. S-ar putea să fie multe de văzut, mai ales că acum știți ce să căutați.

— Asta e marea problemă, profesore! Adevărul e că habar n-am ce anume caut.

Academicianul nu păru îngrijorat.

— Nu vă faceți griji. Sunt convins că o să vă descurcați de minune.

Capitolul 13.

SANKT-PETERSBURG.
JOI, 14 OCTOMBRIE.
ORA 12.30.

Lord se instalează în arhiva aflată la etajul patru al unei clădiri postrevoluționare care avea vedere spre Nevski Prospekt⁵. Reușise să rezerve două locuri la o cursă de ora 09.00 cu plecare din Moscova. Zborul, deși fără probleme, nu fusese nici pe departe plăcut. Reducerea cheltuielilor și lipsa personalului calificat afectaseră serviciile oferite de compania aeriană națională a Rusiei. Dar se grăbea și nu avea timp să parcurgă cei o mie două sute de kilometri dus-întors cu mașina sau cu trenul.

Ilia Zivon îl așteptase în holul hotelului Volkov la ora 07.00, așa cum îi promisese, pregătit să înceapă o nouă zi. Rusul fusese luat prin surprindere când auzise că Lord dorea să-l ducă la aeroport și voise să-l sune pe Taylor Hayes ca să știe cum să procedeze. Însă Lord îl informase că Hayes nu se afla în oraș și nu lăsase nici un număr de telefon la care să poată fi contactat. Din păcate, nu mai găsisese locuri la cursa de întoarcere din acea după-amiază, așa că fusese nevoit să cumpere două bilete la un tren de noapte care circula pe ruta Sankt-Petersburg-Moscova.

Dacă Moscova era un oraș obișnuit, cu străzi murdare și cu o arhitectură lipsită de imaginație, Sankt-Petersburgul, în schimb, era un oraș de basm, cu palate în stil baroc, catedrale și canale. În timp ce restul țării dormea sub

⁵ Nevski Prospekt sau Bulevardul Neva - centrul vieții mondene din Sankt-Petersburg (n.tr.).

aceeași plicticoasă monotonie cenușie, aici granitul roz, fațadele cu stucaturi galbene și verzi îți luau ochii. Își aminti cum descriesese orașul romancierul Nikolai Gogol: „Totul emană falsitate”. Atunci, ca și acum, orașul părea preocupat de el însuși și, pentru că marii lui arhitecți fuseseră cu toții italieni, avea un aer european. Fusesse capitala țării până în anul 1917, când veniseră la putere comuniștii, iar acum urma să își recapete importanța de odinioară, imediat după încoronarea țarului.

Traficul de la aeroport spre partea de sud a orașului fusesse lejer pentru dimineața unei zile de lucru, într-un oraș cu cinci milioane de locuitori. Legitimația dată de comisie stârnise suspiciuni la început, dar apoi îi verificaseră telefonic identitatea la Moscova și îi permisese accesul la întreaga colecție din arhivă, inclusiv la Documentele Protejate.

Colecția din Sankt-Petersburg, deși nu foarte bogată, conținea multe scrieri originale ale lui Nicolae și ale Alexandrei, precum și ale lui Lenin. Și, exact cum spusese Simion Pașenko, erau acolo jurnalul țarului și jurnalul țarinei, alături de toate scrisorile ce fuseseră luate de la Țarskoe Selo și de la Ecaterinburg după asasinarea familiei regale.

Din scrisori se desprindea imaginea a doi oameni în mod evident îndrăgostiți. Alexandra avea flerul unui poet romantic, scrierile ei fiind presărate cu figuri de stil ce sugerau pasiunea fizică. Lord își petrecu două ore căutând prin cutia ei de scrisori, mai mult din dorința de a vedea cum își transmitea această femeie complexă gândurile, decât din convingerea că va descoperi ceva.

După prânz, dădu peste niște jurnale din 1916. Volumele erau legate și înghesuite într-o cutie de carton mucegăit ce purta eticheta N & A. Nu înceta să se mire de felul cum păstrau rușii documentele. Atât de meticuloși atunci când creau, dar atât de nepăsători atunci când trebuiau să păstreze. Jurnalele erau aranjate în ordine cronologică, iar

dedicațiile de pe copertă arătau că fuseseră, în general, cadouri de la fiicele Alexandrei. Câteva aveau svastica desenată pe copertă. I se păru destul de ciudat, dar știa că, până să fie adoptat de Hitler, semnul folosit atât de des de Alexandra era simbolul bunăstării și al abundenței.

Căută prin câteva volume, însă nu găsi nimic altceva decât obișnuita lamentare a unei perechi de amorezi aflați departe unul de altul. Apoi descoperi două teancuri de scrisori. Scoase din servietă fotocopia scrisorii Alexandrei către Nicolae, datată 28 octombrie 1916. Comparând copia cu originalele, regăsi același scris de mână și același chenar cu frunze și cu flori.

De ce tocmai această scrisoare fusese ascunsă la Moscova? Era oare o încercare a comuniștilor de a purifica istoria țaristă? Sau doar paranoia? Dar de ce tocmai această scrisoare fusese considerată atât de importantă, încât să fie ascunsă de ochii publicului cu instrucțiuni precise de a nu fi deschisă timp de douăzeci și cinci de ani? Un lucru era cert. Simion Pașenko avea dreptate. În mod evident intrase în posesia unui document de importanță istorică.

Își petrecu restul după-amiezii trecând în revistă documente despre Lenin. Era aproape ora patru când îl remarcă pentru prima dată pe individ. Era scund și slab, cu ochii neliniștiți și apoși. Era îmbrăcat într-un costum bej care atârna pe el ca pe umeraș și, dintr-un anumit motiv, lui Lord i se păru că privirea străinului poposește asupra lui mai mult decât s-ar cuveni. Dar Zivon stătea de pază lângă el, așa că puse suspiciunile pe seama ultimelor evenimente și își spuse că trebuie să se calmeze.

În jurul orei cinci găsi în sfârșit ceva, o hârtie scrisă chiar de Lenin. Nu i-ar fi dat atenție, dar menționarea numelui lui Iusupov îi aminti de legătura cu biletul găsit la Moscova.

Felix Iusupov locuiește pe Rue Gutenberg, lângă Bois de Boulogne. Are relații cu numerosul grup de aristocrați ruși

care au invadat Parisul. Proștii aceștia cred că revoluția va muri și că ei se vor întoarce în curând la funcțiile și la averile lor. Am auzit că văduva unui nobil are valiza pregătită, fiind convinsă că va pleca acasă dintr-un moment într-altul. Agenții mei mi-au raportat că au citit corespondența dintre Iusupov și Kolia Maks. E vorba despre cel puțin trei scrisori. Acest lucru mă neliniștește. Abia acum îmi dau seama de greșeala pe care am făcut-o atunci când m-am bazat pe comuniștii din Urali pentru îndeplinirea ordinului de execuție. Se adună rapoarte din ce în ce mai îngrijorătoare. Am arestat deja o femeie care pretinde că este Anastasia. Ne-a atras atenția din cauza scrisorilor pe care le trimitea regelui George al V-lea, rugându-l să o ajute să părăsească Rusia. Comitetul din Urali a raportat că două dintre fiicele țarului sunt ascunse într-un sat uitat de lume. Le-a identificat ca fiind Maria și Anastasia. Am trimis acolo agenți pentru a investiga situația. O altă femeie a apărut în Berlin și pretinde că este Anastasia. Informatorii au raportat că seamănă izbitor de mult cu fiica țarului.

Toate acestea sunt menite să stârnească îngrijorarea. Dacă n-aș avea îndoielile mele cu privire la cele petrecute la Ecaterinburg, aș considera aceste rapoarte niște prostii. Dar cred că e ceva la mijloc. Ar fi trebuit să-l omorâm și pe Iusupov atunci când i-am omorât pe ceilalți burghezi. Nenorocitul ăla arogant urzește ceva. Urăște pe față guvernul nostru. Soția lui are sângele Romanovilor în vene și circulă zvonuri cu privire la restaurarea monarhiei cu Iusupov ca țar. Vise prostești ale unor oameni proști! Ar trebui să înțeleagă că Mama Rusia e o cauză pierdută pentru ei.

Termină de citit, dar nu se mai făcea referire la Felix Iusupov. În mod evident, Lenin era îngrijorat că Iurovski, cel care fusese însărcinat cu execuția Romanovilor de la Ecaterinburg, scrisese un raport fals referitor la cele întâmplate. Fuseseră omorâți în temniță unsprezece oameni sau numai nouă? Sau poate doar opt? Cine știe?

Lord se gândi la cei care pretinseseră că sunt Romanovi,

până în 1920. Lenin făcea referire la o femeie din Berlin. Femeia se numea Anna Anderson și era cea mai cunoscută dintre pretendenți. Numeroase filme și cărți prezentau în detaliu povestea ei și, decenii la rând, se bucurase de celebritate, susținând că este fiica țarului până în clipa morții sale, în anul 1984. Dar testele ADN dovediseră limpede că nu era înrudită cu familia Romanovilor.

În anii 1920, mai circulase în Europa o poveste destul de convingătoare referitoare la faptul că Alexandra și fiicele ei nu fuseseră de fapt ucise la Ecaterinburg, ci luate și duse într-un loc secret înainte ca Nicolae și Alexei să fie împușcați. Se spunea că femeile erau ținute în Perm, un oraș de provincie nu departe de Ecaterinburg. Lord își amintea de o carte, *Dosarul țarului*, care prezenta în detaliu evenimentele, încercând să aducă argumente în sprijinul acestei supoziții. Dar documente descoperite mai târziu, la care autorul cărții nu avusese acces – precum și identificarea locului unde fuseseră îngropate cadavrele familiei regale – demonstrau clar că Alexandra împreună cu cel puțin trei dintre fiicele ei muriseră la Ecaterinburg.

Totul era atât de confuz, încât cu greu îți dădeai seama ce era adevărat și ce – inventat. Era de acord cu Churchill. „Rusia e o ghicitoare, învăluită în mister, închisă într-o mare enigmă.”

Scoase din servietă o altă copie pe care o făcuse la arhivele din Moscova. Era o declarație care avea atașat un bilet dactilografiat de Lenin. Nu arătase biletul nici lui Hayes, nici lui Simion Pașenko pentru că nu i se păruse relevant. Până acum.

Era un fragment dintr-o declarație dată de una dintre gărzile de la Ecaterinburg, datând din octombrie 1918, la trei luni după uciderea Romanovilor.

Țarul nu mai era tânăr, iar barba îi albise. Purta zilnic o cămașă de soldat cu o centură de ofițer, prinsă în talie cu o

cataramă. Avea ochii blânzi și mi-a dat impresia că era o persoană simplă, deschisă și comunicativă. Câteodată mi se părea că dorește să-mi vorbească. Arăta dornic să discute cu cineva. Țarina nu era nici pe departe ca el. Avea o înfățișare severă, aerul și felul de a fi al unei femei mândre. Cei care îi păzeau mai discutau din când în când despre ei și toți ziceau că arată exact cum ar trebui să arate o țarină. Părea mai în vârstă decât țarul. Părul îi albise pe la tâmpile și nu avea fața unei femei tinere. Toată înverșunarea mea împotriva țarului s-a topit după ce am stat o vreme în rândul gărzilor. A fost suficient să-i văd de câteva ori și sentimentele mele față de ei s-au schimbat definitiv. Am început să simt compasiune față de ei. Îi compătimeam în calitatea lor de ființe umane. Am început să mă rog ca suferința lor să se sfârșească. Dar mi-am dat seama ce îi aștepta. Soarta le fusese pecetluită. Iurovski s-a asigurat că înțelegem cu toții sarcina pe care o aveam de împlinit. După un timp, am început să-mi spun că o să facem ceva ca să-i ajutăm să scape.

Peste ce dăduse oare? Și cum se face că nimeni nu descoperise nimic din toate acestea până acum? Poate pentru că în ultimii ani arhivele fuseseră deschise publicului. Documentele Protejate erau încă inaccesibile mării majorități a cercetătorilor, iar harababura în care erau păstrate documentele rusești făcea ca orice informație importantă să fie descoperită din pură întâmplare.

Trebuia să se înapoieze la Moscova și să îi raporteze lui Taylor Hayes. Era posibil ca pretenția la tron a lui Ștefan Baklanov să fie contestată. S-ar putea să mai existe pe undeva un descendent al lui Nicolae al II-lea, mai apropiat decât Baklanov. Ziarele care vânau senzaționalul anunțaseră de mult că ar exista un astfel de pretendent. Se făcuse chiar și un film de desene animate pentru copii care vorbea despre supraviețuirea prințesei Anastasia. Dar, ca și în cazul lui Elvis și al lui Hoffa, relatările se bazau doar pe speculații și nu pe dovezi clare. Sau nu?

Hayes închise telefonul și încercă să își păstreze calmul. Plecase din Moscova la Green Glade nu numai ca să se relaxeze, ci și pentru afaceri. Îi lăsase vorbă lui Lord la hotel că plecase din oraș ca să rezolve niște probleme urgente și că el trebuia să își continue munca la arhivă, promițându-i că îl va suna în acea după-amiază. În mod intenționat nu lăsase nici o adresă. Dar lui Ilia Zivon îi dăduse ordin să nu-l scape din ochi pe Lord și să îl informeze în legătură cu toate mișcările lui.

— Era Zivon, zise el. Lord și-a petrecut întreaga zi la arhiva din Sankt-Petersburg.

— Știi ceva de asta? Întrebă Lenin.

— Absolut nimic. Credeam că lucrează în Moscova. Zivon mi-a raportat că în dimineața asta a cerut să-l ducă la aeroport. Se întorc la Moscova în această seară cu Săgeata Roșie.

Hrușciiov era în mod evident agitat. Lucru neobișnuit pentru el, se gândi Hayes. Din cei cinci, reprezentantul guvernamental era cel care își păstra întotdeauna sângele rece, foarte rar ridicând glasul. Era, de asemenea, cumpătat când venea vorba de votcă, considerând că era în avantajul său să rămână treaz.

Ștefan Baklanov părăsise domeniul Green Glade, fiind condus spre altă proprietate din apropiere, unde avea să rămână până la prima sa apariție în fața comisiei, peste două zile. Trecuse de ora 19.00, iar Hayes ar fi trebuit să fie deja în drum spre Moscova. Se pregătea de plecare când primise telefonul din Sankt-Petersburg.

— Zivon s-a retras în timpul cinei și și-a sunat șefii. Ei i-au dat numărul de aici, zise Hayes. A mai spus, de asemenea, că Lord a vorbit ieri la arhivele din Moscova cu un bărbat pe nume Simion Pașenko. Recepționarul hotelului l-a informat în această dimineață pe Zivon că Lord a fost văzut aseară bând la bar în compania unui bărbat cu aceleași semnalmente.

— Și cum arăta? Întrebă Hrușcirov.

— Între cincizeci și cinci și șaiszeci de ani. Slab. Cu ochii albaștri. Chel. Cu un început de barbă.

Hayes observă schimbul de priviri între Lenin și Hrușcirov. Toată săptămâna avusese senzația că îi ascund ceva, iar situația asta începuse să-l deranjeze.

— Cine este? Petru că e evident că știți despre cine e vorba.

— O problemă, oftă Lenin.

— Mi-am dat seama. Ce-ar fi să-mi dați mai multe detalii?

— Ai auzit vreodată de Sfânta Grupare?

Dădu din cap că nu.

— În secolul al XIX-lea, fratele țarului Alexandru al II-lea a înființat o grupare care a devenit cunoscută sub acest nume. Teama de asasinat era foarte mare în acea perioadă. Alexandru eliberase șerbii și nu era foarte iubit din cauza asta. Această Sfântă Grupare era un fel de glumă. Nimic altceva decât niște aristocrați care pretindeau că vor apăra viața țarului. În realitate, abia dacă puteau să se apere pe ei înșiși, iar Alexandru a murit în urma unui atac cu bombă. Pașenko este capul unei astfel de bande contemporane, care a fost înființată în jurul anilor 1920, după cum am putut stabili și care a supraviețuit până în zilele noastre.

— Adică după moartea lui Nicolae al II-lea și a familiei sale, zise Hayes. Nu mai exista nici un țar pe care să-l poată proteja.

— Păi tocmai asta e problema, zise Lenin. Zeci de ani au circulat zvonuri că niște descendenți ai lui Nicolae al II-lea au supraviețuit asasinatului.

— Tâmpenii! zise Hayes. Am citit și eu despre претенденти. Sunt niște nebuni. Absolut toți.

— Poate că da. Cert este că Sfânta Grupare a supraviețuit.

— Chestia asta are legătură cu ce a descoperit Lord la arhivă?

— Foarte mare legătură, zise Lenin. Iar acum că Pașenko

s-a întâlnit de câteva ori cu Lord, trebuie să ne ocupăm urgent de el.

— Alt atac?

— Cu siguranță. Chiar în seara asta.

Decise să nu îi contrazică.

— Cum o să-mi trimit oamenii în Sankt-Petersburg înainte de miezul nopții?

— O să aranjăm să fie trimiși acolo cu avionul.

— Îmi spuneți și mie de ce atâta grabă?

— Sincer să fiu, zise Hrușciiov, detaliile nu sunt importante. E suficient să îți spun că ar putea pune în pericol tot ce am întreprins noi până acum. Acest Lord pare un om care acționează pe cont propriu. O persoană pe care n-o poți controla. N-are sens să-i mai dăm altă șansă. Folosește-te de numărul de telefon pe care ți l-am dat și trimite oamenii acolo. Nu putem să-l lăsăm pe acest negrotei să se întoarcă viu la Moscova.

Capitolul 14.

SANKT-PETERSBURG.

ORA 23.30.

Lord și garda sa de corp ajunseră la gară. Peronul de beton forfotea de oameni îmbrăcați în haine groase, unele împodobite cu gulere de astrahan, cei mai mulți cărând geamantane burdușite sau papornițe. Nimeni nu părea să-i dea atenție. Iar în afară de bărbatul de la arhive, care părea să-l urmărească, nu se simțise în nici un fel amenințat în acea zi.

El și Zivon luaseră o cină copioasă la hotelul Europa, apoi își petrecuse restul serii într-unul dintre barurile de acolo, ascultând un cvartet. Lord voise să se plimbe pe Nevski Prospekt, dar Zivon îl opri, considerând că era mai bine să nu iasă noaptea pe străzi. Așa că rămăseseră în bar și apoi luaseră un taxi care-i adusesese direct la gară.

Era o seară rece, iar traficul din Piața Revoluției se desfășura anevoios. Lord își imagină schimbul de focuri dintre poliția țaristă și demonștranzii care porniseră revoluția în 1917, bătălia pentru controlul asupra pieței durând două zile. Gara din Sankt-Petersburg era o altă creație stalinistă, cu o grandioasă fațadă în alb și verde, mai potrivită pentru un palat decât pentru un terminal feroviar. În prelungirea acesteia, construcția se continua cu un terminal de trenuri rapide ce legau Sankt-Petersburgul de Moscova. Acest proiect, în valoare de miliarde de dolari, aparținea unei firme de arhitectură din Illinois, care lucra prin intermediul unui concern britanic; arhitectul-șef fusese prezent la conferința de la hotelul Volkov, fiind pe bună dreptate îngrijorat de soarta afacerilor sale.

Lord rezervase o cușetă cu două paturi la clasa I. Mai călătorise în câteva rânduri cu Săgeata Roșie și își aminti de vremurile când cearșafurile și saltelele erau murdare, iar compartimentele arătau execrabil. Însă lucrurile se îmbunătățiseră substanțial, acest tren fiind considerat unul dintre cele mai luxoase din Europa.

Trenul plecă la timp, adică la 23.55, ceea ce însemna că aveau să ajungă în Moscova la 07.55 a doua zi dimineața, după ce parcurgeau opt sute de kilometri în opt ore.

— Nu-mi este prea somn, îi zise el lui Zivon. Cred că mă duc la vagonul-restaurant să beau ceva. Poți să rămâi aici, dacă dorești.

Zivon dădu afirmativ din cap și îi spuse că i-ar prinde bine un pui de somn. Lord ieși din compartiment și străbătu încă două vagoane de dormit, printr-un coridor îngust de o persoană. Îl usturau ochii din cauza unei vagi dăre de fum de la samovarul ce se afla la capătul fiecărui vagon.

Vagonul-restaurant era dotat cu scaune de piele și cu ornamente din stejar. Se așeză la o masă de la fereastră și privi peisajul rural care defila prin fața ochilor lui.

Comandă o sticlă de pepsi pentru că stomacul lui nu simțea nevoia de votcă, deschise servieta și se uită peste notițele pe care le luase mai devreme. Era sigur că dăduse peste ceva important și se întreba care vor fi implicațiile asupra pretenției la tron a lui Ștefan Baklanov.

Erau foarte multe aspecte care trebuiau luate în considerație, începând cu viitorul Rusiei și terminând cu soarta investițiilor corporațiilor reprezentate de Pridgen & Woodworth. Nu voia să întreprindă nimic care să pună în pericol viitorul lui sau al firmei pentru care lucra. Dar nu putea scăpa nici de îndoielile care îl bântuiau.

Se frecă la ochi. Dumnezeuule, era rupt de oboseală! Era obișnuit să se culce târziu, însă tensiunea din ultimele săptămâni își spunea cuvântul.

Se lăsă pe spate în fotoliul moale de piele și bău din suc.

Cu siguranță, studiile de Drept nu-l pregătiseră pentru așa ceva. Și nici cei doisprezece ani de când lucra la firmă nu-i erau de folos. Avocații ca el trebuiau să lucreze într-un birou, în tribunale și în biblioteci, având ca unică preocupare cum să obțină un onorariu mai mare de la clienții lor și cum să-i impresioneze pe avocații cu renume asemenea lui Taylor Hayes – de astfel de oameni depindea în cele din urmă cariera sa.

De aceea trebuia să le atragă atenția.

Semăna din ce în ce mai mult cu tatăl său.

Mai păstra încă în minte imaginea lui Grover Lord în sicriul deschis, cu gura care strigase de atâtea ori cuvântul Domnului închisă pe veci și cu buzele și fața pământii. Îl îmbrăcaseră cu unul dintre cele mai bune costume ale sale și îi legaseră cravata cu o fundă, așa cum obișnuia să o poarte bătrânul în timpul vieții. Purta butonii de aur și ceasul său cel scump. Se gândise atunci că respectivele bijuterii i-ar fi ajuns să-și plătească o bună parte din studii. Aproape o mie de oameni se adunaseră să-i aducă un ultim omagiu reverendului. Mama lui îl rugase să țină un discurs, însă Lord refuzase. Ce ar fi putut spune? Nu putea să-l numească pe părintele său șarlatan, ipocrit sau tată denaturat. Așa că refuzase să vorbească, iar mama sa nu-l iertase nici până în ziua de azi. Chiar și acum, relațiile dintre ei erau pur formale. Ea era doamna Grover Lord, iar acest lucru o umplea de mândrie.

Se frecă din nou la ochi, simțind că-l cuprinde somnul. Se uită în jur, la fețele celor din vagonul-restaurant care veniseră să mai bea un pahar înainte de a merge la culcare. Îi atrase atenția un bărbat. Tânăr, blond, bine legat. Stătea singur la masă și avea în față un pahar cu o băutură limpede, iar simpla prezență a acestuia îi dădu lui Lord fiori de gheață pe șira spinării. Reprezenta oare o amenințare? Dar se lămurii ce era cu acel bărbat în momentul în care o femeie și un copil se așezară la masa lui, iar cei trei începură să

vorbească între ei.

Își zise că trebuie să se liniștească. Dar apoi, în secunda următoare, observă în celălalt capăt al vagonului un bărbat între două vârste trăgând de o bere, cu fața imobilă, cu buze subțiri și cu aceiași ochi apoși și neliniștiți pe care-i văzuse în acea după-amiază. Era bărbatul de la arhivă, îmbrăcat în același costum bej care atârna pe el.

Lord se neliniști. Era prea mare coincidența. Trebuia să ajungă la Zivon, însă nu dorea să-și arate tulburarea. Așa că își goli sticla de pepsi, apoi închise cu grijă servieta. Se ridică și aruncă pe masă câteva ruble. Spera ca mișcările sale să pară naturale, însă, în drum spre ieșire, îl văzu pe bărbat în ușa de sticlă ridicându-se și îndreptându-se spre el. Lord împinse ușa glisantă și ieși grăbit din vagonul-restaurant, trântind ușa în urma lui. În timp ce intra în următorul vagon, îl văzu pe bărbat alergând după el. Rahat! Continuă să meargă și intră în vagonul unde se afla cușeta lui. Aruncă o privire peste umăr și văzu că bărbatul continua să se țină după el. Deschise ușa compartimentului. Zivon dispăruse. Trânti ușa după el. Poate că garda sa de corp era la toaletă. Alergă de-a lungul coridorului îngust și coti apoi spre ieșirea de la celălalt capăt al vagonului. Ușa toaletei era închisă, însă n-avea aprins becul pentru OCUPAT. Dădu ușa deoparte. Toaleta era goală. Unde dracu' era Zivon? Intră în toaletă. Dar, înainte de a intra, crăpă ușa dintre cele două vagoane, ca să dea impresia că cineva tocmai trecuse spre celălalt vagon. Închise ușa de la baie, dar nu o încuie, în așa fel încât semnalul OCUPAT să nu atragă atenția.

Rămase în picioare nemișcat, blocând cu corpul său ușa de oțel și respirând sacadat. Când auzi pași apropiindu-se, trase aer în piept pregătindu-se să folosească servita pe post de armă. În celălalt capăt al vagonului, auzi cum ușa cușetei se deschise cu un scârțâit. O secundă mai târziu, se închise la loc. Așteptă preț de un minut. Cum nu se mai auzea nimic, crăpă ușa toaletei. Nu era nimeni pe hol. Trânti ușa și o

încuie. Era a doua oară în două zile când scăpa cu viață dintr-o urmărire. Așeză servieta pe vasul de toaletă și își șterse transpirația de pe față. Pe marginea chiuvetei se afla un recipient cu dezinfectant. Curăță săpunul, apoi se spală pe față și pe mâini, cu grijă să nu înghită apă, deoarece un anunț scris cu litere chirilice atrăgea atenția că apa nu era potabilă. Își șterse apoi fața cu batista. Nu existau prosoape de hârtie la toaletă. Se uită la propriul chip reflectat în oglindă. Avea ochii obosiți, fața trasă și părul netuns. Ce se întâmpla? Și unde putea fi Zivon? Halal gardă de corp! Se spală din nou cu apă pe față și își clăti gura, atent din nou să nu o înghită. Ciudată ironie, își zise. O superputere nucleară, capabilă să arunce în aer întreaga lume de câteva sute de ori, nu-și permitea apă potabilă în tren.

Încercă să-și vină în fire. Prin fereastra ovală, peisajul nocturn defila cu repeziciune. Din direcția opusă veni cu viteză un alt tren, iar vagoanele acestuia se perindară prin dreptul lui minute în șir. Trase aer în piept, apucă servieta strâns la piept și deschise ușa. Drumul era blocat de un tip înalt și musculos, cu fața ciupită de vărsat și cu părul negru strălucitor prins într-o coadă la spate. Lord îl privi în ochi și instantaneu remarcă spațiul dintre ochiul drept și sprânceană. Deprimatul! Lord primi un pumn în stomac. Se chirci de durere, simțind că îi rămâne aerul în gât și că-i vine să vomite. Forța loviturii îl proiectă în peretele exterior, izbindu-l cu capul de fereastră atât de tare, încât i se încețoșă privirea. Se sprijini de vasul toaletei. Deprimatul intră în toaletă și închise ușa după el.

— Acum, domnule Lord, să terminăm ce-am început.

Reuși să apuce din nou servieta și se gândi că ar putea să-l lovească cu ea în cap, însă în spațiul acesta strâmt lovitura nu putea fi puternică. Începu să gâfâie. În locul șocului inițial, îl copleși teama. Îi era atât de frică, încât începu să tremure din tot corpul. Lama unui cuțit străluci în mâna Deprimatului. Avea la dispoziție doar o fracțiune de secundă. Privirea îi

căzu pe recipientul cu dezinfectant. Se întinse, apucă tubul și i-l pulveriză Deprimatului în față. Ploaia caustică îi ajunse bărbatului în ochi făcându-l să urle de durere. Lord îl lovi cu genunchiul drept în vintre. Deprimatul se chirci de durere și scăpă cuțitul din mână. Lord îl izbi de câteva ori cu servieta, iar Deprimatul se prăbuși într-o parte. Lord îl mai lovi o dată și încă o dată. Sări apoi peste corpul acestuia, deschise ușa de metal și țâșni pe coridor. Acolo îl aștepta Cromagnonul, pe care îl recunoscuse după fruntea teșită, după părul vâlvoi și după nasul borcănat.

— Te grăbești undeva, domnule Lord?

Lord îl lovi pe rus cu talpa pantofului în genunchiul stâng, aruncându-l la pământ. În partea dreaptă se afla un samovar argintiu aburind, cu o cană dedesubt pentru cine dorea cafea caldă. Aruncă lichidul clocotit spre Cromagnon. Bărbatul se zvârcoli de durere.

Lord făcu stânga împrejur și țâșni spre ieșirea din capătul opus al vagonului. Îl auzi pe Deprimat venindu-și în simțiri și strigându-l pe Cromagnon.

Fugi din vagonul de dormit spre următorul vagon cât de repede îi permitea pasajul îngust, sperând că va da peste vreun conductor. Nu era nici țipenie de om. Ținea încă strâns servieta și intră în următorul vagon. În spate, auzi ușa vagonului deschizându-se și îi zări pe cei doi atacatori venind după el. Continuă să alerge, deși știa că era inutil. Avea să ajungă în cele din urmă la capătul trenului. Mai aruncă o privire în spate. Colțul vagonului îl proteja pentru moment. În față era un hol cu alte cușete. Își imaginează că se afla tot la clasa I. Încercă ușa de lângă el. Era închisă. Mai avea la dispoziție doar o secundă. Puse mâna pe mânerul altei cușete și se uită în spate. În celălalt vagon se vedeau două siluete apropiindu-se pe coridor. Chiar când începu să se zărească umărul unui bărbat, împinse în ușa de lemn. Aceasta se deschise. Se strecură înăuntru și închise ușa.

— Cine ești? întrebă o voce feminină în limba rusă.

Se uită în jur. Ghemuită pe o banchetă, la mai puțin de un metru de el, se afla o femeie. Era subțire ca o patinatoare, cu părul blond până în dreptul umerilor. Îi plăcu fața ei ovală, cu tenul alb ca laptele și cu nasul în vânt. Era un amestec curios de feminitate și de forță masculină. Și nu părea deloc îngrijorată.

— Nu te teme, spuse el în rusește. Mă numesc Miles Lord și am o mare problemă.

— Asta tot nu explică de ce ai dat năvală peste mine în compartiment.

— Sunt urmărit de doi bărbați.

Se ridică în picioare și se apropie. Era scundă, ajungându-i doar până la umăr și purta o pereche de blugi negri, care îi veneau ca turnați. Peste puloverul pe gât, purta o jachetă cu umeri falși. Răspândeă un vag miros de parfum dulceag.

— Ești din mafie? întrebă ea.

Lord dădu din cap că nu.

— Dar cei care mă urmăresc sunt. Au omorât un om acum două zile și acum încearcă să mă omoare și pe mine.

— Dă-te la o parte, zise ea.

Se lipi de unica fereastră a compartimentului, iar ea deschise ușa, se uită pe coridor, apoi intră înapoi în compartiment.

— Sunt trei bărbați la capătul coridorului.

— Trei?

— Da. Unul are coadă de cal, celălalt este masiv, cu un nas de tătar.

Deprimatul și Cromagnonul.

— Al treilea este un pachet de mușchi. Cu gâtul scurt și cu părul blond.

După descriere, părea a fi Zivon. Lord întoarse situația pe toate părțile.

— Cei trei vorbeau între ei?

Dădu din cap că da.

— Și bat în toate ușile, îndreptându-se spre noi.

Îngrijorarea din ochii lui Lord era evidentă.

— Urcă-te în compartimentul de bagaje și nu te mișca.

Nișa era suficient de largă încât să încapă două bagaje voluminoase, mai mult decât suficient pentru un om dacă-și strângea picioarele la piept. Sări într-unul dintre compartimente și se înghesui acolo. Femeia îi întinse apoi servieta. Chiar în același moment se auzi un ciocănit în ușă. Femeia se duse să deschidă.

— Căutăm un bărbat de culoare, îmbrăcat în costum și cu o servietă, se auzi vocea lui Zivon.

— N-am văzut pe nimeni care să arate așa, spuse ea.

— Să nu ne minți, îi zise Cromagnonul. Nu ne lăsăm duși de nas. Ia spune, l-ai văzut? Întrebă el cu o voce aspră.

— N-am văzut pe nimeni care să arate așa. Nu vreau să am probleme cu voi.

— Îmi pari cunoscută, zise Deprimatul.

— Sunt Akilina Petrovna, de la Circul din Moscova.

— Asta e, te-am văzut în spectacole, zise el după o scurtă pauză.

— Nemaipomenit! Acum, ce-ar fi să vă continuați căutările în altă parte? Am nevoie de somn pentru că am spectacol mâine seară.

Apoi le trânti ușa în nas.

Lord auzi ușa închizându-se și, a treia oară în două zile, răsuflă ușurat.

Mai așteptă un moment, apoi coborî. Era learcă de transpirație. Gazda lui stătea pe bancheta din față.

— De ce vor acești oameni să te omoare? Întrebă ea cu o voce caldă.

Lord simți din nou că femeia nu se teme de el.

— Habar n-am. Sunt avocat american și lucrez aici pe lângă Comisia Țaristă. Până acum două zile nu credeam că știe cineva că exist, în afară de șeful meu.

Se așeză pe banchetă. Adrenalina se domolea, în schimb fiecare mușchi îi zvâcnea. Treptat, îl cuprindea oboseala. Dar

tot avea o mare problemă.

— Unul dintre acei bărbați, cel care a vorbit primul, era garda mea de corp. Se pare că sunt lucruri pe care nu le cunosc în legătură cu el.

Femeia se încruntă.

— Nu ți-aș recomanda să-i ceri lui ajutorul. Cei trei păreau că lucrează împreună.

— E ceva obișnuit aici, în Rusia? Întrebă el. Adică, bărbați care năvălesc peste tine în compartiment? Bătăuși la ușă? Mi se pare că nu ești deloc speriată.

— Ar trebui să fiu?

— Nu zic că ai motive să te temi. Dumnezeu mi-e martor că nu sunt deloc periculos.

Ea ridică din umeri zicând:

— Nu pari periculos. De fapt, când te-am văzut, mi-am amintit de bunica mea.

Lord așteaptă să-i explice ce voia să spună cu asta.

— A crescut în timpul lui Hrușciiov și al lui Brejnev. Americanii obișnuiau să trimită spioni care să măsoare radioactivitatea la sol, în încercarea de a descoperi locul unde se aflau ascunse bombele. Oamenii fuseseră avertizați în legătură cu ei și li se spusese să aibă grijă, pentru că sunt periculoși. Odată, bunica s-a întâlnit în pădure cu un bărbat ciudat care culegea ciuperci. Era îmbrăcat cu haine de țaran și ducea cu el un coș de răchită. Fără pic de teamă, s-a dus la el și i-a spus: „Bună ziua, domnule spion”. El s-a uitat lung la ea, dar nu a negat. În schimb, i-a zis: „Am fost instruit atât de bine, am învățat totul despre Rusia. Cum de v-ați dat seama că sunt spion?” „Foarte ușor”, i-a răspuns bunica mea. „Am trăit în aceste locuri toată viața mea, iar dumneata ești primul negru pe care l-am văzut vreodată.” La fel și în cazul tău, domnule Miles Lord. Ești primul negru pe care l-am văzut vreodată în acest tren.

— Bunica ta pare a fi fost o femeie cu simț practic, zise Lord zâmbind.

— Chiar așa era. Până când au ridicat-o comuniștii într-o noapte. Nu se știe de ce o femeie de șaptezeci de ani constituia o amenințare pentru țară.

Lord citise despre cele douăzeci de milioane de oameni măcelăriți de Stalin în numele Mamei Rusia și despre secretarii de partid de după el, care nu fuseseră cu nimic mai buni. Care erau cuvintele lui Stalin? „Mai bine să arestăm o sută de oameni nevinovați, decât să riscăm să lăsăm în libertate chiar și un singur dușman al poporului.”

— Îmi pare rău, zise el.

— De ce?

— Nu știu, așa se cuvine să-ți spun. Ce ai vrea să zic? Ce păcat că bunica ta a fost ucisă de o bandă de fanatici?

— Asta erau.

— De aceea m-ai ascuns?

Ea ridică din umeri.

— Urăsc guvernul și mafia. Sunt unul și același lucru.

— Crezi că indivizii ăștia fac parte din mafie?

— Fără îndoială.

— Trebuie să găsesc un supraveghetor și să vorbesc cu conductorul.

— Ar fi o mare greșeală din partea ta, zise ea zâmbind. Toți au un preț în țara asta. Dacă acești oameni te caută, îi vor cumpăra pe toți din acest tren.

Femeia avea dreptate. Nici poliția nu era cu nimic mai brează. Își aminti de inspectorul Orleg. Îi displicuse individul din clipa în care îl văzuse.

— Ce-mi sugerezi că ar trebui să fac?

— Nu-ți sugerez nimic. Tu ești avocatul care lucrează pentru Comisia Țaristă. Gândește-te singur.

Observă geanta de călătorie de pe banchetă, cu emblema Circului din Moscova brodată pe-o parte.

— Le-ai zis că lucrezi la circ. E adevărat, deci.

— Desigur.

— Cu ce te ocupi?

— Spune-mi tu. Cu ce crezi că aş putea să mă ocup?

— Eşti minionă, aşa că ai fi potrivită să fii acrobată. Se uită la pantofii ei sport închişi la culoare. Ai tălpile mici şi compacte şi pun pariu că ai degete lungi. Braţele îţi sunt scurte, dar musculoase. Aş zice că eşti acrobată.

— Eşti bun, zise ea zâmbind. M-ai văzut vreodată în vreun spectacol?

— N-am mai fost la circ de ani de zile.

El se gândi ce vârstă ar putea avea. Îi dădea cam treizeci de ani.

— Cum de ai ajuns să ne vorbeşti limba atât de bine? întrebă ea.

— După mulţi ani de studiu.

Apoi reveni la problemele lui din realitatea imediată.

— Trebuie să ies de aici şi să te las în pace. Ai făcut destule pentru mine.

— Şi unde crezi că te-ai putea duce?

— O să găsesc pe undeva un compartiment liber. Apoi o să încerc să mă dau jos din tren fără să mă vadă nimeni.

Ea îşi aruncă geanta de voiaj jos, între cele două banchete şi se lungi pe pat. Apoi se întinse şi stinse lumina de deasupra capului.

— Culcă-te, Miles Lord! Eşti în siguranţă cu mine. N-o să se întoarcă să te caute aici.

Era prea obosit ca să o mai contrazică. Şi nici n-avea motive s-o facă, pentru că avea dreptate. Aşa că îşi desfăcu cravata, îşi scoase haina de la costum, se întinse pe banchetă şi adormi.

*

Lord deschise ochii.

Sub el, roţile încă scârţâiau pe liniile de fier. Se uită la cadranul luminos al ceasului său de mână. Dormise cinci ore.

Îl visase pe tatăl său. Spunea parabola Fiului Neînţeles, pe care o auzise de la el de nenumărate ori. Lui Grover Lord îi plăcea să amestece politica şi religia, ţintele lui preferate

fiind comuniștii și ateii, dându-l ca exemplu pe întâiul său născut. Conceptul funcționa de minune în cazul enoriașilor din sud, iar reverendul se pricepea să inducă teama de păcat, să treacă pe la fiecare cu cutia milei, apoi să bage în buzunar 80% din fondurile strânse, înainte de a porni spre următorul oraș.

Mama lui îl apăraseră pe nenorocit până la capăt, ambiționându-se să nu creadă nimic din ceea ce probabil știa de mult. Fiind fiul cel mai mare, lui îi revenise sarcina să recupereze trupul neînsuflețit al tatălui său dintr-un motel din Alabama. Femeia cu care își petrecuse noaptea fusese luată de acolo încă în stare de șoc, după ce se trezise goală lângă corpul țeapăn al reverendului Grover Lord. Abia după aceea a descoperit ceea ce bănuia de mult. Avea doi frați vitregi, pe care reverendul îi întreținuse ani de zile, din banii de colectă.

De ce nu îi ajunseseră cei cinci copii de acasă, doar Dumnezeu sau Grover Lord însuși puteau ști. După toate aparențele, reverendul nu fusese prea atent la parabola adulterului și a păcatelor cărnii.

Se uită prin compartimentul cufundat în întuneric. Akilina dormea liniștită, acoperită cu o pătură albă. Abia dacă o auzea respirând din cauza țcănitului roților de tren. Intrase într-o mare încurcătură și, indiferent câtă istorie era pe cale să se scrie, trebuia să plece naibii din Rusia. Slavă Domnului că avea pașaportul la el! A doua zi avea de gând să se urce în primul avion spre Atlanta la care găsea un loc liber. Dar acum, balansul compartimentului, țcănitul roților și întunericul din jur îl făcuseră să se cufunde din nou în somn.

Capitolul 15.

VINERI.

15 OCTOMBRIE.

— Miles Lord!

Deschise ochii și o zări pe Akilina Petrovna uitându-se la el.

— Ne apropiem de Moscova.

— Cât e ceasul?

— Puțin peste ora șapte.

Dădu deoparte pătura și se ridică în capul oaselor. Akilina se reasează pe marginea banchetei, la un metru distanță. Lord își simțea gura de parcă ar fi mâncat lipici. Avea nevoie de un duș și să se radă, dar nu era timp pentru așa ceva. Trebuia, de asemenea, să ia legătura cu Taylor, însă avea o problemă, una foarte mare. Iar gazda lui părea conștientă de asta.

— Oamenii ăia o să te aștepte la gară.

Lord își curăță dinții cu limba și zise:

— Nu știu.

— Există o cale de scăpare.

— În ce fel?

— Trecem peste Garden Ring în câteva minute, iar trenul își va reduce viteza. E restricție de viteză pe porțiunea respectivă. Când eram mică, puteam sări în și din expresul de Petersburg. Era o metodă rapidă de a ajunge de acasă în centru și invers.

Nu-i surâdea în mod deosebit ideea de a sări dintr-un tren aflat în mișcare, dar nu putea risca o nouă întrevvedere cu Deprimatul și cu Cromagnonul.

Trenul începu să încetinească.

— Ce-ți spuneam! zise ea.

— Știi pe unde suntem acum?

Se uită pe geam.

— Cam la douăzeci de kilometri de gară. Te sfătuiesc să pleci cât mai repede.

Se întinse după servietă și o deschise cu un zgomot ușor. Nu era mare lucru în ea, doar cele câteva copii ale documentelor pe care le găsisese la arhivele din Moscova și din Sankt-Petersburg, precum și alte hârtii fără importanță. Le împături și le îndesă în buzunarul sacoului. Se pipăi să vadă dacă are pașaportul și portmoneul. Amândouă erau la locul lor, în buzunar.

— Servieta asta mai mult o să mă încurce.

Akilina i-o luă din mână.

— O s-o păstrez eu. Dacă vrei să ți-o recuperezi, vino la circ.

— Mulțumesc, zise el zâmbind. S-ar putea să vin la circ, dar cu altă ocazie.

Se ridică în picioare și își puse sacoul.

— Mă duc să verific dacă totul e în regulă pe hol, spuse ea îndreptându-se spre ușă.

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, zise el prinzând-o ușor de mână.

— Cu plăcere, Miles Lord. Ai adus un element de suspans unei călătorii care e, de regulă, anostă.

Se găseau aproape unul de celălalt, iar Lord savură același parfum floral pe care îl simțise cu o noapte în urmă. Akilina Petrovna era o femeie atrăgătoare, deși avea chipul marcat de greutatea vieții. Propaganda sovietică proclamase odinioară că femeia comunistă era cea mai liberă dintre toate. Nici o fabrică nu mergea fără ea. Toate ramurile industriei ar fi dat cu siguranță faliment fără contribuția ei. Însă timpul nu era blând cu aceste femei. Admirase întotdeauna frumusețea rusoaicelor, dar le compătimea pentru felul în care le metamorfoza viața. Se întrebă cum va

arăta această femeie frumoasă peste douăzeci de ani. Se dădu în spate, iar Akilina deschise ușa de lemn și ieși pe coridor. După un minut, reapăru.

— Haide, îi zise ea.

Coridorul era liber în ambele direcții. Se aflau aproape de capătul vagonului. În partea stângă, în spatele unui alt samovar plin cu apă fierbinte, era o ușă.

În dreptul ferestrei, se derula în viteză realitatea urbană a Moscovei. Spre deosebire de trenurile din Europa și din America, ușile nu erau blocate în timpul mersului și nu aveau nici semnal de alarmă. Akilina trase de mâner în jos și deschise spre interior ușa metalică. Țăcănitul roților se intensifică.

— Mult noroc, Miles Lord! îi zise ea înainte ca el să sară din tren.

Lord se uită încă o dată în ochii ei albaștri, apoi sări pe pământul tare. Se izbi de solul rece și apoi se rostogoli în cădere. Trecu pe lângă el și ultimul vagon, iar după ce trenul se îndepărtă cu zgomot spre sud, în jur se lăsă o liniște apăsătoare.

Aterizase pe o bucată de pământ, năpădită de buruieni, între două blocuri de apartamente cu o înfățișare jalnică. Era bucuros că sărise la timp. Puțin mai încolo, l-ar fi așteptat betonul. Zgomotul traficului de dimineață răzbătea de dincolo de clădiri, iar nările îi fură invadate de mirosul înțepător al gazelor de eșapament. Se ridică și își scutură hainele. Alt costum distrus. Dar, la dracu', oricum pleca azi din Rusia.

Avea nevoie de un telefon, așa că se îndreptă spre bulevardul plin de magazine care tocmai se pregăteau să deschidă. Autobuzele opreau în stație, apoi își vedeau de drum, lăsând în urmă o dâră groasă de fum. Văzu vizavi doi milițieni în uniforme gri cu albastru. Spre deosebire de Deprimat și de Cromagnon, aceștia purtau pe cap regulamentul șapcă gri cu cozoroc roșu. Se gândi că era

mai bine să îi evite.

Văzu un magazin alimentar la câțiva metri distanță. Vânzătorul era un bătrânel slab.

— Aș putea da un telefon? întrebă el în rusește.

Bărbatul îi aruncă o privire gravă și nu răspunse. Lord scoase din buzunar zece ruble. Bătrânul luă banii și arătă spre teighea. Merse într-acolo, formă numărul hotelului Volkov și îi spuse centralistei să-i facă legătura cu camera lui Taylor Hayes. Telefonul sună de douăsprezece ori, dar nu răspunse nimeni. Când centralista reveni pe fir, o rugă să-i facă legătura și la barul hotelului. Peste două minute, Hayes era la telefon.

— Miles, unde naiba ești?

— Taylor, avem o mare problemă!

Îi povesti lui Taylor ce se întâmplase. În câteva rânduri, se uită la vânzător, întrebându-se dacă nu cumva știa limba engleză, însă zgomotul străzii îi acoperea vocea.

— Pe *mine* mă vor, Taylor! Nu pe Belîi, nici pe nimeni altcineva, ci pe mine.

— Am înțeles. Încearcă să te liniștești.

— Să mă liniștesc? Nenorocitul ăla care trebuia să-mi asigure protecția lucrează cu ei!

— Cum adică?

— Vreau să spun că s-a alăturat celor doi care vor să mă omoare.

— Înțeleg.

— Nu, Taylor, nu înțelegi, n-ai cum să înțelegi! Nu poți înțelege decât după ce ai fost urmărit de două gorile ale mafiei.

— Miles, ascultă-mă cu atenție. Panica nu ajută la nimic în situația în care te găsești acum. Du-te la cea mai apropiată secție de poliție.

— Rahat, nu! Nu am încredere în nimeni din gaura asta de șobolan. Toți sunt corupți în țara asta nenorocită! Trebuie să mă ajuți, Taylor! Ești singurul om în care mai am încredere.

— De ce te-ai dus la Sankt-Petersburg? Ți-am spus să nu te expui.

Îi povesti de Simion Pașenko și îi prezentă pe scurt situația.

— Și avea dreptate, Taylor! Am găsit o mulțime de chestii acolo.

— Afectează pretenția la tron a lui Ștefan Baklanov?

— S-ar putea.

— Vrei să-mi spui că Lenin credea că doi membri ai familiei imperiale au scăpat cu viață de la Ecaterinburg?

— În mod evident, era interesat de subiect. Sunt suficiente dovezi care să te pună pe gânduri.

— Doamne, asta ne mai lipsea!

— Uite ce e, probabil că nu e mare lucru. Fii serios, au trecut o sută de ani de atunci. În mod sigur ar fi ieșit ceva la lumină până în acest moment.

Vânzătorul deveni atent la ce vorbeau în momentul în care Lord pronunță numele țarului. Lord continuă conversația cu voce scăzută.

— Dar pe mine altceva mă preocupă în momentul de față și anume, cum fac să scap viu de aici.

— Unde sunt hârtiile?

— Le am la mine.

— Foarte bine, găsește o stație de metrou și ia un tren spre Piața Roșie. Ne întâlnim la Mausoleul lui Lenin.

— De ce nu la hotel?

— S-ar putea să fie supravegheat. Să ne întâlnim în văzul lumii. Mausoleul se deschide în scurt timp. E plin de ofițeri ai regimentului de gardă. O să fii în siguranță acolo. E imposibil să fie toți implicați.

Lord devenise paranoic. Dar Hayes avea dreptate. Trebuia să-i urmeze sfatul.

— Așteaptă-mă în fața mausoleului. Ajung imediat acolo cu o mașină. Ai înțeles?

— Grăbește-te!

Capitolul 16.

ORA 08.30.

Stația de metrou pe care o găsisese Lord se afla în partea de nord a orașului. Trenul era plin până la refuz cu navetiști care miroseau urât. Se ținea de o bară metalică, simțind cum trepida trenul sub el. Bine, cel puțin, că nu era în pericol. Toți din jurul lui arătau ca niște animale hăituite. Ca și el.

Ieși din metrou la Muzeul de Istorie și traversă strada aglomerată, trecând prin Poarta Renașterii. Dincolo de ea, se întindea Piața Roșie. Privi poarta recent construită, cea originală, datând din secolul al XVII-lea, cu turnuri albe și cu arcade din cărămidă roșie, fiind distrusă de Stalin.

I se păruse întotdeauna ciudat cât de compactă era Piața Roșie. În toate înregistrările comuniste, Piața Roșie părea fără sfârșit. În realitate avea doar o treime din lungimea unui teren de fotbal și mai puțin de jumătate în lățime. În partea de sud se înălțau impunătoarele ziduri de cărămidă roșie ale Kremlinului. În partea de nord se vedea magazinul GUM, masiva construcție barocă semănând mai mult cu o gară din secolul al XIX-lea, decât cu un bastion al capitalismului. În partea de nord-est se înălța Muzeul de Istorie, cu acoperișul de țiglă albă. Un vultur bicefal înlocuise steaua roșie de pe clădire, care fusese dată jos după căderea comunismului. În partea de sud-est se înălța Catedrala Sfântul Vasile, o adevărată explozie de turnulețe, domuri în formă de bulb de ceapă, colorate în spirală și frontoane ascuțite. Amestecul de culori scăldat în lumina reflectoarelor, proiectat pe cerul întunecat al Moscovei, era cea mai reprezentativă imagine a orașului. Bariere de oțel împiedicau circulația în piață. Lord știa că perimetrul rămânea inaccesibil pietonilor până la ora

13.00, când se închidea Mausoleul lui Lenin. Și văzu că Hayes avusese dreptate. Mausoleul era păzit de aproape cincizeci de milițieni în uniformă. În fața mausoleului de granit, câțiva vizitatori stăteau deja la rând. Clădirea era ridicată pe cel mai înalt punct al pieței, cuibărită lângă zidul Kremlinului, cu brazi argintii flancându-l de-o parte și de alta.

Ocoli bariera și merse împreună cu un grup de turiști spre mausoleu. Se încheie la sacou ca să se protejeze de frigul de afară, gândindu-se ce bine i-ar fi prins paltonul lăsat în cușeta din Săgeata Roșie, pe care el și Ilia Zivon o împărțiseră pentru o perioadă atât de scurtă. Din turnul cu ceas începură să bată clopotele. Turiștii cu haine lungi și cu aparate de fotografiat roiau în jurul mausoleului. Îi puteai distinge după culorile vii ale veșmintelor. Majoritatea rușilor purtau în general gri, negru și bleumarin. Mănușile erau alt indiciu. Rușii adevărați nu purtau mănuși nici pe cel mai năprasnic ger.

Lord merse după grup până în fața mausoleului. Unul dintre milițieni se apropie de el. Era un tânăr cu fața palidă, îmbrăcat într-un costum oliv și cu o căciulă de blană pe cap. Lord observă că garda avea un rol pur ceremonial, pentru că nu purta armă.

— Vă aflați aici pentru turul mausoleului? întrebă garda în limba rusă.

Deși îl înțelese perfect, pretinse că nu pricepuse. Dădu din cap în semn că nu și spuse:

— Nu înțeleg, vorbiți limba engleză?

Fața gărzii rămase imobilă.

— Pașaportul, zise bărbatul în engleză.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Lord era să atragă atenția asupra lui. Se uită în jurul lui, încercând să-l zărească pe Hayes.

— Pașaportul, zise din nou garda.

O altă gardă veni spre el.

Scoase din buzunar pașaportul. Coperta albastră indica

faptul că era cetățean american. I-l întinse gărzii, dar, din pricina tulburării, mâna îi tremură și îl scăpă pe jos. Se aplecă să îl ridice și în aceeași secundă auzi ceva vââindu-i pe la urechea dreaptă și apoi pătrunzând adânc în pieptul gărzii. Ridică privirea și văzu un șuvoi de sânge țâșnind dintr-o gaură din haina verde a bărbatului. Garda horcăi, își dădu ochii peste cap și se prăbuși pe trotuar.

Lord privi în jur și văzu un lunetist pe acoperișul magazinului GUM. Lunetistul își ridică arma și se pregăti să tragă din nou.

După ce își puse pașaportul în buzunar, Lord se pierdu în mulțime și sări peste treptele de granit ale mausoleului, dând peste oameni și trântindu-i la pământ, strigându-le în engleză și în rusă:

— Se trage! Fugiți!

Turiștii se împrăștiară.

Se aruncă pe burtă exact în momentul în care un alt glonț ricoșă din peretele de lângă el. Se prăbuși în cădere pe podeaua de marmură neagră de la intrarea în mausoleu și se rostogoli înauntru chiar când un alt glonț lovi pragul de granit roșu. Apărură încă două gărzi.

— Se trage, e un lunetist pe magazinul GUM!

Nici aceste gărzi nu aveau arme, dar una din ele se duse într-o cabină și formă un număr de telefon. Lord privi spre piață din prag. Afară oamenii fugeau haotic în toate direcțiile. Dar nu erau în primejdie. El era ținta. Lunetistul se afla încă pe acoperiș. Pe neașteptate, o furgonetă Volvo apăru de pe o stradă din partea de sud a magazinului, gonind spre Catedrala Sfântul Vasile. Mașina se opri brusc și se deschiseră două uși. Deprimatul și Cromagnonul coborâră și o luară la fugă spre mausoleu. Nu putea merge decât într-un singur sens, așa că se afundă în clădire. La baza scărilor stăteau înghesuiți oameni cărora le era prea frică să se reîntoarcă la suprafață. Își făcu cu greu loc printre ei, trânti la pământ pe câțiva și ajunse în cele din urmă la criptă.

Alergă pe aleea care ocolea mormântul și aruncă grăbit o privire spre imaginea de ceară a lui Lenin. În cealaltă parte se mai aflau două gărzi. Acestea nu-i adresară nici un cuvânt. Urcă pe o scară de marmură și ieși pe o ușă laterală. În loc să o ia la dreapta, spre Piața Roșie, o luă spre stânga, fugind mâncând pământul. Aruncă o privire în spate și văzu că lunetistul îl localizase. Lunetistul avea acum nevoie să își schimbe poziția, ceea ce și făcu. Lord se găsea acum pe spațiul verde din spatele mausoleului. În partea stângă se afla o scară, blocată cu un lanț, care conducea spre acoperiș. N-avea nici un sens să meargă într-acolo. Trebuia să rămână într-un loc mai puțin expus.

Alergă în față, spre zidul Kremlinului. Când se uită peste umăr, văzu că lunetistul își schimbase poziția. Lord era acum chiar în spatele mausoleului. Busturi sculptate în piatră împodobeau mormintele unor personalități politice, printre care se numărau Sverdlov, Brejnev, Kalinin și Stalin.

Se auziră două împușcături. Alergă de-a lungul aleii de ciment, ascunzându-se după un trunchi de brad. Un glonț trecu printre crengile bradului și se înfipse în zidul Kremlinului, iar celălalt ricoșă în dalele de piatră ale mausoleului. Nu putea să o ia la dreapta, spre Muzeul de Istorie. Acea zonă era prea expusă. Dacă o lua în stânga, se putea ascunde după mausoleu. Dar lunetistul nu reprezenta o amenințare la fel de mare precum cei doi bărbați pe care îi văzuse coborând din Volvo. O luă la stânga și fugi pe o alee printre mormintele altor membri marcanți ai partidului. Se lăsă pe vine și merse în felul acesta, adăpostindu-se după trunchiurile brazilor. Focurile de pe acoperișul magazinului reîncepură, dinspre cealaltă latură a mausoleului. Gloanțele se înfingeau în zidul Kremlinului. Lunetistul nu putea fi un țintaș chiar atât de slab, așa că Lord se gândi că poate era doar o modalitate de a-l forța să se îndrepte spre locul unde doreau ei, acolo unde îl așteptau, probabil, Deprimatul și Cromagnonul. Se uită peste peretele de granit, în partea

stângă, spre Piața Roșie. Deprimatul și Cromagnonul îl localizaseră și acum alergau spre el.

Din partea de sud, sosiră în piață trei mașini de poliție, cu sirenele pornite. La apariția lor, Deprimatul și Cromagnonul se opriră. La fel făcu și el, adăpostindu-se în spatele unui zid. Deprimatul și Cromagnonul se uitară în spate, spre acoperișul magazinului GUM. Lunetistul le făcu semn de sus, apoi dispăru. Cei doi părură să înțeleagă mesajul și se retraseră spre Volvo.

În piață năvăliră mașinile de poliție cu sirenele pornite, iar una dintre ele dădu peste o barieră, răsturnând-o. Din mașină coborâră polițiști în uniformă, cu arme în mână. Lord se uită în spate, în direcția din care venise. Mai mulți milițieni alergau spre el, pe cărarea paralelă cu zidul Kremlinului, cu vestoanele desfăcute și ieșindu-le aburi din gură în aerul rece și uscat. Toți erau înarmați. N-avea unde fugi. Se ridică în picioare, cu mâinile deasupra capului. Primul polițist care se apropie de el îl trânti la pământ și îl țintui acolo, implantându-i țeava armei în ceafă.

Capitolul 17.

ORA 11.00.

Cu cătușele la mâini, Lord fu urcat în duba poliției și scos din Piața Roșie. Miliția nu era nici pe departe politicoasă, iar Lord își aminti că nu se afla în Statele Unite. Așa că nu zise nimic și răspunse în engleză când le spuse cum se numește și că este cetățean american. Taylor Hayes nu se vedea pe nicăieri.

Din discuțiile pe care le purtau oamenii în jurul lui, înțelese că garda fusese împușcată mortal. Mai fuseseră rănite încă două, dintre care una se afla în stare gravă. Lunetistul fugise de pe acoperiș și i se pierduse urma. Nimeni nu remarcase furgoneta neagră și nici pe cei doi pasageri care se urcaseră în ea. Decise să nu vorbească decât în prezența lui Hayes. Era sigur acum că telefoanele de la hotelul Volkov erau ascultate. Altfel n-ar fi avut de unde să știe unde se afla el. Reieșea de aici că în povestea asta era implicată și o facțiune a guvernului. Și totuși, Deprimatul și Cromagnonul se făcuseră nevăzuți la apariția poliției.

Trebuia să ia legătura cu Hayes. Șeful lui ar fi știut ce era de făcut. Poate că l-ar fi putut ajuta și miliția. Avea totuși mari îndoieli în privința asta. Nu mai avea încredere în ruși. Duba o luă pe niște străzi întortocheate și ajunse la sediul central al poliției. Clădirea avea vedere spre râul Moscova, era nouă și avea mai multe etaje. Față în față cu ea se afla fosta Casă Albă a Rusiei. Fu condus printr-un coridor întunecat, cu două șiruri de scaune de o parte și de alta, într-un birou de la etajul trei, unde fu întâmpinat de inspectorul Felix Orleg.

Rusul cel durduliu era îmbrăcat în același costum negru pe

care îl purtase cu trei zile în urmă, când se întâlniseră prima oară pe Nikolskaia Prospekt, lângă trupul însângerat al lui Artemie Belii.

— Domnule Lord, intrați și luați loc, îi zise Orleg în engleză.

În încăperea minusculă cu pereții slinoși nu se aflau decât un birou negru de metal, un fișet și două scaune. Gresia de pe podea era ciobită, iar tavanul afumat. Lord înțelese de la ce, când îl văzu pe Orleg pufăind dintr-un trabuc turcesc. Îl deranja fumul gros, dar, cel puțin, nicotina acoperea mirosul emanat de corpul inspectorului.

Orleg ordonă să i se scoată cătușele. Apoi ușa se închise, iar ei rămaseră singuri în cameră.

— Fără constrângeri, nu-i așa, domnule Lord?

— De ce mă tratați ca pe un criminal?

Orleg stătea la birou pe un scaun șubred de stejar. Inspectorul avea cămașa descheiată la gât, iar cravata îi atârna desfăcută în jurul gulerului îngălbenit.

— E a doua oară că moare cineva când sunteți prin preajmă. De data aceasta e vorba despre polițiști.

— N-am împușcat pe nimeni.

— Dar violența se ține scai de dumneavoastră. Din ce cauză?

Lord îl plăcea și mai puțin pe inspectorul acesta căpos. Rusul avea ochii apoși, iar pupilele i se mișcau în timp ce vorbea. I se citea disprețul în priviri. Lord se întrebă ce gânduri îi treceau ticălosului prin cap în timp ce fața îi rămânea imobilă. Începuse să-i bată inima cu putere. Să fi fost oare teamă? Sau doar un presentiment?

— Vreau să dau un telefon, zise Lord.

Orleg trase cu nesaț din țigară și îl întrebă:

— Pe cine vreți să sunați?

— Nu vă privește!

Orleg zâmbi vag, aruncându-i o privire rece.

— Nu ne aflăm în America, domnule Lord! Oamenii care

sunt în custodia poliției n-au drepturi.

— Vreau să sun la ambasada Americii.

— Sunteți diplomat?

— Lucrez pentru Comisia Țaristă, știți asta.

— Și asta vă conferă vreun privilegiu?

— N-am spus asta. Dar mă aflu în această țară cu permisiunea guvernului dumneavoastră.

— A guvernului? zise Orleg râzând. Nu avem guvern. Așteptăm întoarcerea țarului.

Nu făcuse nici cel mai mic efort să-și mascheze sarcasmul.

— Presupun că ați votat împotriva întoarcerii țarului.

Fața lui Orleg deveni serioasă.

— Vă sfătuiesc să nu faceți nici o presupunere. E mult mai sigur așa.

Nu-i plăcea ce voia să sugereze Orleg. Înainte ca Lord să poată răspunde, telefonul de pe masă începu să sune. Tresări la auzul țârâitului. Orleg ridică receptorul, ținând încă țigara între degetele celeilalte mâini. Răspunse în rusește și îi spuse persoanei de la capătul firului că poate să îi facă legătura.

— Vă pot ajuta cu ceva? zise Orleg în receptor, tot în rusește.

Orleg făcu o pauză, ascultând cu atenție ce îi spunea interlocutorul său.

— Îl am pe negrotei aici, explică inspectorul.

Interesul lui Lord spori brusc, dar nu făcu nici un gest prin care să arate că înțelege conversația. În mod evident, polițistul era convins că era protejat de bariera lingvistică.

— A murit o gardă. Oamenii pe care i-ați trimis n-au făcut nimic. V-am spus eu că situația se putea rezolva și altfel. Sunt de acord. Da. Are într-adevăr noroc cu carul.

După toate aparențele, persoana de la celălalt capăt al firului era sursa tuturor problemelor lui. Și nu se înșelase în privința lui Orleg. Nu trebuia să aibă încredere în nenorocitul ăsta de inspector.

— O să-l țin aici până sosesc oamenii dumneavoastră. De data aceasta se va face totul ca la carte. Gata cu gangsterii. O să-l omor cu mâna mea.

Lord simți fiori de gheață pe șira spinării.

— Nu vă faceți griji. Îl păzesc chiar eu. E aici, chiar în fața mea, zise el rânjind. Nu înțelege o iotă din ce zic eu acum.

Urmă o pauză, apoi Orleg sări în picioare. Privirile li se întâlniră.

— Ce? strigă Orleg. Vorbește...

Lord își ridică ambele picioare și împinse masivul birou peste Orleg. Acesta căzu cu scaunul pe spate și rămase înțepenit acolo. Lord smulse firul telefonului din perete și fugi din cameră. Trânti ușa în urma lui, apoi merse pe holul pustiu, coborî scara sărind câte trei trepte deodată și se îndreptă spre ieșire. Ajunse afară, în dimineața răcoroasă și se pierdu în mulțimea de pe trotuar.

Capitolul 18.

ORA 12.30.

Hayes coborî din taxi la Dealul Vrăbiilor și îi plăti șoferului cursa. Cerul amiezii era de culoarea platinei lustruite, iar soarele se străduia din răputeri, ca printr-un geam mai, să îmblânzească vântul rece. Râul Moscova cotea brusc, formând o peninsulă pe care se afla stadionul Lujniki. În depărtare, înspre nord-est, se întrezăreau prin pâcla rece cupolele aurii și argintii ale catedralelor Kremlinului, asemenea unor morminte învăluite în ceață. Exact de pe aceste dealuri, armatele ruse ținuseră piept lui Napoleon și lui Hitler. În anul 1917, grupări revoluționare își dădeau aici întâlniri clandestine, printre copaci, departe de ochii poliției secrete, punând la punct detaliile iminentei înlăturări a țarului. Acum, o nouă generație părea interesată exact de contrariu.

În partea dreaptă se înălța deasupra copacilor Universitatea de Stat din Moscova, cu o abundență copleșitoare de turnulețe capricioase, cu aripi generos împodobite și cu fresce elaborate. Era unul dintre zgârie-norii grandioși ridicați de Stalin pentru a impresiona lumea întreagă. Aceasta era cea mai mare dintre clădirile respective, ridicată de prizonierii de război germani. Îi veni în minte o poveste cu un prizonier care își construise aripi de șindrilă și încercase să-și ia zborul spre casă din vârf. Eșuase, asemenea poporului său, asemenea Fuhrerului.

Felix Orleg aștepta pe o bancă la umbra unor copaci. Hayes era încă furios din cauza celor întâmplăte în urmă cu două ore, dar încercă să se controleze. Nu se afla în Atlanta. Nu se afla nici măcar în America. Făcea parte dintr-o echipă

mult mai mare. Din păcate, era, în acest moment, persoana de care depindea totul. Se așează pe bancă și întrebă în rusește:

— L-ați găsit pe Lord?

— Nu încă. A sunat?

— Dumneavoastră ați suna dacă ați fi în locul lui? E clar că nu mai are încredere în mine. I-am spus că o să fiu acolo să-l ajut și, când colo, se trezește cu ucigașii pe cap. Acum, datorită dumneavoastră, n-o să mai aibă încredere în nimeni. Ideea era să scăpăm de problemă. În schimb, problema se plimbă nestingherită prin Moscova.

— De ce e important să-l omorâm pe omul ăsta? Ne irosim degeaba energia.

— Nu cred că trebuie să vă dăm vreo explicație, domnule Orleg. Singura consolare e că a scăpat de ucigașii *lor*, nu de ai dumneavoastră sau de ai mei.

O pală de vânt făcu să foșnească frunzele din copaci. Hayes purta palton de lână și mănuși, dar frigul tot îi pătrundea până la oase.

— Ați raportat cuiva cele întâmplare? Întrebă Orleg.

Hayes simți neliniștea din vocea inspectorului.

— Nu încă. O să văd ce pot face. Dar n-o să fie prea încântați. A fost chiar o prostie din partea dumneavoastră să vorbiți cu mine la telefon în prezența lui.

— De unde era să știu că vorbește limba rusă?

Hayes se străduia să își păstreze calmul, dar polițistul ăsta arogant îl puneă într-o situație delicată. Se întoarse spre Orleg și-i zise:

— Ascultă ce-ți spun! Găsește-l. Mă înțelegeți? Găsește-l și omoară-l! Și mișcă-te mai repede. Fără greșeli. Fără scuze. Termină odată cu povestea asta!

Pe fața lui Orleg se citi îndârjirea.

— M-am săturat să primesc ordine de la dumneata!

Hayes se ridică în picioare și îi zise:

— Spune-le asta oamenilor pentru care lucrăm amândoi.

Îți trimit cu plăcere un reprezentant căruia să îi poți înainta o plângere.

Rusul înțelese mesajul. Deși un american era superiorul său direct, în spatele lui se aflau rușii care conduceau întreaga operațiune.

Adică aceia care ucideau oameni de afaceri, miniștri, ofițeri de armată, cetățeni străini. Pe oricine care ajungea să fie considerat o problemă. De exemplu, inspecori de poliție incompetenți.

— O să-l găsesc pe blestematul ăla de negru și o să-l omor, zise Orleg ridicându-se în picioare. Apoi s-ar putea să te omor și pe dumneata.

Hayes nu fu impresionat de bravada rusului.

— Ia-ți un bon de ordine, Orleg! Mai sunt o grămadă la coadă în fața ta.

*

Lord se refugie într-o cafenea. După ce scăpase din sediul poliției, intrase în prima stație de metrou care-i ieșise în cale, se urcase într-un tren și schimbase de câteva ori rutele. Apoi ieșise din metrou și se pierduse în mulțimea de la suprafață. Se plimbase o oră până să se convingă că nu-l urmărea nimeni.

Cafeneaua era aglomerată, plină de tineri îmbrăcați în blugi decolorați și în geți negre de piele. O aromă puternică de espresso răzbătea prin norul de nicotină ce plutea în aer. Se așeză la o masuță de lângă perete și încercă să mănânce ceva, dar îl durea stomacul din cauză că sărise peste micul dejun și peste prânz, iar stroganoff-ul îi făcu mai mult rău decât bine.

Avusese dreptate în privința inspectorului Orleg. Era normal ca autoritățile să fie implicate într-o oarecare măsură. Liniile telefonice de la hotelul Volkov erau cu siguranță ascultate. Dar cu cine vorbise Orleg la telefon? Și fusese oare informată Comisia Țaristă în legătură cu cele întâmplate? Probabil că da. Dar cum? Probabil că susținerea

lui Ștefan Baklanov de către consorțiul investitorilor străini pe care îi reprezentau el și Hayes era văzută drept o amenințare. Dar nu trebuia să fie secret demersul lor? Și nu era Baklanov considerat cel mai important descendent al Romanovilor de către majoritatea rușilor? Un sondaj de opinie recent arăta că se bucura de sprijinul a peste 50% din electorat. Acest fapt putea fi considerat o amenințare. Mafia era cu siguranță implicată. Deprimatul și Cromagnonul se numărau mai mult ca sigur printre membrii ei. Ce zisese Orleg? „Gata cu gangsterii. Îl omor cu mâna mea.”

Escrocii ăia aveau relații sus-puse în guvern. Politica rusească era o adevărată junglă. Alianțele se schimbau neîncetat. Nu erau loiali decât rublei. Sau, mai bine zis, dolarului. Era prea mult pentru el. Trebuia să plece din țară cât mai repede cu putință. Dar cum? Slavă Domnului că mai avea încă la el pașaportul, cardurile de credit și ceva bani lichizi. Mai avea și informațiile pe care le descoperise la Arhivele statului. Dar acestea nu mai prezentau importanță în momentul de față. Prioritatea lui în acest moment era să rămână în viață. Și să obțină ajutor.

Dar ce era de făcut?

Nu se putea duce la poliție.

Poate la ambasada Americii? Dar acesta ar fi primul loc pus sub supraveghere. Așa era, fir-ar să fie! Până acum nenorociții apăruseră în trenul de Sankt-Petersburg și în Piața Roșie și în ambele cazuri ar fi trebuit să fie singurul care știa că se află acolo. Cu excepția lui Hayes. Care era treaba cu el? Șeful lui era desigur îngrijorat după ce aflase cele întâmplare. Poate reușea Hayes să-l contacteze. Avea o mulțime de cunoștințe în guvernul rus, dar probabil nu își imagina că îi sunt ascultate telefoanele la hotel. Sau poate că acum știa. Sorbi din ceaiul cald, care îi mai liniști stomacul și se întrebă ce ar fi făcut reverendul într-o astfel de situație. Era ciudat că se gândea la tatăl lui, însă Grover Lord avea un talent deosebit să dea de belea. Limba lui ascuțită îi adusesse

În mod constant probleme, însă el își însăila discursurile cu numele Domnului și al lui Iisus și nu bătea niciodată în retragere. Nu. Predicile nu-i erau de prea mare ajutor acum. Însă ce *anume* i-ar fi de ajutor?

Privi spre masa de lângă el. Doi tineri erau aplecați asupra unui ziar. Zări editorialul despre Comisia Țaristă și încercă să citească.

În urma celei de-a treia zile a sesiunii inițiale, se remarcaseră cinci nume ca posibili pretendenți la tron. Baklanov era menționat ca fiind candidatul cel mai important, însă rude din alte două ramuri ale familiei Romanov susțineau sus și tare că au o legătură de sânge mai puternică cu Nicolae al II-lea. Nominalizarea oficială nu urma să aibă loc decât peste două zile, așa că se lansau ipoteze și supoziții în legătură cu felul în care avea să decurgă dezbaterile între diverși pretendenți și susținătorii lor.

În ultimele două ore, trăsesese cu urechea la ce discutau oamenii de la mesele din jur. Toată lumea era în mod plăcut impresionată de maniera deschisă în care se desfășurau lucrurile – și, surprinzător, rușii tineri păreau să fie de acord cu instaurarea unei monarhii moderne. Probabil că își auziseră bunicii vorbind despre țară. Rusul obișnuit își dorea, se pare, ca națiunea să aibă țeluri mărețe. Însă Lord se întreba dacă o autocrație mai putea fi funcțională în secolul al XXI-lea. Singura consolare, concluzionă el, o reprezenta faptul că Rusia era probabil ultima țară de pe Pământ în care monarhia chiar ar avea șanse să funcționeze.

Însă problema lui era mult mai stringentă.

Nu se putea caza la nici un hotel. Numele celor cazați erau zilnic comunicate de către hotelurile cu drept de funcționare. Nu putea circula nici cu trenul, nici cu avionul – punctele de debarcare se aflau cu siguranță sub supraveghere. Nu putea nici închiria o mașină fără să aibă permis de conducere rusească. Nici la Volkov nu putea merge. Era pur și simplu legat

de mâini și de picioare. Trebuia să ajungă cumva la ambasada Americii. Cu siguranță, cine asculta telefoanele de la Volkov supraveghea și ambasada. Altcineva trebuia să ia legătura cu cei de la ambasadă, timp în care el avea să se dea la fund.

Se uită din nou la ziar și zări o reclamă. În fiecare seară, la ora 18.00, avea loc un spectacol de circ, care, după cum se spunea, avea să fie pe placul tuturor.

Se uită la ceas. Ora cinci după-amiaza.

Își aminti de Akilina Petrovna. Cu părul ei blond ciufulit și cu fața de spiriduș. Îl impresionase prin curajul și prin răbdarea ei. De fapt, datorită ei se găsea acum în viață. Servieta lui era încă la ea, iar femeia îi spusese că poate să vină oricând să o ia. Așa că, de ce nu?

Se ridică de la masă, gata să plece. Dar chiar în acel moment avu o revelație. Era pe punctul de a apela la o femeie pentru a-l scoate din încurcătură. Exact ca tatăl lui.

Capitolul 19.

MĂNĂSTIREA SFÂNTUL SERGIU AL SFINTEI TREIMI
SERGHIEV POSAD.

ORA 17.00.

Hayes era la optzeci de kilometri depărtare de Moscova, în partea de nord-est, în drum spre cel mai important lăcaș de cult al Rusiei. Îi cunoștea istoria. Fortăreața de formă neregulată domina pădurile din jur încă din secolul al XIV-lea. Tătarii o asediaseră foarte curând după construirea ei și în cele din urmă, după o sută de ani, reușiseră să îi fure toate odorele. În secolul al XVII-lea, polonezii încercaseră fără succes să-i dărâme zidurile. La începutul domniei sale, Petru cel Mare se refugiase aici în timpul unei revolte. Iar acum era loc de pelerinaj pentru milioane de ruși ortodocși, la fel de important ca Vaticanul pentru catolici. Aici se afla racla cu moaștele Sfântului Sergiu, la care veneau credincioși de pe întreg cuprinsul țării doar ca să sărute mormântul.

Ajunseră chiar în momentul în care așezământul se închidea pentru public. Hayes coborî din mașină și își strânse cordonul la palton, apoi își puse o pereche de mănuși din piele neagră. Soarele apunea făcând ca domurile albastre și aurii să arate mai puțin strălucitoare în lumina slabă a serii de toamnă. Vuietul unui vânt tăios îi amintea de focurile de artilerie.

Venise și Lenin cu el. Ceilalți trei membri ai Cancelariei Secrete conveniseră ca doar Hayes și Lenin să participe la discuția preliminară. Consideraseră că patriarhul va putea aprecia mai bine dimensiunile conspirației dacă va vedea și va auzi el însuși că un ofițer rus cu grad superior era dispus să-și pună în joc reputația în aventura pe care o plănuiau.

Se uită la fața cadaverică a lui Lenin, care își netezi paltonul gri de lână și își legă cu îndemânare un fular maro în jurul gâtului. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte pe drum. Dar amândoi știau ce aveau de făcut.

Un preot îmbrăcat într-o robă neagră și cu o barbă deasă îi aștepta la poarta principală, în timp ce șiruri de pelerini ieșeau pe lângă el. Preotul îi conduse spre Catedrala Adormirii Maicii Domnului, între pereții groși de piatră. Interiorul catedralei era luminat cu lumânări, iar umbrele dansau pe iconostasul poleit cu aur, care se înălța în spatele altarului principal. În tot acest timp, slujitorii bisericii se grăbeau să închidă lăcașul.

Îl urmară pe preot într-o sală subterană. Li se spusese că întâlnirea va avea loc în cripta tuturor părinților sanctificați, locul în care erau îngropați patriarhii Bisericii Ortodoxe Ruse. Cripta era solidă, cu pereții și cu podeaua acoperite cu marmură gri-deschis. Un candelabru metalic arunca raze slabe de lumină pe tavanul boltit. Pietrele funerare lucrate cu mare atenție erau decorate cu cruci aurite, cu lămpi de fier și cu icoane pictate.

Bărbatul care stătea îngenucheat lângă mormântul din celălalt capăt al criptei avea cel puțin șaptezeci de ani și un smoc de păr alb îi acoperea capul mic. Fața lui roșcovană era împodobită cu o barbă încâlcită și cu o mustață deasă ca lână. Purta un aparat auditiv la una dintre urechi, iar pe mâinile încrucișate într-o rugăciune se vedeau pete de la ficat. Hayes îl văzuse în fotografii, însă acum era prima dată când îl întâlnea personal pe Sfinția Sa, patriarhul Adrian, capul Bisericii Ortodoxe Ruse, cu o tradiție de o mie de ani.

Persoana care îi condusese la patriarh îi lăsă singuri, iar pașii i se auziră îndepărtându-se sus, în catedrală.

Patriarhul își făcu semnul crucii și se ridică în picioare.

— Domnilor, frumos din partea dumneavoastră să vă deranjați să veniți până aici.

Vocea îi era gravă și plină de înțeleșuri.

Lenin spuse cine era și îl prezentă și pe Hayes.

— Știu cine sunteți, domnule general Ostanovici. Sfetnicii mei m-au povățuit să vă ascult propunerea și apoi să iau cea mai potrivită decizie.

— Apreciem faptul că ne-ați primit, zise Lenin.

— M-am gândit că aici în criptă e locul cel mai nimerit pentru a discuta. Este locul cel mai izolat. Mama glie ne va proteja de orice ureche curioasă. Și poate că sufletele acestor mari bărbați îngropați aici mă vor ajuta să iau decizia cea mai înțeleaptă.

Hayes nu se lăsă impresionat de diatriba patriarhului. Propunerea pe care aveau să i-o prezinte nu era ceva pe care o persoană în poziția patriarhului Adrian să-și permită să o facă publică. Era una să te bucuri de roadele conspirației și alta să se spună despre tine că ai participat direct la ea – mai ales în cazul unui om despre care se presupune că ar trebui să fie deasupra intereselor meschine din politică.

— Mă întreb, domnilor, ce motiv aș avea să vă ascult propunerea. Odată cu sfârșitul Marii Întreruperi, biserica mea s-a bucurat de o revigorare fără precedent. Acum că nu mai sunt sovieticii, au încetat și persecuțiile și restricțiile. Am botezat zeci de mii de noi membri, iar bisericile sunt deschise zilnic. În curând ne vom întoarce acolo unde eram înainte de venirea comuniștilor.

— Dar e vorba despre mai mult decât atât, zise Lenin.

Ochii bătrânului scânteiară ca tăciunii în foc.

— Tocmai asta mă intrigă. Explicați-mi, vă rog!

— O alianță cu noi vă va consolida poziția după venirea țarului.

— Dar orice țar va trebui să colaboreze cu Biserica. Aceasta va fi dorința poporului.

— Trăim într-o nouă eră, părinte. Publicitatea negativă poate face mai mult rău decât orice politică represivă. Gândiți-vă la asta. Poporul suferă de foame, în schimb,

Biserica ridică în continuare monumente poleite cu aur. Apăreți în public înveșmântat în haine cu fir de aur, dar vă plângeți atunci când enoriașii nu susțin parohiile cu contribuțiile lor. Tot sprijinul de care vă bucurați acum poate fi serios zdruncinat de câteva scandaluri bine mediatizate. Avem oameni în organizația noastră care dețin controlul asupra mass-mediei – presa, radioul, televiziunea – și se pot face multe cu această putere.

— Domnule general, sunt șocat să văd că un om cu statutul dumneavoastră rostește astfel de amenințări!

Cuvintele erau puternice, deși fuseseră rostite cu o voce calmă.

Lenin nu păru deloc afectat de mustrarea patriarhului și continuă:

— Trăim vremuri grele, părinte. Sunt multe în joc. Ofițerii din armată nu sunt plătiți suficient, banii nu le ajung nici să se hrănească pe ei, de întreținut familia nici nu se pune problema. Sunt invalizi și veterani de război care nu primesc nici măcar o pensie. Anul trecut s-au sinucis nici mai mult, nici mai puțin decât cinci sute de ofițeri. O armată care odinioară a făcut să se cutremure lumea e acum pe cale de dispariție. Guvernul nostru a distrus armata. Mă îndoiesc, Preasfinția Ta, că vreo rachetă s-ar putea măcar ridica de la pământ. Această națiune este lipsită de apărare. Noroc că nimeni n-a aflat încă.

Patriarhul medită asupra celor auzite.

— Tot nu văd cum ar putea biserica mea să influențeze cursul evenimentelor.

— Țarul va avea nevoie de susținerea totală a bisericii, zise Lenin.

— Asta e de la sine înțeles.

— Prin *susținere totală* vreau să spun: să se asigure că opinia publică este ținută sub control. Presa va fi liberă, cel puțin, teoretic, iar oamenilor li se va permite să-și manifeste nemulțumirea în limitele bunului-simț. Chestiunea aceasta cu

întoarcerea țarului reprezintă o rupere totală de represiunile trecutului. Biserica poate fi de mare ajutor pentru a avea o guvernare stabilă, de lungă durată.

— De fapt, vreți să spuneți că toți ceilalți din tabăra dumneavoastră nu vor să riște ca tocmai Biserica să nu fie de partea lor. Nu sunt naiv, domnule general! Știu că mafia face parte din grupul dumneavoastră. Ca să nu mai vorbesc despre lipitorile alea din guvern care nu sunt cu nimic mai bune. Dumneavoastră, domnule general, sunteți un lucru, ei sunt cu totul altceva.

Hayes știa că bătrânul avea dreptate. Miniștrii din guvern făceau parte fie din mafie, fie din pătura noilor îmbogățiți. Compromisul și mita erau o modalitate de guvernare. Așa că-l întreabă:

— Ați prefera să vină comuniștii?

Patriarhul se întoarce spre el și replică:

— Ce știu americanii despre asta?

— De treizeci de ani, este îndatorirea mea să înțeleg această țară. Reprezintă un uriaș conglomerat de investitori americani. Companii cu miliarde de dolari în joc. Companii care ar putea să contribuie substanțial la bunăstarea parohiilor *dumneavoastră*.

Un zâmbet flutură pe fața bărboasă a bătrânului.

— Americanii cred că totul se poate cumpăra.

— Și nu au dreptate?

Patriarhul Adrian se apropie de unul dintre morminte, cu mâinile încrucișate și cu spatele la musafirii săi.

— O a patra Romă.

— Poftim?

— O a patra Romă. Asta îmi propuneți. În timpul lui Ivan cel Mare, Roma, unde era instalat primul papă, căzuse deja. Constantinopolul, unde era instaurat papa de la Răsărit, sucombese și el. După asta, Ivan cel Mare a proclamat Moscova ca fiind a treia Romă. Singurul loc de pe Pământ unde puterea și religia se uniseră într-o singură entitate

politică – reprezentată de el, bineînțeles. El a prezis că nu va mai exista și o a patra Romă. Patriarhul se întoarse spre ei. Ivan cel Mare s-a căsătorit cu ultima prințesă bizantină și, evident, a înzestrat Rusia lui cu moștenirea ei. După ce turcii au cucerit Constantinopolul în 1453, a proclamat Moscova centrul secular al creștinismului. Foarte inteligentă mișcare. A putut astfel să se proclame capul uniunii eterne dintre Biserică și stat, conferindu-și măreția universală de rege-preot și exercitându-și autoritatea în numele Domnului. De la Ivan încoace, toți țarii au fost considerați unșii lui Dumnezeu pe pământ, iar creștinilor li s-a cerut să li se supună. O autocrație teocratică, una care îmbina religia cu dinastia într-o moștenire imperială. A funcționat bine timp de peste patru sute cincizeci de ani, până la Nicolae al II-lea, când comuniștii l-au asasinat pe țar și au dizolvat unitatea dintre stat și Biserică. Putem acum vorbi despre o reunificare?

— De data aceasta, Sfinția Ta, uniunea va avea implicații importante, zise Lenin zâmbind. Intenționăm să realizăm o fuziune a tuturor facțiunilor, inclusiv Biserică. Un efort comun cu scopul de a asigura supraviețuirea colectivă. Așa cum ați spus, o a patra Romă.

— Inclusiv mafia?

Lenin dădu din cap.

— N-avem de ales. Are rădăcini bine înfipite. Putem doar să sperăm că se va da pe brazdă cu timpul și că va ajunge să lucreze în folosul societății.

— E peste puțință. Secătuiește poporul. Lăcomia ei e în mare parte responsabilă de situația dificilă în care ne aflăm.

— Sunt conștient de asta, Sfinția Ta. Dar nu avem de ales. Slavă Domnului că grupările mafiote sunt cooperante, cel puțin pentru moment.

Hayes consideră că venise momentul să intervină.

— Putem, de asemenea, să vă ajutăm în ceea ce privește PR-ul.

Patriarhul ridică nedumerit din sprâncene.

— Nu știam că Biserica are astfel de probleme.

— Hai să fim sinceri, Sfinția Ta! Dacă n-ați fi avut nici o problemă, nu ne-am fi aflat acum aici, sub cea mai importantă catedrală a Bisericii Ortodoxe din Rusia, ticluind un plan pentru manipularea monarhiei restaurate.

— Continuați, domnule Hayes.

Începuse să îi placă de patriarhul Adrian. Părea un om care își cunoștea foarte bine interesele.

— Oamenii nu prea vin la biserică. Foarte puțini ruși doresc să-și vadă copiii preoți și chiar și mai puțini contribuie cu bani la susținerea parohiei. Fondurile au ajuns la un nivel critic. Vă aflați în pragul unui război civil. Din ceea ce ni s-a spus, se pare că mulți preoți și episcopi vor ca religia ortodoxă să devină religie națională și să le excludă pe celelalte. Elțin a refuzat acest lucru, respingând legea, care a fost votată ulterior într-o formă substanțial revizuită. Dar n-avea de ales. Statele Unite i-ar fi tăiat fondurile dacă ar fi început persecuția religioasă, iar Rusia are mare nevoie de bani din străinătate. Fără ajutor guvernamental, Biserica dumitale s-ar putea să se scufunde.

— Nu voi nega faptul că există o scindare între ultranaționaliști și moderniști.

Hayes rămase tăcut câteva momente, apoi continuă:

— Misionarii străini vă erodează baza. Pastori de pe tot cuprinsul Americii caută să-i convertească pe ruși. Această diversitate de religii creează probleme, nu-i așa? E greu să-țiții turma credincioasă când alții vin să le predice altceva.

— Din păcate, noi, rușii, nu ne pricepem prea bine să alegem.

— Care au fost primele alegeri democratice? Întrebă Lenin. Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar apoi i-a zis lui Adam: „Acum alege-ți o soție”.

Patriarhul zâmbi.

— Dumneavoastră, părinte, aveți nevoie de protecția statului fără represalii. Vreți ortodoxie, dar nu vreți să

pierdeți controlul. Iar noi tocmai asta vă oferim.

— Fiți mai explicit, vă rog!

Lenin îi spuse:

— Sunteți patriarh și veți rămâne conducătorul Bisericii. Noul țar se va autointitula șeful Bisericii, dar nu se va amesteca în administrarea acesteia. De fapt, țarul îi va încuraja pe oameni să redescopere ortodoxia. Romanovii au fost întotdeauna devotați credinței lor strămoșești. Mai ales Nicolae al II-lea. Acest devotament este în concordanță cu o anumită filosofie națională rusească, pe care o va expune și noul țar. Dumneavoastră, în schimb, veți avea grijă ca Biserica să aibă o poziție proțaristă și să susțină noul guvern în toate demersurile lui. Preoții dumneavoastră vor fi aliații noștri. În felul acesta, statul și Biserica vor fi unul și același lucru, însă masele nu vor cunoaște aceste detalii. O a patra Romă, adaptată la realitățile momentului.

Bătrânul tăcu, cântărind oferta.

— Bine, domnilor. Puteți considera că Biserica vă stă la dispoziție.

— A mers repede, zise Hayes.

— Deloc. Mă gândesc la asta de când am luat legătura prima oară. Am dorit doar să am o discuție cu dumneavoastră și să văd ce fel de oameni sunt cei cu care voi lucra. Sunt mulțumit.

Amândoi apreciară complimentul.

— Dar aș vrea ca numai cu mine să discutați astfel de lucruri.

Lenin înțelese.

— Doriți să aveți un reprezentant care să vină la întâlnirile noastre? Rolul onorific va fi cu timpul extins.

Adrian încuviință cu o mișcare a capului.

— O să desemnez un preot. Noi doi vom fi singurii care vor ști despre acest aranjament. O să vă transmit numele persoanei respective.

Capitolul 20.

MOSCOVA.
ORA 05.40.

Ploaia se opri chiar când ieși Lord din stația de metrou. Bulevardul Țventnoi era umed, iar aerul devenise simțitor mai rece, o ceață rece învăluind întregul oraș. Purta în continuare doar sacou, făcând notă discordantă cu mulțimea compactă înfăolită în haine de lână și de blană. Era bucuros că se lăsase noaptea. Întunericul și ceața îi ofereau protecție.

Merse împreună cu o mulțime de oameni spre teatrul de pe trotuarul opus. Știa că Circul din Moscova era o destinație turistică foarte cunoscută, spectacolele lui fiind printre cele mai căutate din lume. Se dusese și el, cu ani în urmă și se amuzase privind urșii dansatori și câinii dresați.

Mai erau douăzeci de minute până la începerea spectacolului. Poate că în timpul pauzelor va reuși să strecoare un bilet în cabina Akilinei Petrovna. Dacă nu, o va căuta după spectacol. Poate că va lua ea legătura cu ambasada Americii. Poate că o să reușească ea să intre și să iasă din hotelul Volkov și să ia legătura cu Taylor Hayes. Poate că avea și un apartament în care să-l lase să stea până se linișteau apele.

Teatrul era la cincizeci de metri depărtare, pe partea opusă. Tocmai se pregătea să traverseze, îndreptându-se spre casa de bilete, când auzi o voce în spatele lui strigându-i:

— *Stoi!* „Stai!”

Continuă să înainteze prin mulțime. Vocea se auzi din nou:

— Stoi!

Se uită în spate și zări un polițist. Bărbatul își făcea loc cu greu prin mulțime, privind drept înainte. Lord iuți pasul și traversă rapid strada aglomerată, pierzându-se în mulțimea zgomotoasă de pe celălalt trotuar. Un autocar tocmai debarca pasagerii, iar Lord se alătură șirului de turiști japonezi care se îndreptau spre teatrul scăldat în lumină. Mai aruncă o privire în spate și nu-l mai văzu pe polițist.

Poate că doar își imaginase că polițistul îl urmărea pe el.

Însoți zgomotosul grup, ținându-și capul în pământ. La casa de bilete, plăti tichetul de zece ruble și intră grăbit, sperând că Akilina Petrovna va fi acolo.

*

Akilina își puse costumul. În vestiarul comun era obișnuitul dute-vino al artiștilor care intrau și ieșeau. Nimeni nu-și permitea luxul de a avea o cabină separată. Văzuse așa ceva doar în filmele americane care descriau romanțios viața de circar.

Era obosită, pentru că dormise puțin noaptea trecută. Călătoria de la St. Petersburg la Moscova fusese mai mult decât interesantă și pe parcursul întregii zile se gândise la Miles Lord. Îi spusese adevărul. Era primul negru pe care îl văzuse vreodată în acel tren. Și nu, nu-i fusese frică de el. Poate că teama lui o dezarmase pe ea.

Lord nu se regăsea în nici una dintre tipologiile pe care și le amintea din copilărie, când profesorii din școlile de stat deplângeau păcatul hidos al rasei negre. Își amintea de comentariilor referitoare la intelectul lor inferior, la sistemul imunitar slab, precum și la totala lor incapacitate de a se guverna ei înșiși. Odinioară, americanii îi făcuseră sclavi, punct la care propagandiștii sovietici criticau capitalismul. Văzuse chiar fotografii care înfățișau linșări, cu bărbați albi îmbrăcați în fantomatice robe albe cu glugi ascuțite, adunați să urmărească spectacolul.

Totuși, Miles Lord era complet diferit de ce știa ea. Pielea lui avea culoarea ruginie a râului Voina, pe care îl văzuse

când vizitase satul bunicii sale. Părul castaniu era scurt și îngrijit. Corpul îi era bine clădit și musculos. Avea un aer oficial, dar totodată afabil, iar vocea lui guturală era greu de uitat. Părase sincer surprins de invitația de a petrece noaptea la ea în compartiment, probabil din cauză că nu era obișnuit ca o femeie să fie atât de deschisă. Spera să fie un om de calitate, din moment ce-i stârnise interesul.

Când coborâse din tren îi văzuse pe cei trei bărbați care îl urmăriseră pe Lord ieșind din gară și urcându-se într-un Volvo de culoare închisă ce aștepta în fața intrării. Îndesase servieta lui Lord în bagajul ei și o ducea cu ea, așa cum promisese, sperând că va veni să și-o recupereze.

Toată ziua se gândise la Lord. Oare era teafăr? Bărbații nu jucaseră un rol prea important în viața ei în ultimii ani. Circul avea reprezentații în fiecare seară, iar în timpul verii, chiar de două ori pe noapte. Când nu se aflau în Moscova, trupa călătorea foarte mult. Vizitase aproape toată Rusia și Europa, chiar și New Yorkul, pentru un spectacol la Madison Square Garden. Nu era loc în viața ei pentru o companie masculină, în afară de o cină ocazională și o conversație în timpul unei călătorii mai lungi cu trenul sau cu avionul.

Avea douăzeci și nouă de ani și se întreba dacă se va mărita vreodată. Tatăl ei nu încetase să spere că va renunța la spectacole și că se va așeza la casa ei. Urmărise însă ce se întâmplase cu prietenele care se căsătoriseră. Munceau de dimineață până seara în fabrică sau la magazin și, când ajungeau acasă, se apucau de treburile gospodărești, toate acestea repetându-se zi de zi. Nu era nici o egalitate între femei și bărbați, deși sovieticii proclamau cu mândrie femeia rusoaică drept cea mai eliberată din lume. Iar căsătoria nu aducea prea multe bucurii. Soții și soțiile lucrau, de regulă, separat, la ore diferite, ba mergeau și în vacanță separat, deoarece foarte rar li se permitea celor doi soți să își ia concediu în același timp. Îi era clar de ce una din trei căsătorii se destrăma. De ce majoritatea cuplurilor nu aveau

decât un copil. Nu era nici timp, nu existau nici bani pentru mai mulți. Niciodată nu o atrăsese o astfel de viață. Așa cum spunea bunica ei: „Trebuie să mănânci un car de sare cu un om ca să-l poți cunoaște”.

Se uită în oglinda din fața ei și își umezi părul cu apă, apoi își strânse șuvițele umede într-un coc. Nu purta machiaj pe scenă, doar cât să dea puțină culoare chipului ei în lumina reflectoarelor. Avea pielea deschisă la culoare, aproape fără pigment, părul blond și moștenise ochii albaștri ai mamei sale de origine slavă. Talentul îl avea de la tatăl ei. Acesta lucrase la circ ca acrobat la trapez timp de zeci de ani. Din fericire, talentul său le adusese un apartament mai spațios, o rație de alimente mai mare și o alocație pentru haine de calitate mai bună. Noroc că arta fusese întotdeauna un element important în propaganda comunistă. Circul, împreună cu baletul și cu opera, erau arătate lumii întregi, pentru a se demonstra că Hollywoodul nu deținea monopolul în materie de divertisment.

În momentul de față, trupa reprezenta o afacere prosperă. Circul era deținut de un concern de firme care continua să ducă spectacolul în lumea largă, diferența fiind acum că aveau drept scop profitul, nu propaganda. Câștiga un salariu chiar decent pentru Rusia postsovietică. Dar era conștientă că va îngroșa rândurile șomerilor din momentul în care nu-și mai putea uimi audiența cu echilibristica ei. Acesta era motivul pentru care avea atâta grijă să se mențină în formă, supraveghindu-și atent dieta și respectându-și programul de somn. Noaptea trecută fusese prima după foarte mult timp când nu dormise opt ore.

Îi veni din nou în minte Miles Lord. Mai devreme, în apartamentul ei, deschisese servieta. Își amintea că el luase niște hârtii de acolo, însă spera să descopere ceva care să-i dea un indiciu despre cum era bărbatul care o fascinase. Nu găsise nimic altceva, în afară de un blocnotes nou, trei pixuri, câteva cărți de vizită de la hotelul Volkov și un bilet

de avion pe ruta Moscova-Sankt-Petersburg.

Miles Lord. Avocatul american care lucra pentru Comisia Taristă. Poate că totuși avea să-l revadă.

*

Lord privi liniștit prima parte a spectacolului. Nu-l urmăriseră milițienii înăuntru – cel puțin, nici unul în uniformă – și spera să nu fie prin preajmă nici alții îmbrăcați civil. Arena era impresionantă, un amfiteatru acoperit ridicându-se în semicerc în jurul scenei colorate. Pe băncuțele roșii tapițate se aflau aproximativ două mii de oameni, în special turiști și copii, înghesuiți unii într-alții și trăind intens evoluția protagoniștilor. Peisajul era aproape ireal, iar acrobații, câinii dresați, artiștii la trapez, clovnii și jonglerii îi distrăseseră atenția de la situația în care se afla.

În timpul pauzelor se decise să rămână la locul său. Cu cât se mișca mai puțin, cu atât mai bine. Stătea pe unul dintre rândurile din față, chiar în dreptul inelului și spera că Akilina Petrovna îl va remarca în momentul în care își va face apariția pe scenă.

Se auzi gongul, iar un prezentator anunță că a doua parte a spectacolului va începe în cinci minute. Își aruncă din nou privirea de jur împrejurul arenei. O figură îi atrase atenția. Individul era așezat în ultimul rând, de cealaltă parte și purta o geacă neagră de piele și blugi. Era bărbatul în costumul bej pe care îl văzuse la arhivele din Sankt-Petersburg și în tren. Se amestecase într-un grup de turiști gălăgioși care își mai făceau o ultimă poză înainte de începerea spectacolului.

Inima lui Lord începu să bată cu putere și simți un gol în stomac. Apoi îl văzu și pe Deprimat.

Diavolul intră din partea stângă, între Lord și cealaltă problemă a lui. Avea părul negru dat cu briantină și prins strâns într-o coadă de cal. Purta un pulover cafeniu și pantaloni negri.

Când se stinseră luminile, iar muzica anunța a doua parte, Lord se ridică să plece. Dar sus, între cele două șiruri de

scaune, la mai puțin de cincisprezece metri, se afla Cromagnonul, cu un rânjel pe fața ciupită de vărsat.

Lord se așează la loc. N-avea unde să se ducă.

Primul număr era al Akilinei Petrovna, care sări pe scenă desculță, purtând un costum albastru mulat împodobit cu bănuți aurii. Făcu un triplu salt în ritmul muzicii antrenante și urcă rapid pe bârnă, începându-și execuția în ropote de aplauze.

Îl cuprinse panica. Se uită în spate și îl văzu pe Cromagnon așezat tot în capul scărilor, dar apoi observă fața căzută a Deprimatului, diavolul stând acum la jumătatea scărilor. Îl privea drept în față, cu ochii săi negri ca doi cărbuni – ochi de țigan, gândi Lord – scăpărând de satisfacția lucrului dus până la capăt. Avea mâna dreaptă ascunsă în haină, dar și-o scoase suficient cât să se zărească mânerul armei.

Lord se întoarse spre arenă. Akilina Petrovna pășea mândră pe bârnă, cu un extraordinar simț al echilibrului. Muzica se stingea treptat, iar ea ținea pasul cu ritmul suav, mișcându-se cu agilitate. Se uită la ea insistent, încercând să-i atragă atenția. Și reuși. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă, iar el observă că îl recunoscuse. Apoi mai observă ceva în privirea ei. Frică? Îl recunoscuse și pe bărbatul de lângă el? Sau doar îi citise în ochi teama care pusese stăpânire pe el? Chiar dacă femeia își dăduse seama de aceste lucruri, concentrarea nu-i slăbi. Continuă să lase mulțimea fără glas cu un dans lent și athletic, sus pe o bârnă de stejar lată de zece centimetri.

Făcu o piruetă sprijinindu-se într-o singură mână, apoi sări jos de pe bârnă. Mulțimea aplaudă, în timp ce arena fu invadată de clovni pe biciclete micuțe. În timp ce bârna era scoasă de pe scenă, Lord hotărî că nu mai are nici o altă șansă. Țâșni din scaunul său direct pe scenă, chiar când unul dintre clovni trecea claxonând. Mulțimea hohoti, crezând că făcea parte din spectacol. Aruncă o privire în spate și îi văzu

pe Cromagnon și pe Deprimat, precum și pe bărbatul din Sankt-Petersburg ridicându-se de la locurile lor. Se strecură în spatele cortinei și dădu nas în nas cu Akilina Petrovna.

— Trebuie să ies cumva de aici, îi zise în limba rusă.

Îl apucă de mână și îl trase după ea în spatele scenei, trecând pe lângă două cuști în care erau ținuți pudelii.

— I-am văzut pe bărbații ăia. Se pare că încă mai ai probleme, Miles Lord!

— Mie-mi spui!

Trecură pe lângă mai mulți artiști de circ care se pregăteau de zor să intre în scenă. Nimeni nu părea să le acorde atenție.

— Trebuie să mă ascund undeva, zise el. Nu pot fugi la nesfârșit.

Îl conduse în jos, printr-un coridor plin de postere prinse în piuneze de peretele murdar. În aer plutea un miros înțepător de urină și de blană udă. Erau uși de o parte și de alta a coridorului.

Răsuci unul dintre mânere și îi zise:

— Intră aici!

Era o debara unde se depozitau măhuri și mopuri, dar avea suficient loc dacă stătea ghemuit.

— Așteaptă-mă aici, îi zise ea.

Închise apoi ușa.

Încercă să își țină respirația. Se auzeau pași trecând în ambele sensuri. Nu-i venea să creadă că i se întâmplă așa ceva. Polițistul de afară în mod cert îl anunțase pe Felix Orleg. Deprimatul, Cromagnonul și Orleg erau toți mână în mână. Ce se va alege de el? Jumătate din sarcina unui avocat bun era aceea de a-i spune clientului său cât era de tâmpit. Așa că trebuia să asculte de propriile sfaturi. Trebuia să se care dracului din Rusia!

Ușa se deschise larg. În lumina de pe hol, distinse trei fețe de bărbați. Pe primul nu-l cunoștea, însă acesta ținea la gâtul Deprimatului o lamă de cuțit lungă și argintie. Celălalt era

bărbatul din Sankt-Petersburg. Acesta ținea revolverul cu țeava îndreptată direct spre el.

Apoi Lord o văzu pe Akilina Petrovna. Stătea calmă lângă bărbatul cu pistol.

PARTEA A II-A.

Capitolul 21.

— Cine ești? întrebă Lord.

Bărbatul de lângă Akilina zise:

— Nu avem timp de explicații. Trebuie să plecăm de aici cât mai repede.

Dar tot nu-l convinse pe Lord.

— Nu știm câți mai sunt aici. Nu suntem inamicii duminale, domnule Lord! El este, zise, arătând spre Deprimat.

— Greu de crezut, atâta timp cât mă ameninți cu o armă.

Bărbatul lăsă în jos revolverul.

— Ai dreptate. Acum trebuie să mergem. Partenerul meu se va ocupa de acest bărbat în timp ce noi plecăm.

Se uită la Akilina și o întrebă:

— Lucrați împreună?

Aceasta dădu din cap că nu.

— Trebuie să mergem, domnule Lord!

Lord o privi încercând să-i afle părerea.

— Cred că ar fi bine să plecăm, zise ea.

Se hotărî să se bazeze pe intuiția ei. A lui nu-i fusese de nici un folos în ultima vreme.

— Bine.

Bărbatul se întoarse către partenerul lui și îi aruncă rapid niște cuvinte într-un dialect pe care Lord nu-l înțelegea.

Deprimatul fu dus cu forța spre o ușă de la capătul culoarului.

— Pe aici, zise bărbatul.

— Ea de ce trebuie să vină? zise Lord arătând spre Akilina Petrovna. Nu este implicată în nici un fel.

— Mi s-a spus să o aduc și pe ea.

— Cine ți-a spus?

— Vorbim despre asta pe drum. Acum e timpul să plecăm.

Se hotărî să nu se împotrivescă.

Îl însoțiră pe bărbat în noaptea rece, oprindu-se doar ca Akilina să își pună o pereche de pantofi și o haină. Ușa dădea într-o alee din spatele teatrului. Văzu că Deprimatul era băgat cu forța pe bancheta din spate a unui Ford negru, parcat în capătul aleii. Însoțitorul lor se îndreptă spre un Mercedes alb, deschise ușa din spate și îi pofti înăuntru. Apoi se așeză pe scaunul din față. Alt bărbat era deja la volan, cu motorul pornit. Plecară de la teatru. Afară începuse să plouă mărunț.

— Cine ești? întrebă din nou Lord.

Bărbatul nu răspunse. Îi dădu, în schimb, o carte de vizită.

SIMION PAȘENKO.

Profesor de istorie.

Universitatea de Stat din Moscova.

Începea să înțeleagă.

— Așadar, întâlnirea mea cu el nu a fost întâmplătoare.

— Nici vorbă! Pașenko și-a dat seama în ce pericol vă aflați amândoi și nu putea sta cu mâinile în sân. De aceea am venit la Sankt-Petersburg. Se pare că nu m-am descurcat prea bine.

— Am crezut că ești cu ceilalți doi.

Bărbatul făcu semn că nu.

— Mi-am dat seama, dar profesorul m-a instruit să nu intervin decât în caz de forță majoră. Precum acela de mai

devreme, la teatru.

Mașina înainta prin traficul aglomerat al seriei, ștergătoarele mișcându-se neputincioase înainte și înapoi. Se îndreptau spre sud, trecând pe lângă Kremlin spre Parcul Gorki și spre râu. Lord observă că șoferul era foarte atent la mașinile din jur și că făcea multe ocoluri, cu scopul de a evita orice mașină care i-ar fi putut urmări.

— Crezi că suntem în siguranță? îl întrebă în șoaptă Akilina.

— Sper că da.

— Îl cunoști pe acest Pașenko?

Dădu din cap aprobator.

— Dar asta nu înseamnă nimic. E greu să ai încredere în cineva de pe aici. Persoanele de față sunt excluse, evident, zise el surâzând vag.

Mașina se depărta de blocurile cenușii și de ciudățeniile neoclasiche, în care sutele clădiri de apartamente arătau doar puțin mai bine decât niște mahalale. Știa cât de grea era viața aici, cât de zgomotoasă și de agitată. Dar nu toți trăiau așa. Lord văzu că intraseră pe o stradă liniștită, străjuită de copaci. Aceasta se întindea înspre nord, spre Kremlin, legând două dintre șoselele de centură.

Mercedesul viră la dreapta spre o parcare luminată. Intrarea era păzită de un gardian care stătea într-o gheretă din sticlă. Blocul de apartamente de trei etaje era neobișnuit, construit nu din beton, ci acoperit cu un strat de cărămizi de culoarea mierii, cu adevărat o raritate pentru vilele rusești. Cele câteva mașini din parcare erau străine și scumpe. Bărbatul din scaunul din dreapta șoferului apăsă pe un buton și deschise ușa garajului. Șoferul băgă mașina înăuntru și închise ușa.

Fură conduși într-un hol luminat de un candelabru de cristal. Mirosea a pin, nu a urină și a nămol, ca în cele mai multe scări de bloc - „mirosul de pisică”, cum îl numise una dintre publicațiile moscovite. Urcară pe o scară acoperită cu

un covor, până la apartamentul de la etajul trei.

Bărbatul care-i însoțea ciocăni ușor în ușa albă de lemn, iar Simion Pașenko deschise și îi invită înăuntru.

Lord intră remarcând parchetul acoperit cu covoare orientale, șemineul de cărămidă și mobilierul scandinav – obiecte considerate de lux nu numai în epoca sovietică, dar și acum, în noua Rusie. Pereții erau zugrăviți într-un bej plăcut, întrerupt din când în când de câte un tablou cu ramă elegantă înfățișând peisajul sălbatic al Siberiei. În aer plutea un miros de varză fiartă și de cartofi.

— Trăiți pe picior mare, domnule profesor!

— Un dar de la tatăl meu. Spre oroarea mea, a fost un comunist devotat și s-a bucurat de privilegiile poziției sale. Am moștenit dreptul de a mă bucura de acest confort și mi s-a permis să cumpăr totul în momentul în care guvernul a început să vândă proprietățile. Din fericire, am avut rublele necesare.

Lord se duse în mijlocul încăperii și îi zise lui Pașenko:

— Vă datorăm niște mulțumiri.

— Nu e nevoie, răspuse Pașenko, dând din mână. De fapt, noi ar trebui să vă mulțumim.

Lord era nedumerit, dar nu spuse nimic.

Pașenko arătă spre scaunele tapițate și zise:

— Să ne așezăm. Cina e gata imediat. Doriți niște vin?

Se uită la costumul Akilinei și îi zise unuia dintre bărbați să-i aducă un halat de baie. Se așezară lângă foc, iar Lord își dădu jos sacoul.

— Aduc lemnele din *dacha* mea din nordul Moscovei. Deși acest apartament are încălzire centrală, prefer focul din vatră.

„O altă raritate în Rusia își spuse Lord. Observă de asemenea că șoferul se așezase la fereastră și se uita din când în când printre draperiile lăsate. Bărbatul își scosese haina, lăsând la vedere un pistol într-un toc prins de umăr.

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule profesor? întrebă

Lord.

— Sunt un rus care se bucură de ce ne rezervă viitorul.

— Credeți că am putea vorbi deschis? Am avut parte de trei zile foarte lungi, iar acum mă simt epuizat.

Pașenko își lăasă capul în jos, scuzându-se:

— Conform tuturor rapoartelor, sunt de acord cu dumneavoastră. Incidentul din Piața Roșie a apărut la toate emisiunile de știri. Curios e că nimeni n-a menționat nimic în legătură cu dumneavoastră, însă Vitali – Pașenko arată spre bărbatul din Sankt-Petersburg – a văzut totul. Poliția a ajuns la timp.

— Omul dumneavoastră era acolo?

— A mers la Sankt-Petersburg să se asigure că nu vi se întâmplă nimic în timpul călătoriei cu trenul. Însă au intervenit cei doi domni pe care deja îi cunoașteți foarte bine.

— Cum m-a găsit?

— V-a văzut stând de vorbă cu domnișoara Petrovna și apoi v-a văzut sărind din tren. Alt bărbat v-a urmărit după ce ați sărit și v-a găsit la băcănie vorbind la telefon.

— Ce știți despre bodyguardul meu?

— Inițial, ne-am gândit că lucrează pentru mafie. Acum suntem siguri de acest lucru.

— Pot să vă întreb de ce sunt și eu implicată? interveni Akilnina.

Pașenko o privi pătrunzător.

— Singură v-ați băgat în asta, scumpă domnișoară!

— Nu m-am băgat în nimic. Domnul Lord a ajuns întâmplător în compartimentul meu noaptea trecută. Nimic mai mult.

Pașenko se îndreptă în scaun și continuă:

— Și mie mi s-a părut ciudat că v-ați implicat în povestea asta. Așa că mi-am permis să vă verific astăzi. Avem numeroase cunoștințe în guvern.

Fața Akilinei se înăspri.

— Nu sunt de acord să-mi invadezi intimitatea!

Pașenko râse scurt.

— Acesta e un concept pe care noi, rușii, nu prea îl cunoaștem, draga mea! Ia să vedem. V-ați născut aici, în Moscova. Părinții dumneavoastră au divorțat când aveți doisprezece ani. Pentru că nici unul din ei nu a primit aprobarea de la comuniști pentru alt apartament, au fost forțați să locuiască în continuare împreună. Trebuie să recunoaștem că aveau o locuință destul de bună, pentru că tatăl dumneavoastră era un artist apreciat de statul sovietic. Dar probabil că a fost o situație neplăcută. Apropo, am văzut câteva spectacole cu tatăl dumneavoastră. Era un acrobat minunat!

Ea încuviință dând din cap.

— Tatăl dumneavoastră s-a încurcat cu o femeie din România, care colabora cu circul. Tânăra a rămas însărcinată, însă s-a întors acasă cu copilul. Tatăl dumneavoastră a încercat să obțină viza pentru a pleca din țară, însă autoritățile i-au respins cererile. Comuniștii nu le permiteau artiștilor să iasă din țară. A încercat să fugă, însă a fost prins și trimis într-un lagăr. Mama dumneavoastră s-a recăsătorit, însă căsătoria aceasta a fost de scurtă durată. Pentru că nu și-a găsit un loc în care să locuiască, apartamentele fiind la mare căutare în acele vremuri, s-a văzut obligată să se mute din nou cu tatăl dumneavoastră. Autoritățile hotărâseră să-l elibereze. Așa că, în acel apartament micuț, cei doi și-au dus zilele în camere separate, până când s-au stins amândoi de o moarte prematură. O dare de seamă destul de ciudată pentru o așa-zisă republică populară, nu crezi?

Akilina nu zise nimic, însă Lord văzu cât era de tulburată.

— Am trăit cu bunica mea la țară, îi zise ea lui Pașenko. În felul acesta n-a trebuit să-i văd pe ai mei chinându-se. Nici măcar n-am vorbit cu ei în ultimii trei ani. Au murit înverșunați, supărați și singuri.

— Erați de față când au ridicat-o sovieticii pe bunica dumneavoastră? Întrebă Pașenko.

Dădu din cap că nu.

— La vremea aceea eram la școala de gimnastică. Mi s-a spus că a murit de bătrânețe. Am aflat adevărul mai târziu.

— Dumneavoastră mai mult ca oricine ar trebui să fiți un catalizator al schimbării. Orice e mai bun decât ce v-a rezervat viața până acum.

Lord simțea compasiune față de femeia de lângă el. Voia să o asigure că astfel de lucruri nu se vor mai întâmpla vreodată. Dar n-ar fi fost adevărat. În schimb, întrebă:

— Profesore, știți ce se întâmplă?

Pașenko se încruntă de îngrijorare.

— Da, știu.

Lord așteptă să i se dea mai multe explicații.

— Ați auzit vreodată de Consiliul Monarhului Marii Rusii? Întrebă Pașenko.

Lord dădu din cap că nu.

— Eu am auzit, zise Akilina. Voiau să reinstaureze monarhia. După căderea Uniunii Sovietice obișnuiau să organizeze petreceri mari. Am citit despre ele în reviste.

Pașenko încuviință clătinând din cap.

— Îmi aduc aminte. Chestii monstruoase, cu oameni costumați în nobili, cazaci cu căciuli tradiționale, bărbați în floarea vârstei purtând uniformele Armatei Albe. Toate acestea aveau menirea de a face publicitate și de a păstra vie în inima și în mintea poporului imaginea țarului. Erau considerați doar fanatici. Acum lucrurile stau altfel.

— Mă îndoiesc că grupul ar putea fi recunoscut prin referendum, zise Akilina.

— Eu unul n-aș fi atât de sigur. Comitetul e mai mult decât ceea ce pare.

— Ați putea ajunge totuși la subiect? Întrebă Lord.

Brusc, pe chipul lui Pașenko nu se mai citi nici o emoție.

— Domnule Lord, vă mai amintiți de Sfânta Grupare?

— Un grup de nobili care își apărau țarul cu prețul vieții. Total ineficienți și lași. Nici unul dintre ei nu era prin preajmă când a fost asasinat Alexandru al II-lea în anul 1881.

— O grupare formată puțin mai târziu a luat aceeași denumire, zise Pașenko. Dar vă asigur că nu a fost deloc ineficientă. În schimb, a supraviețuit lui Lenin, lui Stalin și celui de-al Doilea Război Mondial. De fapt, există și acum. Divizia publică este în Comisia Țaristă a Marii Rusii. Dar mai există și o grupare secretă, pe care o conduc eu.

Privirea lui Lord rămase pironită asupra lui Pașenko.

— Și care este scopul acestei Sfinte Grupări?

— Siguranța țarului.

— Dar nu mai există țar din 1918.

— Ba da.

— Ce tot spuneți acolo?

Pașenko își duse degetul la buze, invitându-i să vorbească mai încet.

— În scrisoarea Alexandrei și în notița lui Lenin, dumneavoastră ați găsit exact informația care ne lipsea. Trebuie să vă mărturisesc că, până alaltăieri, când am citit acele cuvinte, eu însumi aveam îndoielile mele. Dar acum sunt sigur. Un moștenitor a supraviețuit masacrului de la Ecaterinburg.

Lord clătină din cap.

— Doar nu vorbiți serios, profesore!

— Ba da. Gruparea mea s-a format imediat după acel iulie al anului 1918. Unchiul meu și tatăl lui erau amândoi membri ai Sfintei Grupări. Eu am fost recrutat în urmă cu câteva zeci de ani și între timp am ajuns șeful grupării. Scopul nostru este să păstrăm secretul și să acționăm la momentul potrivit. Dar din cauza purificării comuniste au murit mulți membri. Pentru a fi sigur că se păstrează secretul, inițiatorul grupării s-a asigurat că nimeni nu cunoaște toate detaliile. Așa că o mare parte a mesajului a dispărut, inclusiv începutul. Acum dumneata ai recuperat acel început.

— Ce vreți să spuneți?

— Mai aveți copiiile?

Lord scoase din buzunarul sacoului paginile împăturite și i le întinse.

Pașenko arată spre foi.

— Uitați aici, în notițele lui Lenin: „Problema Iurovski este îngrijorătoare. Nu cred că rapoartele primite de la Ecaterinburg sunt complete, iar informația despre Felix Iusupov confirmă acest fapt. Menționarea numelui Kolea Maks constituie un detaliu interesant. Am mai auzit acest nume. Și satul Starodug a mai fost amintit de doi soldați ai Armatei Albe convinși să vorbească prin aceleași metode”. Informațiile care ne lipseau erau numele – Kolea Maks – și satul – Starodug. Este începutul căutării.

— Ce căutare? Întrebă el.

— Căutarea lui Alexei și a Anastasiei.

Lord se lăsă în scaun. Era stors de oboseală, însă ce îi spunea acest bărbat îi redeșteptă interesul.

Pașenko continuă:

— Când cadavrele familiei Romanov au fost exhumate în 1991 și apoi identificate, am aflat că două persoane s-ar putea să fi supraviețuit masacrului. Nici până în ziua de azi nu s-au găsit rămășițele pământești ale Anastasiei și ale lui Alexei.

— Iurovski pretinde că le-ar fi ars separat, zise Lord.

— Ce ai fi zis dacă ți s-ar fi ordonat să ucizi familia imperială și te-ai fi trezit că ai cu două cadavre mai puțin? Ai minți, desigur! Pentru că altfel ai fi împușcat pe motiv de incompetență. Iurovski a raportat Moscovei ce dorea aceasta să audă. Însă există suficiente documente, scoase la lumină după căderea comuniștilor, care aruncă o umbră de îndoială asupra declarației lui Iurovski.

Pașenko avea dreptate. Existau suficiente declarații ale soldaților Armatei Roșii și ale altor participanți la evenimente care atestau ideea că nu muriseră toți membrii familiei

țarului în acea noapte de iulie. Relatările variau, de la uciderea cu baioneta a marilor ducese muribunde, până la înjunghierea și lovirea cu patul puștii a victimelor isterice. Existau nenumărate declarații contradictorii. Dar își amintea și fragmentul din mărturia unui soldat de la Ecaterinburg, scrisă, după toate aparențele, la trei luni de la masacru.

Mi-am dat însă seama ce îi aștepta. Soarta le fusese pecetluită. Iurovski s-a asigurat că înțelegem cu toții sarcina pe care o aveam de îndeplinit. După un timp, am început să-mi spun că trebuia să facem ceva ca să-i ajutăm să scape.

Arată către documente și zise:

— Mai este aici o hârtie, profesore. De la una dintre gărzi. Nu v-am arătat-o până acum. S-ar putea să vă intereseze.

Pașenko o luă și o citi.

— Asta se leagă de altă declarație, zise Pașenko când termină de citit. O mare simpatie pentru familia regală. Multe gărzi i-au urât, le-au furat tot ce au putut, însă alții au nutrit cu totul alte sentimente față de ei. Inițiatorul s-a folosit de această simpatie.

— Cine este Inițiatorul? Întrebă Akilina.

— Felix Iusupov.

Lord era șocat.

— Bărbatul care l-a ucis pe Rasputin?

— Întocmai, zise Pașenko foindu-se în scaun. Tatăl și unchiul meu mi-au spus odinioară o poveste. Ceva ce s-a întâmplat în Palatul Alexandru, în Țarskoe Selo. Informația a fost transmisă prin intermediul Sfintei Grupări, chiar de la Inițiator. Ceva ce s-a întâmplat pe 28 octombrie 1916.

Lord arată spre scrisoarea pe care o ținea Pașenko.

— E aceeași dată pe care o are și epistola Alexandrei către Nicolae.

— Exact. Alexei avusese o criză de hemofilie. Împărăteasa trimisese după Rasputin, iar acesta venise și îi ușurase

copilului suferința. După aceea, Alexandra a avut o cădere nervoasă, iar starețul a muștrat-o pentru că nu avea credință în el și în Dumnezeu. Acela a fost momentul în care Rasputin a făcut profeția cu privire la faptul că acela care a păcătuit cel mai tare își va vedea greșeala și se va asigura că sângele familiei regale se va perpetua. A mai spus și că doar un corb și o acvilă vor reuși acolo unde toți eșuează.

— Și că inocența fiarelor îi va proteja și îi va călăuzi spre izbândă, completă Lord.

— Scrisoarea confirmă povestea pe care am auzit-o mai demult. Cea pe care ați găsit-o ascunsă la arhivă.

— Și totuși, ce legătură au toate acestea cu noi? Întrebă Miles.

— Domnule Lord, dumneavoastră sunteți corbul.

— Din cauză că sunt negru?

— Într-o oarecare măsură. Sunteți o raritate pentru această națiune. Dar mai e ceva, zise Pașenko arătând către Akilina. Această frumoasă doamnă. Numele dumneavoastră înseamnă Acvilă în rusa veche.

Akilina păru surprinsă.

— Acum înțelegeți de ce suntem atât de curioși. Doar corbul și acvila vor reuși acolo unde nimeni altcineva nu e în stare. Corbul ia legătura cu acvila. Mi-e teamă, domnișoară, că sunteți implicată, fie că vă place sau nu. De aceea mi-am pus oamenii să supravegheze circul. Eram sigur că o să luați legătura. Demersurile dumneavoastră sunt o nouă confirmare a profeției lui Rasputin.

Lord aproape că izbucni în râs.

— Rasputin era un oportunist! Un țăran corupt care exploata suferința produsă de boala copilului și sentimentul de vinovăție al țarinei. Dacă n-ar fi fost hemofilia țareviciului, nu și-ar fi făcut intrarea în familia regală.

— Faptul că Alexei avea crize puternice și că Rasputin putea să le aline este o realitate.

— Acum se știe că eliberarea de emoții poate afecta

sângerarea. Hipnoza e folosită de ceva vreme pentru a trata pacienții bolnavi de hemofilie. Stresul afectează circulația sângelui și rezistența pereților vasculari. Din ce-am citit, Rasputin doar îl liniștea pe băiat. Obişnuia să-i vorbească, să-i spună povești despre Siberia și-i promitea că totul o să fie bine. Alexei se cufunda apoi într-un somn adânc, lucru care îi era, de asemenea, de ajutor.

— Și eu am citit aceste explicații. Dar rămâne valabil faptul că Rasputin avea o mare influență asupra țareviciului. Avusese o viziune a propriei morți cu câteva săptămâni înainte. Prevăzuse, de asemenea, soarta tragică a familiei regale, în cazul în care cineva de viță nobilă îl va ucide. Dar a mai făcut și o profeție referitoare la o resurrecție. Cea pe care a pus-o în practică Felix Iusupov. Adică lucrul pe care sunteți pe cale să-l înfăptuiți dumneavoastră.

Lord se uită la Akilina. Numele ei, precum și legătura dintre ei doi putea fi doar o pură coincidență. Totuși, despre această coincidență se vorbise cu zeci de ani în urmă. Numai un corb și o acvilă vor reuși acolo unde toți eșuează. Ce se întâmplă?

— Ștefan Baklanov nu este potrivit să conducă acest popor, zise Pașenko. E un prost înfumurat, fără abilități de conducător. Numai o întâmplare fericită l-a făcut eligibil. Va fi ușor de manipulat și mă tem că va fi investit cu putere absolută – un dar pe care Duma de Stat nu va avea de ales și îl va confirma. Poporul vrea un țar, nu un figurant. Pașenko îl privi fix pe Lord și continuă: Domnule Lord, îmi dau seama că intră în atribuțiile dumneavoastră să susțineți pretenția la tron a lui Baklanov. Însă sper că mai există pe undeva un moștenitor al lui Nicolae al II-lea. Unde anume, n-am nici cea mai vagă idee. Doar dumneavoastră și domnișoara Petrovna puteți afla acest lucru.

— Asta e prea de tot, profesore, zise Lord și oftă.

Un surâs înflori pe fața bătrânului.

— Reacția dumneavoastră este perfect normală. Dar

Înainte de a vă mai spune altceva, mă duc până la bucătărie să văd ce e cu cina. De ce nu vorbiți între patru ochi? Aveți o decizie de luat.

— În legătură cu ce? Întrebă Akilina.

— În legătură cu viitorul dumneavoastră și al Rusiei.

Capitolul 22.

ORA 08.40.

Hayes se întinse pe spate și apucă bara de metal de deasupra capului. Împinse de zece ori bara, transpirând abundent și simțind cum bicepsii și umerii îl dor de la efort. Era bucuros că hotelul Volkov era dotat cu un centru de sănătate. Deși se apropia de șaiszeci de ani, nu avea de gând să se lase. Nu vedea de ce n-ar mai putea trăi încă patruzeci de ani. Și chiar avea nevoie de acel timp. Erau atât de multe de făcut și abia acum își permitea să le facă. După încoronarea lui Ștefan Baklanov, va putea să facă doar ceea ce-i plăcea. Deja se imagina într-o cabană din Alpi, într-un loc în care să se bucure de activitățile în aer liber, să vâneze, să pescuiască și să fie stăpânul domeniului său. Gândul era irezistibil. Un argument mai mult decât suficient să-i susțină motivația, indiferent de sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Mai făcu o serie de exerciții, luă un prosop și își șterse fruntea de sudoare. Părăsi apoi sala de sport și se îndreptă spre lifturi.

Unde era Lord? De ce nu-l sunase? Îi spusese lui Orleg că s-ar putea ca Lord să nu mai aibă încredere în el. Dar nu era sigur de asta. Era foarte probabil ca Lord să creadă că telefoanele de la hotel sunt ascultate. Lord știa suficient de multe lucruri despre paranoia rușilor pentru a înțelege cât de ușor le-ar fi grupărilor din guvern sau celor private să monteze niște microfoane în telefoanele din hotel. Așa s-ar explica de ce n-a mai avut nici o veste de la Lord de la plecarea bruscă a acestuia din biroul lui Felix Orleg. Ar fi putut totuși suna în Atlanta pentru a aranja o întâlnire. Totuși, verificase în urmă cu mai puțin de o oră și fusese

informat că asistentul său nu telefonase. Ce încurcătură! Miles Lord devenea o problemă.

Leși din lift în foaietul cu lambriuri de la etajul șase. Fiecare palier avea un salon cu ziare și cu reviste. Două dintre fotoliile de piele erau ocupate de Brejnev și de Stalin. Avea stabilită o întâlnire cu ei și cu restul Cancelariei Secrete peste două ore, la o vilă din partea de sud a orașului, așa că fu surprins să-i vadă în acel moment acolo.

— Domnilor, cărui fapt datorez această onoare?

— Avem o problemă care trebuie rezolvată, zise Stalin ridicându-se. Trebuie să vorbim, iar dumneavoastră nu erați de găsit la telefon.

— După cum vedeți, am muncit din greu la sală.

— Putem merge în camera dumneavoastră? întrebă Brejnev.

O luă înainte trecând pe lângă *dejurnaia*, care nu-și ridică privirea din revistă. Când ajunseră în cameră și închiseră ușa, Brejnev spuse:

— Lord a fost mai devreme localizat la circ. Oamenii noștri au încercat să-l prindă. Unul din ei a fost rănit de Lord, celălalt a fost imobilizat de oamenii care păreau să-l caute tot pe Lord. Omul nostru a trebuit să-și ucidă adversarul ca să evadeze.

— Cine a mai intervenit?

— Asta e problema. E timpul să aflați câteva lucruri, zise Brejnev, aplecându-se în față. Au existat întotdeauna speculații cu privire la anumiți membri ai familiei care ar fi supraviețuit condamnării la moarte din anul 1918. Miles Lord al dumneavoastră a dat peste niște informații la Documentele Protejate de care noi nu aveam habar. La început ne-am gândit că problema e serioasă, dar poate fi ținută sub control. Acum lucrurile au luat o altă întorsătură. Bărbatul cu care a luat legătura în Moscova este Simion Pașenko. Este profesor de istorie la universitate. Dar mai conduce și un grup dedicat restaurării țariste.

— Cum ar putea acest fapt amenința demersul nostru? Întrebă Hayes.

Brejnev se sprijini de spătarul scaunului, iar Hayes îl urmări cu atenție.

Vladimir Kulikov reprezenta o coaliție de nou îmbogățiți, cei care știuseră să profite de căderea Uniunii Sovietice. Era un bărbat scund, cu fața serioasă, arsă de soare și bătută de vânt – ca a unui țăran, se gândise de multe ori Hayes – cu nas acvilin, cu părul scurt, rar și cărunț. Afișa un aer de superioritate care-i deranja deseori pe ceilalți trei membri ai Cămarilor Secrete.

Nou îmbogățiții nu se prea bucurau de simpatia celor din armată și guvern. Cei mai mulți erau membri ai fostului partid comunist, cu un păienjeniș de relații – oameni isteți care manipulau un sistem haotic în folosul propriu. Nici unul dintre ei nu se spetea muncind. Și mulți dintre oamenii de afaceri americani pe care îi reprezenta Hayes îi finanțau.

— Până în clipa morții, zise Brejnev, Lenin a fost foarte preocupat de ce s-a întâmplat la Ecaterinburg. La rândul lui, Stalin a fost atât de îngrijorat, încât a sigilat în arhivă fiecare petic de hârtie care făcea referire la Romanovi. Apoi a omorât sau a trimis în lagărul de muncă pe oricine avea informații referitoare la acele evenimente. Fanatismului lui îi datorăm faptul că e atât de dificil să găsești informații inedite. Stalin se temea să nu apară vreun supraviețuitor al Romanovilor, deși nu s-a ridicat nimeni împotriva lui nici după ce a ucis douăzeci de milioane de oameni. Gruparea lui Pașenko e într-un fel legată de ideea supraviețuirii unui moștenitor. În ce fel, nu știm. Au circulat însă zvonuri că un Romanov este ținut ascuns până când va sosi momentul potrivit să-și decline identitatea.

— Știm acum că doar doi dintre copii ar fi putut supraviețui, Alexei și Anastasia, din moment ce trupurile lor n-au fost găsite. Bineînțeles că și dacă ar fi supraviețuit asasinatului, tot ar fi morți de mult, mai ales băiatul, care

suferea de hemofilie. Așa că vorbim despre copiii și despre nepoții acestora, dacă există vreunul. Iar aceștia ar fi descendenți direcți. În această eventualitate, pretenția la tron a lui Baklanov nu ar mai avea sens.

Hayes văzu că Stalin era vădit îngrijorat, însă tot nu- venea să-și creadă urechilor.

— Este imposibil ca vreunul dintre ei să fi supraviețuit. Au fost mai întâi împușcați de aproape, apoi străpunși cu baioneta.

Stalin își trecu mâna peste fotoliu, urmărind incrustațiile lemnului.

— Cum v-am spus și la ultima noastră întâlnire, americanii nu pot înțelege sensibilitatea rușilor în fața predestinării. Iată un exemplu: am văzut cu ochii mei rapoarte ale comuniștilor de la interogatoriile KGB-ului. Rasputin a prezis că sângele Romanovilor va renaște. Se pare că ar fi spus că un corb și un vultur vor face acest lucru posibil. Domnul Lord al dumneavoastră a găsit o scriere care confirmă profeția. Se aplecă în față și continuă: Nu vi se pare că Lord ar putea fi corbul?

— Pentru că e negru?

Stalin ridică din umeri.

— Un motiv la fel de bun ca oricare altul.

Nu-i venea să creadă că un bărbat cu reputația lui Stalin încerca să-l convingă că un țăran șiret de la începutul secolului al XX-lea prezisese în vreun fel renașterea dinastiei Romanovilor. Ba, mai mult chiar, că un afro-american din Carolina de Sud era în vreun fel implicat în afacerea asta.

— Se prea poate să nu înțeleg sensibilitatea dumneavoastră în fața predestinării, dar înțeleg foarte bine ce ține de bunul-simț. Iar chestia asta e o tâmpenie!

— Simion Pașenko nu e de aceeași părere, replică Brejnev. A trimis oameni la circ pentru un motiv foarte clar și pe bună dreptate. Lord a apărut acolo. Oamenii noștri au raportat că în tren se afla o acrobată, pe nume Akilina Petrovna. Chiar

au stat de vorbă cu ea și n-au suspectat nimic în acel moment, însă această femeie a plecat de la circ însoțită de Lord. Au fost amândoi luați de acolo de oamenii lui Pașenko. De ce să se fi întâmplat toate acestea, dacă n-ar fi fost vorba decât despre o pură ficțiune?

„Bună întrebare”, fu de acord Hayes, fără să zică nimic.

Stalin era foarte serios.

— Akilina înseamnă „acvilă” în rusa veche. Ne vorbiți limba. Știați acest lucru?

Dădu din cap că nu.

— E o chestiune serioasă, zise Stalin. Sunt lucruri pe care nu le înțelegem pe deplin. Până acum câteva luni, când a avut loc referendumul, nimeni nu credea că ar fi posibilă o întoarcere a țarului, cu atât mai puțin că aceasta va fi folosită în scopuri politice. Dar acum amândouă lucrurile sunt posibile. Trebuie să oprim ceea ce se întâmplă cât mai repede cu putință, până nu se transformă în ceva și mai grav. Folosiți numărul de telefon pe care vi l-am dat, sunați-vă oamenii și găsiți-l pe domnul Lord.

— Această acțiune e în plină desfășurare.

— Încercați să faceți mai mult de atât.

— De ce n-o faceți chiar dumneavoastră?

— Pentru că dumneavoastră aveți libertatea de mișcare pe care nici unul dintre noi n-o are. Dumneavoastră vă revine această îndatorire. S-ar putea să depășească hotarele țării noastre.

— Orleg îl caută pe Lord chiar în acest moment.

— Poate că un raport al poliției bine ticluit, cu privire la cele întâmplate în Piața Roșie, ar spori vigilența, zise Brejnev. A fost ucis un ofițer de poliție. Miliția ar fi nerăbdătoare să-l găsească pe autor. S-ar putea să rezolve ei problema, cu un glonț bine plasat.

Capitolul 23.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu părinții tăi, zise Lord.

De când plecase Pașenko din cameră, Akilina stătea nemișcată, cu privirea în jos.

— Tatăl meu și-a dorit să fie împreună cu fiul său. Intenționa să se însoare cu mama fiului său, dar ca să emigrezi trebuia să obții acordul părinților tăi – o regulă sovietică din pricina căreia mai toți erau împiedicați să plece. Bunica mea și-a dat, desigur, consimțământul, dar bunicul dispăruse încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Tatăl tău trebuia să aibă și consimțământul lui?

Ea încuviință din cap.

— N-a fost niciodată declarat mort. Nici unul dintre cei dispăruți n-a fost. Era simplu. N-aveai tată, n-aveai consimțământ, n-aveai viză. Repercusiunile nu s-au lăsat așteptate. Tata a fost dat afară de la circ și nu i s-a permis să mai evolueze nicăieri în altă parte. Și, din păcate, doar asta știa să facă.

— De ce nu ți-ai vizitat părinții în ultimii lor ani de viață?

— Erau amândoi greu de suportat. Mama nu vedea în el decât un bărbat care a părăsit-o pentru o altă femeie care i-a născut un copil. Tata nu vedea în ea decât o femeie care l-a părăsit pentru un alt bărbat. Crucea lor era să îndure starea de fapt pentru binele colectiv. Resentimentele ei erau mai mult decât evidente acum. M-au dat în grija bunicii. La început i-am urât pentru asta, dar, pe măsură ce am crescut, pur și simplu n-am mai suportat să fiu în preajma nici unuia din ei. O simplă răceală care a evoluat în pneumonie. Mă întreb uneori dacă voi avea parte de aceeași soartă. Ce o să se aleagă de mine când n-o să mă mai placă spectatorii?

Nu știa ce să zică.

— E greu pentru americani să înțeleagă cum era pe vremea aceea. Cum este încă, de fapt. Nu puteai locui unde doreai, nu puteai face ce doreai. Ne era pecetluit destinul de la o vârstă fragedă.

Știa la ce se referă, la *raspredelenie*. La repartiție. O decizie care era luată la vârsta de șaisprezece ani, referitoare la ce urma să facă o persoană pe parcursul vieții. Doar cei cu pile puteau să aleagă. Cei fără pile luau ce rămânea. Iar cei căzuți în dizgrație luau ce li se spunea.

— Copiii membrilor de partid aveau tot timpul parte de ce era mai bun, continuă ea. Au luat posturile cele mai bune din Moscova. Toți visau să ajungă aici.

— În afară de tine?

— Eu am urât faptul că mă aflam la Moscova. N-aveam parte decât de nefericire aici. Dar am fost obligată să mă întorc. Țara avea nevoie de talentul meu.

— Nu ți-a plăcut să fii acrobată?

— Tu știai la vârsta de șaisprezece ani ce vrei să faci pentru tot restul vieții?

Tăcu, fiind cu totul de acord cu punctul ei de vedere.

— Câteva dintre prietenele mele au ales să se sinucidă. Mult mai bine decât să-ți petreci restul vieții la Cercul Polar sau în vreun sat uitat de Dumnezeu din Siberia, făcând ceva ce disprețuiești. Aveam o prietenă la școală care dorea să devină medic. Era o elevă strălucită, însă îi lipsea legătura cu partidul ca să fie selecționată pentru universitate. Alții, mult mai slabi decât ea, au surclasat-o. A ajuns, până la urmă, să muncească în fabrică. Se uită la el insistent. Ești norocos, Miles Lord! Când o să fii bătrân și bolnav, sistemul de asigurări sociale te va ajuta. Noi n-avem parte de așa ceva. Comunismul vorbea despre extravagantele țarului. Dar nici ei nu erau cu nimic mai buni.

Începea să înțeleagă din ce în ce mai bine nostalgia rușilor pentru trecutul îndepărtat.

— Ți-am povestit în tren despre bunica mea. A fost ridicată într-o noapte și n-a mai văzut-o nimeni de atunci. Lucra într-un magazin de stat și vedea cum șefii fură de pe raft și dau apoi vina pe alții. În cele din urmă a trimis o scrisoare la Moscova, plângându-se în legătură cu această situație. A fost concediată, i s-a tăiat pensia, iar cartea de muncă i-a fost șampilată cu eticheta de „informator”. Nimeni n-o mai angaja. Așa că a început să scrie versuri. Crima ei a fost poezia.

Înclină capul într-o parte.

— Ce vrei să spui?

— Îi plăcea să scrie despre iarnă, despre foamete și despre plânsetul copiilor. Despre cât de indiferent era guvernul față de oamenii obișnuiți. Sovietul local a considerat-o o amenințare pentru siguranța națională. Ieșea în evidență - o persoană ce se distingea din rândurile comunității. Aceasta a fost crima ei. Putea deveni un liant pentru opoziție. Cineva care-și putea câștiga simpatizanți. Așa că a fost eliminată. Suntem, probabil, singura nație care și-a executat poezii.

— Akilina, îți înțeleg ura față de comuniști. Dar trebuie să fim realiști. Înainte de 1917, țarul era un conducător destul de eficient, căruia nu-i păsa dacă poliția omoară sau nu civili. Au pierit sute de oameni în Duminica Sângeroasă din anul 1905, doar pentru că au protestat împotriva politicii lui. A fost un regim violent, care a făcut uz de forță pentru a supraviețui, la fel ca și comuniștii.

— Țarul reprezintă o legătură cu tradiția noastră. Una care se întinde pe sute de ani. Este întruchiparea Rusiei.

Lord se lăasă în scaun și trase adânc aer în piept de câteva ori. Urmări focul din cămin și ascultă cum trosnesc lemnele mistuite de flăcări.

— Akilina, acest om vrea să ne trimită după un presupus moștenitor, despre care nu știm sigur dacă e în viață. Și toate acestea pentru că un idiot care tămăduia prin credință

a prezis acum aproape un secol că noi suntem cei aleși.

— Eu vreau să merg.

Se uită lung la ea.

— De ce?

— De când ne-am cunoscut, am un sentiment ciudat. Ca și cum ne-ar fi fost dat să ne întâlnim. Nu am simțit nici un fel de teamă atunci când ai intrat în compartimentul meu și n-am pus nici un moment la îndoială decizia de a te lăsa să petreci noaptea cu mine. Ceva înlăuntrul meu mi-a spus că asta trebuie să fac. De asemenea, am știut că o să ne revedem.

El nu era la fel de mistic cum părea această frumoasă rusoaică.

— Tatăl meu a fost predicator. Călătorea din oraș în oraș mințind oamenii. Îi plăcea să rostească numele Domnului, dar, de fapt, nu făcea altceva decât să profite de sărăcia oamenilor și de temerile lor. Era cel mai puțin sfânt om pe care l-am cunoscut vreodată. Și-a înșelat soția, copiii și pe Dumnezeu lui.

— Dar ți-a fost tată.

— A fost acolo când m-a conceput mama, dar nu mi-a fost tată. Mi-am purtat singur de grijă.

Akilina arătă spre inimă.

— E încă acolo. Fie că recunoști, fie că nu.

Nu, nu voia să recunoască asta. La un moment dat, cu ani în urmă, se gândise serios să-și schimbe numele. Cedase în cele din urmă în fața rugăminților mamei lui.

— Cred că îți dai seama, Akilina, că toate acestea ar putea fi inventate.

— În ce scop? De zile întregi te întrebi de ce vor să te omoare. Acest profesor ți-a oferit un răspuns.

— Să se ducă ei să-l caute pe acest supraviețuitor al Romanovilor! Au acum toate informațiile de la mine.

— Rasputin a spus că doar noi vom reuși.

Scutură din cap.

— Doar nu crezi asta?

— Nu știu ce să cred. Bunica mi-a spus când eram copil că mă așteaptă lucruri bune în viață. Poate că avea dreptate.

Nu era tocmai răspunsul pe care îl aștepta, dar și el simțea ceva care-l făcea să meargă înainte. Merita să pornească în această căutare, chiar și numai pentru a pleca din Moscova, departe de Deprimat și de Cromagnon. Și ar fi mințit dacă n-ar fi recunoscut că era fascinat de toată povestea asta. Pașenko avea dreptate. Erau prea multe coincidențe care se produsese în ultimele zile. Nu credea nici un moment că Grigori Rasputin chiar putea prezice viitorul, dar era intrigat de implicarea lui Iusupov. Inițiatorul, cum îl numise Pașenko cu respect.

Își aminti biografia acestuia. Iusupov era un bisexual travestit care îl ucisese pe Rasputin, din convingerea că soarta întregii nații depinde de fapta sa. Se mândrise într-un mod aproape pervers cu ce făcuse și timp de cincizeci de ani se bucurase de faima nesăbuitei sale fapte. Era și el un exhibiționist ipocrit, periculos și rău intenționat, asemenea lui Rasputin, asemenea tatălui lui Lord. Totuși, se pare că Iusupov era implicat în ceva care îl prezenta într-o cu totul altă lumină.

— Bine, Akilina. O s-o facem. De ce nu? Ce altceva am mai bun de făcut?

Ușa dinspre bucătărie se deschise, iar Simion Pașenko intră în cameră, reluându-și locul.

— Tocmai am primit o veste proastă, zise bătrânul. Unul dintre asociații noștri, cel care l-a imobilizat pe bărbatul de la circ, n-a apărut cu prizonierul la locul stabilit. A fost găsit mort.

Deprimatul scăpase. O perspectivă nu tocmai liniștitoare.

— Îmi pare rău, zise Akilina. Ne-a salvat viața.

Pașenko nu părea afectat.

— Știa la ce risc se expune atunci când s-a alăturat Sfintei Grupări. Nu e primul care moare pentru cauză.

Bătrânul se așează pe un scaun cu o privire obosită în ochi.

— Și probabil că nu e nici ultimul.

— Ne-am hotărât s-o facem, zise Lord.

— M-am gândit eu că o să fiți de acord. Dar nu uitați ce-a zis Rasputin: „Doisprezece trebuie să moară până să se încheie căutările”.

Lord nu era în mod deosebit preocupat de vreo profeție veche de o sută de ani. Se mai înșelaseră și alți mistici. Deprimatul și Cromagnonul erau, în schimb, reali și reprezentau un pericol imediat.

— Cred că vă dați seama, domnule Lord, zise Pașenko, că nu Artemie Belîi, ci dumneavoastră erați de fapt ținta atacului de acum patru zile din Nikolskaia Prospekt. Sunteți urmărit. Acești oameni vor dori să vă oprească.

— Presupun, zise Lord, că nimeni în afară de dumneavoastră nu știe unde mergem.

— Exact. Și așa va și rămâne. Doar dumneavoastră, domnișoara Petrovna și cu mine cunoaștem detaliile.

— Nu chiar. Cel pentru care lucrez știe de scrisoarea Alexandrei. Dar nu cred că ar face legătura. Iar dacă ar face-o, nu cred că ar spune cuiva.

— Aveți vreun motiv să vă îndoiiți de șeful dumneavoastră?

— I-am arătat materialele acum două săptămâni și n-a zis nimic. Nu cred că le-a dat prea mare importanță. Se foi în scaun. În regulă. Acum că am fost de acord să o facem, ce-ar fi să ne explicați în ce constă acel „mai mult” la care ați făcut aluzie mai devreme.

Pașenko se ridică în picioare, cuprins din nou de emoție.

— Inițiatorul a stabilit căutarea în câteva etape distincte. Dacă persoana potrivită vine la locul potrivit și rostește cuvintele potrivite, va obține informația necesară următoarelor etape. Doar Iusupov cunoștea întregul plan și, dacă e să-i dăm crezare, nu l-a mai spus nimănui altcuiva. Știm în acest moment că punctul de plecare este în satul Starodug. Am

verificat după ce am discutat acum câteva zile. Kolea Maks a fost una dintre gărzile lui Nicolae al II-lea care s-a alăturat bolșevicilor după revoluție. La momentul când au fost uciși Romanovii, el era membru al partidului sovietic din Urali. La început, până să preia Moscova controlul, fiecare regiune era condusă de comuniștii locali. În acest fel, Partidul Sovietic din Urali a avut un mai mare control asupra sortii țarului decât Kremlinul. Regiunea Uralilor era puternic antițaristă. L-au vrut pe Nicolae mort din clipa în care a pășit la Ecaterinburg.

— Cunosce acest lucru, zise Lord, care își aminti de tratatul de pace pe care îl semnase Lenin în luna martie a anului 1918, prin care Rusia ieșise din Primul Război Mondial. Lenin credea că scapă în acest fel de nemți. Pe naiba, aproape că a cerșit pacea! Condițiile erau atât de umilitoare, încât unul dintre generali s-a împușcat după ceremonia de semnare a tratatului. Apoi ambasadorul Germaniei a fost asasinat la Moscova pe 6 iulie 1918. Lenin se temea de o nouă invazie a Germaniei. Așa că s-a gândit să-i folosească pe Romanovi drept garanție, sperând să-l sensibilizeze pe kaizer, mai ales cu Alexandra, care era prințesă de origine germană.

— Dar nemții nu au vrut nici un Romanov, zise Pașenko. În acel moment, familia regală a devenit un impediment. Așa că Partidul Sovietic din Urali a primit ordin s-o omoare. E posibil ca acest Kolea Maks să fi fost implicat. Se poate să fi fost chiar prezent la execuție.

— Profesore, bărbatul e în mod cert mort, zise Akilina. Prea mulți ani au trecut de atunci.

— Dar a fost obligația lui să se asigure că se transmite informația. Credem că Maks a rămas credincios jurământului său.

Lord era uimit.

— De ce nu vă duceți chiar dumneavoastră acolo să-l căutați pe Maks? Am înțeles că până acum nu știați numele omului, dar de ce trebuie s-o facem noi?

— Inițiatorul a stabilit foarte clar că informația va fi

comunicată doar corbului și acvilei. Chiar dacă aș merge eu sau dacă aș trimite pe altcineva, tot n-am obține informația. Trebuie să respectăm profeția lui Rasputin. Călugărul a spus că doar voi veți reuși acolo unde toți ceilalți vor da greș. Trebuie să rămân, la rândul meu, credincios jurământului și să respect ce a spus Inițiatorul.

Lord încercă să-și amintească mai multe despre Felix Iusupov. Familia lui era una dintre cele mai bogate din Rusia, iar Felix preluase frâiele abia după ce fratele său mai mare fusese ucis într-un duel. Încă de la naștere reprezentase o dezamăgire pentru familia sa. Mama lui își dorise o fată și, ca să se consoleze, îi lăsase până la vârsta de cinci ani părul lung și îl îmbrăcase în rochițe.

— Nu era Iusupov fascinat de Rasputin? Întrebă el.

Pașenko încuviință dând din cap.

— Unii biografi sugerează că ar fi existat chiar o legătură amoroasă între ei, una pe care Rasputin ar fi respins-o, fapt ce l-ar fi condus pe Iusupov la răzbunare. Soția lui era nepoata preferată a lui Nicolae, considerată în mod cert cea mai bună partidă din Rusia. El îi era profund loial lui Nicolae și a considerat că e datoria lui să-l scoată pe țar de sub influența nefastă a lui Rasputin. Era o idee greșită, susținută și de alți nobili nemulțumiți de poziția călugărului la curte.

— Nu l-am considerat niciodată pe Iusupov prea inteligent. Mai degrabă tipul de om dornic să se supună, nu să conducă.

— Acest fapt ar fi putut fi intenționat. De fapt, credem că exact așa s-a și întâmplat. Pașenko făcu o pauză, apoi continuă: Acum că v-ați asumat misiunea, vă pot spune mai multe din ce mi s-a transmis. La rândul lor, unchiul meu și tatăl său au păstrat până la moarte un secret. E vorba despre cuvintele ce trebuie rostite următoarei persoane din lanț, pe care o bănuiesc a fi Kolea Maks sau urmașul lui. „Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.”

Cuvintele îi amintiră imediat lui Lord de tatăl său.

— Sunt din Evanghelia lui Matei.

Pașenko încuviință dând din cap.

— Aceste cuvinte îți permit accesul la a doua parte a călătoriei.

— Cred că vă dați seama că s-ar putea să ne trimiteți după potcoave de cai morți, zise Lord.

— Nu mai cred asta. Atât Alexandra, cât și Lenin menționează aceeași informație. Alexandra și-a scris epistola în 1916, descriind incidentul cu Rasputin pe care ni l-a transmis și nouă Inițiatorul. Șase ani mai târziu, Lenin scria ce a aflat torturând un soldat din Armata Albă. A menționat în mod clar numele lui Maks. Fără îndoială. Trebuie să fie ceva la Starodug. Ceva ce Lenin n-a putut descoperi. După atacul pe care l-a suferit în 1922, Lenin s-a retras mai mult sau mai puțin și și-a pierdut zelul. În 1924 era deja mort. Patru ani mai târziu, Stalin sigila totul și sigilat a rămas până în 1991. *Afacerea Romanovilor*, cum o numise Stalin. A interzis tuturor chiar și numai să se vorbească despre familia imperială. Așa că nimeni n-a mers pe calea lui Iusupov, asta în cazul în care avea cineva idee că există vreo cale de urmat.

— Din câte îmi amintesc, zise Lord, Lenin nu-l considera pe țar ca fiind un liant pentru opoziție. În anul 1918, Romanovii erau deja discreditați. Se vorbea deja de „Nicolae cel Sângeros” și de altele. Campania de dezinformare condusă de comuniști împotriva familiei imperiale a fost un real succes.

Pașenko încuviință cu o mișcare a capului.

— Câteva dintre scrierile țarului și ale țarinei au fost pentru prima dată publicate în acea vreme. A fost ideea lui Lenin. Pentru ca poporul să citească și să vadă ce indiferență devenise familia regală. Bineînțeles că materialul publicat era trunchiat și în mare măsură schimbat. Era în același timp un fel de a transmite un mesaj dincolo de granițele țării. Lenin spera că împăratul Germaniei o s-o vrea înapoi pe Alexandra. Speră probabil că dacă soarta îi atârna de un fir

de ață, nemții aveau să fie de acord cu tratatul de pace, sau poate că era văzută o garanție în negocierile pentru predarea prizonierilor de război. Însă germanii aveau în Rusia o rețea impresionantă de spioni, în special în zona Uralului, așa că îmi imaginez că știau că întreaga familie regală fusese asasinată în iulie 1918. Lenin negocia de fapt cadavrele.

— Și atunci ce e cu toate poveștile legate de supraviețuirea țarinei și a fiicelor ei?

— Alte dezinformări lansate de sovietici. Lenin nu era sigur cum ar fi privită asasinarea femeilor și a copiilor. Moscova s-a străduit din greu să prezinte totul ca pe o execuție dusă la îndeplinire într-o manieră eroică. De aceea, comuniștii au scornit povești despre femeile din familia Romanovilor care au fost luate de la Ecaterinburg și au murit mai târziu, într-o bătălie a Armatei Albe. Lenin considera că prin dezinformare îi putea duce de nas pe nemți. De îndată ce a înțeles că nimănui nu-i păsa de nici unul dintre Romanovi, indiferent de sex sau de vârstă, a renunțat la mascaradă.

— Cu toate acestea, dezinformarea a rămas.

Pașenko zâmbi.

— Sfânta Grupare e în mare măsură responsabilă de asta. Predecesorii mei au contribuit în mare măsură la călăuzirea pe căi greșite. O parte a planului Inițiatorului era să-i țină pe sovietici în ceață și să le stârnească celorlalți curiozitatea. Deși nu sunt în întregime sigur, cred că povestea cu Anna Anderson a fost regizată de Iusupov. A trimis-o să perpetueze o farsă, pe care lumea a crezut-o imediat.

— Până când testele ADN au dovedit că era un fals.

— Dar asta s-a întâmplat abia acum, recent. Bănuiesc că Iusupov i-a dat toate detaliile de care avea nevoie. Restul s-a datorat extraordinarului ei talent de actriță.

— Totul era legat de această afacere?

— Și mult mai mult. Iusupov a trăit până în anul 1967 și s-

a asigurat personal că planul lui funcționează. Dezinformarea nu s-a dorit doar ca să-i țină pe sovietici departe de adevăr, ci și ca Romanov să rămână în centrul atenției. Nimeni nu știa cu certitudine dacă muriseră toți, așa că nici o altă ramură îndepărtată n-a putut să preia controlul asupra familiei. Anna Anderson și-a jucat rolul cu atâta măiestrie, încât până și Romanovii au jurat că este Anastasia. Iusupov a fost genial. După un timp, de peste tot au început să apară pretendenți. S-au scris cărți, s-au făcut filme, au fost procese pe tema asta. Înșelătoria a prins viață.

— Și toate acestea pentru a proteja adevărul?

— Corect. De la moartea lui Iusupov, responsabilitatea a căzut pe umerii altora, eu numărându-mă printre ei, dar, din cauza restricțiilor de călătorie impuse de sovietici, era greu să faci lucrurile bine. Poate că Dumnezeu și-a amintit de noi și v-a trimis pe dumneavoastră, zise Pașenko privindu-l. Mă bucur că v-ați hotărât să faceți asta, domnule Lord. Această nație are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Nu sunt sigur în ce măsură vă pot fi de folos.

Bătrânul se uită la Akilina.

— La fel și de al dumneavoastră, scumpă domnișoară. Pașenko se așează pe scaun și continuă: Vă mai dau acum câteva detalii. Profetia lui Rasputin menționa că se vor amesteca fiarele, în ce fel, nu știu.

Și că Dumnezeu ne va arăta o cale prin care ne va face să nu ne îndoim de adevăr. Ar putea fi vorba despre testele ADN. S-ar putea folosi pentru a verifica identitatea persoanei pe care o găsiți. Nu mai suntem în vremea lui Lenin sau a lui Iusupov. Ne putem baza pe știință.

Liniștea din apartament îi calmase nervii, iar Lord era prea obosit ca să mai gândească. De asemenea, mirosul de varză și de cartofi era îmbietor.

— Sunt lihnit de foame, domnule profesor.

— Desigur. Cei care v-au adus au pregătit totul, spuse Pașenko și se întoarse spre Akilina.

— Cât mâncăm noi, îmi voi trimite oamenii acasă la dumneavoastră să vă aducă tot ce vă trebuie. Vă recomand să vă luați și pașaportul, pentru că nu știm unde v-ar putea duce căutările. De asemenea, îi cunoaștem pe proprietarii circului și vom avea grijă să nu vă punem în pericol cariera. Dacă se dovedește că nimic din toate acestea n-a fost serios, cel puțin veți avea un loc de muncă la care să vă întoarceți.

— Mulțumesc!

— Doriți să luăm și lucrurile dumneavoastră, domnule Lord?

— O să le dau cheia de la hotel. Să-mi aducă valiza. Aș vrea, de asemenea, să-i transmită șefului meu, Taylor Hayes, un mesaj din partea mea.

— Nu v-aș recomanda să faceți asta. Profetia vorbește despre păstrarea secretului și consider că ar trebui să respectăm asta.

— Dar Taylor ne poate fi de ajutor.

— N-aveți nevoie de ajutor.

Era prea obosit să se mai contrazică cu el. În plus, Pașenko avea probabil dreptate. Cu cât știau mai puțini unde se duceau, cu atât mai bine. La urma urmei, îl putea suna pe Hayes mai târziu.

— Puteți să vă petreceți noaptea aici, sunteți în siguranță, zise Pașenko. Vă veți începe căutările de mâine.

Capitolul 24.

SÂMBĂȚĂ, 16 OCTOMBRIE.

ORA 04.45.

Lord conducea o Lada hârbuită pe o autostradă cu două benzi. Pașenko îi dăduse mașina, cu un rezervor plin de benzină și cinci mii de dolari. Lord preferase dolari americani, nu ruble, pentru că Pașenko avusese dreptate cu o seară în urmă – nu se putea ști unde îi va duce călătoria. Încă mai credea că această aventură era o pierdere de vreme, dar se simțea înmiit mai bine acum că se afla la cinci ore depărtare de Moscova, conducând prin zona împădurită din sud-vestul Rusiei.

Oamenii lui Pașenko îi aduseseră fără probleme valiza de la hotelul Volkov, iar acum era îmbrăcat în blugi și în pulover. Era odihnit, iar un duș fierbinte și un bărbierit făcuseră minuni. Și Akilina arăta proaspătă. Oamenii lui Pașenko îi aduseseră hainele împreună cu pașaportul pe care îi obținuseră viză. Pentru a le ușura călătoria, toți membrii cercului primiseră vize pe perioadă nedeterminată.

Tăcuse în cea mai mare parte a călătoriei. Purta un pulover pe gât măsliniu, blugi și o jachetă de piele întoarsă – haine pe care, explicase ea, le cumpărase din München cu un an în urmă. Culorile închise și linia clasică o prindeau foarte bine. Reverele înalte îi puneau în evidență umerii înguști și îi dădeau alura lui Annie Hall, personajul interpretat de Diane Keaton în filmul lui Woody Allen, fapt care îi plăcea lui Lord.

Prin parbriz, Lord privea câmpiile întinse și pădurile. Pământul era negru, nu roșu ca în nordul Georgiei. Regiunea era renumită pentru cultivarea cartofilor. Își aminti amuzat o

anecdotă despre Petru cel Mare, care hotărâse ca țăranii din zonă să cultive misterioasa plantă. *Merele pământului*, cum îi numise Petru. Dar Rusia nu cunoștea cartofii, iar țărul nu menționase care parte din plantă e comestibilă. Țăranii se îmbolnăviseră când, din disperare, încercaseră să mănânce toată planta, în afară de tuberculi. Supărați și dezamăgiți, dăduseră foc la întreaga recoltă. Abia după ce cineva gustase miezul copt din tulpină își găsise cartoful căminul în Rusia.

Drumul trecea pe lângă câteva importante centre metalurgice și uzine de construcția tractoarelor, întunecate și cu aspect lugubru. Aerul era un fum amar de dioxid de carbon și acid, iar totul în jur era acoperit de funingine. Întreaga regiune fusese odinioară un câmp de luptă. Păgânii rezistând în fața creștinilor, prinții luptându-se pentru putere și tătarii căutând noi tărâmurі de cucerit. Un loc unde, așa cum spusese un scriitor, „pământul Rusiei băuse sânge rusc”.

Starodug era un oraș micuț, iar magazinele cu coloane și clădirile de lemn și cărămidă îi dădeau un aer imperial. De o parte și de alta a străzilor se aliniau mesteceni cu coaja albă. În centrul orașului domina o biserică având trei clopotnițe, în vârf cu domuri albastre precum cerul nopții, cu stele aurii ce sclipeau în ultimele raze ale soarelui la apus. Un sentiment de decrepitudine stăpânea locul – se vedea clar în clădirile nereparate, în asfaltul știrb și în spațiile verzi lăsate de izbeliște.

— Ai vreo sugestie cum am putea da de Kolea Maks? o întrebă el pe Akilina în timp ce se plimbau fără scop pe una dintre străzi.

— Nu cred că va fi o problemă, zise ea arătând în față.

Se uită prin parbrizul murdar și văzu firma Kafe Snejinki – prăjituri, plăcinte cu carne și înghețată, cu specialitățile zilei afișate în fața ușii. Localul ocupa parterul unei clădiri de cărămidă cu trei etaje, cu ramele ferestrelor conturate în

culori vii. Pe firmă mai scria: „Iosif Maks, proprietar”.

— Ce ciudat, zise el.

Rușii nu menționau cine e proprietarul. Se uită în jur la alte firme de magazine și observă că nici una nu avea trecut numele proprietarului. Își aminti de Nevski Prospect din Sankt-Petersburg și de cartierul Arabat al Moscovei. Amândouă erau locuri mondene, unde sute de magazine cu prețuri uriașe se înșirau de-o parte și de alta a străzii pe distanțe de kilometri întregi, într-un cancan comercial. Doar foarte puține dintre ele aveau prețurile afișate și încă mai puține - numele proprietarului.

— Un semn din trecut, probabil, zise Akilina. Capitalismul se furișează peste noi. Chiar și aici, în Rusia rurală, zise ea în glumă.

Lord parcă Lada și coborâra în semiîntuneric. Merse înainte, spre Kafe Snejinki. Trotuarul era gol, cu excepția unui câine ce urmărea o mierlă speriată. Foarte puține prăvălii erau luminate. În afara marilor orașe, foarte rar găseai magazine deschise la sfârșit de săptămână. O altă reminiscență a perioadei bolșevice.

Cafeneaua era sărăcăcios decorată. În centru se aflau patru șiruri de mese. În galantare de sticlă erau expuse specialitățile zilei. În aer plutea un miros pătrunzător de cafea. Erau doar două mese ocupate; la una stăteau trei oameni, iar la cealaltă, unul singur. Nimeni nu păru să le acorde atenție, iar Lord se întrebă câți negri se întâmplă să apară din senin pe acolo.

Bărbatul din spatele tejghelei era scund și îndesat, cu părul roșu și des, cu mustață țepoasă și cu o barbă pe măsură. Purta un șorț mânjit cu tot soiul de pete, iar când se apropie, aduse cu el un miros de telemea. Își șterse mâinile cu un prosop murdar.

— Sunteți Iosif Maks? Întrebă Lord în limba rusă.

Bărbatul se uită lung la el.

— De unde sunteți? Întrebă el în rusește.

Lord se gândi să dea cât mai puține informații.

— Are vreo importanță?

— Are, pentru că sunteți în magazinul meu, îmi puneți întrebări și vorbiți ca un rus.

— În cazul acesta, sunteți Iosif Maks.

Tonul vocii era aspru și neprietenos și se întrebă dacă era așa din ignoranță sau din cauza prejudecăților.

— Uitați ce e, domnule Maks, nu suntem aici să vă creăm probleme. Căutăm un bărbat pe nume Kolea Maks. Probabil că e mort de mult timp, dar știți cumva dacă mai trăiește vreo rudă de-a lui?

Bărbatul îi privi încruntat.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Miles Lord. Ea este Akilina Petrovna. Am venit de la Moscova ca să-l căutăm pe Kolea Maks.

Bărbatul cel îndesat aruncă prosopul și își încrucișă mâinile la piept.

— Sunt mulți cu numele Maks pe aici. Nu cunosc pe nimeni pe care să-l cheme Kolea Maks.

— A trăit pe vremea lui Stalin, dar copiii sau nepoții lui s-ar putea să mai fie pe aici.

— Eu sunt Maks din partea mamei și n-am fost apropiat de nici unul dintre ei.

— Atunci de ce purtați numele de familie Maks? replică Lord.

Pe fața rusului se citi tulburarea.

— N-am timp de așa ceva. Am clienți.

Akilina se apropie de teigheaua de sticlă și spuse:

— Domnule Maks, e ceva important. Trebuie să le găsim pe rudele lui Kolea Maks. Ne puteți spune dacă trăiesc aici?

— De ce credeți că locuiesc aici?

Lord auzi pași în spatele lui și se întoarse chiar când un polițist intra în cafenea, îmbrăcat în uniformă rurală a miliției și cu o *shlapa* din blană albastră pe cap. Își descheie nasturii și își scoase paltonul, apoi se așează la o masă, făcându-i

semn lui Iosif Maks. Proprietarul înțelese și se duse grăbit să-i prepare o cafea. Lord se apropie de tejghea. Prezența polițistului îi dădea o stare de neliniște. Cu voce scăzută, rosti în spatele lui Iosif Maks:

— „Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.”

Maks își întoarse capul și spuse:

— Ce înseamnă chestia asta?

— Spuneți-mi dumneavoastră.

— American nebun, zise rusul dând din cap. Ți-ai pierdut mințile? Maks se uită la Akilina și o întreabă: De ce umbli cu negroteiul ăsta?

Lord nu reacționează în nici un fel la apelativul peiorativ. Trebuiau să plece din cafenea fără scandal. Totuși, era ceva în privirea lui Maks care transmitea exact opusul spuselor sale. Nu avea certitudinea, dar simțea că bărbatul voia să îi transmită un mesaj pentru care nu era nici momentul, nici locul potrivit. Se hotărî să mai facă o încercare.

— Plecăm, domnule Maks. Ne puteți da vreo sugestie unde să ne petrecem noaptea?

Proprietarul termină de preparat cafeaua și se îndreptă spre masa unde se afla polițistul. Lăasă ceașca și se întoarse.

— Încercați la hotelul Okatiabrski. O luați la stânga, apoi treceți trei străzi, spre centrul orașului.

— Mulțumesc, zise Miles.

Dar Maks nu răspunse, ci se retrase în spatele galantarelor de sticlă fără să mai rostească vreun cuvânt. Lord și Akilina o luară drept spre ieșire, dar îl ocoliră pe polițistul care își sorbea cafeaua aburindă. Lord observă că bărbatul îl privea lung. Întorcându-și capul spre tejgheaua de sticlă din celălalt capăt al camerei, Lord văzu că și Iosif Maks remarcase acest lucru.

*

Găsiră hotelul Okatiabrski. O clădire de patru etaje, camerele de la stradă având toate niște balcoane șubrede.

Podeaua holului era acoperită de un praf negru, iar aerul era greu din cauza mirosului de canalizare. Un recepționar arțăgos îi anunță imediat că hotelul nu acceptă străini. Akilina preluă inițiativa și îl anunță că Lord era soțul ei, motiv pentru care se aștepta să fie tratat cu respect. După ce se tocmiră o vreme, le oferî o cameră la suprapreț, iar ei o luară încet pe scări până la etajul trei.

Camera era spațioasă, dar marcată de trecerea timpului, cu mobilierul desprins parcă dintr-un film din anii 1940. Singura concesie făcută vremurilor moderne o reprezenta un frigider micuț care trepida intermitent într-un colț. Nici baia nu arăta mai bine: nu exista nici colac, nici hârtie igienică, iar când Lord merse să se spele pe față, își dădu seama că apa rece și apa caldă nu puteau fi combinate pentru că nu curgeau simultan.

— Îmi imaginez că nu vin prea mulți turiști pe aici, zise el, când ieși din baie ștergându-se cu prosopul.

Akilina stătea pe marginea patului.

— Această regiune era interzisă în perioada comunistă. Doar acum, în ultimii ani, au început să vină și străinii.

— Îți sunt recunoscător pentru felul în care ai vorbit cu recepționarul.

— Îmi pare rău de ce ți-a zis Maks. N-avea dreptul să-ți vorbească în felul acesta.

— Nu sunt sigur că asta a vrut să spună.

Îi povesti ce văzuse în privirea rusului.

— Cred că era la fel de neliniștit ca și noi din cauză că se afla polițistul acolo.

— De ce? A spus că nu știe nimic despre Kolea Maks.

— Cred că a mințit.

— Ești un corb optimist, zise ea zâmbind.

— Nu știu ce să zic în privința optimismului. Dar cred că există o sămânță de adevăr în toată povestea asta.

— Sper că este.

Era curios.

— Ce ai spus seara trecută este adevărat. Rușilor le place să-și amintească doar partea frumoasă din perioada țaristă. Însă tu aveai dreptate. A fost o autocrație, represivă și crudă. Totuși... de data aceasta ar putea fi altfel. Un surâs îi înflori pe buze. Ce facem noi acum ar putea fi un mijloc de a-i păcăli pe sovietici încă o dată. Se credeau atât de deștepți! Dar uite că se pare că unul dintre Romanovi a supraviețuit. Nu s-ar potrivi de minune?

„Ba da”, se gândi el.

— Ți-e foame? îl întrebă Akilina.

Îi era.

— Cred că n-ar trebui să ne expunem prea mult. O să cobor să cumpăr ceva de la chioșcul din hol. Brânza și pâinea arătau bine. Putem avea parte de o cină liniștită aici.

— Ar fi bine, zise ea zâmbind.

*

Jos, Lord se duse la chioșc și alege o pâine neagră, niște brânză, doi cârnăciori și două beri. Plăti cu o bancnotă de cinci dolari pe care vânzătoarea o primi cu bucurie. Se îndrepta spre scară când auzi de afară zgomotul unor mașini care se apropiau. Lumini roșii și albastre se învârteau în întuneric proiectându-și razele prin ferestrele de la stradă. Se uită pe geam afară și văzu trei mașini de poliție oprind.

Știa unde veneau.

Se repezi pe scări în sus și se năpusti în cameră.

— Ia-ți lucrurile! Poliția e jos.

Akilina se mișcă rapid. Își puse geanta pe umăr și își îmbracă jacheta.

Își apucă și el geanta și haina.

— N-o să le ia prea mult să afle numărul camerei.

— Unde mergem?

Știa că exista o singură cale: sus, la al patrulea etaj.

— Vino.

leși pe ușă, apoi o închise fără zgomot.

Urcară treptele de stejar slab luminate, în timp ce în

spatele lor se auzeau pași tropăind. Ajunseră pe palier și merseră în vârful picioarelor până la ultimul etaj. La etajul trei se auzea zgomot de pași. La lumina slabă a unui bec fără abajur, Lord studie cele șapte camere. Trei camere aveau vedere spre stradă, trei în spate, iar una dintre acestea se afla chiar la capătul holului. Toate ușile erau larg deschise, ceea ce însemna că sunt libere.

De jos veni ecoul ciocănitului în ușa de lemn.

Îi făcu semn să tacă și arătă spre ultima cameră, cea cu vedere în spatele clădirii. Akilina se îndreptă spre ea.

Pe drum, Lord închise încetisor ușile de pe ambele părți ale holului. Apoi o urmă în cameră și încuie ușa fără să facă zgomot.

Jos, zgomotele se intensificară.

Camera era cufundată în întuneric, iar el nu îndrăzni să aprindă becul. Se duse la fereastră și se uită afară. La aproximativ zece metri distanță, era o alee plină de mașini parcate. Deschise fereastra și își scoase capul în noaptea răcoroasă. Nu se zărea nici un polițist. Probabil consideraseră că e suficientă o vizită-surpriză. În partea dreaptă a ferestrei se afla un burlan care șerpuia de pe acoperiș, până jos, pe pietre.

Se îndreptă de spate și spuse:

— Suntem prinși în capcană.

Akilina trecu pe lângă el și se aplecă în afară. Lord auzi pași apăsați venind spre ei pe scară. Polițiștii aflaseră probabil că era goală camera lor. Ușile închise ar fi trebuit să-i mai rețină pentru un timp, dar nu foarte mult. Akilina își luă de pe umăr geanta și o aruncă pe fereastră jos.

— Dă-mi-o și pe a ta.

I-o dădu, dar o întrebă:

— Ce faci?

— Uită-te la mine ce fac și fă și tu la fel, zise ea aruncându-i geanta pe geam.

Ieși pe fereastră afară și se prinse cu mâinile de pervaz.

Se uită la ea cum se prinde de burlan și cum își contorsionează corpul, sprijinindu-se cu picioarele de cărămizile fațadei și cu mâinile înfășurate în jurul fierului umed. Se lăasă cu dexteritate în jos, folosindu-se de forța picioarelor, ținându-se și dându-și drumul alternativ, ajutată fiind și de gravitație. În câteva secunde sări jos de pe zid, în stradă.

Auzi pe coridor uși care se deschideau. Nu credea că era în stare s-o imite pe Akilina, dar n-avea de ales. Peste câteva secunde camera avea să fie plină de polițiști.

Își pe geam și se prinse de burlan. Simți în palme metalul rece și alunecos din cauza umezelii, însă se prinse cu putere. Își sprijini picioarele pe cărămizi și începu să coboare.

Își dădu drumul mai repede și trecu de etajul doi.

În spate, săriră bucăți de lemn din ușa încuiată, ce părea a fi forțată. Continuă să coboare, dar își slăbi strânsoarea când ajunse în dreptul unei bârne. Începu să cadă chiar când apărură un cap pe geamul de deasupra. Se îmbărbătă pentru impact și scrijeli în cădere cărămida, iar corpul îi ateriză pe ciment.

Se rostogoli o dată și se izbi de cauciucul unei mașini parcate acolo.

Uitându-se în sus, văzu un polițist cu o armă în mână. Ignoră durerea din șold și țâșni în picioare, apucând-o pe Akilina și împingând-o în cealaltă parte a mașinii.

Două focuri de armă răsunară în noapte. Un glonț ricoșă pe capotă. Celălalt sfărâma parbrizul.

— Haide, vino, dar nu te ridica, zise el.

Își apucară gențile și se târâră înainte, ascunzându-se după mașini. O rafală de gloanțe îi însoți, dar clădirea de patru etaje nu oferea cel mai bun unghi de tragere. Sticla se sfărâma, iar metalul scârțâia la trecerea gloanțelor. Nu mai era mult până la capătul aleii, iar ei se întrebau dacă și acolo îi așteptau alți polițiști.

Își rău de pe alee.

Lord se uită în ambele sensuri. Magazinele de o parte și de alta erau cufundate în întuneric. Nici un felinar pe stradă. Își puse repede geanta pe umăr, o luă pe Akilina de mână și traversează împreună cu ea pe cealaltă parte a străzii.

O mașină apărură de după colț. Farurile îi orbiră. Automobilul venea în viteză chiar spre ei. Încremeniră în mijlocul străzii. Frânele scârțâiră, iar cauciucurile mușcară din asfaltul umed. Automobilul opri derapând. Observă că mașina nu era a oficialităților.

Nu avea girofar și nici nu scria nimic pe ea. Fața care se zărea prin parbriz le părea cunoscută. Era Iosif Maks.

Rusul scoase capul pe geamul din partea șoferului și le strigă:

— Urcăți-vă!

Se urcară, iar Maks apăsă accelerația până la podea.

— Ați venit la țanc, zise Lord, uitându-se pe geamul din spate. Rusul cel îndesat continuă să fie atent la drum, dar răspunse:

— Kolea Maks e mort. Dar fiul său o să se întâlnească mâine cu dumneavoastră.

Capitolul 25.

MOSCOVA.
DUMINICĂ, 17 OCTOMBRIE.
ORA 07.00.

Hayes își lua micul dejun în principala sală de mese a hotelului Volkov. Hotelul oferea un bufet excelent. Îi plăceau în mod deosebit clătitele dulci pe care bucătarul le pregătea cu zahăr pudră și glazură de fructe proaspete. *Izvestia*⁶ era distribuită de către chelner, așa că se așeză confortabil pentru a citi știrile zilei.

Un editorial prezenta o sinteză a activității Comisiei Țariste din ultima săptămână. După ședința de deschidere de miercuri, de joi începuseră nominalizările. Numele lui Ștefan Baklanov se afla pe primul loc, fiind propus, conform înțelegerii, de către primarul Moscovei. Cancelaria Secretă se gândise că, dacă nominalizarea era făcută de o persoană pe care oamenii o respectă, i-ar da lui Ștefan Baklanov și mai multă credibilitate, iar manevra se pare că funcționase, pentru că reporterul de la *Izvestia* menționa în editorial susținerea de care se bucura Baklanov.

Două clanuri rivale ale urmașilor Romanovilor nominalizaseră membri mai vârstnici, susținând o mai strânsă legătură de sânge și prin căsătorie cu Nicolae al II-lea. Mai apăreau încă trei nume, dar reporterul nu le dădea prea multe șanse, toți trei fiind rude îndepărtate ale Romanovilor. Un articol dintr-un chenar din partea dreaptă a paginii atrăgea atenția asupra faptului că, de fapt, o mulțime de ruși ar putea avea sânge de Romanov. Laboratoare din Sankt-Petersburg, din Novosibirsk și din Moscova se ofereau, la prețul de cincizeci de ruble, să efectueze teste de sânge și

⁶ Ziar de mare circulație în Rusia (n.tr.).

să compare markerii genetici cu cei ai familiei imperiale. Se părea că mulți oameni plătiseră taxa și făcuseră testul.

Dezbateră inițială între membrii comisiei în legătură cu cei nominalizați fusese aprinsă, dar Hayes știa că era doar un simplu spectacol, din moment ce, la ultima întâlnire, paisprezece dintre cei șaptesprezece membri erau cumpărați. Dezbateră fusese ideea lui. Era mai bine ca membrii să pară a fi în dezacord și apoi să fie treptat convinși, decât să ia o decizie rapidă. Editorialul se încheia cu mențiunea că procesul de nominalizare se va încheia a doua zi, iar marți era programat un vot inițial pentru a se restrânge numărul de candidați la trei. Urmau apoi încă două zile de dezbateri, până la votul final de joi.

Totul se va termina până vinerea viitoare.

Ștefan Baklanov va deveni Ștefan I, Țarul Marii Rusii. Clienții lui Hayes vor fi fericiți, Cancelaria Secretă va fi mulțumită, iar el va fi cu câteva milioane de dolari mai bogat.

Termină articolul mirându-se cât de mult iubesc rușii spectacolul public. Chiar aveau o denumire pentru asta: *pokazukha*. Cel mai bun exemplu pe care și-l amintea era când, cu ocazia vizitei lui Gerald Ford în anii 1970, ruta de la aeroport fusese înfrumusețată cu brazi ce fuseseră tăiați din pădurile din împrejurimi și înfipti în zăpadă.

Chelnerul îi aduse clătite aburinde și cafea. Frunzări restul ziarului, uitându-se la titluri. Unul îi atrase în mod deosebit atenția.

ANASTASIA E VIE ȘI TRĂIEȘTE ÎMPREUNĂ CU FRATELE EI,
ȚARUL.

Îl trecu un fior pe șira spinării, însă citi în continuare și observă că articolul era de fapt recenzia unei piese care se juca de curând în Moscova:

Dramaturgul englez Lorna Gant s-a inspirat dintr-o carte ieftină de aventuri descoperită într-un anticariat, autoarea fiind sedusă de legendele țesute în jurul așa-zisei execuții incomplete a familiei regale. „M-a fascinat povestea Anastasiei/Annei Anderson”, afirma Gant, referindu-se la cea mai cunoscută pretinsă Anastasie. Piesa sugerează că Anastasia și fratele ei Alexei reușiseră să scape cu viață de la Ecaterinburg în anul 1918. Cadavrele lor nu au fost niciodată găsite, iar speculațiile au abundat în jurul a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Semințe fertile pentru imaginația dramaturgului.

„E ceva în genul: Elvis trăiește și se află în Alaska, căsătorit cu Marilyn, zice Gant. Mesajul piesei e plin de ironie și de umor negru.”

Citi în continuare și descoperi că piesa reprezenta mai degrabă o farsă, decât o relatare serioasă despre posibillii supraviețuitori Romanovi, autorul recenziei asemănând-o unei „întâlniri a lui Cehov cu Carol Burnett”. La final, autorul recenziei făcea recomandarea ca nimeni să nu se deranjeze să meargă la această piesă.

Zgomotul unui scaun îi întrerupse lectura. Ridică privirea din ziar și îl văzu pe Felix Orleg așezându-se la masa lui.

— Micul dejun arată bine, zise inspectorul.

— Ți-aș comanda și ție o porție, dar acesta e un loc puțin cam public pentru tine, spuse el nefăcând nici cel mai mic efort pentru a-și ascunde disprețul.

Orleg trase farfuria spre el și se întinse după o furculiță. Hayes decise să-l lase pe nenorocit în pace. Orleg își turnă sirop peste clătitele subțiri și le înfulecă pe nerăsuflăte. Hayes împături ziarul și-l puse pe masă.

— Niște cafea nu vrei? îl întrebă, cu evident sarcasm.

— Mai degrabă niște suc, bombăni rusul cu gura plină.

Ezită un moment, apoi îi făcu semn chelnerului și îi spuse să-i aducă un pahar cu suc de portocale. Orleg termină de mâncat și se șterse la gură cu un șervețel de pânză.

— Am auzit că acest hotel prepară un mic dejun minunat, dar eu abia dacă îmi permit o băutură. Buzele uscate ale inspectorului se descrețiră într-un rânjjet. Nu sunt aici de dragul companiei, poți fi sigur de asta.

— Și atunci care este scopul acestei matinale vizite de duminică?

— Faptul că Lord a fost dat în urmărire a funcționat. Poliția l-a localizat.

Hayes deveni brusc interesat.

— În Starodug. La aproximativ cinci ore distanță înspre sud.

Își aduse pe loc aminte de această denumire din materialele pe care le găsisese Lord la arhivă. Lenin îl menționase împreună cu numele Kolea Maks. Ce spusese liderul sovietic? „Satul Starodug a mai fost amintit de alți doi soldați ai Armatei Albe, convinși să vorbească prin aceleași metode. Sunt sigur că se întâmplă ceva.”

Acum și el era sigur. Prea multe coincidențe. În mod clar, Lord era amestecat în ceva.

La un moment dat, vineri noaptea, camera lui Lord fusese golită în mod misterios. Membrii Cancelariei Secrete erau desigur supărați, iar dacă ei aveau motive de îngrijorare și el avea. Îi spusese să rezolve problema și chiar asta avea de gând să facă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Lord însoțit de o femeie au fost localizați la un hotel.

Așteptă continuarea. Orleg părea să savureze momentul de suspans.

— Lipsa de informații a miliției locale e compensată prin prostie. Au descins la fața locului, dar au uitat să acopere și spatele hotelului. Lord și femeia au fugit pe geam. Au încercat să-l împuște, dar a reușit să scape.

— Au aflat de ce se afla acolo?

— Întreba într-un birt local de un anume Kolea Maks.

Bănuielile i se confirmară.

- Ce ordine le-ai dat celor din teritoriu?
 - Le-am spus să nu facă nimic fără să le ordon eu.
 - Trebuie să plecăm imediat.
 - Așa m-am gândit și eu. De aceea mă aflu aici. Unde mai pui că mi-am luat și micul dejun.
- Chelnerul aduse sucul de portocale. Hayes se ridică de la masă.
- Dă-l pe gât. Eu trebuie să dau un telefon înainte de a pleca.

Capitolul 26.

STARODUG.
ORA 10.00.

Akilina îl văzu pe Lord încetinind mașina. O ploaie rece lovea parbrizul. Seara trecută, Iosif Maks îi ascunsese într-o casă în partea de vest a Starodugului. Aparținea unui alt membru al familiei Maks, care le oferise două saltele de paie în fața vetrei.

Maks se întorsese după două ore și le explicase că în seara aceea primise vizita poliției, care-i pusese întrebări despre un negru și o femeie din Rusia care îi vizitaseră localul. Le spusese exact ce se întâmplase, cu atât mai mult cu cât un ofițer de miliție fusese de față. Se pare că îl crezuseră, pentru că nu se mai întorseseră. Din fericire, nimeni nu văzuse cum îi ajutase să fugă de la Okatiabrski.

Maks le dăduse o mașină, un Mercedes coupe de culoarea untului, tamponat, murdar de noroi și cu scaunele din piele jupuite de vechi ce erau. Și le spusese cum să ajungă la fiul lui Kolea Maks.

Casa de țară avea un singur nivel și era construită pe platforme duble, unite printr-un strat gros de câlți, iar acoperișul de șindrilă era înnegrit de mușcagii. Un horn de piatră scotea în aerul rece o coloană groasă de fum gri. În depărtare se vedea un câmp, cu pluguri și cu discutoare depozitate într-un șopron.

Întregul decor îi amintea Akilinei de bordeiul în care trăise odinioară bunica ei, același crâng de mesteceni albi întinzându-se într-o latură a casei. Întotdeauna considerase că toamna este o perioadă tristă a anului. Anotimpul venea pe nepregătite, apoi se transforma pe nesimțite în iarnă.

Prezența ei însemna sfârșitul pădurilor verzi și al pajiștilor cu iarbă grasă – alte amintiri din copilărie, despre satul de lângă Urali unde crescuse și despre școala unde purtau rochițe cu șorțuleț asortat și funde roșii. În timpul orelor li se spunea despre cât de asupriți fuseseră muncitorii pe vremea țarului, cum venise Lenin și schimbase totul, de ce e capitalismul rău și ce aștepta *kollektiv*-ul de la membrii lui.

Portretul lui Lenin era atârnat pe perete în toate sălile de clasă și în toate casele. A te îndoi de el reprezenta un lucru rău. Liniștea se baza pe faptul că toată lumea nutrea aceleași idealuri.

Persoana nu conta. Însă tatăl ei fusese o persoană. Nu-și dorise decât să trăiască în România cu noua lui soție și cu copilul pe care i-l făcuse aceasta. Dar *kollektiv*-ul nu era de acord cu un lucru atât de simplu. Părinților buni li se cerea să fie membri de partid. Se impunea să fie. Cei care nu aveau „idealuri revoluționare” trebuiau turnați. Era celebră povestea unui băiat care își turnase tatăl pentru că vânduse documente țăranilor răsculați. Fiul depusese mărturie împotriva tatălui său și fusese apoi ucis de fermieri. Apăruseră după aceea poeme și cântece despre el și toți copiii erau învățați să idealizeze o astfel de abnegație față de Mama Rusia.

Dar pentru ce?

Ce anume era de admirat în faptul că îți trădai propria familie?

— Am fost doar de două ori la țară în Rusia, zise Lord, întrerupându-i Akilinei firul gândurilor. În ambele cazuri totul a fost regizat. Dar de data aceasta e cu totul altceva. E o altă lume.

— În perioada țaristă, satului i se spunea *mir*. Pace. O bună descriere, din moment ce foarte puțini își părăseau vreodată satul natal. Era lumea lor. Un loc unde domnea pacea.

Afară, nu se mai vedea fumul de la uzina din Starodug.

Doar copaci viguroși, dealuri verzi și lanuri de grâu care, își imagina ea, vara erau pline de ciocârlii.

Lord parcă mașina în fața casei.

Bărbatul care deschise ușa era scund și bine legat, cu păr roșcovan și cu o față rotundă și roșie ca o sfeclă. Akilina estimează că avea în jur de șaptezeci de ani, dar dovedea o agilitate surprinzătoare în mișcări. Îi scană cu privirea – ca un grănicer, i se păru ei – apoi îi invită înăuntru.

Casa era spațioasă, cu un singur dormitor, o bucătărie și o sufragerie confortabilă. Mobilierul compus din piese separate alcătuia un decor practic și util. Podeaua fusese acoperită cu scânduri late, de culoarea nisipului, cu lacul aproape în întregime luat. Nu exista curent electric. Toate camerele erau luminate cu lămpi de ulei fumegânde și de focul din vatră.

— Numele meu este Vasili Maks. Kolea a fost tatăl meu. Stăteau așezați la masa din bucătărie. O sobă pe lemne încălzea o oală cu *lapșa* – tăiței de casă care-i plăceau atât de mult Akilinei. Mirosul de prăjeală era puternic; „carne de miel”, se gândi ea, amestecat cu un iz de tutun ieftin. Un colț al casei era rezervat unei icoane cu lumânări de jur împrejur. Și bunica ei păstrase un colț sfânt în casă până în ziua când dispăruse.

— Am pregătit prânzul, zise Maks. Sper că vă e foame.

— O masă e bine-venită, zise Lord. Miroase bine.

— Gătitul este una dintre puținele plăceri care mi-au mai rămas.

Maks se ridică și se duse către sobă. Cu spatele la ei, amestecă în oala cu tăiței care sfârâia pe foc.

— Nepotul meu mi-a zis că aveți ceva să-mi spuneți. Lord păru să înțeleagă la ce se referă.

— „Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.”

Bătrânul puse lingura pe masă și apoi se așeză la loc.

— N-am crezut că o să aud vreodată aceste cuvinte. M-am

gândit că sunt doar rodul imaginației tatălui meu. Cu atât mai puțin că vor fi rostite de un negru.

Maks se întoarce către Akilina și zise:

— Numele tău înseamnă „acvilă”, copila mea.

— Așa mi s-a spus.

— Ești o făptură adorabilă.

Ea zâmbi.

— Sper ca această căutare să nu-ți pună în pericol frumusețea.

— Cum așa? întrebă ea.

Bătrânul își frecă nasul borcănat.

— Când tatăl meu mi-a spus ce misiune mi se încredințează, m-a avertizat că s-ar putea să mă coste viața. Nu l-am luat în serios niciodată... până în acest moment.

— Ce știți? întrebă Lord.

Bătrânul oftă.

— Mă gândesc deseori la ce s-a întâmplat. Tatăl meu mi-a spus că o să mă bântuie aceste imagini, dar nu l-am crezut. Aproape că îi văd cum sunt treziți în miezul nopții și mânăți jos pe scară. Sunt convinși că Armata Albă e gata să ia în stăpânire orașul și că vor fi eliberați. Iurovski, evreul cel nebun, le spune că trebuie să fie duși în altă parte, dar că o să li se facă mai întâi o poză pentru Moscova, pentru a dovedi că sunt în viață. Le arată tuturor unde trebuie să stea. Dar nu li se face nici o poză. În schimb, în cameră pătrund bărbați înarmați, iar țarului i se spune că el și familia regală vor fi executați. Apoi Iurovski își îndreaptă arma către ei. Bătrânul se opri și dădu din cap. Să vă pregătesc prânzul. Apoi o să vă spun tot ce s-a întâmplat la Ecaterinburg în acea noapte de iulie.

*

Iurovski apăsă pe trăgaciul pistolului Colt, iar capul lui Nicolae al II-lea explodează într-un șuvoi de sânge. Țarul se prăbușește peste fiul său. Alexandra începu să-și facă semnul crucii, când un alt bărbat înarmat deschise focul. Gloanțele o

atinseră pe țarină și o aruncară jos de pe scaun. Iurovski desemnase fiecărui bărbat înarmat câte o victimă și îi instruisese să țintească spre inimă, pentru a reduce la minimum sângerarea. Dar asupra corpului lui Nicolae se năpustiră cu toții, toți cei unsprezece călăi hotărându-se să țintească spre conducătorul lor odinioară divin. Soldații erau aranjați în șiruri de câte trei. Rândul al doilea și al treilea trăgeau peste umărul celor din față, atât de aproape, încât cei din primul rând căpătară arsuri din cauza exploziei. Kolea Maks stătea în primul rând și fu ars pe gât de două ori. I se spusese să o împuște pe Olga, fata cea mare, dar nu se simțea în stare să o facă. Fusese trimis la Ecaterinburg să organizeze evadarea familiei regale, cu trei zile în urmă, dar evenimentele se precipitaseră într-un ritm fulgerător.

Gărzile fuseseră chemate în biroul lui Iurovski mai devreme. Comandantul le spusese:

— Azi o să ucidem întreaga familie regală, împreună cu doctorul și cu servitorii lor. Anunțați detașamentul să nu se alarmeze dacă aud focuri de armă.

Fuseseră aleși unsprezece oameni, printre care se număra și Maks. Maks avusese noroc chior să fie ales, însă venise cu recomandări foarte bune de la Comitetul din Urali, care îl descrieseră ca fiind un bărbat în care se putea avea încredere că va duce ordinele la îndeplinire, iar Iurovski părea să aibă nevoie de persoane loiale în jurul său.

Doi letoni spuseră că ei refuză să împuște femei. Maks rămase surprins că niște bărbați atât de violenți aveau conștiință. Iurovski nu avu nimic de obiectat în fața refuzului lor și îi înlocui cu alți doi, care ieșiră în față de bunăvoie și care nu își exprimară nici o rezervă. Lotul final era format din șase letoni și din cinci ruși, plus Iurovski. Oameni trecuți prin multe în viață și care se numeau: Nikulin, Ermakov, doi Medvedev și Pavel. Nume pe care Kolea Maks nu le va uita niciodată.

Afară era parcat un camion, iar motorul lui fu turat pentru

a acoperi focurile de armă, care veniră ca o grindină. Fumul din țeștile puștilor învăluisese locul într-o ceață misterioasă. Abia dacă se mai distingeau ceva, era greu să spui cine împușcă pe cine. Maks se gândi că oamenilor li se dăduse să bea zdravăn ca să le adoarmă simțurile și doar el și Iurovski mai erau cu mintea limpede. Puștini își vor mai aminti detaliile, doar că trăgeau în ceva ce se mișca. El băuse cu măsură, pentru că știa că trebuia să rămână treaz.

Maks se uită la corpul Olgăi, care se zvârcolea după ce primise un glonț în cap. Trăgătorii ținteau spre inimile victimelor, însă se întâmpla ceva ciudat. Gloanțele ricoșau pur și simplu din piepturile femeilor și se împrăștiu prin cameră asemenea grindinei. Unul dintre letoni bolborosi că le proteja Dumnezeu. Altul se întreabă cu voce tare dacă era înțelept ceea ce făceau.

Maks văzu cum marile duceseră Tatiana și Maria încercară să se ghemuiască într-un colț, protejându-se cu brațele. Corpurile lor tinere fură lovite de gloanțe, unele ricoșând, altele penetrând. Doi bărbați se desprinseseră din formație, se apropiară și le împușcară pe amândouă în cap.

Valetul, bucătarul și doctorul fură împușcați pe loc, iar corpurile lor se prăbușiră asemenea țintelor de la poligon. Camerista înnebunise. Alerga prin încăperea țipând speriată, protejându-se cu perna. Câțiva țintași își potriviră puștile și traseră în pernă. Gloanțele se risipiră în toate direcțiile. Era înfiorător. Ce îi proteja pe acești oameni? În cele din urmă, capul femeii fu lovit de un glonț bine țintit și țipetele încetară.

— Opriți focul! strigă Iurovski.

În cameră se așternu liniștea.

— Împușcăturile se vor auzi din stradă. Omorâți-i cu baionetele.

Gărzile aruncară revolverele deoparte și apucară puștile americane Winchester, mișcându-se prin cameră.

Printr-un miracol, camerista supraviețuise împușcăturii în

cap. Se ridică în picioare și începu să-și croiască drum printre cadavrele sângerânde, bocind cu voce scăzută. Doi letoni se apropiară de ea și își înfipseră pumnalele în perna pe care încă o ținea strâns. Lamele erau tocite și nu reușiră să pătrundă. Își încleștă mâinile pe una dintre baionete și începu să țipe ascutit. Bărbații se apropiară de ea. Unul o izbi în cap cu patul armei. Femeia scoase un geamăt sfâșietor, amintindu-i lui Maks de un animal rănit. Urmară mai multe lovături, până când geamătul se stinse. Ca și cum ar fi exorcizat un demon, bărbații își înfipseră baionetele în corpul ei de atâtea ori, încât Maks nu mai putu ține socoteala.

Maks se apropie de țar. Sângele îi curgea în șuvoaie groase peste cămașa militară și peste pantaloni. Ceilalți le loveau cu baionetele pe cameristă și pe una dintre ducese. Aerul era îmbâcsit de un fum înțepător, sufocant. Iurovski o examina pe țarină.

Maks se aplecă și îl întoarse pe Nicolae pe-o parte. Țareviciul era sub el, îmbrăcat ca și tatăl său, purtând cămașă de soldat, pantaloni, cizme și boneta cu care îl văzuse pe băiat de atâtea ori. Știa că le plăcea să se îmbrace la fel.

Băiatul deschise ochii. În privire i se citea teama. Maks îi astupă gura cu mâna. Apoi își apropie un deget de buze făcându-i semn că trebuia să tacă.

— Stai nemișcat! Fă pe mortul, zise el.

Ochii băiatului se închiseră.

Maks se ridică și își îndreptă pistolul spre podea, chiar lângă capul băiatului și trase. Glonțul se înfipse în scândură, iar corpul băiatului tresări. Maks trase din nou și în cealaltă parte a capului copilului, sperând ca nimeni să nu remarce cum tresare corpul băiatului, însă toți păreau absorbiți de măcelul din jur. Din pricina faptului că erau unsprezece victime, doisprezece călăi, iar spațiul era strâmt și timpul - scurt.

— Mai trăia țareviciul? întrebă Iurovski prin fum.

— Nu mai trăia, răspunse Maks.

Răspunsul păru să-l mulțumească pe comandant.

Maks rostogoli din nou corpul lui Nicolae peste băiat. Își ridică privirea când unul dintre letoni se îndreptă spre fata cea mai tânără a țarului, Anastasia. Căzuse de la primele focuri de armă și zăcea întinsă pe podea într-o baltă de sânge închegat. Fata gemea, iar Maks se întrebă dacă nu cumva o atinseseră o parte din gloanțe. Letonul tocmai ridica patul puștii să termine treaba, când fu oprit de Maks.

— Lasă-mă pe mine. N-am avut până acum plăcerea.

Un rânjel flutură pe fața bărbatului, care se retrase. Maks se uită la fată. Pieptul i se bomba când respira cu greu, iar pe rochie îi șiroiau râuri de sânge, însă era greu de spus dacă îi aparținea Anastasiei sau surorii de lângă ea. Dumnezeu să-l ierte! O lovi pe fată cu patul puștii. Orientă lovitura în așa fel încât să o facă doar să-și piardă cunoștința, fără să o omoare.

— Termin eu aici, zise Maks, întorcând pușca invers pentru a pregăti baioneta.

Din fericire, letonul se duse la alt cadavru, fără să riposteze.

— Opriți-vă! strigă Iurovski.

Camera se cufundă într-o tăcere sumbră. Gata cu carnea sfărțecată cu baionetele. Gata cu focurile de armă. Gata cu gemetele.

Doar doisprezece bărbați stând în picioare într-un fum gros, cu lampa de deasupra capetelor luminând asemenea unui soare în timpul furtunii.

— Deschideți ușile și lăsați fumul să se împrăștie, zise Iurovski. Nu se mai vede nimic. Apoi verificați pulsul și raportați.

Maks se duse direct la Anastasia. Avea puls, slab, abia sesizabil.

— Marea ducesă Anastasia. Moartă! strigă el.

Celelalte gărzi raportară alte morți. Maks se duse la

țarevici și îl dădu deoparte pe țar. Îi luă pulsul. Bătea cu putere. Se întrebă dacă fusese atins.

— Țareviciul. Mort!

— Slavă Domnului, strigă unul dintre letoni.

— Trebuie să scăpăm de cadavrele de aici cât mai repede, spuse Iurovski. Încăperea va trebui curățată până în zori. Comandantul se întoarse spre unul dintre ruși și îi zise: Du-te și ia niște cearșafuri de sus. Întindeți cadavrele afară.

Maks se uită cum un leton apucă o mare ducasă, greu de spus pe care dintre ele.

— Ia priviți! strigă el.

Atenția tuturor se îndreaptă spre cadavrul însângerat al fetei. Maks se apropie și el împreună cu ceilalți. Veni și Iurovski. Un diamant strălucitor se întrezărea din corsetul sfâșiat. Comandantul se aplecă și pipăi piatra. Apoi apucă o baionetă și făcu o gaură în corset, eliberând haina de torsul neînsuflăit. Căzură pe jos alte bijuterii mânjite cu sânge.

— I-au protejat pietrele, zise Iurovski. Nenorociții și le-au cusut în căptușeala hainelor.

Câțiva dintre bărbați își dădură seama ce avere era în jurul lor și se îndreptară spre femei.

— Nu, strigă Iurovski. Mai târziu! Dar trebuie să-mi dați mie tot ce găsiți. Aparține statului. Cel care păstrează chiar și un nasture va fi împușcat! Clar?

Nimeni nu rosti vreun cuvânt.

Bărbatul sosi cu cearșafurile. Maks știa că Iurovski dorea să scoată cadavrele cât mai repede din casă. Precizase asta mai devreme. Mai erau doar câteva ceasuri până în zori, iar Armata Albă se apropia de oraș, câștigând rapid teren.

Cadavrul țarului fu învelit primul și apoi dus în camionul care aștepta în față.

Una dintre ducese fu trântită pe targă. Brusc, fata sări în capul oaselor și începu să țipe. Îi cuprinse pe toți groaza. Părea că soarta le este potrivnică. Ușile și ferestrele casei erau acum deschise, așa că nu se punea problema să mai

tragă vreun glonț. Iurovski apucă una dintre arme și înfipse baioneta în pieptul fetei. Lama intră cu greu. Întoarse rapid arma invers și o lovi pe față cu patul puștii în cap. Maks auzi cum îi crapă țeasta. Iurovski înfipse lama adânc în beregata fetei și o răsuci. Fata bolborosi ceva, se zvârcoli, cu sângele țâșnindu-i pretutindeni, apoi rămase nemișcată.

— Scoateți vrăjitoarele astea de aici, murmură Iurovski. Sunt posedate.

Maks se duse la Anastasia și o înveli într-un cearșaf. Pe hol era din nou agitație. O altă ducesă revenise la viață, iar Maks se uită afară și văzu cum bărbații năvălesc asupra ei cu patul puștilor și cu baionetele. Se folosi de agitație ca să se ducă la țarevici, care zăcea încă în sângele părinților săi.

Se aplecă spre el și îi spuse:

— Micuțule!

Băiatul deschise ochii.

— Să nu scoți nici un sunet. Trebuie să te duc la camion. Înțelegi?

Băiatul dădu abia perceptibil din cap.

— Dacă miști sau scoți vreun sunet, te înjunghie.

Înfășură băiatul în cearșaf și îl cără până afară, împreună cu Anastasia. Spera că ducesa nu se trezise din leșin. Mai spera și că nimeni nu le va verifica pulsul. Afară descoperi că oamenii erau mult mai interesați de ce găseau asupra cadavrelor decât de cadavre. Ceasuri, inele, brățări, tabachere și bijuterii.

— Repet, zise Iurovski. Toate vor fi returnate sau veți fi împușcați. Mai adineauri era un ceas care acum lipsește. Mă duc să aduc ultimul cadavru. Sper să fie pus la loc până când mă întorc.

Nimeni nu se îndoia de ce avea să se întâmple dacă nu era pus la loc, iar unul dintre letoni scoase ceasul din buzunar și îl aruncă în grămadă, laolaltă cu celelalte obiecte capturate.

Iurovski se întoarse cu ultimul cadavru, care fu aruncat în

spatele camionului. Comandantul ducea o bonetă în mână.

— E a țărilor, zise el, îndesând-o pe capul unuia dintre ucigași. Ți se potrivește!

Ceilalți râseră.

— Au murit greu, constată unul dintre letoni.

— Nu e ușor să omori oameni, zise Iurovski uitându-se în camion.

Întinseră o prelată peste cadavre. Dedesubt se aflau cearșafuri care să absoarbă sângele. Iurovski alese patru oameni care să însoțească vehiculul, apoi urcă în cabină. Ceilalți din plutonul de execuție se risipiră fiecare pe la postul lui. Maks nu se număra printre cei selectați să meargă cu camionul, așa că se apropie de geamul dinspre partea pasagerului.

— Tovarășe Iurovski, aș putea veni și eu? Mi-ar face plăcere să vă ajut să terminați treaba!

Iurovski își întoarse gâtul scurt și-l privi. Era negru ca noaptea. Avea barbă neagră, părul negru și o geacă de piele neagră. Tot ce putea Maks să discearnă din înfățișarea lui era albul ochilor din privirea rece ca gheața.

— De ce nu? Urcă-te lângă ceilalți.

Camionul ieși din curtea casei Ipatiev prin porțile deschise. Unul dintre bărbați anunță ora cu voce tare: trei dimineața. Trebuiau să se grăbească. Fură aduse două sticle de votcă ce trecură din mână în mână pe la toți cei aflați în remorcă, alături de cadavre. Maks luă doar înghițituri mici.

Fusesse trimis la Ecaterinburg să pregătească terenul pentru o evadare. Existau generali aflați sub fosta comandă a țării care își luau jurământul de credință față de Coroană în serios. De luni de zile circulau zvonuri cum că soarta familiei regale era pecetluită. Dar abia în ultima zi aflase Maks ce însemna de fapt acest lucru.

Își trecu privirea peste mormanul de cadavre de sub prelată. Îi așezase pe băiat și pe sora acestuia chiar în vârf, lângă mama lor. Se întreba dacă țărăviciul îl recunoscuse.

Probabil că acest lucru îl făcuse să tacă.

Camionul trecu pe lângă hipodromul de la marginea oraşului. Gonea pe lângă terenuri mlăştinoase, cariere de calcar şi mine. Dincolo de fabrica Isetsk de Sus şi peste liniile de cale ferată, drumul trecea printr-o pădure deasă. După trei kilometri, traseul se intersectă din nou cu o cale ferată. Singurele construcţii erau barăcile locuite de angajaţi ai căilor ferate, paznici care dormeau la ora aceea.

Maks simţi cum se strică drumul. Camionul derapă când cauciucurile ajunseră pe pământul alunecos. Roţile din spate se împotmoliră, rotindu-se liber, iar şoferul încercă în zadar să-l scoată din mocirlă. Din capotă începu să iasă fum. Şoferul opri motorul supraîncălzit, iar Iurovski coborî din cabină. Arătă spre baraca scufundată în întuneric a celor de la căile ferate, pe lângă care trecuseră şi îi spuse şoferului:

— Du-te să-l trezeşti pe paznic şi adu nişte apă. Se întoarse spre remorcă şi ordonă: Aduceţi nişte lemne să putem scoate roţile din rahatul ăsta! Eu o iau înainte să-i caut pe Ermakov şi echipa lui.

Doi dintre oameni dormeau deja beţi. Alţi doi săriră din remorcă şi dispărură în întuneric. Maks se prefăcu beat şi rămase în remorcă. Privi cum şoferul se îndreaptă spre baracă şi bătu la uşă. Înăuntru licări o lampă, apoi uşa se deschise. Maks îl auzi pe şofer spunându-i paznicului că are nevoie de apă. Se auzeau oameni vorbind cu voce ridicată, iar Maks auzi gărzile care plecaseră în pădure strigând că găsiseră lemne.

Acum trebuia să acţioneze.

Se târî spre prelată şi o dădu deoparte. Un miros de plumb îi întoarse stomacul pe dos. Rostogoli corpul înfăşurat în cearşafuri al ţarinei şi apucă legătura în care se afla tareviciul.

— Eu sunt, Micuţule! Stai liniştit şi nu spune nimic.

Băiatul murmură ceva, dar Maks nu înţelese. Căra legătura din remorcă şi o puse în pădure, la câţiva metri de

drum.

— Să nu te miști, șopti el.

Se întoarse repede la camion și luă și legătura în care se afla Anastasia. O așeză ușor pe pământ și aranjă la loc prelată. O luă în brațe și o așeză în pădure, lângă fratele său. Slăbi legătura în jurul pieptului copilului și verifică dacă fata avea puls. Slab, dar avea.

Alexei se uită la el.

— Știu că este îngrozitor. Dar trebuie să stai aici. Ai grijă de sora ta. Nu te mișca. Mă voi întoarce. Nu știu exact când. Înțelegi?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

— Îți amintești de mine, nu-i așa?

Alexei dădu din nou din cap.

— Atunci să ai încredere în mine.

Băiatul îl strânse disperat în brațe, sfâșiindu-i inima.

— Dormi acum, o să mă întorc.

Maks se întoarse grăbit la camion și se urcă în remorcă, prăbușindu-se lat, asemenea celorlalți doi oameni, care încă dormeau, ruși de beți. Auzi pași apropiindu-se din întuneric. Gemu și încercă să se ridice.

— Scoală-te, Kolea! Avem nevoie de ajutorul tău, zise unul din cei doi, când se apropiară. Am găsit lemne la paznicul gării.

Sări jos și îi ajută pe cei doi să așeze scânduri pe drumul noroios. Șoferul se întoarse cu o găleată de apă pentru motor.

După câteva minute apăru și Iurovski.

— Oamenii lui Ermakov sunt chiar în fața noastră.

Camionul porni cu ceva efort, iar scândurile îi oferiră tracțiunea de care avea nevoie. La mai puțin de o jumătate de milă dădură peste o mulțime de oameni cu făclii în mâini. Din strigătele lor, părea evident că mulți erau beți. Maks îl recunoscă pe Piotr Ermakov, care stătea în lumina farurilor. Iurovski primise doar ordinul să execute sentința. Eliminarea

cadavrelor era responsabilitatea tovarășului Ermakov. Era muncitor la fabrica Isetsk de Sus și îi plăcea atât de mult să omoare, încât toți îi ziceau Tovarășul Mauser⁷.

— De ce nu ni i-ați adus vii? strigă cineva.

Maks știa ce le promisese probabil Ermakov oamenilor săi. „Fiți buni bolșevici, iar eu o să vă las să vă faceți de cap cu femeile sub privirea Tătucului Țar.” Perspectiva unei orgii carnale cu patru virgine era, cu siguranță, un mobil suficient de puternic pentru a-i convinge să se ocupe de toate pregătirile necesare.

Se strânseseră în spatele camionului, uitându-se la prelată, cu făcliile trosnind în noapte. Unul dintre ei smulse prelata.

— La dracu', pute de trăsnește! strigă cineva.

— Putoarea regalității, zise altul.

— Mutați cadavrele în căruțe, ordonă Iurovski.

Cineva bombăni nemulțumit, refuzând să atingă cadavrele murdare, dar Ermakov sări în remorcă.

— Dați nenorocitele astea de cadavre jos din camion! Mai avem doar vreo două ore până în zori și sunt multe de făcut.

Maks își dădu seama că Ermakov nu era omul cu care să te pui. Bărbații începură să manevreze legăturile însângerate și să le pună în *droški*⁸. Erau doar patru căruțe de lemn și el spera că nimeni nu va sta să numere cadavrele. Doar Iurovski știa numărul exact, însă comandantul lui plecă împreună cu Ermakov în fața camionului. Restul oamenilor veniți din casa Ipatiev erau prea beți sau prea obosiți să le mai pese dacă ieșeau la socoteală nouă sau unsprezece cadavre.

Cearșafurile erau scoase în momentul în care aruncau fiecare cadavru în căruță. Maks văzu că oamenii începură să caute prin buzunarele hainelor pline de sânge. Unul dintre bărbații din plutonul de execuție povesti mulțimii despre ce

⁷ Denumirea unei arme de proveniență germană (n.tr.).

⁸ Căruțe (în rusă, în orig.).

găsiseră mai devreme asupra cadavrelor.

Apăru Iurovski și urlă la ei:

— Nici să nu vă gândiți! O să-i dezbrăcăm înainte de a-i îngropa. Dar orice găsiți trebuie returnat, altfel, veți fi pe loc împușcați.

Nimeni n-avu nimic de comentat.

Pentru că erau doar patru căruțe, se luă decizia să meargă în față camionul cu restul de cadavre, cât de repede putea, urmat de căruțe. Maks stătea pe marginea remorcii și privea cum înaintează căruțele, la distanță de câțiva metri de vehicul. Știa că la un moment dat trebuie să se oprească, să părăsească drumul și să urce pe cărări de munte. Auzise puțin mai devreme că o mină abandonată fusese aleasă drept mormânt. Patru Frați, cum numise cineva acel loc.

Camionul merse timp de douăzeci de minute. Apoi cauciucurile se opriă cu un scârțâit, iar Iurovski sări din cabină. Se duse în spate, unde Ermakov conducea o căruță. Comandantul se repezi la Ermakov și-i înfipse un pistol în gât.

— E un mare rahat! Bărbatul din camion zice că nu-și dă seama care este drumul spre mină. Ați fost cu toții aici ieri. V-a lovit amnezia? Sperați că o să mă plictisesc și o să vă las cu cadavrele ca să le puteți jefui? Îți garantez că nu se va întâmpla asta! Ori găsiți poteca, ori te omor! Comitetul din Urali mă va susține, te asigur.

Doi bărbați din plutonul de execuție se ridicară în picioare și traseră niște focuri de armă în aer. Maks se alătură lor.

— Bine, comandante, zise calm Ermakov. Nu e nevoie de violență, o să vă conduc eu însumi.

Capitolul 27.

Lord văzu lacrimi în ochii lui Vasili Maks. Se întrebă de câte ori se derulaseră evenimentele în mintea bătrânului.

— Tatăl meu a servit în regimentul de gardă al lui Nicolae. A fost trimis la Țarskoe Selo, la Palatul Alexandru, unde locuia familia imperială. Copiii îl cunoșteau. Mai ales Alexei.

— Cum de a ajuns la Ecaterinburg? întrebă Akilina.

— A fost racolat de Felix Iusupov. Era nevoie de oameni care să fie infiltrați la Ecaterinburg. Gărzile de la palat erau preferatele bolșevicilor. Erau folosite de propagandiști pentru a-și legitima revoluția - pentru a arăta că până și oamenii în care Nicolae avea cea mai mare încredere s-au întors împotriva lui. Unii chiar s-au întors, suflete slabe, temându-se să-și piardă ce agoniseră, dar câțiva au fost recrutați ca spioni, asemenea tatălui meu. Îi cunoștea pe mulți dintre liderii revoluției, iar ei erau bucuroși să-l aibă alături. Printr-un mare noroc, a ajuns la Ecaterinburg la timp. Printr-un și mai mare noroc, Iurovski l-a ales în plutonul de execuție.

Mâncaseră de prânz și rămăseseră în bucătărie.

— Tatăl tău pare să fi fost un om curajos, zise Lord.

— Deosebit de curajos. A jurat credință țarului și și-a respectat jurământul cu sfințenie până la sfârșitul vieții.

Lord vru să știe ce se întâmplase cu Alexei și cu Anastasia.

— Au supraviețuit? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Pe buzele bătrânului flutură un zâmbet.

— Ceva minunat. Dar mai întâi ceva îngrozitor.

*

Convoiul se îndreptă spre pădure. Drumul era aproape o urmă lăsată în noroi și se înainta anevoios. Când camionul rămase înțepenit între copaci, Iurovski hotărî să abandoneze vehiculul și să continue drumul spre mină doar cu căruțele.

Cadavrele din camion fură puse pe tărgi făcute din prelată. Mina Patru Frați era la mai puțin de o sută de pași, iar Maks ajută la transportarea tărgii pe care se afla cadavrul țarului.

— Așezați-i pe pământ, le ordonă Iurovski când ajunseră în lumină.

— Credeam că de asta mă ocup eu, zise Ermakov.

— Tu te ocupi, preciză comandantul.

Aprinseră un foc. Fiecare cadavru trebuia dezbrăcat, iar hainele - arse. Cu aproape treizeci de oameni beți, scena era haotică. Însă Maks era recunoscător lui Dumnezeu pentru confuzia care masca lipsa celor două cadavre.

— Diamante! strigă unul dintre bărbați.

La auzul veștii, se adună și ceilalți.

— Kolea, vino cu mine, zise Iurovski, făcându-și cu greu loc prin mulțime.

Oamenii erau adunați în jurul unui cadavru de femeie. Unul dintre oamenii lui Ermakov descoperise încă un corset plin de bijuterii. Iurovski smulse diamantul din mâna bărbatului, amenințându-l cu un pistol Colt.

— Nu va fi nici un jaf aici! Primul om care fură, moare! Ucideți-mă și comitetul vă va pedepsi aspru. Acum faceți ce vă spun și dezbrăcați cadavrele. Dați-mi tot ce găsiți.

— Ca să le păstrezi tu? întrebă cineva.

— Nu-mi rămâne nici mie, nici vouă, ci statului. Intenționez să returnez totul Comitetului din Urali. Acestea sunt ordinele mele.

— Du-te dracului, evreule! zise cineva.

În lumina slabă, Maks văzu cum lui Iurovski i se aprind ochii de furie. Îl cunoștea pe acest bărbat ursuz suficient de bine și știa că nu-i plăcea să i se amintească de originile sale. Provenea dintr-o familie cu zece copii, tatăl său era geamgiu, iar mama, croitoreasă. Crescuse în mare sărăcie și în lipsuri, iar după Revoluția din 1905 devenise un membru loial al partidului. Fusesse exilat la Ecaterinburg pentru activitate revoluționară, dar după revolta din luna februarie a

anului precedent, fusese ales în Comitetul din Urali și de atunci muncise cu devotament pentru partid. Nu mai era evreu. Era un comunist loial. Un bărbat care primea ordine și în care se putea avea încredere că le va duce la îndeplinire.

Se iveau zorile și cerul începea să se lumineze deasupra plopilor.

— Puteți pleca cu toții, le strigă Iurovski. În afară de cei care au venit cu mine.

— Nu poți face asta, replică Ermakov.

— Plecați sau mă văd obligat să vă împușc!

În secunda următoare, se auzi zăngănitul armelor. Cei patru soldați din plutonul de execuție reacționaseră prompt la ordinul comandantului lor. Ceilalți părrură să înțeleagă că n-avea nici un sens să se împotrivească. Poate că erau în superioritate numerică, dar Comitetul din Urali nu ar fi permis ca o astfel de erezie să rămână nepedepsită. Maks nu fu surprins să vadă ceata de bărbați beți retrăgându-se pe cărare.

Când aceștia se făcură nevăzuți, Iurovski își îndesă pistolul la brâu.

— Terminați de dezbrăcat cadavrele.

Maks și încă doi bărbați îndepliniră ordinul, în timp ce alți doi stăteau de strajă. Cadavrele erau aproape imposibil de identificat, în afară de cel al țarinei, vârsta și statura făcându-o să iasă în evidență chiar și moartă. Lui Maks i se făcu rău uitându-se la acești oameni pentru care lucrase odinioară.

Fură descoperite încă două corsete pline cu bijuterii. Asupra țarinei se găsi cel mai surprinzător lucru, un întreg brâu de perle cusut în căptușeala lenjeriei intime.

— Sunt doar nouă cadavre, zise deodată Iurovski. Unde sunt țareviciul și una dintre femei?

Nimeni nu rosti nici un cuvânt.

— Nenorociții! Împuțiții dracului! zise comandantul. În mod cert i-au ascuns pe undeva pe drum, gândindu-se că vor găsi ceva valoros asupra lor. Probabil că îi percheziționează chiar

în acest moment.

Maks răsuflă ușurat.

— Ce facem acum? Întrebă unul dintre oameni.

Iurovski răspunse fără să ezite:

— Nimic. Raportăm că nouă cadavre au fost îngropate în mină, iar două au fost arse. Le căutăm când terminăm aici. Clar?

Maks înțelese că nimeni dintre cei de față, în special Iurovski, nu dorea să raporteze că lipseau două cadavre. Nici o explicație nu i-ar fi iertat de mânia comitetului. Tăcerea colectivă dovedi că toată lumea era de acord.

Hainele însângerate fură aruncate în foc, iar cele nouă cadavre dezbrăcate zăceau acum cu fața în jos pe un petec negru de pământ. Maks observă cum corsetele de dantelă lăsaseră imprimată în carnea fără viață urma legăturilor. Marile ducese purtau amulete la gât cu chipul lui Rasputin și o rugăciune cusută de ele. Bărbații le smulseră și le aruncară peste grămada de zdrențe. Maks își aminti de frumusețea acestor femei și constată cu tristețe că nici una nu și-o păstrase după moarte.

Unul dintre bărbați se aplecă și mângâie sânii Alexandrei.

Alți doi îi urmară exemplul.

— Pot să mor liniștit acum că am pus mâna pe tâțele împărătesei, zise zeflemitor unul dintre bărbați, iar ceilalți râseră împreună cu el.

Maks se întoarse cu spatele și privi cum trosnește focul, transformând pânza în cenușă.

— Aruncați jos cadavrele, zise Iurovski.

Fiecare târî câte un cadavru spre mină și îl aruncă peste marginea puțului. După câteva secunde de liniște, se auzi de jos un plescăit de apă.

În mai puțin de un minut, dispărură toate.

*

Vasili Maks se opri, trase aer în piept de câteva ori, apoi bău din paharul de votcă.

— Iurovski s-a așezat apoi sub un copac și a mâncat niște ouă fierte la micul dejun, pe care le avea de la călugărițele de la mănăstire. Acestea le aduseseră cu o zi înainte pentru țarevici, iar Iurovski le spusese să împacheteze bine ouăle. Știa exact ce urma să se întâmple. După ce și-a umplut burta, a aruncat grenade în puț pentru ca mina să se prăbușească.

— Ați spus că s-a întâmplat și ceva frumos, zise Lord.

— Așa am zis, răspunse bătrânul, luând o altă înghițitură de votcă.

*

Maks și ceilalți bărbați pleacă de la locul înmormântării în jurul orei zece dimineața. Un bărbat fu lăsat de pază, iar Iurovski se duse să raporteze Comitetului din Urali activitatea din timpul nopții. Din fericire, comandantul nu le ceruse să cerceteze zona pentru a căuta celelalte două cadavre, informându-i că intenționa să raporteze că fuseseră arse separat.

Le ordonă să se întoarcă în oraș fără să atragă atenția asupra lor. Lui Maks i se păru ciudat, ținând cont de cât de mulți oameni fuseseră implicați în evenimentele din noaptea precedentă. Era imposibil ca locul mormântului să rămână secret, mai ales din cauza frustrării și a tentației îmbogățirii. Iurovski le atrase atenția că nu trebuie să discute cu nimeni despre cele întâmplate și că trebuiau să raporteze că fuseseră de serviciu la casa Ipatev în acea după-amiază. Maks îi lăsa pe ceilalți patru s-o ia înainte. Le spuse că dorea să meargă pe alt drum, ca să-și limpezească gândurile. În depărtare se auzeau salvele de tun. Camarazii lui îl avertizară că Armata Albilor era la câțiva kilometri distanță de Ecaterinburg, însă el le spuse că nici un Alb nu și-ar dori să dea nas în nas cu el.

Maks se îndepărta de tovarășii lui și hoinări vreo jumătate de oră, apoi o luă pe poteca pe care mersese camionul. La lumina zilei, Maks observă cât de deasă era pădurea, plină

de lăstărișuri. Dădu de baraca de la căile ferate, dar o ocoli. În schimb, se orientă și căută locul unde fuseseră puse scândurile peste noroi.

Privi în jur. Nu se vedea țipenie de om.

Se afundă în pădure.

— Micuțule, ești aici? zise el în șoaptă. Eu sunt, Micuțule! Kolea. M-am întors.

Nu se auzi nici o mișcare.

Se afundă și mai mult în pădure, dând deoparte tufișurile.

— Alexei, m-am întors! Arată-te! N-avem prea mult timp la dispoziție.

Îi răspunseră doar păsările.

Se opri într-un luminiș. Pinii din jur erau bătrâni, cu zeci de ani incrustați în trunchiuri. Unul dintre ei se prăbușise sub povara anilor și zăcea într-o parte, cu rădăcinile ieșite din pământ arătând ca niște cadavre cu mâinile și cu picioarele smulse, imagine pe care Maks nu și-o va putea șterge din minte niciodată. Ce rușine! Cine erau acești demoni care pretindeau că acționează în numele poporului? Cu ce era mai bun ceea ce propuneau ei pentru Rusia decât așa-zisul rău împotriva căruia se ridicaseră? Așa ceva nu era posibil, având în vedere începutul monstruos.

Bolșevicii își executau prizonierii cu un glonț în ceafă. De ce fusesse nevoie de atâta barbarie aici? Poate că măcelul inocenților era doar un preambul la ceea ce avea să urmeze. Și ce era cu secretomania asta? Dacă Nicolae al II-lea era într-adevăr dușmanul poporului, atunci de ce nu avusese loc o execuție publică? Răspunsul era simplu: nimeni n-ar fi măcelărit femei și copii.

Era îngrozitor.

Ceva trosni în spatele lui.

Își duse mâna la brâu. Apucă pistolul și se întoarse.

Jos, în dreptul țevii pistolului, văzu o față blândă, aproape angelică, fața lui Alexei Romanov.

Mama băiatului obișnuia să-l numească Micuțul și Rază de

Soare. Spre el se concentra atenția întregii familii. Era un băiețandru inteligent, afectuos și puțin cam încăpățânat. Maks auzise la palat vorbindu-se că era distrat, că nu prea îi plăcea studiul și că-i plăcea foarte mult să se îmbrace în costum tradițional rusesc. Era alintat și capricios; ordonase o dată gărzilor să mășăluiască în mare, iar tatăl său se întreba deseori în glumă ce s-ar alege de Rusia sub Alexei cel Groaznic.

Dar acum era chiar țar. Devenise Alexei al II-lea. Succesorul divin pe care Maks jurase să-l protejeze.

Alături de Alexei se afla sora lui, care îi semăna în multe privințe. Era cunoscută pentru încăpățânarea și aroganța ei ce întreceau măsura. Avea pete de sânge pe frunte, iar rochia îi era sfâșiată. Prin fâșiile de material i se vedea corsetul. Amândoi copiii erau plini de sânge, aveau fețele murdare și miroseau a moarte.

Dar erau vii.

*

Lui Lord nu-i venea să creadă ce auzea, dar bătrânul vorbea cu atâta convingere, încât era imposibil să te îndoiești de spusele lui. Doi Romanovi supraviețuiseră masacrului de la Ecaterinburg și doar datorită curajului unui singur om. Mulți susțineau că se întâmplase așa, bazându-se doar pe dovezi insuficiente și pe speculații.

Dar iată care era de fapt adevărul.

— Tatăl meu i-a luat din Ecaterinburg la căderea nopții. La marginea orașului îi așteptau alți oameni de încredere, care au ajutat la transportarea copiilor spre est. Cu cât mai departe de Moscova, cu atât mai bine.

— De ce nu s-au dus la Armata Albilor? Întrebă Lord.

— De ce? Albii nu erau țariști. Îi urau pe Romanovi la fel de mult ca și Roșii. Nicolae se înșela crezând că erau salvarea lui; probabil că ar fi ucis familia regală. În 1918, nimănui nu-i mai păsa de Romanovi, în afară de o mână de oameni.

— Aceia pentru care lucra și tatăl tău?

Maks încuviință cu o mișcare a capului.

— Cine erau ei de fapt?

— Habar n-am. Această informație nu mi-a fost transmisă.

— Ce s-a întâmplat cu copiii? Întrebă Akilina.

— Tatăl meu i-a dus departe de războiul civil care a pustiit Rusia timp de încă doi ani. Dincolo de Urali, departe, în Siberia. Era ușor să-i ascundă acolo. Nimeni în afară de curtenii de la Sankt-Petersburg nu le știa chipurile și cei mai mulți dintre aceștia erau morți. Hainele vechi și fețele murdare au fost o deghizare bună. Maks se opri și mai luă o gură de băutură, apoi continuă: Au trăit în Siberia, cu oamenii care erau parte din plan și, în cele din urmă, au plecat la Vladivostok. De acolo au fost duși departe. Unde anume? Nu știu. Acesta este un alt capitol al călătoriei tale la care eu nu iau parte.

— În ce stare se aflau când i-a găsit tatăl tău?

— Alexei nu fusese atins de nici un glonț. Îl protejase trupul țarului. Anastasia avea răni ușoare, care s-au vindecat repede. Amândoi purtau corsete de bijuterii. Familia cususe pietre prețioase de material pentru a se proteja de hoți. Bani care să poată fi folosiți mai târziu, gândeau ei. Dar acest lucru i-a salvat pe copii.

— Ca și ce a făcut tatăl tău.

Maks aprobă din cap.

— A fost un om bun.

— Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Akilina.

— S-a întors aici și a murit de bătrânețe. A fost cruțat de purificări. A murit acum treizeci de ani.

Lord se gândi la Iakov Iurovski. Șeful plutonului de execuție nu avusese parte de o soartă atât de bună. Își aminti că Iurovski murise la douăzeci de ani după Ecaterinburg, tot în iulie, de ulcer hemoragic. Dar nu înainte de a-și vedea fiica trimisă într-un lagăr de muncă. Bătrânul războinic al partidului încercase s-o ajute, dar nu reușise.

Nimănui nu-i păsa că el era cel care-l omorâse pe țar. Pe patul de moarte, Iurovski se lamentase în legătură cu felul în care se întorsese soarta împotriva lui. Dar Lord înțelese cum de se întâmplase una ca asta. Din nou Biblia. Romani. Capitolul 12: 19. „A mea e răzbunarea. Eu voi răsplăti, zice Domnul.”

— Ce facem acum? Întrebă el.

Maks ridică din umeri.

— Această informație va trebui să vină de la tatăl meu.

— Cum se poate așa ceva?

— Răspunsul este închis într-o cutie de metal. Nu mi-a fost permis să citesc sau să văd ce se află înăuntru. Doar să transmit mesajul persoanei care va veni și va rosti cuvintele potrivite.

Lord era confuz.

— Unde este această cutie?

— În ziua morții sale, l-am îmbrăcat în uniforma gărzii imperiale și am îngropat cutia împreună cu el. Zace de treizeci de ani pe pieptul său.

Nu-i plăcu ce implica acest lucru.

— Da, Corbule. Tatăl meu te așteaptă în mormânt.

Capitolul 28.

STARODUG.

ORA 16.30.

Hayes îl urmări pe Felix Orleg împingându-se în ușa de lemn. Respirația acestui rus solid se condensa în aerul rece. Pe o firmă fixată de zidul de cărămidă scria: „Kafe Snejinki – Iosif Maks, proprietar”.

Lacătul se sparse când ușa dublă cedă cu un zgomot înăbușit. Orleg dispăru înăuntru.

Strada era goală și toate magazinele din jur erau închise. Stalin intră după Hayes. Întinericul se lăsase de un ceas, călătoria de la Moscova la Starodug durând aproape cinci ore. Cancelaria Secretă considerase importantă prezența lui Stalin, deoarece mafia dovedise că este cea mai eficientă structură în probleme de acest gen, reprezentantul ei fiind acum însărcinat cu autoritate deplină să procedeze cum considera de cuviință.

Merseseră mai întâi la casa lui Iosif Maks de la marginea orașului. Poliția locală supraveghease discret zona încă din zori și le comunicase că Maks era acasă, dar soția lui le spusese că acesta plecase la lucru în oraș. O lumină aprinsă în spatele cafenelei lui Maks le dăduse din nou speranțe, iar Stalin intrase în acțiune.

Deprimatul și Cromagnonul fuseseră trimiși în spatele clădirii. Hayes își aminti de numele pe care le dăduse Lord celor doi agresori ai săi și consideră că li se potriveau de minune. Hayes aflase că deprimatul fusese săltat de la Circul din Moscova, sub amenințarea cu pistolul, că îl omorâse pe cel care-l luase prizonier, un bărbat rămas încă neidentificat și care nu părea să aibă legătură cu nici o grupare condusă

sau nu de Simion Pașenko. Toată povestea asta lua o întorsătură ciudată, dar seriozitatea cu care priveau rușii totul începuse să-l neliniștească. Astfel de oameni nu-și ies din fire prea des.

Orleg apărui pe ușa ce ducea în spatele clădirii, ocolind niște galantare de sticlă, ținând strâns un alt bărbat cu mustață, cu părul roșu și țepos. Deprimatul și Cromagnonul erau în urma lui.

— Se pregătea s-o întindă pe ușa din spate, zise Orleg.

Stalin arătă spre un scaun de stejar.

— Așează-l aici.

Hayes remarcă un semn discret făcut de Stalin către Deprimat și Cromagnon, pe care amândoi păzură să-l înțeleagă instantaneu. Ușa dublă era închisă, iar ferestrele erau păzite de oameni înarmați. În urmă cu o oră, poliția locală fusese pusă în gardă de către Orleg, un ordin dat de un inspector din Moscova pe care miliția locală nu-și permitea să-l ignore. Hrușciiov se folosisese și el de cunoștințele din guvern pentru a anunța autoritățile din Starodug că în oraș se va desfășura o operațiune a poliției, legată de incidentul din Piața Roșie și că nu trebuia să intervină.

— Domnule Maks, începu Stalin. Aceasta este o chestiune foarte importantă. Vreau să înțelegi acest lucru.

Hayes se uită la Maks, care se gândea la ceea ce i se spusese. Pe chip nu i se citi nici urmă de teamă.

Stalin se apropie de scaun și zise:

— Ieri au fost aici o femeie și un bărbat. Îți amintești?

— Am mulți vizitatori.

Lui Maks i se simțea disprețul în voce.

— Sunt sigur. Dar îmi imaginez că puțini negrotei îți frecventează birtul.

Rusul cel vânjos ridică mândru capul.

— Du-te dracu'!

Era multă încredere în tonul bărbatului, dar Stalin nu păru

afectat de injurie. Făcu doar un semn, iar Deprimatul și Cromagnonul îl trântiră pe Maks la pământ, lipindu-i fața de podeaua de lemn.

— Adu ceva cu care să ne amuzăm, zise Stalin.

Deprimatul dispăru în camera din spate, în timp ce Cromagnonul menținea încă strânsoarea. Orleg fusese trimis la ușa din spate să stea de pază. Inspectorul se gândise că era important să nu fie un participant activ. Și Hayes considerase că acesta e lucrul cel mai înțelept. S-ar putea să aibă nevoie să colaboreze cu miliția în următoarele săptămâni și Orleg era cea mai bună sursă a lor în Moscova.

Deprimatul se întoarse cu o rolă de bandă adezivă. Legă strâns încheieturile lui Maks. Cromagnonul îl ridică pe rus de la pământ și îl trânti pe scaunul șubred de stejar. Îi înfășurară bandă adezivă în jurul pieptului și al picioarelor, legându-l zdravăn. O ultimă fâșie îi fu plasată peste gură.

— Acum, domnule Maks, să îți spun ce știm noi, zise Stalin. Un american pe nume Miles Lord și o rusoaică pe nume Akilina Petrovna au venit ieri la tine. Întrebau de Kolea Maks, despre care ai pretins că nu știi nimic. Vreau să aflui cine este Kolea Maks și de ce îl căutau Lord și femeia. Cunoști răspunsul la prima întrebare și sunt sigur că-l cunoști și pe-al doilea.

Maks scutură din cap.

— O decizie nesăbuită, domnule Maks!

Deprimatul rupse o fâșie din banda gri și i-o întinse lui Stalin. Cei doi păreau că nu sunt la prima acțiune de acest fel. Stalin își dădu deoparte părul de pe fruntea bronzată și se aplecă. Apăsă banda peste nasul lui Maks.

— Când lipesc banda, îți lipesc și nările. O să-ți mai rămână puțin aer în plămâni, dar o să-ți ajungă numai pentru câteva momente. Te vei sufoca în câteva secunde. Ce zici de o demonstrație?

Stalin lipi strâns banda de piele.

Hayes se uită cum se bombează pieptul lui Maks. Știa că

banda groasă era folosită pentru izolarea țevelor de aerisire tocmai pentru că nu lăsa aerul să treacă prin ea.

Ochii rusului începură să i se umfle în cap, pe măsură ce țesuturile căutau oxigen, iar pielea căpătă cele mai variate nuanțe, oprindu-se în final la cenușiu. Sărmanul om se zvârcolea pe scaun, încercând să respire, dar Cromagnonul îl ținea strâns de la spate.

Stalin se ridică nonșalant și îi dezlipi banda de pe gură. Maks începu să tragă sacadat aer în piept și, în scurt timp, îi reveni culoarea în obraji.

— Te rog să îmi răspunzi la aceste două întrebări.

Tot ce făcu Maks fu să tragă aer în piept.

— Se vede clar că ești un bărbat curajos, domnule Maks. De ce anume, nu-mi dau seama. Dar curajul tău e de admirat.

Stalin se opri, părând să-i dea lui Maks timp să-și revină.

— Voiam să știi că, atunci când am fost la tine acasă, încântătoarea ta soție ne-a invitat să intrăm. Ce femeie fermecătoare! Ea ne-a spus unde ești.

Maks se schimbă la față. Îl cuprinsese, în sfârșit, frica.

— Nu-ți fie teamă, zise Stalin. E bine. Crede că lucrăm pentru guvern și că ne aflăm aici pentru o anchetă oficială. Nimic mai mult. Dar te asigur că această manevră funcționează la fel și în cazul femeilor.

— Mafioți nenorociți!

— N-are nimic de-a face cu mafia. E mult mai mult de atât și cred că înțelegeți despre ce e vorba.

— Mă veți uide indiferent ce spun!

— Dar îți dau cuvântul meu că soția ta nu va fi implicată, dacă-mi spui pur și simplu ce vreau să știu.

Rusul cel roșcovan păru să se gândească la propunere.

— Mă crezi? Îl întrebă calm Stalin.

Maks nu răspunse.

— Dacă rămâi în continuare tăcut, te asigur că o să-i trimit pe oamenii aceștia să o aducă pe soția ta. O s-o leg și pe ea

pe un scaun lângă tine și vei privi cum se sufocă. Apoi o să te las probabil în viață ca să te chinuie remușcărilor pentru tot restul existenței tale.

Stalin vorbea calm și detașat, ca și cum ar fi negociat o afacere. Hayes era impresionat de maniera relaxată cu care răspândea suferință acest bărbat prezentabil, stând pe vine, îmbrăcat în blugi Armani și într-un pulover de cașmir.

— Kolea Maks e mort, zise bărbatul în cele din urmă. Fiul său, Vasili, locuiește la aproximativ zece kilometri de oraș, pe autostradă. De ce anume îl caută Lord, nu știu. Vasili este fratele bunicului. Membrii familiei mele au avut întotdeauna afaceri aici în oraș și și-au trecut numele pe firmă. Asta ne-a cerut Vasili să facem și am procedat în consecință.

— Cred că minți, domnule Maks! Faci parte din Gruparea Sfântă?

Maks nu mai zise nimic. Cooperarea lui părea să aibă anumite limite.

— Nu, n-ai recunoaște asta, nu-i așa? Face parte din jurământul tău față de țară.

Maks continuă să-l privească în față.

— Întreabă-l pe Vasili.

— Așa o să fac, zise Stalin și se ridică.

Deprimatul îi lipi lui Maks banda peste gură.

Rusul se răsuci în scaun, chinându-se să respire, dar se răsturnă cu scaunul pe podea.

După un minut încetă să se mai zvârcolească.

— Un bărbat bun, care-și protejează soția, zise Stalin, uitându-se la cadavru. Un om admirabil!

— O să te ții de cuvânt? îl întreabă Hayes.

Stalin se uită la el, părând profund jignit.

— Bineînțeles! Ce fel de om crezi că sunt?

Capitolul 29.

ORA 8.40.

Lord parcă în pădure chiar la marginea unui drum de țară desfundat. O seară răcoroasă se transformase într-o noapte rece, fără lună. Nu murea de nerăbdare să dezgroape un sicriu vechi de treizeci de ani, dar nu avea de ales. Era acum convins că doi Romanovi plecaseră vii și nevătămați din Ecaterinburg. Dacă reușiseră până la urmă să fie în siguranță și dacă trăiseră suficient de mult încât să ajungă să aibă și urmași, asta era altă poveste, dar se părea că exista o singură cale de a afla adevărul.

Vasili Maks le dăduse două lopeți și o lanternă cu baterii slabe. Îi avertizase că cimitirul era în pădure, la mai bine de treizeci de kilometri de Starodug, înconjurat doar de niște plopî groși și lângă o veche biserică de piatră folosită ocazional pentru înmormântări.

— Cimitirul ar trebui să fie chiar în față, pe poteca aceasta, zise Lord în timp ce se dădeau jos din mașină.

Aveau automobilul pe care li-l dăduse Iosif Maks în acea dimineață. Maks afirmase că se va întoarce înainte de căderea serii cu mașina lor. Cum nu venise până la ora șase după-amiaza, Vasili le spusese să își vadă de drum. Îi asigură că îi va explica el lui Iosif și îi vor aștepta amândoi să se întoarcă. Bătrânul părea la fel de nerăbdător ca și ei să afle secretul pe care îl păstrase tatăl său. Le mai spuse și că trebuia să le mai dea o informație, dar numai după ce vor fi aflat ce știa tatăl său. Era o altă măsură de siguranță pe care intenționa să o transmită nepotului său Iosif, bărbatul pe care îl pregătea să preia îndatorirea de păstrător al secretului după moartea lui.

Lord purta o jachetă și o pereche de mănuși de piele pe care le adusese din Atlanta, împreună cu ciorapii groși de lână. Blugii erau singura pereche de pantaloni sport pe care îi luase cu el în Rusia. Pulooverul era cumpărat din Moscova cu câteva săptămâni în urmă. Ar fi trebuit să aibă nevoie doar de costume și de cravate, celelalte haine fiind doar pentru după-amiezile de duminică, dar evenimentele luaseră o întorsătură neprevăzută în ultimele zile.

Maks le mai oferise și ceva pentru protecție, o pușcă cu cremene care putea fi cu ușurință catalogată drept antică. Dar arma era bine unsă, iar Maks le arătase cum să o încarce și să tragă. Îi avertizase că umblau urși prin pădure, mai ales în această perioadă a anului, când se pregăteau de hibernare. Lord nu știa mare lucru despre arme, trăsesese doar de două ori pe vremea când se afla în Afganistan. Nu se simțea în largul lui să poarte armă, însă se simțea și mai rău la gândul că ar putea da peste un urs înfometat. Akilina, în schimb, îl surprinse. Puse pușca pe umăr și trase trei gloanțe într-un copac aflat la cincizeci de metri depărtare. Cel puțin, unul din ei știa ce face.

Apucă lopețile și lanterna de pe bancheta din spate. Gențile lor cu haine erau tot acolo. Intenționau să plece de îndată ce terminau aici și îi mai făceau o scurtă vizită lui Vasili Maks. Unde aveau să se ducă nu le era clar, dar se decisese ca, dacă această călătorie se dovedea a fi o fundătură, să meargă cu mașina în sud-est până la Kiev și de acolo să ia primul avion spre Statele Unite. Avea să-l sune pe Hayes când va fi în siguranță, în propriul apartament din Atlanta.

— Să mergem, zise el. Să terminăm odată cu treaba asta.

Trunchiuri negre de copaci de înălțau ca niște coloane, iar ramurile lor foșneau din cauza unui vânt rece care-i usca pielea. Folosi lanterna cu economie, păstrându-i bateriile pentru când se apucau de săpat. Siluetele tăcute ale pietrelor funerare se conturau în depărtare. Erau înalte, în

vechiul stil și chiar și pe întuneric se vedea că spațiile verzi nu fuseseră întreținute. O pojghiță de gheață acoperea totul. Cerul întunecat de deasupra anunța că s-ar putea să mai plouă. Nu erau grilaje care să delimiteze mormintele și nici gard care să indice intrarea, cărarea ce pornea din drum pierzându-se pur și simplu în primul șir de pietre funerare. Își imagină un cortegiu de oameni îndoliați conduși de un preot solemn, în robă neagră, croindu-și drum pe potecă, cu un simplu sicriu de lemn și o groapă dreptunghiulară săpată în pământul negru în așteptare.

Lumină cu lanterna mormintele și observă că toate erau acoperite de tufișuri. Existau și câteva pietre funerare mai mari și majoritatea mormintelor erau năpădite de buruieni și de tufe de mărăcini. Lumină câteva inscripții. Unele dintre ele se dovediră a fi foarte vechi, de acum două sute de ani.

— Maks a spus că este mormântul cel mai depărtat de drum, zise el, conducând-o pe Akilina mai departe, în cimitir.

Pământul din cimitir era afânat, de la ploaia care nu se oprise până la amiază. Iar acest lucru i-ar putea ajuta la săpat, se gândi el. Găsiră mormântul. Citi cuvintele săpate dedesubtul numelui lui Kolea Maks.

DAR CEL CE VA RĂBDA PÂNĂ LA SFÂRȘIT SE VA MÂNTUI.

Akilina își dădu pușca jos de pe umăr.

— Se pare că aceasta este calea cea bună.

Îi dădu una dintre lopeți și-i spuse:

— Să aflăm.

Pământul se săpa ușor, era moale și bogat în vegetație și avea un miros pregnant de turbă. Vasili le spusese că sicriul de stejar era îngropat la suprafață. Rușii obișnuiau să-și îngroape astfel morții, iar el spera ca bătrânul să aibă dreptate.

Akilina săpa lângă piatra funerară, iar el la celălalt capăt. Se hotărî să sape direct în jos pentru a vedea cât de mult

aveau de lucrat. Cam pe la un metru, lovi ceva tare. Îndepărtă pământul umed și scoase la iveală lemnul, putrezit și crăpat.

— Mă îndoiesc că o să iasă de aici sicriul ăsta, zise el.

— Ceea ce nu prevestește nimic bun despre starea în care se află cadavrul.

Continuă să sape, scoțând straturi de țărână, până când, după douăzeci de minute, un dreptunghi întunecat se căscă în pământ.

Lumină groapa. Văzu cadavrul prin crăpăturile din sicriu. Se folosi de lopată, îndepărtă restul de scânduri și în fața ochilor le apăru Kolea Maks.

Rusul purta uniformă gărzilor imperiale de la palat. Ici și colo se vedeau pete de culoare în lumina slabă a lanternei. Roșu-închis, albastru-închis și ce fusese odinioară alb deveniseră acum cenușiu de la pământul negru. Nasturii de alamă și o cataramă aurie supraviețuiseră, dar din pantaloni și din haină nu rămăsese mare lucru, în afară de petice, de bucăți de piele și de o curea.

Timpul nu fusese îndurător nici cu cadavrul. Carnea dispăruse de pe față și de pe mâini. Trăsăturile nu se puteau distinge, în afara găurilor de la ochi și de la nas, un maxilar descărnat și dinții încleștați în moarte. Așa cum spusese fiul său, tatăl ținea, în partea stângă, pe piept, o cutie de metal, cu rămășițele mâinilor încă împreunate.

Lord se așteptase să miroasă, dar nici un alt iz nu se înălța din groapă în afară de cel de pământ reavăn și de licheni. Se folosi de lopată ca să îndepărteze ce mai rămăsese din brațe. O bucată de mânecă se sfărâmă. Doi viermi se făcură nevăzuți de pe capacul cutiei. Akilina luă cutia și o așeză ușor pe pământ. Era murdară pe dinafară, dar intactă. Bronz, probabil, ca să reziste la umezeală. Observă un lacăt în partea din față.

— E grea, zise ea.

Îngenunche și o cântări în mână. Avea dreptate. O scutură

în față și în spate. Ceva se mișcă înăuntru. Puse cutia înapoi pe pământ și apucă lopata.

— Ferește-te!

Înfipse vârful lopeții în lacăt. Fură necesare trei lovituri ca să-l facă să cedeze. Era pe punctul de a se apleca să deschidă capacul, când întrezări un fascicul de lumină care răzbătu până la ei prin desișul copacilor. Se uită în jur și văzu patru puncte în depărtare – farurile a două vehicule se apropiau pe drumul unde parcaseră ei. Luminile se stinseră în dreptul mașinii lor.

— Stinge lanterna, zise bărbatul. Și hai să plecăm de aici!

Lăsă lopata și luă cutia. Akilina apucă pușca.

Lord se refugie înspre copaci și se ascunse după niște tufișuri, dincolo de mormântul deschis, dar suficient de departe pentru a nu fi reperat. Hainele i se murdăriră de la frunzele umede și fu foarte atent să nu miște prea tare cutia, pentru că nu știa cât de fragil era conținutul. Se deplasară încet în direcția mașinii lor, făcând un ocol în jurul cimitirului, spre locul unde parcaseră automobilul. Vântul se întetă, mișcând ritmic crengile copacilor.

În depărtare licări lumina lanternelor.

Lăsându-se pe vine, se opri să vadă ce se întâmplă. Patru siluete întunecate ieșiră de pe potecă și intrară în cimitir. Trei dintre bărbați erau înalți și mergeau repede. Unul era aplecat în față și se mișca anevoios. În lumina uneia dintre lanterne îl remarcă pe Deprimat. Altă lanternă scoase la iveală fața buhăită a inspectorului Felix Orleg. Când se mai apropiară, își dădu seama că individul celălalt era Cromagnonul, iar ultimul, Vasili Maks.

— Domnule Lord, îi strigă Orleg în limba rusă. Știm că ești aici. Ușurează-ne munca, te rog!

— Ce este? îl întrebă Akilina în șoaptă.

— Avem o problemă, rosti el.

— Bărbatul acela cu lanterna era și în tren, șopti ea.

— Amândoi erau. Cel puțin, suntem înarmați, zise el

uitându-se la pușca pe care o ținea femeia.

Se uită, din tufișul din jurul pâlcului de copaci, la cele patru siluete care înaintau spre mormântul deschis, luminându-și drumul cu cele două lanterne.

— Aici a fost tatăl tău îngropat? îl auzi pe Orleg întrebând.

Vasili Maks arătă spre inscripția de pe piatra funerară luminată de o lanternă. Vântul acoperi pentru o clipă vocile și nu auzi dacă bătrânul răspunsese sau nu.

Dar îl auzi pe Orleg strigându-i în rusește:

— Lord, dacă nu ieși din ascunzătoare o să-l omorâm pe bătrân! Tu hotărăști!

Și-ar fi dorit să se întoarcă să ia pușca de la Akilina și să se năpustească în față, dar cei trei bărbați erau mai mult ca sigur înarmați și cu certitudine știau cum să se apere. El, în schimb, era speriat de moarte că își pusese viața în joc pentru o profeție a unui șarlatan ucis acum o sută de ani. Dar până să ia vreo decizie, hotărî Vasili Maks pentru el.

— Nu-ți face griji din pricina mea, Corbule! Sunt pregătit!

Maks începu să fugă de la mormântul tatălui său înapoi la mașină. Ceilalți trei nu se mișcară, însă Lord văzu mâna Deprimatului ridicându-se, ținând ceva ce părea a fi o armă.

— Dacă mă auzi, Corbule, strigă Maks, reține! Dealurile Rusești!

Un foc de armă explodează în noapte, iar bătrânul se prăbușe la pământ.

Lui Lord i se tăie respirația și simți cum Akilina rămase încremenită locului. Se uitară cum Cromagnonul târăște liniștit cadavrul spre mormânt și îl aruncă în gaura neagră.

— Trebuie să plecăm, îi șopti el.

Ea nu se împotrivi.

Se furișară prin pădure, de la un trunchi de copac la altul, înapoi la locul unde își lăsaseră mașina și ajunseră în dreptul celor trei automobile parcate.

Dinspre cimitir se auzeau pași apropiindu-se în fugă.

O singură persoană venea în viteză.

El și Akilina se lăsară pe vine în frunziș chiar lângă drumul cel noroiOS.

Apăru Deprimatul cu o lanternă în mână. Zornăiră niște chei în întuneric, iar portbagajul uneia dintre mașini se deschise. Lord se năpusti dinspre pădure. Deprimatul auzi pași și înălță capul. În aceeași secundă, Lord izbi țeasta bărbatului cu cutia de metal.

Deprimatul se prăbuși la pământ.

Lord se uită în jos, mulțumit că scăpase de el, apoi privi în portbagaj. La lumina slabă, întâlني privirea golită de viață a lui Iosif Maks.

Ce spusese Rasputin? „Trebuie să moară doisprezece ca să poată începe renașterea.” Maică Precistă! Încă doi muriseră.

Akilina veni și ea și văzu cadavrul.

— O, nu. Murmură ea. Amândoi?

— N-avem timp pentru asta. Urcă în mașină, îi zise el dându-i cheile. Dar nu trânti ușa. Nu porni motorul decât când îți spun eu.

Îi dădu cutia și luă el pușca.

Cimitirul se afla pe deal, la cincizeci de metri distanță, iar drumul era noroiOS și alunecos. Nu era cel mai ușor teren pe care să mergi cu mașina, mai ales noaptea. Cromagnonul și Orleg căutau probabil prin pădure, Deprimatul fusese trimis să aducă și celălalt cadavru, un mormânt deschis fiind cel mai bun loc în care să fie aruncat. Lord le lăsase chiar și două lopeți. Peste foarte puțin timp își vor da seama că amicul lor lipsește cam de mult timp.

Încărcă pușca, ținti cauciucul din spate de pe partea dreaptă și trase. Mai armă o dată pușca și trase și în cauciucul din față al celeilalte mașini. Apoi fugi la mașina lui și sări înăuntru.

— Dă-i drumul! Acum!

Akilina întoarse cheia în contact și băgă motorul în viteză. Cauciucurile se rotiră în timpul manevrei de întoarcere pe

drumul îngust.

Apăsă pe accelerație până în podea și dispărură în întuneric.

Găsiră autostrada principală și o luară spre sud. Timp de o oră nici unul nu rosti vreun cuvânt, conștienți de faptul că tocmai muriseră doi oameni din cauza lor.

Începu să plouă. Până și cerul părea să le împărtășească tristețea.

— Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva, zise Lord, mai mult pentru sine însuși decât pentru Akilina.

— Tot ce a spus profesorul Pașenko trebuie să fie adevărat.

Nu era chiar ce-și dorea să audă.

— Trage pe dreapta. Chiar aici.

Totul era pustiu în jur, doar câmpii negre și păduri dese. Nu mai văzuseră o casă de kilometri întregi. Nici o mașină nu apăruse în spatele lor, iar din direcția opusă trecuseră pe lângă ei doar trei.

Akilina trase de volan și călcă frâna.

— Ce facem aici?

El se întinse și luă cutia de metal de pe bancheta din spate.

— Încercăm să vedem dacă a meritat efortul.

Puse cutia murdară în poală. Lacătul se sfărâmasese de la loviturile de lopată, iar fundul era îndoit de la lovitura pe care i-o aplicase Deprimatului. Desfăcu balamaua, ridică încet capacul și lumină cu lanterna interiorul.

Primul lucru pe care-l văzu fu strălucirea aurului. Scoase lingoul, care era de dimensiunea unei tablete de ciocolată. Cei treizeci de ani de stat sub pământ nu îi afectaseră luciul. Pe partea din față se găseau un număr și literele NR cu un vultur bicefal între ele. Emblema lui Nicolae al II-lea. Văzuse de nenumărate ori fotografii cu acest simbol. Lingoul era greu, avea cam jumătate de kilogram. Valora aproape 3 000 de dolari, dacă-și aducea bine aminte prețul actual al

gramului de aur.

— Face parte din trezoreria regală, zise el.

— De unde știi?

— Uite că știu.

Dedesubt era un săculeț de pânză care se deteriorase. După cum se simțea la pipăit, stabili că fusese probabil catifea. În lumina slabă a lanternei, părea albastru-închis sau violet. Pipăi să vadă ce ar putea conține. Se simți ceva tare în interior și ceva mai mic. Îi dădu Akilinei lanterna și cu ambele mâini îndepărtă pânza putrezită. Apărură o foiță de aur cu cuvinte gravate și o cheie de alamă. Pe cheie era inscripționat: B.C.C.716.

Foița era acoperită cu litere chirilice. Citi cu voce tare:

Puteți folosi aurul. Va fi nevoie de fonduri, iar țarul a înțeles care este datoria lui. Și această foaie poate fi topită și transformată în bani. Folosiți cheia pentru a ajunge la următorul portal. Locația acestuia ar trebui să fie limpede în momentul de față. Dacă nu, atunci e normal ca drumul vostru să se oprească aici. Doar Clopotul Iadului poate indica drumul. Către Corb și Acvilă, mult noroc și drum bun. Pentru intruși, diavolul fie cu voi pentru totdeauna.

— Dar nu știm unde se află următorul portal, zise Akilina.

— Poate că știm.

Încă îi mai răsunau în urechi cuvintele pe care le strigase Vasili Maks înainte de a muri.

„Dealurile Rusești.”

Recapitulă ce citise de-a lungul anilor. În timpul războiului civil din Rusia, care ținuse din 1918 până în 1920, efectivele Armatei Albe erau finanțate masiv de către investitorii americani, britanici și japonezi. Bolșevicii erau considerați un mare pericol, așa că aurul, armamentul și alte produse erau trimise către Rusia continentală prin orașul de frontieră Vladivostok de pe coasta Pacificului. Maks le spusese că

supraviețuitorii din familia Romanov fuseseră duși spre est, departe de Armata Roșie. Cel mai estic punct era Vladivostok-ul. Mii de refugiați ruși apucaseră același drum, unii fugind de Armata Roșie, alții în căutarea unui nou început, alții fără un motiv anume. Coasta vestică americană devenise un magnet nu numai pentru refugiați, dar și pentru finanțarea Armatei Albe beligerante, care a fost în cele din urmă înfrântă de Lenin și de Roșii.

Îi răsună în minte strigătul lui Vasili Maks.

North Beach se întindea la est, Nob Hill la sud. Case vechi și frumoase, cafenele și magazine de curiozități puteau fi întâlnite pe deal. Era un loc elegant într-un oraș elegant. Dar la începutul anilor 1800 reprezentase locul unde se obișnuia a fi îngropați negustorii ruși de blănuri. Pe atunci, țărmul stâncos și terenul accidentat erau populate numai de triburile Miwok și Ohlone. Abia după zeci de ani albi deveniseră populația majoritară. Legenda mormintelor dăduse locului numele ce-l purta acum. „Dealul Rusesc.” San Francisco, California. America. Acolo fuseseră Romanovii duși.

Îi spuse Akilinei care era părerea lui.

— Are logică. Statele Unite sunt un spațiu vast. E ușor să pierzi urma a doi adolescenți acolo și nimeni n-ar avea habar cine sunt. Americanii nu știau prea multe despre familia imperială din Rusia. Și oricum nu i-ar fi păsat nimănui de asta. Dacă Iusupov a fost atât de inteligent cum pare, atunci acesta ar fi cursul firesc al evenimentelor.

Luă cheia și se uită la inițialele gravate pe ea: B.C.C. 716.

— Vrei să știi părerea mea? Aceasta este cheia unei cutii de valori de la o bancă din San Francisco. Va trebui doar să aflăm despre ce bancă e vorba când ajungem acolo și să sperăm că încă mai există.

— E posibil?

Lord ridică din umeri.

— San Francisco are un district financiar vechi. Se prea

poate. Chiar dacă banca nu mai există, e posibil ca respectivele cutii de valori să fi fost preluate de instituția moștenitoare. Așa se procedează în mod obișnuit. Făcu o pauză, apoi continuă: Vasili ne-a spus că mai avea să ne dea o informație după ce ne întoarcem din cimitir. Pun pariu că San Francisco este următoarea oprire.

— A spus că nu știa unde au fost duși copiii.

— Nu putem ști dacă asta e adevărat. O viclenie până la găsirea cutiei. Treaba noastră este să descoperim acel Clopot al ladului, indiferent ce ar însemna acest lucru. Ridică lingoul. Din păcate, pe acesta nu-l putem folosi. E imposibil să trecem de vamă cu el. Lingouri imperiale nu se găsesc pe toate drumurile. Cred că ai dreptate, Akilina. Ce a spus profesorul Pașenko este mai mult ca sigur adevărat. Nici un țaran nu l-ar fi păstrat fără să-l topească de mult, dacă n-ar fi fost mai prețios în forma sa originală. Kolea Maks luase povestea în serios. Așa cum au făcut-o și Vasili și Iosif. Amândoi și-au dat viața pentru asta.

Privea în gol, cu ochii ațintiți la noaptea de afară. Luă brusc o hotărâre.

— Știi unde ne aflăm?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Aproape de granița cu Ucraina, aproape că am ieșit din Rusia. Această autostradă duce la Kiev.

— Cât e de mers până acolo?

— Patru sute de kilometri. Poate și mai puțin.

Își aminti că, înainte de a pleca la Moscova, citise în niște rapoarte ale Departamentului de Stat despre lipsa controalelor la granița dintre Rusia și Ucraina. Se dovedise a fi prea costisitor să fie plătiți atâția funcționari vamali la toate punctele de control, în condițiile în care foarte mulți ruși plecau în Ucraina.

Se uită prin geamul din spate. Erau la diferență de o oră de Deprimat, de Cromagnon și de Felix Orleg. În față nu-i pândeau nici un pericol.

— Să mergem! Putem lua un avion din Kiev.

Capitolul 30.

MOSCOVA.
LUNI, 18 OCTOMBRIE.
ORA 02.00.

Hayes studia fețele celor cinci adunați în camera lambrisată. Era aceeași pe care o folosiseră în ultimele șapte săptămâni. Stalin, Lenin și Hrușciiov erau acolo, împreună cu preotul pe care îl desemnase patriarhul Adrian să-l reprezinte. Era un bărbat scund, cu o barbă cârlionțată, asemenea unui burete de sârmă și cu ochi verzi, urduroși. Avusese suficient fler să se îmbrace într-un costum simplu cu cravată, pentru a nu-și trăda legătura cu biserica. Preotul fusese poreclit, mai mult în bătaie de joc, Rasputin, fapt care îi displăcea în mod evident.

Toți bărbații fuseseră treziți din somn și li se comunicase că trebuiau să se întâlnească în mai puțin de o oră. Era vorba despre ceva mult prea important ca să poată fi amânat până dimineață. Hayes primi cu bucurie vestea că fuseseră pregătite mâncare și băutură. Erau platouri cu pește și mezeluri, farfurii cu ouă fierte ornate cu icre negre și roșii, coniac, votcă și cafea.

Le povestise în câteva minute ce se întâmplase în Starodug în ziua precedentă. Doi membri ai familiei Maks uciși, dar nici o informație relevantă. Amândoi refuzaseră să spună ceva. Iosif Maks doar indicase drumul către Vasili, bătrânul conducându-i la mormânt. Totuși, nu dezvăluiseră nimic, în afară de ce îi strigase bătrânul Corbului.

— Mormântul îi aparținea lui Kolea Maks. Vasili era fiul lui, zise Stalin.

— Kolea a fost una dintre gărzile de la palat în timpul lui

Nicolae al II-lea. A trecut de partea revoluționarilor și se afla în Ecaterinburg când a fost executată familia imperială. Numele lui nu figurează printre cei care au făcut parte din plutonul de execuție, dar asta nu înseamnă nimic, judecând cât de puțin exacte erau rapoartele pe vremea aceea. Niciodată nu i s-a luat vreo declarație. A fost înmormântat într-un fel de uniformă care nu era sovietică. Presupun că era cea a gărzilor imperiale.

Brejnev se foi în scaun și se întoarse către Hayes.

— E clar că Lord al dumneavoastră avea nevoie de ceva din acel mormânt. Iar acel ceva e acum la el.

Hayes și Stalin se duseseră ei înșiși la mormânt noaptea trecută, târziu, după ce se întorseseră oamenii lor și le povestiseră cele întâmplate. Nu era nimic de găsit, iar cei doi, Iosif și Vasili Maks, își dormeau somnul de veci alături de strămoșul lor.

— Vasili Maks ne-a dus acolo doar ca să-i poată transmite mesajul lui Lord, zise Hayes. Asta e singurul motiv pentru care a fost de acord să vină cu noi.

— De ce spuneți asta? Întrebă Lenin.

— E genul de om care și-a asumat datoria. Nu ar fi indicat locul mormântului dacă n-ar fi trebuit să se afle acolo ca să-i transmită lui Lord ceva. Știa că va muri. Voia doar să-și încheie misiunea înainte de asta.

Răbdarea lui cu asociații ruși se apropia de sfârșit.

— Mi-ați putea, vă rog, spune despre ce e vorba? Mă trimiteți prin toată țara să omor oameni și totuși habar n-am de ce. Ce caută Lord și femeia aceea? Au supraviețuit cumva Romanovi masacrului de la Ecaterinburg?

— Sunt de acord cu dumneavoastră, zise Rasputin. Vreau să știu ce se întâmplă. Mi s-a spus că situația cu succesiunea este sub control. Că nu sunt probleme. Cu toate acestea, ne aflăm într-o situație de criză.

Brejnev puse cu zgomot paharul de votcă pe o masuță de lângă el.

— De câteva decenii circulă zvonuri că nu toți membrii familiei imperiale ar fi fost uciși. Mari ducese și țarevici au apărut prin întreaga lume. După ce războiul civil s-a încheiat în anul 1920, Lenin a început să fie tot mai convins că a supraviețuit un Romanov. A aflat că Felix Iusupov a salvat cel puțin unul. Nu a putut verifica informația, iar sănătatea șubredă nu i-a permis să adune mai multe date.

Hayes se dovedi sceptic.

— Iusupov l-a ucis pe Rasputin. Nicolae și Alexandra îl urau din această cauză. Ce Dumnezeu să mai facă alături de familia imperială?

Hrușciiov îi răspunse:

— Iusupov era unic în felul său. Acționa din impuls. L-a ucis pe călugăr dintr-un impuls de moment, convins fiind că eliberează familia imperială de o influență nefastă. Interesant este că drept pedeapsă a fost doar exilat în centrul Rusiei, la unul dintre domeniile lui. Acest exil i-a salvat viața, pentru că el nu se afla prin preajmă în timpul revoltei din februarie și a Revoluției din Octombrie. Mulți Romanovi și nobili au murit atunci.

Hayes era novice în istoria Rusiei, soarta familiei regale servindu-i ca lectură în timpul unui zbor lung. Își aminti că marele duce Mihai, fratele mai mic al lui Nicolae, fusese ucis cu șase zile înainte de Ecaterinburg. Sora Alexandrei, Serghei, vărul lui Nicolae și patru alți duci sfârșiseră uciși în ziua de după și aruncați în puțul unei mine din Urali. Și mai mulți duci și ducese fuseseră omorâți în următoarele luni. Până în anul 1919, familia Romanov era decimată, doar foarte puțini reușind să fugă.

Hrușciiov zise:

— Rasputin a prezis că, în cazul în care va fi ucis de boieri, mâinile lor vor rămâne pătate de sânge. A mai zis, de asemenea, că, dacă o rudă a familiei imperiale se va face vinovată de moartea lui, nimeni din familie nu va trăi mai mult de doi ani și că toți vor fi uciși de poporul rus. Rasputin

a fost ucis în decembrie 1916 de soțul nepoatei regelui. Familia imperială a fost ștearsă de pe fața pământului până în august 1918.

Hayes nu fu impresionat.

— N-avem nici o dovadă că aceste profeții au existat cu adevărat.

Brejnev ridică privirea și se uită la el încruntat.

— Ba avem. Scrisoarea pe care Lord al dumneavoastră a găsit-o, scrisă chiar de mâna Alexandrei, confirmă că Rasputin i-a spus țarinei profeția în octombrie 1916, cu două luni înainte de a muri. Marele fondator al națiunii noastre – sarcasmul lui Brejnev era evident – iubitul nostru Lenin, în mod clar a considerat că problema e foarte serioasă. Iar Stalin a fost suficient de impresionat cât să sigileze totul și să-i omoare pe toți care puteau ști ceva.

Hayes nu realizase până în acest moment cât de importantă era descoperirea pe care o făcuse Lord.

Lenin zise:

— Guvernul provizoriu i-a oferit lui Iusupov tronul în martie 1917, după abdicarea lui Nicolae și a fratelui său, Mihai. Asta înseamnă că guvernul a considerat că familia Iusupov este următoarea la succesiunea tronului. Felix era respectat pentru că-l omorâse pe Rasputin. Poporul vedea în el un salvator. Dar el a refuzat oferta. După ce comuniștii au preluat puterea, Iusupov a plecat din țară.

Hrușciiov continuă:

— Dacă e să-l catalogăm pe Iusupov în vreun fel, atunci a fost un patriot. Hitler i-a oferit postul de guvernator al Rusiei, în eventualitatea în care nemții i-ar fi învins pe sovietici în război și el a refuzat categoric. Comuniștii i-au oferit o slujbă de administrator al unor muzee și el a zis pas. Iubea Mama Rusia și se pare că n-a realizat decât prea târziu că uciderea lui Rasputin a fost o greșeală. Se pare că se simțea extrem de vinovat de moartea țarului. Așa că a pus la punct acest plan.

— De unde știți toate astea? Întrebă Hayes.

Stalin zâmbi.

— Arhiva de stat le-a păstrat secretele până la căderea comunismului. E ca păpușile *matrioșka* - fiecare strat dat deoparte îl dezvăluie pe următorul. Nimeni n-a vrut ca acest lucru să se întâmple, dar credem cu toții că a sosit momentul adevărului.

— Ați bănuț încă de la început că a supraviețuit un Romanov?

— N-am bănuț nimic, zise Brejnev. Ne-am temut doar că tot ceea ce a fost plănuț cu zeci de ani în urmă va fi pus în practică acum, odată cu renașterea monarhiei. Se pare că am avut dreptate. Implicarea lui Lord nu era prevăzută, dar probabil că e mai bine că situația a evoluat în această direcție.

Stalin zise:

— Arhivele statului sunt pline de rapoarte ale celor care au participat la execuția de la Ecaterinburg. Dar Iusupov a fost inteligent. A implicat cât de puțini oameni a fost posibil. Lenin și poliția secretă a lui Stalin au aflat doar detalii minore. Nimic n-a fost confirmat.

Hayes sorbi din cafea și apoi spuse:

— Din câte îmi amintesc, Iusupov a dus o viață modestă după ce a plecat din Rusia.

— După exemplul țarului și-a repatriat cea mai mare parte a investițiilor străine după izbucnirea Primului Război Mondial, zise Brejnev. Ceea ce înseamnă că banii lichizi și acțiunile lui erau aici. Bolșevicii i-au luat proprietățile, ceea ce includea și operele de artă și bijuteriile pe care le adunase familia Iusupov. Dar Felix era mai deștept decât părea. Învestise în Europa, cu precădere în Elveția și în Franța. Afișa o viață modestă, dar a avut întotdeauna bani. Există documente care atestă că a investit în acțiuni la căile ferate americane în anii 1920 și că și-a transformat investiția în aur înainte de perioada de recesiune. Comuniștii au căutat locul

în care a fost îngropat aurul, dar n-au găsit nimic.

Lenin se foi în scaun.

— Se prea poate să se fi ocupat și de investițiile țarului care au scăpat vigilenței bolșevice. Mulți cred că Nicolae al II-lea ar fi ascuns milioane de ruble în bănci străine, iar până la moartea sa, la sfârșitul anilor 1960, Iusupov a făcut numeroase călătorii în Statele Unite.

Hayes era obosit, dar, în același timp, adrenalina îi alerga prin vene.

— Și acum ce e de făcut?

— Trebuie să-i găsim pe Miles Lord și pe femeie, zise Hrușciiov. Am anunțat toate polițiile de frontieră. Dar mi-e teamă că e cam târziu. Nu mai avem poliție de frontieră la granița cu Ucraina, iar acesta era cel mai apropiat punct de ieșire din țară. Domnule Hayes, dumneavoastră puteți călători oricând și oriunde doriți. Avem nevoie de dumneavoastră să fiți gata de plecare. În mod cert, Lord vă va contacta. Nu există nici un motiv să n-aibă încredere în dumneavoastră. Când ia legătura cu dumneavoastră, acționați rapid. Cred că acum realizați gravitatea situației.

— O, da, zise el. Totul mi-e foarte limpede.

Capitolul 31.

ATLANTA, GEORGIA.

ORA 07.15.

Akilina îl privi pe Lord descuind ușa apartamentului. Apoi intră după el.

Dormiseră în aeroportul din Kiev sâmbătă noaptea, pentru că luaseră un avion spre Frankfurt, Germania, abia duminică dimineața. Toate zborurile din dimineața și după-amiaza zilei de sâmbătă erau rezervate, așa că așteptaseră în terminal o cursă de noapte fără escală a companiei Delta Airlines până la Atlanta. Pentru cele două bilete la clasa economic, Lord plătise jumătate din banii pe care îi primise de la Simion Pașenko.

Ascuseseră lingoul de aur într-o cutie de valori în Kiev, deși puneau sub semnul întrebării cât de sigur era acolo. Akilina fusese în final de acord cu Lord: s-ar fi dovedit imposibil să iasă din țară cu lingoul.

Dormiseră amândoi în avion, dar diferența de fus orar își spunea cuvântul. În terminalul din Atlanta, Lord rezervase două locuri la zborul de la prânz spre San Francisco. Aveau nevoie să facă un duș și să-și schimbe hainele, așa că în douăzeci de minute ajunseră cu taxiul la apartamentul lui Lord.

Fu impresionată de apartament, care arăta mult mai bine decât al lui Simion Pașenko, dar probabil nu avea cu nimic ieșit din comun pentru un american, se gândi ea. Covoarele erau moi și curate, iar mobila i se păru elegantă și scumpă. În apartament era destul de rece, până când Lord ajustă termostatul de perete și centrala termică încălzi camerele. Un sistem complet diferit de caloriferele din apartamentul ei din Moscova, care fie nu mergeau deloc, fie duduiau. Observă ordinea care domnea pretutindeni și concluzionează că

nu era surprinzător. Miles Lord păruse de la început o persoană care știa să își poarte singură de grijă.

— Găsești prosoape în baia de pe hol. Folosește-le fără probleme, îi zise el în rusește. Poți folosi dormitorul acela ca să te aranjezi.

Engleza ei era la un nivel acceptabil, dar destul de rudimentară. Cu greu înțelesese conversațiile de la aeroport, în special întrebările ofițerilor vamali. Din fericire, viza ei de artist de circ îi permisesese fără probleme accesul în țară.

— Mai am o baie lângă camera mea. Ne vedem în câteva minute.

Femeia se bucură de moment, lăsând apa caldă să-i mângâie mușchii oboșiți. Pentru corpul ei era încă miezul nopții. În dormitor găsi pe pat un halat pufos și se înfășură în el. Lord îi spusese că aveau la dispoziție o oră până să o pornească înapoi spre aeroport pentru a prinde zborul spre vest. Își uscă părul cu prosopul și își lăsă buclele rebele să-i cadă liber pe umeri. Apa care se auzea curgând din cealaltă încăpere îi confirmă faptul că Lord era încă sub duș.

Se plimbă prin cameră și se opri să admire fotografiile înrămate de pe perete și pe cele așezate pe două măsuțe de lemn. Era evident că Miles Lord provenea dintr-o familie numeroasă. Văzu câteva fotografii în care era înconjurat de femei și de bărbați de diferite vârste, toți mai tineri decât el. Părea să fie cel mai mare, o fotografie cu întreaga familie înfățișându-l în adolescență, împreună cu patru frați și surori, toți apropiați de vârsta lui.

În unele poze apărea în echipament sportiv, cu fața acoperită de o cască și de o mască de protecție, purtând umeri falși sub un tricou numerotat. Într-o parte, izolată de celelalte, era o fotografie a tatălui său. Înfățișa un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, cu ochi căprui vii și adânci și cu părul negru care se potrivea cu tenul, tuns scurt. Fruntea îi lucea de transpirație și stătea în picioare în spatele unui altar, cu gura deschisă, cu dinți strălucitori ca fildeșul și cu

degetul arătător îndreptat spre cer. Purta un costum care părea să îi vină ca turnat, iar la manșetele ce ieșeau la iveală la mâinile ridicate remarcă strălucirea aurului. În colțul din dreapta jos era ceva scris cu negru. Ridică rama și încercă să citească, dar nu se descurca prea bine cu alfabetul latin.

— Zice: „Fiule, vino și mi te alătură”.

Femeia se întoarce.

Lord era în prag, cu un halat de baie maro încadrându-i silueta neagră, fără papuci în picioare. Decolteul dezvăluia un piept musculos, acoperit de un păr fin și ondulat, de culoare maro-cenușie.

— Mi-a dat această fotografie încercând să mă convingă să mă alătur congregației lui.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Se apropie, răspândind un miros de parfum și de șampon. Akilina observă că se răsese, barba de două zile ce îi acoperea gâtul și obrații dispărând, lăsând să se vadă tenul ciocolatiu, fără ridurile provocate de trecerea timpului și de tragedii, atât de obișnuite în țara ei.

— Tatăl meu a înșelat-o pe mama și ne-a lăsat fără nici un ban. N-aveam de gând să-i calc pe urme.

Își aminti cât de pornit fusese împotriva tatălui său vineri noaptea, în apartamentul lui Simion Pașenko.

— Dar mama ta?

— L-a iubit. Încă îl mai iubește. N-a ascultat nimic din ce se spunea rău despre el. Așa erau și adepții lui. Grover Lord era un sfânt pentru ei.

— Nimeni nu știa?

— Nimeni nu credea. Ar fi spus pur și simplu că e victima discriminării și ar fi perorat de la altar cât de greu e pentru un bărbat de culoare să supraviețuiască.

— Ni s-a vorbit în școală despre prejudecățile din țara aceasta. Despre faptul că negrii n-au nici o șansă în societatea albilor. E adevărat?

— Așa a fost, iar unii ar spune că încă mai este așa. Dar

eu nu cred asta. Nu spun că aceasta e o țară perfectă, nici pe departe. Dar e un tărâm al oportunităților, dacă știi să profiți de ocaziile care ți se ivesc.

— Tu ai profitat, Miles Lord?

— De ce faci asta? întrebă el zâmbind.

Ea nu înțelese la ce se referea.

— De ce îmi folosești numele complet? o lămurii el.

— Din obișnuință. N-am vrut să te jignesc.

— Spune-mi Miles. Și, ca să-ți răspund la întrebare, îmi place să cred că am profitat de fiecare ocazie care mi s-a ivit. Am studiat mult și tot ce am obținut vreodată a fost prin muncă cinstită.

— Interesul pentru țara mea l-ai avut de timpuriu?

Miles arătă către o bibliotecă în partea opusă a camerei scăldate în lumina soarelui.

— De când mă știu am fost fascinat de Rusia. Istoria voastră constituie o lectură extraordinară. O țară a extremelor ca dimensiune, politică, climă. În ceea ce privește atitudinile.

Îl privea foarte atentă în timp ce vorbea, simțindu-i emoția din glas și urmărindu-i expresia ochilor.

— Ce s-a întâmplat în anul 1917 a fost atât de trist! Țara era pe punctul de a începe o renaștere socială. Poeți, scriitori, pictori, dramaturgi, toți cunoșteau gloria din plin. Presa era liberă. Apoi totul s-a stins. Peste noapte.

— Și acum vrei să iei parte la renașterea noastră, nu-i așa?

— Cine ar fi crezut că un puști din California de Sud s-ar putea găsi în situația asta? zise el zâmbind.

— Ești apropiat de frații și de surorile tale?

Ridică din umeri.

— Suntem cu toții răspândiți prin țară. Prea ocupați ca să ne facem timp de vizite.

— Au reușit în viață?

— Unul e doctor, doi sunt profesori, altul e contabil.

— Se pare că tatăl tău a făcut totuși o treabă bună.

— N-a făcut nimic. Mama ne-a împins pe toți de la spate.

Deși nu știa nimic despre Grover Lord, i se păru că înțelege.

— Poate că viața lui a fost exemplul de care ați avut nevoie cu toții.

— Un exemplu de care nu duceam lipsă, comentă el cu ironie amară.

— Din cauza lui nu te-ai căsătorit?

Se îndreptă spre una dintre ferestre și privi afară la dimineata însorită.

— Nu chiar. Am fost doar prea ocupat să am timp de așa ceva.

În depărtare se auzea vuietul traficului.

— Nici eu nu m-am căsătorit. Voiam să-mi fac meseria. Nu e prea ușor să fii căsătorit în Rusia. Noi nu trăim în tărâmul oportunităților.

— N-a fost nimeni special în viața ta?

Preț de o secundă, se gândi dacă să-i povestească despre Tusea, dar se hotărî în final să păstreze tăcerea, zicând doar:

— Nimeni important.

— Crezi într-adevăr că revenirea țarului este răspunsul la toate problemele țării?

Era bucuroasă că schimbase subiectul. Poate că-i simțise ezitarea din glas.

— Rușii au fost tot timpul conduși de cineva. Dacă nu de țar, atunci de un secretar de partid. Ce contează cine conduce, atâta timp cât guvernarea este una înțeleaptă?

— Se pare că cineva vrea să pună capăt situației în care suntem noi implicați. Probabil că văd în restaurarea monarhiei o modalitate de a prelua controlul.

— Sunt la mii de kilometri depărtare acum.

— Slavă Domnului!

— Mă tot gândesc la cei doi Maks. Bătrânul și nepotul său și-au dat viața pentru ceva în care credeau. Se poate să fie

chiar atât de important?

Se duse la bibliotecă și luă de pe raft unul dintre volume. Ea observă fotografia lui Rasputin pe copertă, o fotografie înspăimântătoare, cu o față acoperită de barbă și cu doi ochi pătrunzători.

— S-ar putea ca acest oportunist să dețină cheia viitorului nației voastre. L-am considerat întotdeauna un șarlatan care a avut norocul să se afle la locul potrivit la momentul potrivit. Raftul acela e plin de cărți despre el. Am citit despre el ani de zile și niciodată n-am crezut că ar fi altceva decât ce a fost tatăl meu.

— Și acum?

Bărbatul trase adânc aer în piept.

— Nu știu ce să mai cred. Toată povestea asta e incredibilă. Felix Iusupov a reușit cumva să-i scoată din Rusia pe cei doi copii ai țarului și să-i ascundă în America. Lord arată spre alt raft. Am câteva biografii ale lui Iusupov. Dar ele nu fac portretul unui manipulator inteligent. Mai degrabă al unui cârpaci idealist care n-a fost în stare nici măcar să omoare un om cum se cuvine.

Se apropie și îi luă cartea din mână, uitându-se adânc în ochii lui Rasputin de pe copertă.

— Te bântuie, chiar și acum.

— Tatăl meu obișnuia să spună că misterul divin este imposibil de descifrat. Credeam că e doar o modalitate isteță de a ține credincioșii aproape – să-i faci să vrea să se întoarcă să audă mai mult. Acum sper că nu avea dreptate.

Privirile li se întâlneau.

— Nu e bine să-ți urăști tatăl.

— N-am spus că-l urăsc. Disprețuiesc ceea ce a făcut. Harababura pe care a lăsat-o în urmă. Ipocrizia.

— Dar poate că, asemenea lui Rasputin, moștenirea tatălui tău reprezintă mai mult decât crezi tu. Poate tu ești acea moștenire. Corbul.

— Tu chiar crezi în toate astea, nu-i așa?

În liniștea și în căldura din apartament, ea începuse să se relaxeze.

— Știu doar că, din momentul în care ai intrat în compartimentul meu din tren, m-am simțit diferit. E greu de explicat. Sunt o femeie care provine dintr-o familie simplă. Bunica mea a fost asasinată, iar viața părinților mei – distrusă. Am fost martoră la suferința oamenilor toată viața mea și m-am întrebat adesea ce aş putea face ca lucrurile să se schimbe.

Lord caută în buzunar și scoase cheia de alamă pe care o găsisese în cutia din mormânt. Inițialele erau foarte clare: B.C.C. 716.

— Cu condiția ca noi să găsim Clopotul Iadului și să ne dăm seama ce anume se deschide cu această cheie.

— Sunt convinsă că le vom găsi pe amândouă.

— Sunt bucuros că măcar unul din noi este optimist.

Capitolul 32.

MOSCOVA.
ORA 16.20.

Hayes îl studia pe Ștefan Baklanov. Moștenitorul Real era în picioare la o masă drapată cu mătase, în fața celor șaptesprezece membri ai Comisiei Țariste. Marele Hol din Palatul Fațetelor era plin de spectatori și de reprezentanți ai presei, iar în aerul stătut plutea ceața albăstruie a fumului de țigară pentru care membrii comisiei păreau să aibă o slăbiciune nebună.

Baklanov era îmbrăcat într-un costum închis la culoare și părea să nu fie deranjat în nici un fel nici de lungimea întrebărilor, nici de complexitatea acestora. Aceasta era ultima apariție înainte de ședința de dimineață când se votau cei trei finaliști. Nouă persoane se înscriseră inițial. Trei nu aveau nici o șansă. Doi erau îndoielnici. Patru erau concurenți serioși din cauza legăturii de sânge și pentru că îndeplineau condițiile impuse de Actul Succesiunii din 1797. Runda inițială de discuții se centraseră pe căsătoriile începând cu 1918 și pe diluarea legăturii de sânge ce fusese odinioară puternică. Fiecăruia dintre cei nouă candidați li se oferise ocazia de a-și susține cauza în fața comisiei și de a răspunde întrebărilor acesteia. Hayes aranjase ca Baklanov să fie ultimul.

— Mă tot gândesc la strămoșii mei, zise Baklanov la microfon, cu vocea joasă, dar puternică. În luna ianuarie a anului 1613, chiar în această încăpere, boierii s-au adunat pentru a alege un nou țar. În patrie domnea anarhia din cauza celor doisprezece ani în care nu fusese nimeni pe tron. Acel grup a stabilit reguli foarte clare, ca și dumneavoastră.

După îndelungi dezbateri și multe încercări eșuate, au ales în unanimitate un tânăr blajin de șaisprezece ani, pe Mihail Romanov. Este interesant faptul că el a fost găsit în mănăstirea Ipatiev, locul din care a început domnia Romanovilor și că - trei sute de ani mai târziu - într-o altă casă Ipatiev, Casa pentru Scopuri Speciale, dinastia Romanov și-a încheiat domnia. Baklanov făcu o pauză, apoi continuă: Cel puțin, pentru o perioadă.

— Dar n-a fost Mihail ales, interveni un membru din comisie, pentru că a fost de acord să se consulte cu boierii înainte de a lua orice decizie? De fapt, creând din Duma Boierilor un fel de adunare națională? Acesta este și planul dumneavoastră?

Baklanov se mișcă în scaun, însă expresia de pe față îi rămase deschisă și prietenoasă.

— N-a fost acesta singurul motiv pentru care strămoșul meu a fost ales. Înainte de vot, adunarea a organizat un referendum rudimentar și a descoperit că Mihail Romanov se bucura de susținerea poporului. Ca și acum, stimate membru al comisiei. Toate referendumurile naționale au arătat că poporul mă susține. Dar, ca să vă răspund la întrebare direct, Mihail Romanov a trăit în alte timpuri. Rusia a experimentat democrația, iar rezultatele le putem vedea în fiecare zi. Nu suntem o națiune obișnuită să nu aibă încredere în guvernare. Democrația generează competiție, iar istoria noastră nu ne-a pregătit pentru asta. La noi, poporul se așteaptă ca guvernării să se implice în viața oamenilor. Societatea occidentală pledează exact contrariul. Această țară n-a mai cunoscut măreția din 1917. Imperiul nostru a fost odinioară cel mai mare de pe Pământ, însă acum existența noastră depinde de generozitatea altor țări. Acest fapt îmi repugnă. Ne-am petrecut aproape optzeci de ani construind bombe și echipând armatele, în timp ce națiunea noastră se prăbușea. E timpul să schimbăm situația.

Hayes știa că Baklanov juca teatru în fața camerelor.

Sesiunile erau transmise în direct în toată țara și în lumea întreagă - posturile CNN, CNBC, BBC și Fox News transmiteau toate materialele către vest. Replica era aproape perfectă. Baklanov ocolise răspunsul, însă se folosisese de această ocazie pentru a formula un punct de vedere global. Acest bărbat s-ar putea să nu știe să guverneze, însă știa al dracului de bine să ațâțe spiritele.

Alt membru al comisiei întrebă:

— Tatăl lui Mihail, Filaret, dacă nu mă înșală memoria, a fost cel care a condus țara în cea mai mare parte a domniei fiului său. Mihail n-a fost altceva decât o marionetă. Va trebui să își facă poporul griji din punctul acesta de vedere în ceea ce vă privește? Vă vor controla alții deciziile?

Baklanov negă cu o mișcare a capului.

— Vă asigur, stimate membru al comisiei, că nu voi avea nevoie de nimeni pentru a lua decizii. Dar asta nu înseamnă că nu voi folosi înțelepciunea consiliului de stat pentru sfaturi. Sunt în totalitate de acord că un autocrat are nevoie atât de sprijinul guvernului, cât și de al poporului pentru a supraviețui.

Încă un răspuns excelent, gândi Hayes.

— Dar fiii dumneavoastră? Sunt pregătiți pentru responsabilitatea care le cade pe umeri? Întrebă același membru al comisiei.

Bărbatul era insistent. Era unul dintre cei trei care nu fuseseră în totalitate cumpărați, prețul loialității lui fiind încă negociat. Dar Hayes fusese asigurat cu câteva ore în urmă că până a doua zi unanimitatea va fi o certitudine.

— Fiii mei sunt pregătiți. Cel mai mare înțelege responsabilitatea care îi revine și e gata să devină țarevici. L-am pregătit pentru asta de când s-a născut.

— Erați sigur că va avea loc restaurarea monarhiei?

— Inima mi-a spus întotdeauna că, într-o zi, poporul rus va dori ca țarul să se întoarcă. A fost smuls de lângă ei cu forța, iar tronul i-a fost furat sub amenințarea pistolului. Un gest

infam nu poate aduce onoare. Niciodată binele nu s-a născut din rău. Această nație pornește în căutarea trecutului și nu putem decât să sperăm și să ne rugăm că vom învăța din greșeli. Nimeni nu trăiește numai pentru el însuși. Acest lucru e cu atât mai adevărat pentru cei cu rădăcini imperiale. Tronul acestei nații este tronul Romanovilor, iar eu sunt cel mai apropiat descendent de sex masculin al lui Nicolae al II-lea. O mare onoare înseamnă o responsabilitate mare. Sunt pregătit să port pe umeri această povară de dragul poporului meu.

Baklanov luă o gură de apă din paharul din fața sa. Nici un membru al comisiei nu întrerupse acest moment. Puse paharul pe masă și continuă:

— Mihail Romanov a fost un țar șovăielnic, însă eu nu fac nici un secret din faptul că îmi doresc să conduc destinele acestei nații. Rusia este țara mea. Cred că toate țările au un gen, iar a noastră e în mod cert de genul feminin. Iar fertilitatea noastră depinde tocmai de acest caracter feminin. Unul dintre biografiile lui Faberge, deși era englez, a spus-o cel mai bine: „Dă-i începutul, sămânța și va zămisli în felul ei special, dând cele mai minunate roade”. Este destinul meu să mă asigur că acele roade ajung la maturitate. Fiecare sămânță știe când i-a venit timpul. Eu îl știu pe-al meu. Poporul poate să fie făcut să se teamă, dar nu să iubească. Înțeleg asta. Nu îmi doresc ca Rusia să se teamă de mine. Nu-mi doresc nici o cucerire imperială sau să domin lumea. Măreția noastră în următorii ani va veni din felul în care poporul va avea un standard de viață care să-i asigure sănătatea și prosperitatea. Nu contează că putem distruge lumea de câteva ori. Ce ar trebui să conteze este să ne putem hrăni poporul, să îi vindecăm bolile, să îi oferim confortul necesar și să asigurăm bunăstarea acestei națiuni timp de generații.

Cuvintele fuseseră rostite cu acel tip de emoție care transpare atât la radio, cât și la televizor. Hayes era chiar și

mai impresionat.

— Nu voi spune că Nicolae al II-lea a fost fără pată. Era un autocrat încăpățânat, care a pierdut din vedere scopul urmărit. Știm acum că soția sa i-a întunecat judecata și că boala fiului lor i-a făcut pe amândoi vulnerabili. Alexandra era o femeie plină de calitate, dar avea și slăbiciuni. S-a lăsat influențată de Rasputin, un bărbat pe care aproape toți l-au disprețuit ca fiind un oportunist. Istoria e un dascăl bun. Nu voi repeta greșelile lor. Această nație nu își permite să mai aibă parte de guvernare slabă. Străzile noastre trebuie să fie sigure, instituțiile trebuie să inspire încredere și respect. Abia în acel moment această țară poate merge înainte.

— Se pare, domnule, că v-ați ales deja țar, zise cineva.

Această remarcă aparținuse unui membru indignat al comisiei.

— Originea mea a făcut această alegere, stimate membru al comisiei. Nu am nici un drept să decid în astfel de chestiuni. Tronul Rusiei este al familiei Romanov. Iar acest fapt este de necontestat.

— Dar n-a renunțat Nicolae la tron în numele lui și al fiului său Alexei? Întrebă altcineva din comisie.

— A renunțat pentru el însuși. Dar mă îndoiesc că vreun avocat ar ajunge la concluzia că avea dreptul să renunțe și în numele lui Alexei. În luna martie a anului 1917, în momentul în care a abdicat, fiul său a devenit Alexei al II-lea. Nu avea nici un drept să îi ia fiului său tronul. Tronul este al Romanovilor, descendenți ai lui Nicolae al II-lea, iar eu sunt cel mai apropiat descendent de sex masculin în viață.

Hayes era încântat de felul în care își interpreta Baklanov rolul. Știa exact ce și când să spună. Își exprima punctele de vedere în așa fel încât să nu ofenseze pe nimeni. Ștefan I va fi un țar excelent. Cu condiția să urmeze ordinele primite cu aceeași trageră de inimă cu care dorea să le dea.

Capitolul 33.

Lord se uită la Akilina. Se aflau într-un avion american L 1011, la o înălțime de 13 000 de metri deasupra deșertului Arizona. Plecaseră din Atlanta la 12.05 și, datorită unui zbor de cinci ore și a diferenței de fus orar de trei ore, aveau să ajungă în San Francisco în jurul orei 14.00. În ultimele douăzeci și patru de ore, Lord străbătuse trei pătrimi din lume, însă era bucuros că se afla iarăși pe teritoriul Statelor Unite - sau deasupra lui - chiar dacă nu știa bine ce anume vor face în California.

— Întotdeauna ești așa de neliniștit? îl întreabă Akilina încet în limba rusă.

— De obicei nu sunt. Dar aceasta nu e o situație obișnuită.

— Vreau să-ți spun ceva.

Simți încordarea din vocea ei.

— N-am fost în totalitate sinceră cu tine mai devreme... în apartament.

Lord nu înțelegea la ce se referea.

— M-ai întrebat dacă a fost vreodată cineva special în viața mea, iar eu am negat. De fapt, a fost.

Neliniștea i se așternu pe față, iar el se simți obligat să spună:

— Nu trebuie să-mi zici nimic.

— Vreau să o fac. Se lăsă pe spate în scaun. Numele lui era Tusea. L-am întâlnit la școala de gimnastică la care am fost trimisă după ciclul gimnazial. Nu s-a pus vreodată problema să merg la universitate. Tatăl meu a fost acrobat și se aștepta ca eu să urmez aceeași carieră. Tusea era un acrobat bun, dar nu suficient de bun. După terminarea școlii nu a mers mai departe. Dar tot voia ca noi să ne căsătorim.

— Ce s-a întâmplat?

— Familia lui era din nord, aproape de tundra siberiană. Din moment ce nu era din Moscova, ar fi fost obligat să locuiască cu mine și cu părinții mei până la obținerea unei aprobări pentru un apartament. Acest lucru presupunea ca ei să fie de acord ca noi să ne căsătorim și ca Tusea să rămână la Moscova. Mama s-a opus.

Fu surprins, așa că întrebă:

— De ce?

— În vremea aceea era pornită împotriva tuturor. Tata era încă în lagărul de muncă. Îl disprețuia pentru asta și pentru că dorea să plece din țară. Mi-a văzut fericirea din ochi și a suprimat-o ca să își răzbune propria suferință.

— De ce nu v-ați dus să locuiți în altă parte?

— Tusea n-ar fi fost de acord. Voia să devină moscovit. Toți care nu erau își doreau asta. S-a înrolat în armată fără să-mi ceară părerea. Fie făcea asta, fie era trimis în vreo fabrică pe undeva. Mi-a spus că în momentul în care va căpăta dreptul să locuiască unde dorea, se va întoarce.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Ezită o clipă, apoi spuse:

— A murit în Cecenia. Degeaba, din moment ce totul a rămas, în final, neschimbat. N-o s-o iert niciodată pe mama pentru asta.

Îi simți amărăciunea din glas.

— L-ai iubit?

— Atât cât poate o fată iubi. Dar ce e dragostea? Pentru mine a fost o evadare temporară din realitate. M-ai întrebat mai devreme dacă eu cred că lucrurile o să meargă mai bine odată cu venirea țarului. Cum ar putea să meargă mai prost?

Nu o contrazise.

— Noi doi suntem diferiți, zise ea.

El nu înțelese.

— Eu și tatăl meu semănăm din multe puncte de vedere. Amândurora ne-a fost refuzat dreptul de a iubi datorită îngrădirilor la care am fost supuși de către regimul din țara

noastră. Tu, pe de altă parte, îți urăști tatăl, dar ai profitat de toate ocaziile care ți-au ieșit în cale în țara ta. Interesant cum poate crea viața astfel de extreme.

Da, era interesant, își spuse el.

Aeroportul internațional din San Francisco era aglomerat. Amândoi aveau bagaje ușoare, ducând cu ei doar geanta de umăr pe care le-o dăduse Simion Pașenko. Dacă nu aflau nimic în două zile, Lord plănuia să se întoarcă în Atlanta și să îl contacteze pe Taylor Hayes – și la naiba cu Pașenko și cu Rasputin! Fusesse pe punctul să sune la birou, dar, până la urmă, decisese să n-o facă. Dorea să-și respecte promisiunea pe care i-o făcuse lui Pașenko cât mai mult posibil, dând crezare cel puțin parțial unei profeții pe care odinioară o considerase un fals.

Trecură pe lângă banda de bagaje și se amestecară printre ceilalți călători care se îndreptau spre ieșire. Dincolo de peretele de sticlă, îi aștepta o după-amiază însorită pe Coasta de Vest.

— Acum ce facem? îl întrebă ea în rusește.

Nu-i răspunse. În schimb, îi atrase atenția un afiș publicitar.

— Vino, zise el apucând-o pe Akilina de mână și conducând-o prin mulțimea compactă.

Pe peretele din față, la celălalt capăt, dincolo de o bandă de bagaje pentru liniile americane, era o reclamă luminoasă, una dintre sutele care tapițau pereții terminalului. Anunțurile colorate făceau reclamă la absolut orice, de la complexe de locuințe până la sisteme de plăți la distanță. Se uită la imaginea care înfățișa o clădire în formă de templu peste care era suprapus textul publicitar:

BANCA DE CREDIT ȘI COMERȚ DIN SAN FRANCISCO, O
TRADIȚIE LOCALĂ DIN 1884.

— Ce scrie? întrebă Akilina în rusește.

Îi spuse, apoi scoase cheia din buzunar, uitându-se din nou la inițialele gravate pe bronz. B.C.C.

— Cred că avem o cheie de la o cutie de valori a Băncii de Credit și Comerț. Funcționa în timpul domniei lui Nicolae al II-lea.

— Cum poți fi sigur că acesta e locul?

— Nu sunt.

— Cum putem afla?

— Bună întrebare. Avem nevoie de o poveste foarte convingătoare ca să ne permită accesul la ea. Mă îndoiesc că ne vor lăsa să valsăm prin bancă având o cheie veche de câteva decenii și că ne vor deschide cutia.

Mintea lui de avocat se puse din nou în funcțiune.

— Dar cred că știu cum să o scoatem la capăt.

*

Călătoria cu taxiul de la aeroport spre oraș dură treizeci de minute. Alesese un hotel Marriott din imediata apropiere a cartierului financiar. Giganta clădire îmbrăcată în sticlă arăta ca un tonomat. Preferase să se cazeze aici nu numai pentru locație, ci și pentru centrul de afaceri bine dotat de care dispunea.

După ce își lăsară bagajele în cameră, Lord o conduse pe Akilina la parter. La unul dintre calculatoare, începu să scrie antetul Înaltei Curți de Justiție din districtul Fulton. În ultimul an de studiu la Drept, lucrase ca funcționar la Departamentul Testamente al unei firme și era familiarizat cu formatul scrisorilor testamentare – documentul formal dat de o curte de executare testamentară prin care se autoriza o persoană să acționeze în numele decedatului. Scrisese și el câteva, dar, pentru a fi sigur, accesase internetul. Pagina de web era plină de adrese ce ofereau absolut orice, de la cele mai recente hotărâri ale curților de apel, până la modele ce puteau fi folosite pentru întocmirea celor mai obscure documente. Era un site găzduit de Universitatea Enory din Atlanta, pe care îl folosea în mod obișnuit. Acolo găsi modele

potrivite pentru a întocmi o scrisoare testamentară falsă.

Când imprimanta tipări exemplarul, i-l arătă Akilinei.

— Ești fiica unei anume Zaneta Ludmilla. Mama ta a murit recent și ți-a lăsat această cheie de la cutia ei de valori. Curtea de executare testamentară din ținutul Fulton, Georgia, te-a autorizat pe tine să fii reprezentant personal, iar eu sunt avocatul tău. Din moment ce tu nu vorbești engleza foarte bine, mă aflu aici să rezolv situația în numele tău. În calitate de reprezentant personal, trebuie să inventariezi tot ceea ce deținea mama ta, inclusiv conținutul acestei cutii de valori.

— Exact ca în Rusia: documente false, singurul mod în care poți obține ceva, zise ea zâmbind.

*

În ciuda impresiei lăuate de anunțul publicitar, sediul Băncii de Credit și Comerț nu se afla într-o clădire de granit în stil neoclastic, ci într-una dintre cele mai noi construcții de oțel, în cartierul financiar. Lord cunoștea numele clădirilor care se înălțau în jur. Centrul Embarcadero, Clădirea Russ și, desigur, Turnul Transamerica. Predominau băncile și companiile de asigurări, făcând ca zona să fie cunoscută sub numele de Wall Street-ul Vestului. Totodată, companiile petroliere, giganții telecomunicațiilor, firmele de inginerie și marile case de modă erau foarte bine reprezentate. Aurul din California finanțase inițial construirea districtului, dar apoi argintul din Nevada îi menținuse poziția în lumea financiară a Americii.

Interiorul Băncii de Credit și Comerț era o combinație modernă de lemn laminat, mozaic și sticlă. Cutiile de valori se aflau la etajul trei, iar acolo, o femeie cu păr auriu aștepta în spatele unui birou. Lord scoase cheia, scrisorile de administrare false și legitimația de la baroul din Georgia. Zâmbi și fu amabil, sperând să nu aibă parte de prea multe întrebări. Însă nelămurirea de pe fața femeii nu era prea încurajatoare.

— Nu avem cutii cu astfel de numere, îi informă ea pe un ton rece.

Lord arătă spre cheia pe care o ținea în mână funcționara băncii.

— B.C.C. Aceasta este banca dumneavoastră, nu-i așa?

— Sunt inițialele noastre, fu tot ce binevoi femeia să le spună.

Se hotărî să folosească un ton mai ferm:

— Uitați care e problema, doamnă. Domnișoara Ludmilla, aici de față, dorește să pună la punct situația financiară a mamei sale. Moartea acesteia a fost deosebit de dureroasă pentru ea. Avem motive bine întemeiate să credem că această cutie ar putea fi foarte veche. Este adevărat că banca păstrează cutiile de valori pe perioade lungi de timp? Conform publicității pe care v-o faceți, această instituție se află aici încă din anul 1884.

— Domnule Lord, o să vorbesc mai rar ca să mă puteți înțelege.

Tonul ei îi plăcea din ce în ce mai puțin.

— Această bancă nu are nici o cutie cu numărul 716. Sistemul nostru de numerotare este diferit. Folosim combinații de cifre și litere. Întotdeauna am folosit acest sistem.

Lord se întoarse către Akilina și îi spuse în rusește:

— N-are de gând să ne spună nimic. Zice că banca nu are nici o cutie cu numărul 716.

— Ce ați spus? întrebă femeia.

Bărbatul se întoarse din nou către ea.

— Îi spuneam că va trebui să-și mai țină în frâu durerea, pentru că nu va obține nici un răspuns de aici. Se întoarse din nou către Akilina: Aruncă-i o privire îndurerată. N-ar strica nici dacă ai vărsa și niște lacrimi.

— Sunt acrobată, nu actriță!

Îi cuprinse cu blândețe mâinile și îi aruncă o privire plină de înțelegere. Își păstră expresia pe chip în timp ce îi spuse

în rusește:

— Încearcă, ne va fi de folos.

Akilina se uită la funcționara băncii și pentru o clipă arată cât de afectată era.

— Uitați ce puteți face, zise femeia, dându-i cheia înapoi lui Lord. De ce nu încercați la Banca de Comerț și Creanțe? E în a treia clădire de aici.

— A funcționat? întrebă Akilina.

— Ce zice? întrebă curioasă femeia.

— A dorit să-i explic ce ne-ați spus. Se întoarse către Akilina și îi spuse în rusește: Se pare că până la urmă scorpia asta are totuși o inimă. Reveni la limba engleză și o întrebă pe funcționară: Știți cât de veche este acea bancă?

— Ca a noastră. De când lumea și pământul. Din anii 1890. Cam așa ceva.

*

Banca de Comerț și Creanțe era un monolit solid, cu baza de granit în stil rustic, cu exteriorul din marmură și cu o fațadă alcătuită din coloane corintice. Contrasta cu Banca de Credit și Comerț și cu ceilalți zgârie-nori care o flancau de o parte și de alta, geamurile-oglinzi argintii și structurile geometrice de metal indicând o perioadă de construcție mai recentă.

Lord fu pe loc impresionat, încă de la intrare. Aspectul general și atmosfera erau cele dintr-o bancă de modă veche. Coloane false de marmură, pietre incrustate în podea, trezorerii cu grilaje, toate reminiscențe ale unei epoci în care gratiile decorative de fier îndeplineau funcția pe care o au astăzi camerele high-tech de supraveghere.

Fură îndrumați spre biroul care se ocupa de cutiile de valori și care se găsea, după cum le spusese un gardian în uniformă, cu un etaj mai jos, la subsol.

În birou se afla un bărbat de culoare între două vârste, cu părul încărunțit pe alocuri. Purta cravată și vestă, iar din buzunarul de la piept îi atârna peste abdomenul ușor bombat

lanțul de aur al unui ceas de buzunar. Gazda lor se prezentă ca fiind Randall Maddox James, părând foarte mândru de rezonanța numelui său format din trei apelative.

Lord îi arată lui James scrisorile testamentare și cheia. Fără alte remarci negative sau întrebări în afara celor de rutină, James îi conduse prompt, prin holul principal, jos, într-un subsol întortocheat. Cutiile de valori ocupau câteva camere spațioase. Fiecare dintre ele era plină de șiruri de uși dreptunghiulare din oțel inoxidabil. Fură îndrumați spre un șir de cutii vechi, cu metalul exterior verzui fără lustru și cu încuietorile înnegrite.

— Acestea sunt cele mai vechi pe care le-a păstrat banca, zise James. Erau aici când a avut loc cutremurul din 1906. Avem doar câțiva dinozauri din aceștia. Ne întrebăm deseori când va veni cineva să ceară conținutul.

— Nu le verificați după un timp? întrebă el.

— Nu ne permite legea. Atâta timp cât taxa de închiriere este plătită.

Lord ridică cheia și zise:

— Vreți să spuneți că pentru această cutie se plătește chiria încă din anii 1920?

— Întocmai. Altfel am fi declarat-o inactivă și i-am fi spart încuietoarea. Cu siguranță că persoana decedată pe care o reprezentați s-a asigurat că acest lucru nu se va întâmpla.

Lord își reveni și spuse:

— Bineînțeles! Cine altcineva?

James arată către cutia marcată cu 716. Era la jumătatea zidului, iar ușița prin care se putea accesa avea lățimea de treizeci de centimetri și înălțimea de douăzeci și cinci de centimetri.

— Sunt în biroul meu, în cazul în care aveți nevoie de ceva, domnule Lord.

Lord așteaptă până când grilajul de metal se închise, semn că erau singuri. Apoi strecură cheia în broască.

Deschise capacul și văzu că înăuntru se afla o altă cutie. O

scoase afară, observând că era destul de grea și o puse pe o masă de nuc de lângă el.

Înăuntru se aflau trei săculeți de catifea, într-o stare mult mai bună decât cel pe care îl găsiseră în mormântul lui Kolea Maks. Mai era și un ziar împăturit, din Berna, Elveția, datat 25 septembrie 1920. Hârtia era fragilă, dar încă intactă. Pipăi ușor săculețul mai mare și simți niște contururi precise. Deschise repede săculețul și scoase două lingouri de aur, amândouă identice cu cel care rămăsese depozitat în aeroportul din Kiev, marcate cu inițialele NR și cu un vultur bicefal. Luă apoi alt săculeț, acesta fiind mai umflat, aproape rotund. Desfăcu șiretul de piele.

Ce ieși la lumină îl șocă.

Oul era trandafiriu, translucid și emailat, așezat pe o suprafață lucrată în filigran, susținut de piciorușe verzi care, la o privire mai atentă, erau de fapt frunze suprapuse, străbătute de nervuri ce păreau a fi diamante roz. Deasupra se afla o micuță coroană imperială prinsă cu două funde, presărate cu aceleași diamante roz și cu rubinul. Întregul oval era împărțit în patru de linii de pietre prețioase și de lăcrămioare din perle și din diamante, cu frunze translucide verzi împodobite cu aur. Întregul ou nu era mai mare de doisprezece centimetri, măsurat de la piciorușe la coroană.

Îl mai văzuse.

— Acesta este un Faberge⁹, zise el. Este un ou imperial de Paște.

— Știu, zise Akilina, le-am văzut în Muzeul de Armament al Kremlinului¹⁰.

— Acesta e cunoscut sub numele de Oul cu Lăcrămioare. A fost oferit, în anul 1898, văduvei împăratului, țarina Maria

⁹ Între 1885-1917, Peter Carl Faberge și asistenții lui au creat pentru țarii Rusiei și pentru colecționari particulari ouă din metale prețioase, smălțuite și împodobite cu pietre prețioase. (n.tr.).

¹⁰ Unul dintre cele mai vechi muzee din Moscova, înființat în 1808 de către Alexandru I (n.tr.).

Feodorovna, mama lui Nicolae al II-lea. Avem o mică problemă, totuși. Acest ou se afla într-o colecție particulară. Malcom Forbes, un milionar american, a cumpărat douăsprezece ouă dintre cele cincizeci și patru câte se știe că ar fi existat. Colecția lui era mai numeroasă decât cea adăpostită de Muzeul de Armament al Kremlinului. Am văzut exact acest ou într-o expoziție din New York.

Se auzi un clinchet de metal când se deschise grilajul de la celălalt capăt al camerei. Se uită peste un șir de cutii argintii și îl văzu pe James îndreptându-se către ei. Puse repede oul la loc în săculeț și legă strâns șireturile de piele. Lingourile erau încă în săculețul lor.

— Totul este în regulă? Întrebă bărbatul în timp ce se apropia.

— Perfect, zise Miles. Ați putea să îmi dați o cutie de carton sau o sacoșă pentru a transporta conținutul cutiei de valori?

Bărbatul aruncă rapid o privire spre masă.

— Sigur că da, domnule Lord. Banca noastră vă stă la dispoziție.

Lord era nerăbdător să examineze și celelalte lucruri din cutie, dar se gândi că ar fi mai înțelept să părăsească mai întâi sediul băncii. Randall Maddox James era puțin cam curios pentru susceptibilitatea exagerată de care suferea Lord în ultimul timp. Dar era o reacție normală, își tot spunea el, ținând cont de evenimentele prin care trecuse în ultimele zile.

După ce puse obiectele din cutia de valori într-o sacoșă de hârtie a Băncii de Comerț și Creanțe, se îndreptă cu Akilina spre ieșire, de unde luară un taxi spre biblioteca publică. Își aminti cum arăta edificiul dintr-o vizită anterioară, o clădire de trei etaje, cu design neoclasic, care supraviețuise celor două cutremure, cel din 1906 și cel din 1989. Lângă aceasta se înălța o clădire mai nouă, iar ei fură direcționați într-acolo de către o femeie de la biroul de informații. Înainte de a-și

îndrepta atenția către obiectele din pungă, Lord căută niște cărți despre Faberge, inclusiv un catalog despre toate ouăle imperiale de Paște care se cunoșteau.

Într-o sală de lectură, cu ușa încuiată, scoase obiectele din cutia de valori pe masă. Deschise apoi una dintre cărți și află că fuseseră create cincizeci și șase de ouă, începând cu anul 1885, când țarul Alexandru al III-lea îl însărcinase pe Carl Faberge să se gândească la un dar de Paște pentru soția lui, Împărăteasa Maria. Acea zi sfântă era sărbătoarea cea mai importantă pentru Biserica Ortodoxă Rusă, sărbătorită în mod tradițional cu un schimb de ouă și cu trei săruturi. Bijuteria fusese primită cu atâta bucurie, încât, de atunci, țarul comandase în fiecare an câte un ou de Paște. Nicolae al II-lea, fiul lui Alexandru, care se urcase pe tron în 1894, continuase tradiția, numai că erau comandate câte două ouă, unul pentru soția sa, Alexandra și altul pentru mama sa.

Fiecare dintre aceste creații unice, toate din aur emailat și pietre prețioase, conținea o surpriză – un jilț de încoronare, o replică a unei corăbii regale, un tren, animale prinse în laț sau altă miniatură mecanică. Patruzeci și șapte dintre cele cincizeci și șase câte fuseseră la început mai existau încă, locația lor fiind indicată în legenda de sub fotografii. Despre celelalte nouă nu se știa nimic de la Revoluția Bolșevică.

Găsi o fotografie a Oului cu Lăcrămioare. Sub fotografie scria:

Această minune a fost creată de maestrul Michael Perchin în atelierul Faberge. Surpriza o reprezintă portretele în miniatură ale țarului și ale marilor ducese Olga și Tatiana, primii copii ai cuplului imperial. Colecție particulară, New York.

Cartea conținea o fotografie color a oului aproape în mărime naturală. În vârf se afla un trifoi cu portrete miniaturale, iar peste el era așezată coroana de diamante și

de rubine. Ovalul în care fuseseră prinse fotografiile era din aur, cu chenar din diamante roz. Fotografia din centru îl înfățișa pe Nicolae al II-lea în uniformă, cu fața acoperită de barbă, cu pieptul și umerii foarte clar conturați. În partea stângă se afla Olga, prima născută, la vârsta de trei ani, cu fața angelică încadrată de bucle blonde. În partea dreaptă era Tatiana, înfățișată ca bebeluș, la mai puțin de un an. Pe spatele fiecărei fotografii era gravat: 5 aprilie 1898.

Ridicăoul din cutia de valori și îl puse lângă fotografie.

— Acestea două sunt identice.

— Dar al nostru nu are fotografii, zise Akilina.

Își îndreptă din nou privirea spre carte și citi puțin din text, aflând astfel că un mecanism făcea să apară evantaiul de fotografii. Se pare că mecanismul era activat dacă era rotit un buton format dintr-o perlă pusă pe un suport de aur.

Studieoul din cutia de valori și remarcă un buton format dintr-o perlă. Puseoul în picioare pe masă și îl ținu nemișcat în timp ce roti micuțul buton. Încet, coroana bătută cu diamante se ridică. Dedesubt, apărură o fotografie a lui Nicolae al II-lea, exact aceeași poză de pe celălalt Ou cu Lăcrămioare prezentat în carte. Apoi două ovale micuțe își făcură apariția, cel din stânga înfățișând un bărbat, iar cel din dreapta, o femeie.

Butonul nu mai putu fi întors și Lord se opri.

Se uită la cele două fotografii și recunoscuse ambele chipuri. Unul era al lui Alexei, celălalt, al Anastasiei. Mai luă o carte și o frunzări până când găsi o fotografie a copiilor familiei imperiale din 1916, înainte de a fi întemnițați. Nu se înșelase în privința identității lor, însă chipurile erau categoric mai mature și amândoi purtau haine occidentale, ȧreviciul fiind într-o cămașă din flanel, iar Anastasia, într-o bluză de culoare deschisă. În spatele fiecărui oval de aur ornat pe margine cu diamante era gravat: 5 aprilie 1920.

— Sunt mai mari, zise el. Au supraviețuit.

Luă ziarul și despături teancul îngălbenit. Înțelegea

germana destul de bine și observă o știre în partea de jos, unde fusese împăturit, probabil acesta reprezentând motivul pentru care fusese inclus în cutia de valori. Titlul articolului era: „MOARTEA BIJUTIERULUI FABERGE”. Textul reitiera informația privitoare la moartea lui Carl Faberge, care se produsese în urmă cu o zi la hotelul Bellevue, din Lausanne. Sosise recent din Germania, unde se refugiase după ce bolșevicii preluaseră puterea în octombrie 1917. Povestea continua și făcea referire la Casa Faberge, pe care Carl o condusesese timp de patruzeci și șapte de ani, închisă după căderea Romanovilor. Sovieticii puseseră mâna pe tot ce găsiseră acolo și lichidaseră afacerea, deși, pentru o scurtă perioadă de timp, existase o timidă încercare de a menține fabrica deschisă sub numele de Comitetul Angajaților Companiei Faberge. Reporterul menționa că lipsa patronajului imperial nu era singurul motiv al declinului. Primul Război Mondial secătuisese resursele financiare ale majorității clienților bogați pentru care lucra Casa Faberge. Articolul se încheia cu observația că pătura socială privilegiată a Rusiei părea să fi dispărut pentru totdeauna. Fotografia care ilustra articolul îl înfățișa pe Faberge ca pe un om ruinat.

— Acest ziar se află aici pentru a dovedi că totul este autentic, zise el.

Întoarse oul și găsi marcajul cu numele celui care-l lucrase: HW. Răsfoi unul dintre volume și găsi un pasaj referitor la numeroșii bijutieri angajați la Casa Faberge. Știa că Faberge nu desena și nu lucra nimic. El era geniul ce veghea asupra unui conglomerat care, la vârf, produsese unele dintre cele mai frumoase bijuterii create vreodată, dar, de fapt, maeștrii bijutieri erau cei care concepeau și asamblau totul. Cartea menționa că Mihail Perchin, șeful maeștrilor bijutieri care crease Oul cu Lăcrămioare, murise în 1903. Textul făcea referire la faptul că Henrik Wingstrom preluase frâiele manageriale, până în momentul când totul

se închisese, el însuși murind în 1923, cu un an înaintea lui Faberge. În volum era prezentă și o fotografie cu marcajul lui Henrik Wingstrom - HW - iar Lord compară imaginea cu inițialele ștanțate în partea de jos a oului. Erau identice.

Văzu că Akilina ținea în mână conținutul celui de-al treilea săculeț - încă o foiță de aur gravată cu scriere chirilică. Se apropie și o citi cu greu, dar fu totuși capabil să traducă:

Către Corb și Acvilă:

Această țară s-a dovedit a fi raiul care pretinde că este. Sângele imperial este în siguranță, așteptând sosirea voastră. Țarul domnește, dar nu guvernează. Trebuie să remediați situația aceasta. Moștenitorii de drept vor rămâne tăcuți până în momentul în care le treziți spiritele. Ce le doresc despoților care au distrus acest popor? Radișcev a spus-o acum mai bine de o sută de ani: „Nimeni nu va fi uitat. Blestemați timp de sute de ani. Sânge în leagăn, cântece de slavă și mugetul bătlăiei. Înmuiați în sânge, o să vă prăbușiți în mormânt. Asigurați-vă că așa se va întâmpla.

F.I.

— Ce este asta? zise el. Nu ne transmite nimic. Ce e cu Clopotul Iadului? Ultima inscripție de la mormântul lui Maks zicea că doar Clopotul Iadului ne poate indica drumul spre următorul portal. Nu se spune nimic despre Clopotul Iadului.

Ridică oul și îl scutură. Solid. Nu se auzea nimic în interior. Studie cu atenție exteriorul și nu observă nici o linie sau deschizătură.

— În mod clar trebuia să știm mai multe în acest moment. Pașenko a spus că o parte din secrete s-au pierdut cu timpul. Poate că mai era o etapă peste care noi am sărit, cea care ne spunea ce este Clopotul Iadului.

Apropie oul și examinează cele trei fotografii micuțe ce se răsfireau în vârf.

— Alexei și Alexandra au supraviețuit. Au fost aici, în această țară. Amândoi sunt morți de mult, dar poate că

descendenții lor nu sunt. Suntem atât de aproape să-i găsim, însă tot ce avem sunt niște bucăți din aur și un ou care valorează o avere. Dădu din cap: Iusupov s-a străduit din greu, chiar și numai să îl implice pe Faberge sau pe oricare altul dintre maeștrii bijutieri în crearea acestui ou.

— Ce ne facem acum? întrebă Akilina.

Se lăsă pe spate în scaun și medită la întrebarea ei. Voia să-i dea o speranță, un răspuns, dar în cele din urmă fu sincer:

— N-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 34.

Hayes merse grăbit spre telefonul care suna la capul patului. Tocmai se bărbierise și își făcuse duș, pregătindu-se să asiste la lucrările comisiei. Era o zi de importanță capitală, pentru că urma să se ia o decizie în privința celor trei candidați care aveau să participe la runda finală. Nu se îndoia că Baklanov va fi inclus, iar votul final în favoarea lui era doar o chestiune de timp, acum când Cancelaria Secretă confirmase seara trecută că toți membrii comisiei fuseseră cumpărați. Chiar și nenorocitul acela pisălog care îl ținuse pe jar pe Baklanov în timpul ultimei sale apariții.

Răspunse la telefon după al patrulea apel și recunoscă imediat în receptor vocea lui Hrușciiov.

— În urmă cu aproximativ o jumătate de oră am primit un telefon de la consulatul rus din San Francisco, California. Domnul Lord al dumneavoastră se află acolo însoțit de domnișoara Petrovna.

Hayes fu șocat.

— Ce caută acolo?

— S-a dus la o bancă locală cu o cheie de la o cutie de valori. Se pare că asta a luat din mormântul lui Kolea Maks. Banca de Comerț și Creanțe este una dintre cele câteva instituții monitorizate de-a lungul anilor. KGB-ul era obsedat să descopere averea țarului. Se credea că la subsolul băncii zăceau lingouri de aur, ascunse acolo dinainte de revoluție. De fapt, era un sâmbure de adevăr în asta, pentru că s-au găsit conturi de milioane de dolari după 1917.

— Vreți să-mi spuneți că oamenii dumneavoastră încă mai monitorizează băncile pentru niște bani depuși cu aproape o sută de ani în urmă? Nu e de mirare că guvernul rus e falit! Trebuie să renunțați și să vă vedeți de drum.

— Chiar așa să fie? Uitați ce se întâmplă: poate că nu suntem chiar așa de proști cum ne credeți dumneavoastră. Ceva din ceea ce spuneți este totuși adevărat. După căderea comunismului, multe dintre aceste demersuri s-au dovedit imposibile din punct de vedere financiar. Dar am avut inspirația să reiau legătura cu foste persoane de contact în momentul în care s-a înființat această asociație secretă. Consulatul nostru din San Francisco a menținut o relație discretă cu două bănci de acolo timp de decenii. Amândouă au fost depozitare ale agenților țariști. Din fericire, una dintre sursele noastre a raportat că s-a accesat o cutie de valori, pe care o bănuiam că are legătură cu țarul.

— Ce s-a întâmplat?

— Lord și domnișoara Petrovna au apărut cu o poveste despre reprezentarea averii unei persoane decedate. Funcționarul n-a mirosit nimic până în momentul în care Miles a scos cheia uneia dintre cele mai vechi cutii pe care le păstrează banca. Este una dintre cutiile pe care le-am supravegheat. Lord a părăsit banca ducând cu el trei săculeți de catifea, despre care nu se știe ce conțineau.

— Știm unde se află acum?

— Domnul Lord a semnat pentru a avea acces la cutia de valori și a lăsat și o adresă a unui hotel. Ni s-a confirmat că Lord și domnișoara Petrovna se află acolo. Se pare că se simte în siguranță în America.

Își puse mintea la contribuție. Se uită la ceas. Puțin peste ora șapte într-o dimineață de marți în Moscova însemna încă luni, ora 20.00, în California.

Douăsprezece ore până ce Lord avea să înceapă o nouă zi.

— Mi-a venit o idee, îi zise el lui Hrușciiov.

— M-am gândit eu că așa o să fie.

*

Lord și Akilina ieșiră din lift în holul hotelului Marriott; ascuseseră conținutul cutiei de valori în seiful ce se afla în podeaua din cameră. Biblioteca publică din San Francisco

deschidea la ora nouă, iar el dorea să ajungă mai întâi acolo pentru a încerca să completeze golurile din puzzle-ul lor sau, cel puțin, pentru a găsi un fir pe care să-l poată urma ca să obțină niște răspunsuri.

Această căutare, care păruse la început doar un pretext de a părăsi Moscova, se dovedea interesantă. Inițial, își propusese să vadă ce anume se afla la Starodug și apoi să ia primul avion spre Georgia. Dar după cele întâmplate cu cei doi Maks și după ce găsisese în Starodug și la bancă, realizează că era mult mai mult decât își imaginase el. Se hotărâse să meargă până la capăt. Habar n-avea unde ducea toată povestea aceasta. Dar căutarea devenea și mai interesantă din cauza a ceea ce se înfiripa între el și Akilina.

Luase doar o cameră la Marriott. Dormiseră în paturi separate, dar discuțiile lor de noaptea trecută dezvăluiseră o intimitate pe care n-o mai simțise de mult timp. Se uitaseră la un film, o comedie romantică, iar el îi tradusese dialogurile. Cu comentariile lui, ei îi plăcuse filmul, iar lui îi făcuse plăcere să îl urmărească împreună.

Avusese o singură relație serioasă în viață, cu o colegă de la Universitatea din Virginia, despre care aflase în final că era mult mai interesată să-și construiască o carieră decât să investească într-o relație. Îl părăsise brusc după absolvire, pentru a accepta o ofertă de la o firmă din Washington DE, unde probabil că încă se mai lupta să-și croiască drum în ierarhie spre poziția de partener cu drepturi depline. El se mutase în Georgia și fusese angajat de Pridgen & Woodworth, unde avusese câteva relații, dar nimic serios și, oricum, nici una dintre acele femei nu fusese atât de interesantă ca Akilina Petrovna. Niciodată nu crezuse în destin – conceptul îi păruse mai potrivit pentru credincioșii care îl venerau pe tatăl său – însă ce se întâmpla acum nu putea fi pus la îndoială, nici căutarea pe care și-o asumaseră, nici atracția reciprocă.

— Domnule Lord!

Numele său, pronunțat cu voce tare în holul unui hotel de lux, îl luă prin surprindere. Nimeni din San Francisco nu știa cine este.

El și Akilina se opriră din mers și se întoarseră.

Un bărbat mărunțel și vioi, cu părul negru și cu mustață, se îndrepta spre ei. Purta un costum la două rânduri, cu revere mari, croit în stil european. Mergea în ritm constant, ajutat de un baston și nu grăbi pasul în timp ce se apropia.

— Sunt Filip Vitenko, de la consulatul Rusiei, zise bărbatul în engleză.

Lord simți un fior pe șira spinării.

— De unde știați că mă aflu aici?

— Am putea să ne așezăm undeva? Am ceva de discutat cu dumneavoastră.

N-avea de gând să meargă prea departe cu acest bărbat, așa că arătă spre niște scaune din apropiere.

După ce se așezară, Vitenko spuse:

— Sunt la curent cu incidentul din Piața Roșie de vinerea trecută.

— Ați putea vorbi în limba rusă, astfel încât să vă înțeleagă și domnișoara Petrovna? Nu vorbește engleza nici pe departe atât de bine ca dumneavoastră.

— Desigur, zise Vitenko în rusește, zâmbindu-i Akilinei. Așa cum am spus mai devreme, sunt la curent cu cele întâmplate în Piața Roșie vinerea trecută. A fost ucis un polițist. A fost emis un ordin de arestare pe numele dumneavoastră de către poliția din Moscova. Se menționează că prezența dumneavoastră este necesară pentru un interogatoriu.

Acum era de-a dreptul îngrijorat.

— Mai știu și despre faptul că ați avut o dispută cu inspectorul Felix Orleg. Îmi dau seama, domnule Lord, că nu aveți nici o legătură cu ce s-a întâmplat în Piața Roșie. Mai degrabă îl suspectez pe inspectorul Orleg. Am fost trimis să iau legătura cu dumneavoastră și să vă fac să cooperați.

Lord nu era convins.

— Tot nu ne-ați spus cum ne-ați găsit.

— Ani de-a rândul, consulatul nostru a menținut două bănci sub supraveghere. Amândouă au existat pe vremea țarului și au fost folosite ca depozitare de către agenții imperiali. Se spune că Nicolae al II-lea ar fi ascuns acolo aur înainte de revoluție. Când ați apărut la ambele instituții cerând accesul la o cutie de valori pe care de mult o bănuiam că are legătură cu țarul, am fost anunțați imediat.

— Asta ar trebui să cadă sub incidența legii. Nu suntem în Rusia. În această țară există confidențialitate bancară.

Agentul nu păru perturbat.

— Cunosce care sunt legile în țara dumneavoastră. Oare acoperă și folosirea de documente false cu scopul de a obține accesul la o cutie de valori deținută de o altă persoană?

Înțelese ce voia să spună.

— Ce doriți de la mine?

— Inspectorul Orleg se află sub observație de ceva timp. Are legături cu un anumit tip de organizație care intenționează să influențeze Comisia Țaristă. Artemie Belii, tânărul avocat împușcat în plină stradă, a fost ucis pentru că făcea investigații în legătură cu Orleg și cu această asociație. Din păcate, s-a întâmplat ca și dumneavoastră să fiți de față. Indivizii care l-au ucis pe Belii s-au gândit că poate v-a împărțășit ce descoperise, ceea ce ar putea explica interesul lor față de dumneavoastră. Am fost informat că ați fost urmărit la Moscova, în Piața Roșie.

— Și în trenul de la Sankt-Petersburg.

— De asta nu știam.

— Ce fel de organizație încearcă să influențeze Comisia Țaristă?

— Asta speram să-mi spuneți dumneavoastră. Guvernul țării mele știe doar că există o grupare care acționează și că sume mari de bani circulă dintr-o parte într-alta. Orleg are

legătură cu ei. Scopul lor pare a fi să se asigure că Ștefan Baklanov va fi ales țar.

Cuvintele bărbatului aveau sens, dar Lord dorea să știe mai multe.

— Suspectați că sunt implicați și oameni de afaceri americani? Firma mea îi reprezintă pe majoritatea.

— Așa credem. De fapt, aceasta pare să fie sursa banilor lichizi. Speram că ne puteți ajuta și în acest sens.

— Ați vorbit cu șeful meu, Taylor Hayes?

Vitenko dădu din cap în semn că nu.

— Guvernul meu a încercat să își limiteze pe cât posibil interogatoriile, cu scopul de a păstra secretul asupra operațiunii. Urmează să fie făcute arestări, dar mi s-a spus să vă interoghez pe dumneavoastră pentru a vedea dacă putem obține mai multe informații. În plus, un reprezentant din Moscova ar dori să discute cu dumneavoastră, dacă sunteți de acord.

Lord era acum chiar îngrijorat. Nu-i plăcea ideea că o persoană din Moscova știa unde se află.

Probabil că neliniștea i se citi pe chip, pentru că Vitenko zise:

— Nu aveți nici un motiv de îngrijorare, domnule Lord. Va fi o conversație telefonică. Vă asigur că reprezint un guvern care e interesat de tot ce s-a întâmplat în ultimele zile. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Comisia va da votul final peste două zile. Trebuie să știm dacă e vorba despre corupție.

Lord nu zise nimic.

— Nu putem începe o nouă Rusie cu vestigiile vechiului regim. Dacă membrii comisiei sunt mituiți, atunci probabil că însuși Ștefan Baklanov a fost compromis. Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

Îi aruncă Akilinei o privire rapidă; femeia, la rândul ei, își arată îngrijorarea. Atâta timp cât agentul părea dispus să vorbească, Lord dori să afle anumite lucruri.

— Cum se face că guvernul dumneavoastră este încă preocupat de averea țarului? Pare ridicol. După atâta timp!

Vitenko se așează mai bine în scaun.

— Înainte de 1917, Nicolae al II-lea a ascuns milioane din aurul imperial. Sovieticii au considerat că e de datoria lor să găsească fiecare bănuț din acea avere. San Francisco devenise centrul sprijinului Forțelor Aliate pentru Armata Albă. Aici a fost depozitat mult aur țarist adus de la băncile din Londra și din New York, care finanțau achizițiile de armament. Emigranții ruși au venit după acest aur în San Francisco. Mulți erau simpli refugiați, însă unii au venit aici cu un scop precis.

Agentul stătea drept pe scaun, spatele rigid potrivit-se cu felul lui conservator de a fi.

— Consulul general din acea perioadă a declarat că este antibolșevic și a fost implicat în mod activ în intervenția americană în războiul civil rus. Acel bărbat a profitat în plan personal de tranzacțiile aur-pentru-arme care se desfășurau prin intermediul băncilor locale. Comuniștii erau convinși că o mare parte din aurul pe care îl considerau al lor se afla încă aici. Apoi mai este și povestea cu colonelul Nicolae F. Romanov.

Vocea ridicată și tonul bărbatului anunțară că urma să spună ceva important. Vitenko scoase din buzunarul de la sacou o copie a unui articol din *San Francisco Examiner*, datat 16 octombrie 1919. Articolul vorbea despre sosirea unui colonel rus care avea același nume de familie cu familia imperială decedată. Se spunea că este în drum spre Washington pentru a obține sprijinul american pentru eforturile Armatei Albe.

— Sosirea lui a creat vâlvă. Consulatul de aici i-a monitorizat activitatea. De fapt, încă mai avem dosarele referitoare la acest caz. Nimeni nu știe dacă acest bărbat era sau nu un Romanov. Cel mai probabil nu era și se folosea de nume doar ca să atragă atenția. A reușit să scape de

supraveghere, motiv pentru care nu avem nici o informație despre activitatea lui de aici sau despre locul unde a dispărut. Știm totuși că au fost deschise niște conturi în acea perioadă la Banca de Comerț și Creanțe, împreună cu patru cutii de valori, iar cea cu numărul 716, pe care ați deschis-o ieri, era una dintre ele.

Începu să înțeleagă ce urmărea bărbatul. Cam prea multe coincidențe pentru ca lucrurile să fie rodul întâmplării.

— Sunteți amabil să-mi spuneți ce se afla în cutie, domnule Lord?

Miles nu avea suficientă încredere în agent ca să-i împărtășească informațiile pe care le deținea.

— Nu chiar acum.

— Poate doriți atunci să-i spuneți reprezentantului din Moscova?

Nici în legătură cu acesta nu era sigur, așa că nu zise nimic.

Vitenko păru să-i sesizeze din nou ezitarea.

— Domnule Lord, am fost direct cu dumneavoastră. Nu aveți nici un motiv să-mi puneți la îndoială intențiile. În mod cert înțelegeți interesul guvernului meu față de cele întâmplate.

— În mod cert înțelegeți și dumneavoastră de ce sunt atât de precaut. În ultimele zile, doar fuga m-a scăpat de la moarte. Și, apropo, tot nu ne-ați spus cum ne-ați găsit.

— În formularul de la bancă ați menționat că locuiți la acest hotel.

„Bun răspuns”, se gândi Lord.

Vitenko căută în buzunar și scoase o carte de vizită.

— Vă înțeleg reținerea, domnule Lord. Iată cum mă puteți contacta. Orice taxi vă poate aduce la consulatul Rusiei. Reprezentantul din Moscova va suna în această după-amiază, la ora 14.30, ora locală. Dacă doriți să vorbiți cu el, vă rog să fiți în biroul meu la acea oră. Dacă nu, n-o să vă mai deranjăm.

Luă cartea de vizită și se uită îndelung la fața agentului, neștiind ce să facă.

*

Akilina îl urmărea cu privirea pe Lord, care se plimba dintr-o parte într-alta a camerei de hotel. Își petrecuseră dimineața la bibliotecă, citind ziare vechi, inclusiv câteva articole despre vizita la San Francisco a colonelului Nicolae F. Romanov, în toamna anului 1919. Nu era mare lucru, mai degrabă bârfe și articole de interes social și era evident că Lord începuse să se simtă frustrat. Verificaseră și dacă Oul cu Lăcrămioare se afla încă într-o colecție particulară, ceea ce nu explica deloc de ce ei găsiseră un duplicat al acestuia absolut identic, dacă nu puneau la socoteală fotografiile copiilor.

După un prânz frugal pe care îl luară într-o cafenea în aer liber, se întoarseră în cameră. Lord se mai gândea încă la Filip Vitenko și la propunerea acestuia de a se prezenta în biroul său. Akilina îl privise cu mare atenție pe agent în timp ce vorbea cu Lord, încercând să vadă cât era de sincer, însă nu-și putuse da seama.

Femeia se uită din nou la Lord. Era un bărbat atrăgător, iar faptul că era „de culoare”, cum fusese învățată să creadă, nu însemna nimic pentru ea. Părea o persoană sinceră și deschisă, angrenată fără voia sa în ceva extraordinar. Petrecuseră deja cinci nopți împreună și nici un moment nu făcuse și nu rostise ceva indecent. Acesta era un lucru neobișnuit pentru ea, deoarece bărbații de la circ sau cei cu care ieșise păreau obsedați de sex.

— Akilina.

Își îndreptă privirea spre Lord.

— Unde erai cu gândul? Întrebă el.

Nu voia să-i mărturisească adevărul, așa că spuse doar:

— Filip Vitenko părea sincer.

— Așa e. Dar asta nu înseamnă nimic.

Lord se așeză pe marginea patului. Ținea în mânăoul

Faberge.

— Cu siguranță, ne lipsește ceva. O parte a secretului s-a pierdut. Se pare că ne-am împotmolit.

Știa la ce se referă.

— Ai de gând să mergi la consulat?

Se uită la ea.

— Nu cred că am de ales. Dacă cineva încearcă să manipuleze comisia, trebuie să-mi ofer ajutorul.

— Dar nu știi nimic.

— Sunt curios să văd ce pot afla de la reprezentantul din Moscova. Informația ar putea fi de folos celor pentru care lucrez. Nu uita că scopul meu inițial era să mă asigur că Ștefan Baklanov va fi ales. Trebuie să-mi fac treaba.

— Atunci o să mergem împreună.

— Nu. S-ar putea să risc, dar nu sunt prost. Vreau să iei toate lucrurile de aici și să te cazezi în alt hotel. Ieși prin parcare. Nu folosi holul și intrarea principală. S-ar putea ca acest loc să fie sub supraveghere. Nu se știe, s-ar putea să fii urmărită, așa că ia-o pe un drum ocolit spre noul hotel. Folosește metroul, autobuzul, poate și un taxi. Plimbă-te prin oraș vreo două ore. Eu o să merg la consulat la 14.30. Sună la 15.30. Folosește un telefon public de undeva. Dacă nu răspund sau dacă ei zic că sunt ocupat sau că am plecat deja, ascunde-te. Încearcă să ieși cât mai puțin.

— Nu-mi place chestia asta.

Lord se ridică și se îndreaptă spre o măsuță lipită de perete, pe care era așezat săculețul de catifea. Puse oul înăuntru.

— Nici mie nu-mi place, Akilina. Dar n-avem de ales. Dacă sunt în viață descendenți ai Romanovilor, guvernul Rusiei trebuie să știe. Nu putem să ne trăim viața ghidându-ne doar după ce a spus Rasputin cu zeci de ani în urmă.

— Dar nu știm unde să căutăm.

— Publicitatea i-ar putea scoate la lumină pe descendenții lui Alexei și ai Anastasiei. Testul ADN va fi de ajutor pentru a-

i distinge pe cei reali de cei falși.

— Ni s-a spus să ne ocupăm singuri de asta.

— Suntem acvila și corbul, nu-i așa? Așa că putem stabili regulile jocului.

— Nu cred că putem. Am convingerea că trebuie să-i găsim pe urmașii țarului exact așa cum a prezis călugărul.

Lord se aplecă peste masă.

— Poporul rus are nevoie de adevăr. De ce sunt onestitatea și abordarea directă concepute atât de străine pentru voi, oameni buni? Cred că ar trebui să lăsăm guvernul vostru și Departamentul de Stat al SUA să se ocupe de problema aceasta. Am de gând să-i spun tipului din Moscova totul.

Femeii nu-i plăcea ce intenționa Lord să facă. Prefera anonimatul, protecția pe care ți-o oferă un oraș cu milioane de locuitori. Dar poate că avea dreptate. Poate că trebuiau alertate autoritățile competente și trebuia făcut ceva înainte ca, în Rusia, Comisia Țaristă să-l aleagă pe Ștefan Baklanov sau pe oricine altcineva drept noul țar al Rusiei.

— Sarcina mea era să caut orice ar putea afecta pretenția la tron a lui Ștefan Baklanov. Cred că lucrurile descoperite de noi categoric o afectează. Bărbatul pentru care lucrez trebuie să știe ceea ce știm noi. Sunt multe în joc, Akilina.

— Cariera ta, poate?

Lord tăcu un moment.

— Poate că da.

Voia să întrebe mai multe, dar decise să se abțină. Era evident că luase această hotărâre și nu părea genul de om care să se răzgândească. Trebuia doar să aibă încredere că el știa ce avea de făcut.

— Cum o să mă găsești după ce pleci de la consulat? Întrebă ea.

Ridică una dintre broșurile pe care le aveau în cameră. Era o reclamă colorată, având pe prima pagină fotografia unei zebre și a unui tigru.

— Grădina zoologică e deschisă până la ora 19.00. Ne întâlnim acolo. La cușca leului. Engleza ta e suficient de bună ca să poți afla cum să ajungi. Dacă nu sunt acolo până la ora 18.00, du-te la poliție și spune-le totul. Cere să vorbești cu un reprezentant al Departamentului de Stat al SUA. Bărbatul pentru care lucrez se numește Taylor Hayes. Se află acum la Moscova și lucrează pentru comisie. Spune-i reprezentantului american să ia legătura cu el. Explică-i totul. Când suni la 15.30, dacă nu vin eu însumi la telefon, să nu crezi un cuvânt din ce ți se spune. Imaginează-ți cel mai groaznic scenariu și fă exact ce ți-am spus. Ai înțeles?

Nu îi plăcea ce auzise și îi mărturisi și lui acest lucru.

— Înțeleg, zise Lord. Vitenko părea în regulă. Și, la urma urmei, ne aflăm în San Francisco, nu la Moscova. Dar trebuie să fim realiști. Dacă această poveste este mai mult decât ce am fost lăsați să credem, mă îndoiesc că o să ne mai vedem vreodată.

Capitolul 35.

ORA 14.30.

Consulatul Rusiei se afla pe o stradă modernă în partea de vest a districtului financiar, nu departe de Chinatown și de opulența cartierului Nob Hill¹¹. Consulatul se afla pe colțul unei intersecții aglomerate și era o clădire de două etaje, din cărămidă brună-roșcată, cu un foișor în spate. Etajul de sus avea balcoane cu balustrade bogat împodobite, iar pe coama acoperișului se vedea de jur împrejur un ornament de fontă.

Taxiul îl lăsa pe Lord în fața clădirii. O ceață rece urca dinspre ocean, dându-i fiori reci pe șira spinării. Intrarea era flancată de doi lei de marmură. Pe zid era prinsă o plăcuță de bronz cu înscrisul: CONSULATUL FEDERAȚIEI RUSE.

Pătrunse într-un foaier cu lambriuri aurii de stejar, cu sculpturi elaborate și podea de mozaic. O gardă în uniformă îl trimise la etajul doi, unde îl aștepta Vitenko.

Vitenko îl salută cu o mișcare a capului și îl rugă să se așeze pe unul dintre scaunele acoperite cu brocart.

— Sunt atât de fericit că v-ați hotărât să colaborați cu noi, domnule Lord! Guvernul meu va fi încântat!

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Vitenko, că nu mă simt în largul meu aici. Dar m-am gândit că trebuie să-mi fac datoria.

— Le-am vorbit superiorilor mei din Moscova despre reținerea dumneavoastră, dar ei m-au asigurat că nu se vor face presiuni asupra dumneavoastră. Înțeleg foarte bine prin ce ați trecut și le pare rău că ați avut parte de acele nenorociri în Rusia.

Vitenko își căută pachetul de țigări, cu siguranță sursa

¹¹ Un cartier elegant al orașului San Francisco (n.tr.).

mirosului difuz, ușor înțepător din cameră. Gazda îi oferi și lui una, însă Lord refuză.

— Și eu m-aș bucura să nu practic acest obicei atât de des.

Vitenko puse capătul cu filtru într-un suport și aprinse țigara.

În aer se înălțară rotocoale de fum gros.

— Cu cine o să vorbesc? întrebă Lord.

— Cu un reprezentant guvernamental din Ministerul de Justiție. Îl cunoștea pe Artemie Belii. Se pregătesc mandate de arestare pentru Felix Orleg și pentru alți câțiva indivizi. Această persoană conduce întreaga operațiune. Prin urmare, nu i-ar strica mai multe informații pentru a-i băga la răcoare pe acești criminali.

— A fost avertizată Comisia Țaristă?

— Președintele știe ce se întâmplă, dar nu va fi făcut nici un anunț public, cred că înțelegeți. N-ar face altceva decât să ne periclitizeze investigațiile. Situația politică de la noi din țară este foarte fragilă, iar demersurile comisiei se află într-un moment critic.

Începuse să se relaxeze. Nu părea să existe nimic care să-i amenințe viața și remarcă faptul că nimic din ce făcea sau spunea Vitenko nu îl neliniștea.

Telefonul de pe birou se trezi la viață printr-un țârâit ascuțit. Vitenko răspunse în rusește și anunță să i se facă legătura. Puse receptorul înapoi în furcă și apăsă pe un buton de pe consolă. O voce se auzi prin difuzor.

— Domnule Lord, numele meu este Maxim Zubarev. Lucrez pentru Ministerul Justiției din Rusia. Sper că ați avut o zi bună.

Se întrebă de unde știa cel care sunase că el vorbește limba rusă, dar presupuse că Vitenko îi transmisese această informație.

— Până acum, da, domnule Zubarev. Restul depinde de dumneata.

Un chicot veni din difuzor.

— E miezul nopții aici, în Moscova. Dar această chestiune are o mare importanță. Când ați apărut în San Francisco, am respirat ușurați. Ne temeam să nu vă fi omorât cei care erau pe urmele dumneavoastră.

— Am înțeles că erau, de fapt, pe urmele lui Artemie.

— Artemie lucra pentru mine, conducând anchete discrete. Mă simt responsabil într-o anumită măsură. Dar el a vrut să mă ajute. Nu mi-am dat seama până unde se întinde trădarea, iar acum mă doare sufletul din cauza greșelii pe care am făcut-o.

Se hotărî să afle cât mai multe lucruri.

— Și comisia e coruptă?

— Nu știm sigur. Dar presupunem că da. Sperăm că nu a pătruns prea adânc corupția și că încă o mai putem eradica la timp. La început s-a crezut că unanimitatea va împiedica acest tip de abuz, însă acum mă tem că respectiva cerință nu a făcut altceva decât să ridice nivelul la care pot ajunge corupția și mita.

— Lucrez pentru Taylor Hayes. Este un avocat american cu legături în rândul investitorilor străini din Rusia.

— Îl cunosc pe domnul Hayes.

— L-ați putea contacta ca să-l anunțați unde sunt?

— Bineînțeles. Dar mi-ați putea spune de ce vă aflați în San Francisco și de ce ați deschis cutia de valori de la Banca de Comerț și Creanțe?

Se lăsă pe spate în scaun.

— Nu știu dacă o să mă credeți.

— De ce nu mă lăsați pe mine să judec asta?

— Îi caut pe Alexei și pe Anastasia Romanov.

La celălalt capăt se lăsă o tăcere apăsătoare. Vitenko se uită la el surprins.

— Ați putea fi mai explicit, domnule Lord? se auzi vocea de la celălalt capăt.

— După toate aparențele, doi dintre copiii țarului au

scăpat cu viață de la Ecaterinburg și au fost aduși în Statele Unite de către Felix Iusupov. Ducea la îndeplinire o profeție rostită de Rasputin în 1916. Am găsit documente la Arhiva de Stat din Moscova care susțin aceste afirmații.

— Ce dovezi aveți?

Vru să răspundă, dar fu întrerupt de sirena unei ambulanțe care trecea pe stradă. Nu era ceva care să-i atragă atenția în mod obișnuit, în afară de faptul că aceeași sirenă se auzea și de la celălalt capăt al firului. Înțelese pe loc ce se întâmpla. Sări în picioare și ieși ca fulgerul din încăpere.

Vitenko îl strigă pe nume.

Dădu în lături ușa și fu întâmpinat de fața zâmbitoare a Deprimatului. În spatele lui era Felix Orleg. Deprimatul îi trase un pumn în față. Se întoarse împleticindu-se spre biroul lui Vitenko. Sângele îi țâșni pe nări. Vederea i se împăienjeni. Orleg se năpusti asupra lui cu lovituri. Se prăbuși pe parchet. Cineva zise ceva, dar el nu mai auzi cuvintele. Se luptă să nu-și piardă cunoștința, dar întunericul îl învălui.

Capitolul 36.

Lord se trezi. Era legat de același scaun pe care stătuse când vorbise cu Vitenko, cu mâinile și cu picioarele imobilizate cu bandă adezivă și cu o altă fâșie pusă peste gură. Îl durea nasul și avea pete de sânge pe pulover și pe blugi. Vedea încă, dar ochiul său drept era umflat, iar imaginea celor trei bărbați care se aflau în fața lui era încețoșată.

— Trezește-te, domnule Lord!

Se uită insistent la bărbatul care vorbea. Era Orleg. Vorbea în limba rusă.

— Sunt sigur că mă înțelegi. Ți-aș sugera să-mi confirmi dacă mă auzi sau nu.

Dădu ușor din cap.

— Bine. Îmi pare bine să te revăd, aici, în America, țara tuturor posibilităților! Ce loc minunat, nu-i așa?

Deprimatul se apropie și îi trase un pumn între picioare. De durere, i se umplură ochii de lacrimi. Banda care îi acoperea gura înăbuși un țipăt. Horcăia cu fiecare respirație, în încercarea disperată de a inhala aerul pe nări.

— Cioroi nenorocit! zise Deprimatul.

Își luă avânt să mai lovească o dată, însă Orleg îi apucă brațul.

— Destul. Altfel n-o să ne mai fie de nici un folos.

Orleg îl împinse pe Deprimat înapoi spre birou, apoi se trase mai aproape de Lord.

— Domnule Lord, acest cetățean nu te place. În tren i-ai dat cu spray în ochi, iar apoi, în pădure, l-ai lovit în cap. Și-ar dori foarte tare să te omoare, iar pe mine nu mă interesează câtuși de puțin ce se întâmplă cu tine, numai că oamenii pentru care lucrez intenționează să afle niște informații de la

tine și m-au autorizat să-ți spun că viața îți va fi cruțată dacă te hotărăști să cooperezi.

Lord nu crezu nici măcar o secundă aceste cuvinte. Se pare că ochii îi trădară neîncrederea.

— Nu mă crezi, nu-i așa? Excelent! E o minciună. O să mori. Sunt sigur de asta. Vreau să-ți spun doar că poți alege felul în care o să mori.

Orleg era aproape de el și Lord îi simți respirația duhnind a alcool ieftin, amestecată cu mirosul propriului sânge.

— Ai două opțiuni. Un glonț în cap, ceea ce e rapid și nedureros, sau asta.

Orleg îi arătă o bucată de bandă adezivă ce-i atârna de un deget, pe care o desprinsese, apoi o puse peste nasul spart al lui Lord.

Durerea produsă îi umplu din nou ochii de lacrimi, iar subita lipsă a aerului îl neliniști. Cu nasul și cu gura lipite, plămânii epuizară rapid rămășițele de oxigen. Nu numai că nu putea inspira, dar nu putea nici expira, iar nivelul de dioxid de carbon din corp crescuse fulgerător, făcându-l să-și piardă cunoștința pentru câteva momente. Avea impresia că îi explodează ochii. Chiar în momentul în care simți că se întunecă totul în jurul lui, Orleg îi smulse banda de pe nas.

Respira sacadat, trăgând adânc aer în piept.

Sângele îi aluneca pe gât cu fiecare respirație. Nu putea să scuipe, așa că înghiți. Continuă să respire pe nas, savurând ceea ce înainte nu luase în seamă.

— A doua opțiune nu e prea plăcută, nu-i așa? zise Orleg.

L-ar fi omorât pe Felix Orleg cu propriile mâini dacă ar fi putut. Fără nici o ezitare, fără muștrări de conștiință. Din nou, ochii îi trădară gândurile.

— Câtă ură! M-ai ucide dacă ai putea, nu-i așa? Ce păcat că n-o să ai ocazia! După cum ziceam, o să mori. Singura problemă e dacă o să ai parte de o moarte rapidă sau de una lentă. Și dacă Akilina Petrovna o să-ți țină companie.

La auzul numelui ei, își aținti privirea asupra lui Orleg.

— Mă gândeam eu că acest mic amănunt o să-ți atragă atenția!

Filip Vitenko se apropie de Orleg.

— Nu credeți că mergeți cam departe? Nu s-a pomenit nimic de nici o crimă când mi s-a transmis informația de la Moscova.

Orleg se întoarce spre diplomat.

— Stai jos și tacă-ți fleanca!

— Cu cine crezi că vorbești? strigă Vitenko. Sunt consulul general al Rusiei. Nu-mi da mie ordine un milițian moscovit!

— Uite că acesta îți da, zise Orleg făcându-i semn Deprimatului. Scoate-l pe idiotul ăsta din calea mea!

Vitenko fu îmbrâncit. Diplomatul se desprinsese din strânsoarea Deprimatului și se retrase în partea din spate a camerei, zicând:

— Sun la Moscova. Nu cred că așa ceva e necesar. Ceva nu-mi miroase a bine aici.

Ușa de la birou se deschise și în cameră intră un bărbat mai în vârstă, cu o față lungă și turtită și cu ochii de culoarea alamei lustruite. Purta un costum elegant de culoare închisă.

— Domnule consul Vitenko, n-o să dați nici un telefon la Moscova. Clar?

Vitenko ezită un moment, cântărindu-i cuvintele. Îi recunoscuse vocea. Era bărbatul care vorbise la telefon. Vitenko se retrase într-un colț al biroului său.

Bărbatul nou-venit se apropie de Lord.

— Numele meu este Maxim Zubarev. Am vorbit mai devreme la telefon. Se pare că șiretlicul pus la cale de noi n-a funcționat.

Orleg se dădu deoparte. Acest bărbat vârstnic părea să fie șeful.

— Inspectorul a avut dreptate când a spus că o să mori. E mare păcat, dar n-am altă soluție. Tot ce pot să-ți promit e că viața domnișoarei Petrovna va fi cruțată. N-avem nici un motiv s-o amestecăm și pe ea în povestea asta, cu condiția

ca femeia să nu știe nimic important și să nu dețină nici un fel de informație. Bineînțeles, n-am aflat încă ce anume știi dumneata. O să-l rog acum pe inspectorul Orleg să îți dezlipească banda de pe gură.

Bătrânul îi făcu un semn Deprimatului, care închise imediat ușa de la birou.

— Dar n-are sens să te obosești să ții. Această cameră este izolată fonic. Poate că noi doi o să avem o conversație inteligentă. Dacă mă convingi că ești sincer, domnișoara Petrovna nu va păți nimic.

Zubarev se retrase și îl lăsă pe Orleg să-i smulgă lui Lord banda de pe gură. Își mișcă falca înțepenită.

— Vă e mai bine, domnule Lord? Întrebă Zubarev.

Nu zise nimic.

Zubarev își trase un scaun și se așeză în fața lui.

— Acum spune-mi ce n-ai apucat să-mi spui la telefon. Ce dovezi ai care te-au determinat să crezi că Alexei și Anastasia Romanov au supraviețuit?

— Baklanov e omul tău, nu-i așa?

Bătrânul trase adânc aer în piept.

— Nu văd de ce acest lucru ar avea vreo importanță, dar, în speranța că vei coopera, o să îți fac această favoare. Da. Singurul lucru care i-ar mai putea sta în cale este apariția unui descendent direct al lui Nicolae al II-lea.

— Iată scopul poveștii ăsteia!

Bătrânul râse.

— Scopul, domnule Lord, este stabilitatea. Restaurarea monarhiei ar putea afecta grav atât interesele mele, cât și ale multor altor persoane. Nu era acesta scopul prezenței tale în Moscova?

— Habar n-aveam că Baklanov e o marionetă.

— Este o marionetă cu consimțământul lui. Iar noi suntem păpușarii cei isteți. Rusia va fi prosperă sub domnia lui, ca și noi, de altfel.

Zubarev își examină cu nonșalanță unghiile de la mâna

dreaptă, apoi îl privi pe Lord.

— Știm că domnișoara Petrovna se află aici, în San Francisco. Nu mai este totuși la hotel. Chiar în acest moment oamenii mei o caută. Dacă o găsesc până să îmi spui ce vreau să aflu, voi fi fără milă. Îi voi lăsa să se bucure de nuri ei în voie și să facă apoi cu ea ce doresc.

— Aici nu suntem în Rusia, zise Lord.

— Așa e. Dar va fi în Rusia când se va întâmpla acest lucru. La aeroport așteaptă un avion care o va duce înapoi în țară. Prezența ei este solicitată pentru o anchetă și am clarificat deja acest aspect cu ofițerii vamali. FBI-ul vostru s-a oferit chiar să ne ajute să vă găsim pe amândoi, pe Akilina și pe tine. Cooperarea internațională e o adevărată binecuvântare, nu-i așa?

Akilina știa ce are de făcut. Lord spera ca ea să părăsească orașul după ce vedea că el nu apărea la grădina zoologică. Regreta că n-avea s-o mai revadă.

— N-am de gând să suflu o vorbă.

Zubarev se ridică în picioare.

— Bine, fie cum vrei tu.

În timp ce bătrânul părăsea camera, Orleg îi lipi o altă bandă adezivă peste gură.

Deprimatul se apropie rânjind.

Lord spera că toate se vor termina repede, însă știa că n-o să fie așa.

*

Hayes ridică privirea când intră Maxim Zubarev în încăpere. Ascultase întregul schimb de replici dintre el și Lord de la capătul holului, datorită unui microfon de cameră.

El, Hrușciiov, Deprimatul și Orleg plecaseră din Moscova cu o noapte în urmă, la câteva ore de la primirea telefonului care îi anunțase că Lord fusese localizat. O diferență de fus orar de unsprezece ore îi ajutase să călătorească 14 000 de kilometri și să ajungă în momentul când Lord servea prânzul în San Francisco. Datorită legăturilor lui Zubarev cu

guvernul, Orleg și Deprimatul primiseră vize de serviciu. Ceea ce-i spusese Hrușciiov lui Lord era adevărat. Se solicitase telefonic sprijinul FBI-ului și al ofițerilor vamali pentru a-i localiza pe Lord și pe Akilina Petrovna, dacă era cazul, însă Hayes refuzase intervenția americană, sperând să păstreze secretul asupra operațiunii. Prin intermediul Departamentului de Stat, se aranjase ca Lord și Akilina să poată pleca urgent din California spre Rusia, fără prea multe întrebări din partea biroului Imigrări de la aeroportul din San Francisco, deoarece, printr-un mandat de arestare cu acuzația de crimă, se obținuse sprijinul tacit al americanilor. Ideea era să acționeze discret și să îl împiedice pe Lord să afle ceea ce dorea. Problema lor era că în continuare nu știau despre ce e vorba, în afara unor afirmații incredibile, referitoare la faptul că undeva în Statele Unite se afla un descendent direct al lui Nicolae al II-lea.

— Lord al dumneavoastră este un bărbat încăpățânat, zise Hrușciiov închizând ușa. Dar ce anume îl face să fie așa?

Hrușciiov se așează pe un scaun.

— Aceasta este întrebarea zilei. Când am plecat eu, Orleg scotea două fire de la bec. Puțin curent care să-i străbată corpul s-ar putea să-i mai dezlege limba până să-l omorâm.

Prin microfon, Hayes îl auzi pe Deprimat spunându-i lui Orleg să bage ștecărul în priza din perete. Timp de cincisprezece secunde, camera fu străbătută de un țipăt ascuțit.

— Poate te răzgândești și ne spui totuși ce vrem să știm, se auzi vocea lui Orleg.

Nu veni nici un răspuns.

Alt țipăt. De data aceasta mai prelung.

Hrușciiov luă o ciocolată dintr-o bombonieră de pe birou. După ce-i desfăcu foița aurie, o băgă în gură.

— Vor continua să lungească durata de electrocutare până când îi va ceda inima. Va muri în chinuri groaznice.

Tonul rusului era indiferent, însă lui Hayes nu-i părea rău

de Lord. Se băgase ca prostul într-o situație delicată, iar acțiunile sale iraționale le puneau în pericol planurile și afacerile de milioane de dolari. Acum voia să afle totul, la fel de mult ca acești ruși.

Se auzi alt țipăt zguduitor.

Telefonul de pe masă sună. Hayes ridică receptorul și fu anunțat că Miles Lord era căutat la telefon. Operatorul considerase că e important și hotărâse să vadă dacă domnul Lord putea prelua convorbirea.

— Nu, zise Hayes. Domnul Lord este în acest moment într-o conferință. Dați-mi legătura aici. Își acoperi gura cu palma și spuse: închideți microfonul ăla.

Auzi un declic, apoi o voce feminină.

— Ești bine, Miles? se interesă Akilina în limba rusă.

— Domnul Lord nu poate vorbi în acest moment. M-a rugat pe mine să vorbesc cu dumneavoastră, zise el.

— Unde e Miles? Cine ești?

— Trebuie să fiți Akilina Petrovna.

— De unde știi?

— Domnișoară Petrovna, e important să stăm de vorbă.

— N-am nimic de spus.

Făcu semn să se deschidă din nou microfonul. Se auzi imediat un țipăt.

— Ați auzit asta, domnișoară Petrovna? Era Miles Lord. În acest moment este interogată de un milițian moscovit foarte hotărât. Ați putea să-i curmați suferința spunându-ne unde vă aflați și așteptându-ne acolo.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea.

Urmă alt urlet.

— Este electrocutat. Mă îndoiesc că o să-i mai reziste prea mult inima.

Convorbirea se întrerupse.

Hayes se uită la receptor.

Urletele se opri.

— A închis, nenorocita! zise Hayes uitându-se la Hrușciiov.

Încăpățânați oameni, nu-i așa?

— Foarte. Trebuie să aflăm despre ce e vorba.

Ideea lui Hayes de a-l duce de nas pe Lord fusese bună, însă nu dăduse rezultatele scontate.

— Pun pariu că ăștia doi sunt mult mai coordonați decât credem noi. Lord a fost suficient de deștept s-o ascundă. Dar trebuie să fi existat o modalitate prin care să se întâlnească din nou în cazul în care aceasta nu era o capcană.

— Mă tem că n-o mai putem găsi, rosti Zubarev cu un oftat.

— N-aș spune asta, zise Hayes zâmbind.

Capitolul 37.

Akilina se abținea cu greu să nu plângă. Stătea lângă un telefon public, privind absentă forfota din jur. Încă îi mai răsunau în urechi țipetele lui Lord. Ce se făcea ea acum? Lord îi interzisese categoric să contacteze poliția. De asemenea, nu trebuia să se ducă în nici un caz la consulatul Rusiei. În schimb, trebuia să găsească un hotel, să se cazeze și să fie la grădina zoologică la ora 18.00. Numai în cazul în care Miles nu apărea trebuia să meargă la autoritățile americane, preferabil la cineva care lucra pentru Departamentul de Stat.

O durea inima. Ce spusese bărbatul acela la telefon? „Este electrocutat. Mă îndoiesc că o să-i mai reziste prea mult inima.” Cuvintele fuseseră rostite ca și cum moartea n-ar fi însemnat nimic pentru el. Vorbea bine limba rusă, însă simțise o ciudată inflexiune în voce. Erau implicate și autoritățile americane? Colaborau și ei cu aceiași ruși care păreau atât de dornici să afle ce făceau ea și Lord?

Ținea încă strâns în mână receptorul, cu privirea îndreptată spre trotuar și părea că nu observă nimic din ce se întâmplă în jurul ei, până când o mână îi atinse umărul drept. Se întoarse, iar o femeie în vârstă îi zise ceva. Singurele cuvinte pe care le înțelese fură „tu” și „gata”. Lacrimi îi șiroiau acum din ochi. Femeia văzu că plânge și fața i se îmblânzi. Încercă să se adune, își șterse repede lacrimile și rosti „*spasiba*”, sperând că femeia va înțelege că îi zice „mulțumesc” în limba rusă.

Se depărtă de telefon și se pierdu în mulțimea de pe trotuar. Se cazase deja la alt hotel cu banii pe care-i primise de la Lord. Nu ascunsese totuși oul, lingourile și ziarul în seiful hotelului, așa cum îi recomandase el. În schimb, le

ducea cu sine în geanta de voiaj în care își ținuse Lord hainele de schimb. Simțea că sunt mai în siguranță la ea decât oriunde în altă parte.

Se plimbase pe străzi timp de două ore, intrând și ieșind din cafenele și din magazine, ca să se convingă că n-o urmărea nimeni. Era aproape sigură că nu avea pe cineva pe urme. Dar unde se afla? În mod cert, la vest de Banca de Comerț și Creanțe, dincolo de districtul financiar. Zona era plină de magazine de antichități, galerii de artă, magazine de bijuterii, magazine de suvenir, librării și restaurante. Colindase străzile fără un scop precis. Singurul lucru important era să știe cum să se întoarcă la hotel, dar luase cu ea un pliant pe care se afla adresa și putea în orice moment să i-l arate unui taximetrist.

Venise în acest loc datorită unei clopotnițe pe care o zărise la câteva blocuri distanță. Arhitectura bisericii era rusească, cu crucea aurită și cu un dom. Designul îi amintea de țara sa, dar se vedeau clare influențe străine în fațada de templu grecesc, în pereții din piatră neșlefuită și mai ales în balustrada pe care nu o văzuse la nici o altă biserică ortodoxă. Află cum se numea de pe plăcuța de la intrare, datorită unei traduceri care se afla sub denumirea în engleză – Catedrala Sfintei Treimi – și trase concluzia că aceasta era o biserică ortodoxă a comunității rusești. Clădirea îi inspira siguranță, așa că trecu strada și intra.

Interiorul era tradițional, sub formă de cruce, cu altarul spre răsărit. Îi atrase atenția un candelabru masiv de bronz care atârna din centrul domului. Lumânările groase din sfeșnicele de bronz dădeau o lumină slabă și scoteau un miros de ceară, care se combina cu cel de tămâie. Pretutindeni erau pictați sfinți – pe pereți, pe vitralii și pe iconostasul care separa altarul de restul bisericii. În biserică la care mergea în copilărie, iconostasul nu era înalt, lăsând să se vadă preoții din altar. Acesta era însă un perete solid, pe care erau zugrăvite cu auriu și cu stacojiu imaginea lui

Iisus Hristos și cea a Fecioarei Maria, iar altarul se putea zări doar prin ușa deschisă. Nu văzu nici bănci, nici scaune în biserică. Se pare că oamenii de aici, asemenea celor din Rusia, se rugau în picioare.

Se apropie de un altar lateral, sperând că Dumnezeu îi va arăta calea cea dreaptă. Începu să plângă. Nu fusese niciodată o femeie slabă, dar acum gândul că Miles Lord era torturat, poate chiar omorât, se dovedea mai mult decât putea suporta. Trebuia să se ducă la poliție, însă ceva îi spunea că nu așa trebuia să procedeze. Guvernul nu însemna neapărat salvarea. Aceasta era o lecție pe care o învățase de la bunica ei.

Se închină și începu să se roage, murmurând versuri pe care le știa din copilărie.

— Ești bine, copila mea? Întrebă o voce de bărbat în limba rusă.

Întoarse capul și văzu un preot între două vârste îmbrăcat în sutană neagră. Nu purta potcap ca fețele bisericesti din Rusia, dar crucea de argint care-i atârna la gât îi amintea de copilărie. Își șterse repede ochii și încercă să se stăpânească.

— Vorbiți rusește, îi zise ea.

— M-am născut acolo. Ți-am auzit rugăciunea. E ciudat să aud pe cineva vorbindu-mi limba atât de bine. Ești în vizită aici?

Dădu din cap afirmativ.

— Care e necazul care te mâhnește atât de tare?

Vocea calmă a preotului era liniștitoare.

— E vorba despre un prieten. E în mare pericol.

— Poți să-l ajuți?

— Nu știu cum.

— Ai venit la locul potrivit să cauți calea ce trebuie urmată, zise preotul arătând spre icoanele de pe pereți. Nu există sfătuitor mai bun decât Domnul nostru.

Bunica ei era ortodoxă practicantă și încercase s-o obișnuiască și pe ea să creadă în Dumnezeu. Până în acest

moment nu avusese nevoie de Dumnezeu. Își dădu seama că preotul n-ar fi înțeles ce se întâmpla și nici nu voia să-i dea mai multe detalii, așa că îl întrebă:

— Urmăriți ce se petrece în Rusia, părinte?

— Cu mare interes. Și eu aș fi votat pentru restaurarea monarhiei. E cel mai bun lucru pentru Rusia.

— De ce spuneți asta?

— Timp de zeci de ani, sufletele compatrioților noștri au fost schingiuite. Biserica a fost aproape distrusă. Poate că acum Rusia își va întoarce din nou fața spre biserică și spre credință. Comuniștii se temeau de Dumnezeu.

Era o observație ciudată, dar îi dădu dreptate. Orice le stătea în cale era perceput ca o amenințare. Biserica. Un anumit gen de poezie. O femeie bătrână.

— Trăiesc de mulți ani aici. Această țară nu e locul îngrozitor de care ni s-a vorbit în școală. Americanii își aleg președintele din patru în patru ani cu surle și trâmbițe. Dar, în același timp, îi reamintesc că este om și că poate lua și decizii greșite. Am învățat că, cu cât un guvern este mai puțin mândru și arogant, cu atât se bucură de mai mult respect. Aceasta ar fi o lecție bună pentru noul nostru țar.

Akilina dădu din cap. Era acesta un mesaj?

— Ții la prietenul tău care e în pericol? Întrebă preotul.

Întrebarea o făcu atentă și răspunse cu sinceritate:

— E un om bun.

— Îl iubești?

— Ne-am cunoscut de curând.

Preotul arătă spre geanta de voiaj pe care o ținea pe umăr.

— Te duci undeva? Fugi de cineva?

Își dădu seama că preotul nu înțelegea și nici n-ar fi înțeles vreodată. Lord îi spusese să nu vorbească cu nimeni, decât dacă el nu apărea la ora 18.00. Și intenționa să îi respecte dorința.

— N-am unde fugi, părinte. Necazurile mele aici sunt.

— Mă tem că nu-ți înțeleg situația. Iar Sfânta Scriptură spune că, dacă orbul îl călăuzește pe orb, amândoi vor cădea în șanț.

— Nici eu nu o înțeleg, zise ea zâmbind. Dar am de îndeplinit o sarcină. Una care mă macină acum.

— Și are legătură cu acest bărbat despre care nu știi sigur dacă-l iubești?

Dădu din cap afirmativ.

— Vrei să ne rugăm pentru el? Ce rău ar putea să-i facă?

— I-ar fi de folos, părinte. Apoi, mi-ați putea spune, vă rog, unde e grădina zoologică?

Capitolul 38.

Lord deschise ochii, așteptând ori să fie străbătut de curent, ori să i se pună o nouă bucată de bandă adezivă peste nas. Nu știa care din variante era mai rea. Dar își dădu seama că nu mai era legat de scaun. Zăcea pe o pardoseală de lemn, iar legăturile fuseseră tăiate și atârnavau de brațele și de picioarele scaunului. Nici unul dintre cei care îl torturaseră nu se afla prin preajmă, iar biroul era luminat doar de trei becuri și de soarele palid filtrat prin pânza opacă ce acoperea ferestrele mari cât peretele.

Durerea care îi străbătuse corpul fusese imensă. Orleg se amuzase schimbând punctul de contact, mai întâi pe frunte, apoi pe piept și în final în zona inghinală. Încă îl mai dureau vintrele de la loviturile Deprimatului și de la sârmele care îi trimiseseră curent în zona genitală. Era ca apa rece turnată peste o măsă dureroasă, suferință suficient de intensă, încât să-l facă să-și piardă cunoștința. Dar încercase să se țină tare, să reziste, să rămână conștient. Nu putea lăsa să-i scape nici o informație legată de Akilina. Miticul moștenitor al Romanovilor era una, ea, în schimb, era cu totul altceva.

Se strădui să se ridice de jos, dar nu-și simțea gamba dreaptă și abia dacă era în stare să stea în picioare. Vedea ca prin ceață cifrele de pe cadranul ceasului său. Reuși în cele din urmă să vadă că era ora 17.15. Mai avea doar patruzeci și cinci de minute până la întâlnirea cu Akilina.

Spera că n-o găsiseră. Faptul că mai trăia încă era probabil o dovadă a eșecului lor. În mod cert, când sunase la 15.30 și văzuse că nu-i răspunde, urmasa întocmai instrucțiunile pe care i le dăduse.

Fusese o prostie din partea lui să aibă încredere în Filip Vitenko, gândindu-se că o distanță de câteva mii de kilometri

de Moscova era suficientă pentru a fi în siguranță. Se părea că indivizii interesați de ce făcea el aveau suficiente relații pentru a trece granițele, ceea ce însemna implicarea unor înalți membri ai guvernului, iar Lord luă hotărârea să nu mai aibă încredere decât în Akilina și în Taylor Hayes. Șeful lui avea relații. Suficiente, poate, pentru a contracara ceea ce se întâmpla.

Dar toate la timpul lor. Trebuia mai întâi să iasă din consulat.

Orleg și Deprimatul erau cu siguranță prin apropiere, poate chiar afară, lângă ușă. Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase înainte de a leșina. Tot ce-și amintea era că îi trecuseră atâta curent prin corp, încât inima îi bătea să-i sară din piept. Îl privise pe Orleg în ochi și văzuse că jubila. Ultimul lucru pe care și-l amintea înainte de a cădea inconștient era că Deprimatul îl dăduse pe inspector deoparte, spunând că venise rândul lui.

Încercă din nou să se ridice de pe podea. Îl apucă amețeala.

Ușa biroului se dădu în lături. Intrară Deprimatul și Orleg.

— Foarte bine, domnule Lord! Ți-ai revenit, zise Orleg în limba rusă.

Cei doi ruși îl ridicară de jos. În același moment camera începu să se învârtă cu el și îl cuprinse o stare de greață. Își dădu ochii peste cap și crezu că o să leșine din nou, când o rafală de apă rece îl izbi peste față. Se simți de parcă ar fi fost electrocutat, însă, acolo unde curentul arde, apa alină, iar amețeala începu să-i dispară.

Se uită fix la cei doi bărbați.

Deprimatul îl susținea de la spate în picioare. Orleg era în fața lui cu o găleată goală în mână.

— Îți mai e sete? îl întrebă inspectorul sarcastic.

— Du-te dracu'! apucă el să zică.

Orleg îl lovi peste falca udă cu podul palmei. Durerea loviturii îl ajută să-și vină în fire. Avea sânge la colțul gurii și

îi veni să se smulgă din strânsoare și să-l omoare pe nenorocit.

— Din păcate, zise Orleg, consulul general nu dorește să se comită o crimă aici. Așa că ți-am aranjat o scurtă călătorie. Mi s-a spus că nu departe de aici se află un deșert. Un loc perfect pentru a ascunde un cadavru. Eu trăiesc într-o zonă rece. Niște aer uscat și cald nu mi-ar strica. Orleg se apropie și continuă: în spatele consulatului ne așteaptă o mașină. O să mergi într-acolo în tăcere. Nu e nimeni pe aici care să te audă strigând după ajutor, iar dacă scoți și cel mai mic sunet, îți tai beregata. Eu, unul, te-aș omorî aici. Chiar în momentul ăsta. Dar trebuie să respect ordinele. Ne-am înțeles?

În mâna lui Orleg apăru un briceag mare, cu lama proaspăt ascuțită. Polițistul i-l dădu Deprimatului, care i-l puse lui Lord la gât cu partea neascuțită.

— Te sfătuiesc să mergi încet și drept, zise Orleg.

Amenințarea nu însemnă prea mult pentru Lord. Era încă amețit de la chinurile prin care trecuse și abia dacă avea puterea să se țină pe picioare. Dar încercă să-și adune forțele pentru eventualitatea în care se iva vreo ocazie.

Deprimatul îl împinse afară din birou într-o sală de așteptare goală. Coborâra la parter, trecând pe lângă niște birouri goale și întunecate. După câte putuse zări pe geam, ziua era pe sfârșite.

Orleg o luă înainte și îi conduse până în dreptul unei uși din lemn sculptat. Descuie yala și o deschise. Afară se auzea motorul pornit al unei mașini; văzu un sedan negru cu ușa din spate deschisă și fumul gros ce ieșea prin țeava de eșapament care se înălța peste capota mașinii. Inspectorul îi făcu semn Deprimatului să-l aducă pe Lord.

— *Stoi*, se auzi o voce din spate. Oprîți-vă!

Filip Vitenko se repezi spre Orleg.

— Ți-am spus, inspectore, nimeni nu se va mai atinge de acest om.

— Și eu ți-am spus, diplomatule, că treaba asta nu te privește.

— Zubarev al vostru a plecat. Eu sunt șeful aici. Am sunat la Moscova și mi s-a spus să acționez cum cred de cuviință.

Orleg îl prinse cu amândouă mâinile de haină și-l trânti la perete.

— Xaver! strigă Vitenko.

Lord auzi pași grăbiți venind dinspre hol, apoi o namilă de om se repezi la Orleg. Lord profită de agitația creată și îi trase Deprimatului un cot în stomac. Abdomenul îi era tare ca piatra, însă Lord reuși să-i aplice o lovitură sub coaste.

Deprimatului i se tăie respirația.

Lord îi zbură cuțitul din mână. Matahala care sărise pe Orleg observă atacul și se întoarse spre ei, năpustindu-se asupra rusului.

Lord se repezi afară pe ușă. Vitenko se luă la bătaie cu Orleg, dându-i lui Lord ocazia să iasă în curtea interioară unde aștepta mașina. Văzu că nu era nimeni în ea, așa că sări pe scaunul din față. Răsuci cheia în contact și călcă la maximum accelerația. Cauciucurile scrâșniră pe pavaj și mașina țâșni înainte, iar ușa din spate se închise. În față se zărea o poartă de fier deschisă. Trecu prin ea în viteză. Ajuns în stradă, o luă la dreapta și se pierdu în trafic.

— Gata, zise Hayes.

Deprimatul, Orleg, Vitenko și ajutorul lui puseră capăt încăierării.

Maxim Zubarev era pe hol, lângă Hayes.

— Frumos spectacol, domnilor!

— Acum, zise Hayes, hai să-l urmărim pe ticălos și să vedem despre ce e vorba.

Capitolul 39.

Lord mai făcu o dată la dreapta, apoi încetini. Se uită în oglinda retrovizoare și văzu că nu-l urmărea nici o mașină, iar ultimul lucru de care avea acum nevoie era să atragă atenția poliției. Ceasul de bord arăta 17.30. Mai avea încă o jumătate de oră să ajungă la întâlnire. Încercă să se orienteze. Grădina zoologică era în partea de sud a orașului, nu departe de ocean și de Universitatea de Stat din San Francisco. Lacul Merced se afla în apropiere. Mai demult, când fusese prin zonă, pescuise acolo păstrăvi.

Părea să fi trecut o eternitate de atunci. Pe vremea când era un simplu asociat la o uriașă firmă de avocatură, când nimeni în afară de secretara lui și de avocatul coordonator nu era interesat cu ce se ocupă. Greu de crezut că toate acestea începuseră doar cu o săptămână în urmă, după un prânz fără pretenții într-un restaurant din Moscova. Artemie Belîi insistase să plătească el nota, zicând că a doua zi va fi rândul lui Lord. Acceptase, știind că avocații din Rusia câștigă într-un an mai puțin decât câștiga el în trei luni. Îi plăcuse de Belîi, un tânăr calm și, după toate aparențele, bine informat. Totuși, acum nu-și amintea decât de cadavrul lui ciuruit de gloanțe zăcând pe trotuar și pe Orleg spunându-i că sunt prea mulți morți ca să se mai obosească să-i acopere. Nenorocitul!

Întoarse la următoarea intersecție și o luă spre sud, departe de podul Golden Gate, spre partea dinspre ocean a peninsulei. Îi fură de mare ajutor panourile care indicau drumul spre grădina zoologică, așa că le urmări prin traficul serii. Curând ieși din aglomerația zonei comerciale și își continuă drumul printre dealurile liniștite și printre copacii pădurii Sfântul Francisc. Vilele din zonă erau construite

departe de șosea, cele mai multe cu garduri de fier și având fântâni arteziene în curte.

Era surprins că putea conduce, însă adrenalina îi ascuțise simțurile. Mușchii îl dureau încă de la electroșocuri, respira cu greu din cauza repetatelor strangulări, dar începuse să se simtă din nou viu.

„Numai de-ar fi Akilina acolo”, își spuse el.

Ajunse la grădina zoologică și intră într-o parcare luminată. Lăsă cheia în contact și merse la administratorul parcurii să plătească taxa, iar acesta îi spuse că se va închide în mai puțin de o oră.

Partea din față a puloverului rămăsese udă de când îl stropise Orleg și, în aerul răcoros al serii, lâna verde plină de sânge era asemenea unui prosop umed. Îl durea fața de la lovături și cu siguranță umflăturile îi deformaseră trăsăturile. Era, probabil, o ditamai apariția.

Merse grăbit pe aleea de ciment, luminată cu becuri de culoarea chihlimbarului. Câțiva vizitatori se învârteau prin grădină, însă cei mai mulți se grăbeau spre ieșire. Trecu pe lângă centrul primatelor și de habitaculul elefantului și urmări indicatoarele spre Casa Leului. Ceasul lui arăta ora 18.00. Cerul se întuneca treptat. Numai sunetele animalelor înăbușite de zidurile groase tulburau scena calmă. Aerul mirosea a blană de animal și a mâncare. Intră în Casa Leului printr-o ușă dublă de sticlă.

Akilina aștepta lângă un tigru care se plimba prin cușcă. I se făcu milă de animalul lipsit de libertate – exact cum fusese el întreaga după-amiază.

Pe fața ei se citi ușurarea și bucuria. Alergă spre el și îl îmbrățișă, strângându-l cu disperare la piept. Femeia tremura, iar el o cuprinse în brațe s-o liniștească.

— Mă pregăteam să plec, zise Akilina. Ce s-a întâmplat? Întrebă ea trecându-și delicat mâna peste maxilarul umflat și peste ochiul vânăt.

— Orleg și unul dintre oamenii care mă urmăreau sunt

aici.

— Te-am auzit țipând la telefon.

Îi povesti de telefon și de bărbatul cu care vorbise.

— Șeful era un rus care-și spunea Zubarev. Probabil că, în afară de Vitenko, mai sunt și alții la consulat care îi ajută. Dar nu cred că Vitenko e de partea lor. Numai datorită lui sunt aici.

Îi povesti ce se întâmplase cu câteva minute în urmă.

— Am fost atent tot drumul până aici, dar n-am fost urmărit.

Remarcă geanta pe care o avea Akilina pe umăr.

— Ce e asta?

— N-am vrut să las astea la hotel. M-am gândit că e mai bine să le port cu mine.

Se hotărî că n-are nici un sens să-i spună cât fusese de nesăbuit gestul ei.

— Plecăm de aici. De îndată ce suntem în siguranță, îl sun pe Taylor Hayes ca să-i cer ajutorul. Ce se întâmplă acum depășește orice imaginație.

— Mă bucur că ești bine!

Realiză că erau încă îmbrățișați și se dădu în spate să o privească.

— E în regulă, zise ea încet.

— Adică?

— Poți să mă săruți.

— De unde știi că vreau să te sărut?

— Pur și simplu, știu.

Își apropie buzele de ale ei și apoi se îndepărtă.

— Asta e chiar ciudat.

Din senin, una dintre felinele din cușcă scoase un răget.

— Crezi că ne aprobă? zise el surâzând.

— Tu ce crezi? întrebă ea.

— Cred că sunt într-un totu de acord cu noi. Dar trebuie să plecăm de aici. Am venit cu una dintre mașinile lor. Probabil că nu e o idee bună să o folosim din nou. S-ar putea să o dea

dispărută și să implice poliția locală. O să luăm un taxi. Am văzut câteva parcate la intrare când am venit încoace. O să mergem la hotelul pe care l-ai găsit tu și o să închiriem mâine-dimineață o mașină. Nu cred că trebuie să mai folosim aeroportul local și autogările.

Îi luă de pe umăr geanta și o puse pe al său, simțind greutatea celor două lingouri de aur. O prinse de mână și se îndreptară spre ieșirea din Casa Leului, trecând pe lângă un grup de adolescenți care intraseră să mai arunce o ultimă privire.

La o sută de metri distanță, sub unul dintre felinarele care luminau cărarea, îi zări pe Deprimat și pe Orleg fugind spre el.

Sfântă Fecioară, cum îl găsiseră?

O apucă pe Akilina și o luă la goană în cealaltă direcție, trecând pe lângă Casa Leului, spre o clădire care se numea CENTRUL DE STUDIERE A PRIMATELOR. Maimuțele țipau din cuștile în aer liber. Merșeră pe cărarea pavată în interiorul complexului, apoi o luă la stânga. În fața lor văzură amenajat un colț de natură cu copaci și cu stânci, cu un șanț adânc care separa un stăvilar de beton de habitatul în aer liber. Într-un decor ce reconstitua o pădure, se plimbau liber gorilele, doi adulți și trei pui.

Într-o fracțiune de secundă, încă fugind, Lord observă că aleea de ciment se bifurca și înconjura cușca, făcând o buclă de forma unei lacrimi și că ambele cărări începeau și se sfârșeau în dreptul lor. În partea stângă era un zid înalt care înconjura centrul, iar în partea dreaptă se afla delimitat perimetrul ce constituia HABITATUL BOULUI MOSCAT. Vreo zece oameni urmăreau gorilele care mâncau dintr-o grămadă de fructe.

— N-avem unde să ne ducem, zise el cu disperare în glas.

Trebuia să facă ceva.

Apoi, în partea cealaltă a zidului, văzu o poartă de fier deschisă. Privi cu atenție animalele și poarta. Probabil că era

locul unde stăteau gorilele noaptea. Poate că reușea să ajungă acolo și să închidă ușa înainte să devină interesate.

Orice era de preferat celeilalte alternative. Orleg și Deprimatul alergau spre ei. Lord știa de ce era în stare sadica pereche și se hotărî să-și încerce norocul cu maimuțele. Prin poarta deschisă din zid zări o ușă luminată. Cineva se mișca în spatele ei. Probabil că un îngrijitor.

Și poate că era și o ieșire.

Aruncă geanta în habitatul maimuțelor. Legătura ateriză lângă o grămadă de fructe.

Gorilele reacționară scoțând un strigăt, apoi se apropiară să examineze intrusul.

— Haide!

Sări peste gard. Ceilalți vizitatori se uitară lung la el. Akilina îl urmă. Șanțul era lat de trei metri, iar stăvilarul, de treizeci de centimetri. Își luă avânt și își împinse corpul musculos înainte, rugându-se să cadă pe pământ în cealaltă parte.

Așa se și întâmplă, izbind cu putere solul și simțind o durere vie săgetându-l de-a lungul picioarelor, până sus, în șolduri. Se rostogoli, chiar în momentul în care Akilina ateriză în picioare.

Deprimatul și Orleg apărură lângă stăvilar.

Lord se baza pe faptul că nu vor intra după ei și că nu-și vor folosi armele cu oameni în jur. Câțiva spectatori începură să strige să vină poliția.

Deprimatul urcă pe stăvilar. Se pregătea să sară, când una dintre maimuțe alergă spre marginea șanțului. Animalul se ridică pe labele din spate și începu să urle. Bărbatul bătu în retragere.

Lord se ridică rapid în picioare și îi arătă Akilinei poarta din zid. Cealaltă gorilă adultă se deplasă spre el. După felul în care animalul masiv mergea în patru labe, zguduind pământul dur cu tăpile și cu degetele, Lord ajunsese la concluzia că era un mascul. Avea blana mătăsoasă, gri-

maronie, pusă în evidență de pielea de culoarea lignitului de pe piept, palme și față, cu o coamă argintie decorându-i spatele. Animalul se ridică pe labele din spate, cu nările fremătânde, cu pieptul lat scos în față, dând din brațele puternice. Maimuța scoase un răcnet, iar Lord rămase perfect nemișcat.

Gorila mai mică, de un brun mai roșcat, după toate aparențele, o femelă, se apropie de Akilina și acum se agita amenințător în jurul ei. Lord ar fi vrut s-o poată ajuta, dar avea la rândul lui probleme. Spera să fie adevărat tot ce văzuse la Discovery Channel despre gorile. Se pare că mai mult latră decât mușcă, amenințarea fiind menită să intimideze adversarul, suficient de tare cât să-l pună pe fugă sau, cel puțin, să-l îndepărteze. Cu coada ochiului, îi văzu pe Deprimat și pe Orleg uitându-se la el, apoi retrăgându-se. Probabil că lumea devenise prea atentă.

Lord nu numai că nu voia să dea iar ochii cu cei doi ruși care-l urmăreau, dar nici nu dorea să fie nevoit să povestească poliției cele întâmplare – cel puțin, nu încă – și mai mult ca sigur poliția fusese chemată. Trebuia să ajungă la poartă. Însă masivul animal din fața lui prinse să se lovească în piept cu pumnii.

Femela ocupată cu Akilina începu să dea înapoi, iar Akilina profită de ocazie și se apropie de Lord. Femela se năpusti spre Akilina, iar aceasta se feri, prinzându-se de ramura unuia dintre plopii din habitat. Se roti grațios în jurul ei, își luă avânt și se prinse de o creangă de mai sus. Femela maimuță se arată surprinsă de salt și începu propria ascensiune. Lord observă că fața femelei se îmblânzise. Credea că se joacă. Ramurile copacilor din habitat se împleteau, cu siguranță cu scopul de a reconstitui cât mai fidel mediul natural al gorilelor, însă acum îi oferea Akilinei ocazia să se ferească de animalul care o urmărea. Masculul din fața lui Lord încetă să se lovească în piept și se lăsă jos în patru labe. Din spate o voce șopti:

— Oricine ați fi, rămâneți nemișcat. Sunt îngrijitoarea acestui habitat.

— Vă asigur că nu o să mă mișc, zise el în șoaptă.

Gorila continua să-l țină sub observație, cu capul înclinat într-un fel ciudat.

— Sunt de partea cealaltă a zidului de piatră. Dincolo de poarta deschisă, zise vocea fără chip. Gorilele vin aici să doarmă noaptea. Dar abia după ce termină toată mâncarea. Acela este Regele Arthur. Nu e prea prietenos din fire. O să încerc să-i distrag atenția până intrați.

— Prietena mea de acolo are și ea probleme, zise Lord.

— Mi-am dat seama. Dar o să le rezolvăm treptat.

Regele Arthur se retrase, îndreptându-se acum spre geantă. Lord nu putea pleca fără ea. Se îndreptă încet spre locul unde se afla aceasta. Gorila se repezi la el și țipă, comandându-i parcă să rămână nemișcat. Lord o ascultă.

— Nu-l provocați, îi zise vocea.

Gorila mârâi arătându-și caninii. Lord nu dorea să vadă cât sunt de eficienți. Se uită la Akilina și la maimuța femelă, care se întreceau prin copaci. Akilina nu părea a fi în pericol, fiind departe de animal, unduindu-se și răsucindu-se în sus și în jos, pe o ramură groasă și apoi aterizând pe pământ. Femela vru să imite mișcarea, însă greutatea corpului o trase în jos, bălăngănindu-se în aer și apoi prăbușindu-se pe sol.

Acum era rândul lui. Regele Arthur smuci geanta și o scutură, încercând să vadă ce conține. Lord se duse să apuce geanta, sperând că va fi suficient de rapid să o smulgă și să iasă pe poartă. Numai că și Regele Arthur era rapid. Gorila întinse un braț și-l prinse pe Lord de pulover. Îl ținea acum strâns, iar bărbatul încercă să se lase la pământ. Gorila nu păru dispusă să-și slăbească strânsoare, iar puloverul i se sfâșie la piept. Regele Arthur stătea cu geanta într-o mână și cu puloverul în cealaltă. Lord nu se mișcă. Gorila aruncă puloverul și se întoarse la geantă.

— Trebuie să veniți aici, zise femeia.

— Nu fără geantă.

Masculul trase de cusături și își înfipse de câteva ori colții în exteriorul genții. Pânza dură de culoare verde nu cedă și, frustrată, gorila aruncă geanta în zidul de piatră. O luă de jos și dădu din nou cu ea în zid. Lord se cutremură. Oul Faberge nu putea rezista la un asemenea tratament. Fără să mai stea pe gânduri, sări chiar când geanta cădea la pământ după cea de-a treia lovitură. Regele Arthur se repezi și el, însă Lord fu mai rapid și apucă geanta. Femela veni în fugă și se așeză între el și mascul, întinzând și ea mâna după geantă, însă Regele Arthur o trase de părul de pe ceafă, făcând-o pe gorila mai mică să țipe. Masculul o împinse într-o parte, iar Lord profită de acest moment și țâșni spre poartă. Regele Arthur îi tăie calea când era la doar câțiva pași de locul unde ar fi fost în siguranță.

Gorila cea mare stătea acum la mai puțin de doi metri de el, emanând un miros greu. Un răcnet prelung acompanie o privire intensă. Buza de sus a animalului se mișcă, dezvăluindu-i incisivii cât degetele lui Lord. Gorila întinse mâna ușor și pipăi geanta de voiaj, mângâindu-i pânza exterioară.

Lord rămase nemișcat. Masculul împunse cu degetul pieptul lui Lord. Nu suficient de tare ca să doară, ci numai cât să-i simtă pielea de sub cămașă. Era un gest aproape uman și pentru o clipă Lord nu se mai temu. Se uită adânc în ochii animalului și simți confirmarea că nu mai este în pericol. Regele Arthur își retrase degetul și se dădu în spate. Femela se retrăsese și ea după ce fusese alungată. Masculul continuă să se retragă treptat, până când drumul spre poartă fu liber. Lord se strecură înăuntru și închise ușa după el.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Regele Arthur reacționând așa, zise femeia, care încuie ușa. Este o maimuță agresivă.

Lord se uită printre barele de fier la gorila care continua să-l privească, ținând acum din nou puloverul lui în mână. În

cele din urmă, animalul își pierde interesul și se întoarce la grămada de mâncare.

— Acum îmi explicați și mie ce făceați acolo? întrebă femeia.

— Există vreo ieșire?

— Nu vă grăbiți așa de tare. Așteptăm să vină poliția.

Nu putea face asta. Nu se putea ști cât de departe mergeau legăturile celor care îi urmăreau. Prin sticla armată, Lord zări o ușă închisă care ducea spre un hol. O apucă de mână pe Akilina și o porni într-acolo.

Femeia în uniformă îl opri.

— Am spus să așteptați să vină poliția.

— Uite ce e, am avut o zi grea. Mă urmăresc niște indivizi care vor să mă omoare, iar acum tocmai am reușit să intimidez o gorilă de o sută cincizeci de kilograme. N-am chef de ceartă, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Îngrijitoarea ezită, apoi se dădu deoparte.

— Bună alegere! Acum, unde e cheia de la ușă?

Femeia scoase din buzunar un inel pe care se afla o singură cheie, o desprinse și i-o aruncă lui Lord. După ce el și Akilina părăsiră încăperea, Lord încuie ușa prin exterior.

Găsiră repede o ieșire care dădea în spatele spațiilor deschise publicului, spre două magazine mari, pline cu echipamente. Mai încolo se afla o parcare goală. Un anunț atrăgea atenția că era destinată doar angajaților. Știau că nu se puteau întoarce la intrarea principală, așa că se îndreptară spre ocean și spre un drum paralel cu malul. Lord voia să plece din acel loc cât mai repede posibil, așa că se simți ușurat când apărură un taxi. Îi făcu semn să oprească, se urcă în mașină, iar în zece minute se aflau deja în parcul Golden Gate.

El și Akilina intrară în parc.

În fața lor se întindea un teren de fotbal întunecat, iar în partea dreaptă se afla un mic lac. În jurul lor pământul se întindea parcă fără sfârșit, pomii și pajiștile nefiind altceva

decât niște urme fără contur. Se opriă lângă o bancă și se așezară. Mușchii bărbatului erau obosiți și se întreba cât putea să mai reziste. Akilina îi cuprinse talia cu un braț și își lăsă capul pe umărul lui.

— A fost impresionant cum te-ai descurcat cu femela gorilă, zise el. Ești o cățăraătoare al naibii de bună!

— Nu cred că animalul mi-ar fi făcut vreun rău.

— Înțeleg ce vrei să spui. Masculul ar fi putut ataca, însă n-a făcut-o. Ba din contră, a împiedicat-o și pe femelă.

Se gândi la geanta de voiaj trântită de zid. Ridică geanta din iarba umedă. Nu se vedea nimeni în preajma lor. Aerul era rece și el se gândi ce bine i-ar fi prins puloverul.

Desfăcu fermoarul genții.

— Când Regele Arthur trântea geanta nu mă gândeam decât la ou.

Luă săculețul de catifea și scoase oul afară din el. Trei dintre piciorușe erau rupte și multe dintre diamante erau desprinse. Akilina își făcu palmele căuș sub ou pentru a prinde prețioasele rămășițe. Oul spart în două era deschis asemenea unui grepfrut.

— E stricat, zise el. Acest obiect era neprețuit. Ca să nu mai zic că ar putea însemna sfârșitul călătoriei noastre.

Privi cu atenție spărtura din obiectul prețios și simți că i se face rău de la stomac. Puse deoparte săculețul de catifea și, cu degetul, examinează atent interiorul oului. Se afla ceva alb și fibros. Ca un fel de ambalaj. Trase puțin și văzu că era o pânză de bumbac, îndesată atât de bine, încât cu greu se putea scoate chiar și numai o bucățică. Lord continuă să cerceteze, așteptându-se să dea la un moment dat de mecanismul care scotea afară portretele. Dădu, în schimb, de altceva.

Pipăi cu vârful degetului. Cu certitudine, era ceva tare și neted. Se dădu mai aproape de felinarul sub care se afla banca și continuă să exploreze cu degetul. Văzu strălucind o bucată de aur. Scria ceva pe ea. Apucă marginile oului cu

amândouă mâinile și desprinse cele două jumătăți, deschizându-i coaja de aur, ca și cum ar fi fost o rodie coaptă.

PARTEA A III-A.

Capitolul 40.

Hayes îi văzu pe Orleg și pe Deprimat ieșind pe poarta principală a grădinii zoologice și îndreptându-se în grabă spre mașină. El și Hrușcirov așteptaseră răbdători în parcare în ultimele zece minute. Dispozitivul de urmărire, de dimensiunea unui nasture, pe care Hayes i-l plantase lui Lord funcționase cum trebuie. Consulatul deținea o cantitate considerabilă de astfel de echipamente de pe vremea Războiului Rece, când San Francisco era o zonă-cheie pentru întrunirile serviciilor secrete sovietice, în această parte a Californiei concentrată asupra industriei IT și a apărării.

Îl lăsaseră pe Lord să fugă cu scopul de a da de urma Akilinei, deoarece Hayes credea că are asupra ei ceea ce găsiseră în mormântul lui Kolea Maks și în caseta de valori. Faptul că își putuseră urmări prada din umbră le permisesese să păstreze o distanță discretă față de Lord, care își croia drum prin traficul după-amiezii. Lui Hayes i se păruse cam ciudat locul întâlnirii, dar trase concluzia că doreau probabil un spațiu public, deși lui nu-i surâdea ideea că ar putea avea spectatori.

— Nu-mi place ce fețe au, zise Hrușcirov.

Nici lui Hayes nu-i plăcea, dar nu zise nimic. Era totuși

mulțumit că dispozitivul de urmărire funcționa încă. Apăsă un buton și geamul automobilului Lincoln coborî. Orleg și Deprimatul se opriră în fața lui.

— Au sărit în țarcul gorilelor, zise Orleg. Am încercat să mergem după ei, dar una dintre nenorocitele alea de bestii ne-a oprit. M-am gândit că nu vrei să facem vâlvă, așa că ne-am retras. O să-l urmărim din nou.

— Bine ați făcut, spuse Hayes. Încă îl localizăm. Se întoarse apoi spre Zubarev și îi zise: Mergem?

Deschise ușa mașinii și coborî în noapte. Orleg luă în brațe dispozitivul LED portabil de urmărire și plecară cu toții. În depărtare se auzeau niște sirene apropiindu-se.

— Cineva a chemat poliția. Trebuie să ne mișcăm rapid, zise el. Aici nu suntem în Moscova. Poliția pune o groază de întrebări.

Poarta principală nu era păzită, iar ei intrară în grabă. În fața habitatului gorilelor se adunaseră o mulțime de oameni. Dispozitivul de urmărire pe care îl ducea Orleg continua să indice prezența lui Lord în apropiere.

— Ascunde chestia aia în haină, îi zise Hayes lui Orleg, pentru că nu dorea să atragă atenția curioșilor.

Se apropiară de habitatul primatelor, iar Hayes întrebă ce se întâmpla. O femeie îi spuse că un bărbat de culoare și o femeie albă săriseră peste șanț, iar gorilele veniseră după ei. În cele din urmă, se strecuraseră printr-o poartă din zid și se făcuseră nevăzuți. Se întoarse spre Orleg și văzu că semnalul era încă activ. Dar când își îndreptă privirea spre habitatul gorilelor văzu ce ținea strâns în mână o gorilă imensă, neagră-argintie.

Un pulover verde-închis.

Același pulover în care fusese cusut dispozitivul de urmărire. Dădu din cap și își aminti brusc ce îi prezisese Rasputin Alexandrei: „Inocența fiarelor îi va proteja și îi va conduce spre izbândă”.

— Puloverul lui Lord e la maimuță, îi spuse el lui Zubarev,

care se apropie de stăvilă și văzu cu proprii ochi că așa stăteau lucrurile.

Îngrijorarea ce se citea pe fața rusului dovedea că și el își amintise cuvintele călugărului.

— E evident că i-au protejat fiarele. Mă întreb dacă le-au arătat și drumul.

— Bună întrebare, zise Hayes.

*

Lord își trecu mâna strâns peste marginile de aur ale oului. Diamantele săriră asemenea stropilor de suc dintr-o portocală desfăcută. O legăturică aurie căzu pe iarbă. Akilina se aplecă și o luă de jos. Un clopoțel. Acesta străluci în lumina felinarului, fiind cu siguranță prima oară după zeci de ani că era atins de aerul proaspăt. Se apropie de lumină și văzu că pe exteriorul clopoțelului era gravat un scris mărunț.

— E scris cu litere chirilice, zise ea, ridicând clopoțelul în dreptul ochilor.

— Înțelegi ce scrie?

— „Acolo unde crește copacul Prințesei, în Geneză, așteaptă un Spin. Folosiți cuvintele care v-au adus aici. Izbânda e aproape, dacă se pronunță numele voastre și dacă se formează un clopot.”

Lord era sătul de ghicitori.

— Asta ce mai înseamnă?

Luă clopoțelul și îl studie în detaliu. Era înalt de șapte centimetri și jumătate și lat de cinci. N-avea limbă în interior. Judecând după greutate, părea din aur. În afară de textul gravat pe partea exterioară, nu mai exista nici un alt cuvânt sau simbol. Părea cel din urmă mesaj al lui Iusupov.

Se duse spre bancă și se așează.

Akilina veni după el.

Lord se uită la oul Faberge distrus. După toate aparențele, descendenții lui Nicolae al II-lea supraviețuiseră. În timp ce premierii comuniști conduceau poporul rus, moștenitorii tronului Romanovilor își duseseră viața neștiuți de nimeni,

„unde crește copacul Prințesei” - unde anume, numai Dumnezeu știa. Își dorea să-i găsească. De fapt, trebuia să-i găsească. Ștefan Baklanov nu era moștenitorul de drept al tronului Rusiei și poate că apariția unui descendent direct al Romanovilor ar uni poporul rus cum nimic altceva n-ar reuși s-o facă. Dar în acest moment era prea epuizat să mai facă ceva. Inițial, plănuise să plece din oraș noaptea aceasta, dar acum se răzgândise.

— Hai să ne întoarcem la hotel și să ne odihnim. Poate că mâine-dimineață totul o să ne fie mai limpede.

— Putem cumpăra ceva de-ale gurii în drum spre hotel? N-am mai mâncat de la micul dejun.

Lord o privi, apoi ridică mâna și o mângâie ușor pe obraz.

— Te-ai descurcat bine azi, îi zise el în rusește.

— Mă întrebam dacă o să ne mai vedem vreodată.

— Și eu la fel.

— Nu mi-a plăcut deloc gândul ăsta, zise ea, cuprinzându-i mâna într-a sa.

Nici lui nu-i plăcuse. O sărută ușor pe buze, apoi o îmbrățișă. Rămaseră așa în întuneric, savurând momentul de liniște. Apoi Lord îndesă la loc în săculețul de catifea ce mai rămăsese din ou, împreună cu clopoțelul. Puse pe umăr geanta de voiaj și traversară parcul spre bulevardul din fața lor.

Zece minute mai târziu, apărură un taxi, iar Lord îi spuse șoferului numele hotelului pe care îl alesese Akilina. Stătură amândoi pe bancheta din spate în timp ce taxiul străbătea orașul. Se gândea la cuvintele gravate pe clopoțel.

Acolo unde crește arborele Prințesei, în Geneză¹², așteaptă un Spin. Folosiți cuvintele care v-au adus aici. Izbânda e aproape, dacă se pronunță numele voastre și dacă se formează un clopot.

¹² *Genesis* în limba engleză.

O altă indicație criptică - suficientă pentru a-ți călăuzi pașii dacă știai ce să cauți, dar de neînțeles pentru intruși. Problema era că nu știau ce anume trebuiau să caute. Aceste cuvinte fuseseră scrise undeva după 1918, când fusese asasinată familia regală și înainte de 1924, când murise Faberge. Poate că înțelesul lor fusese mai limpede în acele vremuri, dar timpul încetoșase ceea ce fusese odinioară un mesaj limpede. Prin geamul murdar, privi cafenelele și restaurantele ce defilau prin dreptul lui. Își aminti că Akilina spusese că-i era foame și, deși nu dorea să apară în locuri publice prea mult timp și lui îi era foame.

Îi veni o idee. Îi spuse șoferului ce dorea; bărbatul dădu din cap în semn că înțelesese și găsi destinația câteva minute mai târziu. O conduse pe Akilina într-o clădire pe care scria CYBERHOUSE, un internet cafe ca multe altele, în care se puteau consuma mâncare și băutură. În momentul de față, avea nevoie și de hrană și de informație. Camera era doar pe jumătate ocupată și avea pereții din oțel strălucitor plini cu gravuri acoperite cu geamuri fumurii care înfățișau peisaje locale. Într-un colț trona un televizor cu ecran mare, în jurul căruia erau strânși câțiva oameni. Berile la halbă mare păreau să fie specialitatea casei, servite cu sandviciuri generoase.

Se repezi la baie și își stropi fața cu apă rece, în speranța că rănille sale vor părea mai puțin înfricoșătoare. Apoi el și Akilina ocupară un cubical cu calculator și comandară ceva de mâncare, iar chelnerița le arătă cum să folosească tastatura și le spuse care era parola. În așteptarea mâncării, găsi un motor de căutare și scris: „COPACUL PRINȚESEI”. Motorul de căutare identifică trei mii de elemente. Cele mai multe erau legate de o linie de bijuterii comercializate sub numele *Colecția Copacul Prințesei*. Altele se refereau la pădurile tropicale, la silvicultură, la horticultură și la plante medicinale. Unul îi atrase totuși atenția prin următorul sumar:

Paulownia Tomentosa – Copacul Prințesei, Copacul Kari – flori violet, frumos mirositoare. Aug./sept.

Accesă site-ul și pe ecran apăru o prezentare în care se menționa că acest copac era originar din Asia și că fusese adus în America în anii 1830. Specia se răspândise rapid în partea de est a Statelor Unite, datorită cutiilor în care se transporta pânza cu vaporul din China. Lemnul lui era ușor și rezistent la apă, iar japonezii îl foloseau pentru confecționarea vaselor de orez, a tacâmurilor și a sicriilor. Ritmul de creștere era rapid – ajungeau la maturitate între cinci și zece ani – și era fascinant primăvara, când se umplea de flori lunguiețe mov cu miros discret. Se menționa că era folosit în industria de prelucrare a lemnului datorită ritmului rapid de creștere și a costurilor mici de producție. Era răspândit în special în Carolina de Nord, unde fusese aclimatizat de-a lungul anilor. Dar explicația numelui îi atrase atenția. În text se spunea că acest copac fusese numit după prințesa Anna Pavlovna, fiica țarului Pavel I, care domnise în Rusia între anii 1779 și 1801. Pavel I era stră-străbunicul lui Nicolae al II-lea. Îi spuse Akilinei ce citise.

Ea fu uimită.

— Poți afla atât de multe într-un timp atât de scurt!

Lord își dădu seama că în Rusia internetul era încă la început. Unii dintre clienții firmei Pridgen & Woodworth lucrau din greu să conecteze Rusia la rețeaua World Wide Web. Problema era că un singur calculator costa mai mult decât câștiga un rus în doi ani.

Derulă pagina în jos și mai verifică două adrese. Nici una din cele două nu conținea informații importante. Chelnerița le aduse mâncarea și două sticle de pepsi. Începură să mănânce și timp de câteva minute Lord uită de situația dificilă în care se aflau. Tocmai își termina de mâncat sandviciul, când îi mai veni o idee. Se întoarse la motorul de

căutare și scrise „CAROLINA DE NORD”, găsim astfel o hartă detaliată a statului. Se concentrează pe zona muntoasă și mări imaginea.

— Ce e acolo? Întrebă Akilina.

— Am o bănuială, zise el, cu ochii în monitor.

În centrul ecranului se afla Asheville, o cruce din care porneau linii roșii și negre în patru direcții, semnificând autostrăzile interstatale 40 și 26. Spre nord erau orașe ca: Boone, Green Mountain și Bold Creek. În partea de sud se găseau Hendersonville și granița dintre Carolina de Sud și Georgia. În partea de vest se întindeau Maggie Valley și Tennessee, iar Charlotte se zărea înspre est. Studie autostrada Blue Ridge, din care șerpuia un drum spre nord-est, din Asheville până la granița cu Virginia. Orașele aveau nume interesante: Sioux, Bay Book, Chimney Rock, Cedar Mountain. Apoi, îl văzu, chiar la nord de Asheville și la sud de Boone, lângă Grandfather Mountain. Orașul Genesis. Pe drumul național 81. Abia acum înțelese semnificația mesajului: „Acolo unde crește copacul Prințesei, în Genesis, așteaptă un Spin”. Se întoarse zâmbind către Akilina.

Capitolul 41.

MIERCURI.

20 OCTOMBRIE.

Lord și Akilina se trezără devreme și părăsiră hotelul. Era prima dată, după mulți ani, când dormise cu o femeie. Nu făcuseră dragoste pentru că erau amândoi mult prea epuizați și prea speriați, dar stătuseră unul în brațele celuilalt. Lord dormise iepurește, așteptându-i, parcă, pe Deprimat și pe Orleg să intre peste ei în cameră dintr-un minut în altul.

Se trezără chiar după răsăritul soarelui și se duseră la o agenție de închiriat mașini din districtul financiar. Apoi străbătură o sută cincizeci de kilometri spre Sacramento, gândindu-se că aeroportul de acolo va fi sigur. După ce se dădură jos din mașină, luară un zbor direct până în Dallas. Lord profită de timpul liber pe care-l avea la dispoziție în avion și citi *USA Today*. Un editorial prezenta în detaliu lucrările Comisiei Tariste, care se apropiau de sfârșit. În ciuda așteptărilor, comisia terminase interviurile și selectase trei candidați pentru runda finală de dezbateri, printre care se număra și Ștefan Baklanov. Un vot final, programat inițial pentru a doua zi, fusese amânat pentru ziua de vineri din cauză că unul dintre membrii comisiei avusese un deces în familie. Din moment ce pentru votul final era nevoie de unanimitate, nu avuseseră altă soluție decât să amâne cu o zi. Analistii politici îl prezentau deja pe Baklanov drept câștigător, fiind considerat cea mai bună alegere pentru Rusia. Se citau și cuvintele unui istoric: „Este cel mai apropiat descendent al lui Nicolae al II-lea. Cel mai Romanov dintre Romanovi”.

Lord se uită la telefonul așezat într-o nișă din scaunul din față. Trebuia oare să contacteze pe cineva de la Departamentul de Stat sau pe Hayes pentru a le spune ce aflate? Informația pe care o aveau el și Akilina ar schimba în mod evident votul comisiei. Sau, cel puțin, ar amâna orice decizie finală până la verificarea autenticității informațiilor. Dar profeția spunea că el și Akilina trebuiau să-și împlinească misiunea fără alt ajutor. Acum trei zile ar fi considerat toate aceste lucruri niște aiureli de bețiv ale unui țăran dornic de putere care reușise să se strecoare în palat și să intre în grațiile familiei imperiale. Dar mai era și incidentul cu gorila. Fiara. Sfărâmasese oul. Și îl împiedicase și pe Deprimat să sară peste șanț.

„Inocența fiarelor îi va proteja și le va arăta calea, fiind hotărâtoare în drumul spre izbândă.”

Cum era posibil ca Rasputin să fi știut că se va întâmpla așa ceva? Era doar o coincidență? Dacă era așa, trecea dincolo de granițele probabilității. Oare chiar trăia moștenitorul tronului Rusiei undeva în America? Genesis, Carolina de Nord, cu o populație de 6 356 de locuitori, conform atlasului pe care îl cumpărase de la aeroport. Reședința districtului Dillsboro. Un oraș micuț într-un district micuț, cuibărit în inima Munților Apalași. Dacă el sau ea s-ar afla acolo, acest fapt ar schimba cursul istoriei. Se întreba cum ar reacționa poporul dacă ar auzi că doi moștenitori ai tronului au scăpat cu viață de la Ecaterinburg și au fost ascunși în America, o țară în care întreaga națiune rusă a fost învățată să n-aibă încredere. Se mai întreba ce fel de om era moștenitorul, un fiu sau un nepot al lui Alexei sau al Anastasiei, sau poate ai amândurora, crescut în America. Ce fel de legături ar trebui să aibă el sau ea cu pământul străbun, astfel încât să-l determine să se întoarcă pentru a conduce o țară în plină anarhie?!

Era o poveste aproape incredibilă. Iar el era parte din această poveste. O parte integrantă. El și Akilina erau Corbul

și Acvila.

Sarcina lor era clară. Să ducă la capăt această misiune și să găsească Spinul. Dar nu numai ei îl căutau. Ci și oamenii care încercau să influențeze votul comisiei. Oameni care se folosiseră de puterea și de banii lor pentru a controla un proces care ar fi trebuit să fie corect. Fusesse oare doar o simplă minciună inventată de superiorii lui Filip Vitenko, cu scopul de a-l ademini la consulat? Nu credea asta. Maxim Zubarev afișase o cruzime și o aroganță care confirmaseră spusele lui Vitenko. Ștefan Baklanov fusese cumpărat. Nu era nimic altceva decât o *marionetă*. Și, așa cum recunoscuse Zubarev, ei erau *păpușarii* cei isteți. Ce altceva mai spusese Zubarev? „Singurul lucru care i-ar mai putea sta în cale este apariția unui descendent direct al lui Nicolae al II-lea.” Dar despre care „ei” era vorba? Și, mai ales, reușiseră oare să-i corupă pe toți membrii comisiei? Și dacă era așa, ce importanță avea, din moment ce mersese la Moscova pentru a-l susține pe Ștefan Baklanov? Clienții lui doreau ca Baklanov să fie cel ales. La fel și Taylor Hayes. Ar fi bine pentru toți. Sau n-ar fi? După toate aparențele, chiar facțiunile care înngenuncheaseră poporul rus controlau acum viitoarea monarhie absolută. Iar acesta nu era un conducător din secolul al XVIII-lea, cu tunuri și cu puști. Acest autocrat va avea acces la bombe nucleare suficient de mici încât să încapă într-o servietă. În mod normal, o astfel de putere n-ar trebui încredințată niciodată unui singur om, însă rușii asta își doreau. Pentru ei, țarul era sfânt, o legătură cu Dumnezeu și cu trecutul glorios care le-a fost inaccesibil timp de un secol. Doreau o întoarcere la trecut și asta erau pe cale să primească. Dar le va fi oare mai bine? Sau vor cădea din lac în puț? Își aminti altceva din ce spusese Rasputin.

„Doisprezece trebuie să moară ca să poată începe renașterea.”

Numără în minte morții. Patru în prima zi, inclusiv Artemie Belii. Soldatul din Piața Roșie. Asociatul lui Pașenko. Iosif și

Vasili Maks. Până acum, tot ce spusese starețul se împlinise. Asta însemna că vor mai muri încă patru?

*

Hayes se uită la Hrușciiov, care se foia în scaun. Acest fost comunist și fost ministru, un bărbat sus-pus și cu relații la nivel înalt, era nervos. Știa că rușii își manifestau direct sentimentele. Când erau fericiți, îi cuprindea o exuberanță aproape înfricoșătoare. Când erau triști, îi cuprindea disperarea. Gravitau în mod natural între aceste extreme, fiind rareori la mijloc și înțelesese în cele două decenii de când avea de-a face cu ei că loialitatea și încrederea reprezentau într-adevăr atributele lor esențiale. Problema era că le trebuiau ani de zile să ajungă să aibă încredere în altcineva, cu atât mai mult dacă era vorba despre un străin.

Hrușciiov se manifesta ca un rus adevărat. Reacționa rusește. Cu douăzeci și patru de ore în urmă era încrezător și sigur pe el, știind că va pune mâna curând pe Lord. Acum era tăcut și absent și abia scosese câteva cuvinte de la cele întâmplare noaptea trecută, când își dăduseră seama că nu-i mai puteau urmări pe Lord și pe Akilina. Trebuia acum să explice membrilor Cancelariei Secrete de ce fusese de acord cu o manevră ce aducea mai mult a complicitate la evadare.

Se aflau la etajul doi al consulatului, singuri, în biroul lui Vitenko, cu ușa încuiată. La celălalt capăt al firului erau membrii Cancelariei Secrete, toți adunați în biroul casei din Moscova. Nu era nimeni mulțumit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, dar nici unul nu critica deschis metoda folosită.

— Nu e nici o problemă, zise Lenin la telefon. Cine ar fi prevăzut că o să intervină o gorilă?

— Rasputin, zise Hayes.

— A, domnule Lincoln, începeți să înțelegeți îngrijorarea noastră, comentă Brejnev.

— Încep să cred că Lord caută un urmaș al lui Alexei și al Anastasiei. Moștenitorul tronului Romanovilor.

— După toate aparențele, zise Stalin, cel mai rău coșmar al nostru a devenit realitate.

— Aveți idee unde s-ar fi putut duce? Întrebă Lenin.

Hayes se gândise exact la acest lucru în ultimele ore.

— Apartamentul lui este supravegheat de o firmă de detectivi particulari. Dacă se întoarce, îl prindem și de data aceasta n-o să-i mai dăm drumul.

— Foarte bine și frumos, zise Brejnev. Dar dacă se duce direct la locul unde se află presupusul moștenitor?

Se gândise și la posibilitatea asta. Cunoștea oameni ai legii. FBI. Poliția de frontieră, DEA¹³. Aceste contacte puteau fi folosite pentru a-l urmări pe Lord din umbră, mai ales dacă folosea cărți de credit sau cecuri bancare pentru a-și finanța călătoria. Ar fi putut avea acces la informații la care el n-ar fi ajuns niciodată. Dar aducându-i și pe ei în horă, ar fi însemnat să se înconjoare de oameni pe care dorea să-i țină la distanță. Milioanele lui erau în siguranță ascunși la o bancă din Elveția și intenționa să apuce să se bucure de ei și de mulți alții, pe care îi va face în următorii ani. Apoi se va retrage din cadrul firmei și își va vinde partea din afacere, adică statutul de partener, în schimbul unei sume din șapte cifre. Ceilalți asociați principali îi vor cere cu siguranță să mai lucreze câte ceva pentru ei, destul cât să nu-i dispară numele de pe firmă, lucru care îi permitea să rămână loial clientelei de care se ocupa. În schimbul unei mici sume anuale, suficiente pentru cheltuielile modeste ale unui bărbat care trăia într-un castel în Europa. Totul avea să meargă ca pe roate. Îi era limpede că n-avea de gând să renunțe la toate acestea. Așa că minți drept răspuns la întrebarea lui Brejnev.

— Am deja câteva căi pe care le pot exploata. Am și eu oamenii mei aici, precum aceia pe care mi i-ați pus dumneavoastră la dispoziție.

¹³ Drug Enforcement Administration - Administrația Antidrog.

N-avusese niciodată nevoie de asemenea oameni și nici nu știa de unde să facă rost de ei, însă tovarășii lui ruși nu trebuiau să știe asta.

— Nu cred că va fi o problemă.

Hrușciiov îl privi în ochi. Telefonul era mut, interlocutorii lui din Moscova părănd să aștepte să li se dea mai multe informații.

— Cred că Lord o să mă contacteze, zise el.

— De ce crezi asta? Întrebă Hrușciiov.

— Nu văd de ce n-ar avea încredere în mine. Sunt șeful lui și am persoane de contact în guvernul rus. Trebuie să mă sune, mai ales dacă descoperă ceva important. Aș fi prima persoană căreia ar vrea să-i împărtășească secretul. Știe că sunt în joc clienții noștri și că această situație ar influența negativ atât afacerile lor, cât și cariera lui. O să mă contacteze.

— Până acum n-a făcut-o, zise Lenin.

— Din cauză că a fost tot timpul pe fugă și atacat. Iar pentru moment, n-are ce rezultate să-mi arate, încă mai caută. Să-i acordăm timpul necesar. Apoi mă va contacta. Sunt sigur.

— Mai avem doar două zile să rezolvăm problema aceasta, zise Stalin. Din fericire, după ce Baklanov va fi pus pe tron, va fi greu să se revină asupra hotărârii, mai ales dacă opinia publică este manipulată în direcția potrivită. Dacă apare cineva, o să prezentăm situația ca pe o conspirație cu scopul de a fi induși în eroare. Nimeni n-o să ia în serios acest lucru.

— Nu fi așa de sigur, zise Hayes. Testele ADN ar putea demonstra o legătură foarte clară cu Nicolae și cu Alexandra, acum că Romanovii au codul genetic catalogat. Sunt de acord, situația poate fi ținută sub control, însă, în acest scop, avem nevoie de cadavrele moștenitorilor, nu de ființe vii, iar acele cadavre nu au voie să fie niciodată descoperite. Trebuie arse, pentru a se șterge definitiv amintirea lor de pe

fața pământului.

— Se poate aranja asta? vru Hrușciiov să afle.

Nu știa exact cum o va face, dar știa ce anume este în joc, atât pentru el, cât și pentru ceilalți. Așa că îi dădu răspunsul corect:

— Desigur.

Capitolul 42.

GENESIS, CAROLINA DE NORD.
ORA 16.15.

Lord se uită prin parbriz și admiră cu interes rândurile dese de copaci care se înălțau de o parte și de alta a autostrăzii în pantă. Aveau pete gri-închis pe trunchi și frunzele de un verde proaspăt. Vizitase zona de câteva ori în ieșirile din weekend și recunoscuse platanii, fagii și stejarii. Crezuse întotdeauna că arborii aceia stufoși sunt o specie de plop. Acum știa că nu e așa.

— Aceia sunt copacii prințesei, zise el, arătând spre ei. Am citit aseară că în această perioadă a anului eliberează semințele. Un arbore e în stare să producă douăzeci de milioane de semințe. Ușor de înțeles de ce sunt așa de mulți în zonă.

— Ai mai trecut pe aici? întrebă Akilina.

— Am fost în Asheville, pe lângă care am trecut puțin mai devreme și prin Boone, care este puțin mai încolo, spre nord. Zona este foarte căutată iarna pentru schi, iar vara pentru frumusețea peisajelor.

— Îmi amintește de Siberia. De locul unde trăia bunica mea. Erau și acolo munți și păduri. Aerul era la fel de proaspăt ca aici. Îmi plăcea foarte mult.

Toamna își intrase în drepturi pretutindeni, piscurile și văile erau parcă în flăcări, pictate cu roșu, cu auriu și cu oranj, cu fuioare de ceață ridicându-se deasupra văilor. Numai pinii și copacii prințesei își păstrasera aceeași înfățișare din timpul verii.

Schimbaseră avionul în Dallas și luaseră o cursă către Nashville. De acolo, un avion micuț de zboruri interne plin

doar pe jumătate îi adusesese în Asheville în urmă cu o jumătate de oră. Lord rămăsese fără bani lichizi în Nashville, așa că fusese nevoit să apeleze la cartea de credit, o mișcare pe care spera să n-o regrete, știind prea bine cât de ușor pot fi urmărite operațiunile efectuate cu cărțile de credit. Dar și biletele de avion cumpărate puteau fi monitorizate. Tot ce îi rămânea de făcut era să spere că afirmația lui Maxim Zubarev și anume că FBI-ul și ofițerii vamali colaborează cu ei, era doar o simplă bravadă. Nu știa cu precizie, dar simțea că rușii lucrau independent de orice oficialitate a Statelor Unite – poate că exista vreo colaborare periferică sau ascunsă, însă în nici un caz ceva la scară națională, care să le permită să localizeze un avocat american și o acrobată rusoaică. Acest lucru, se gândea el, ar necesita o explicație amănunțită. Și ar fi fost prea riscant să le spună totul americanilor, înainte ca rușii să controleze situația. Nu. Rușii lucrau singuri. Pentru moment, cel puțin.

Călătoria spre nord din Asheville fusese plăcută, pe autostrada Blue Ridge, apoi pe drumul național 81, iar în ultima parte printre dealuri sinuoase și printre munți puțin înalți. Orașul Genesis era el însuși ca desprins din poveste, cu clădiri din cărămidă, lemn și piatră de râu pline de galerii de artă cu un aer desuet, magazine de suvenir și de antichități. De o parte și de alta a străzii principale erau aliniate bănci umbrite de coroanele bogate ale platanilor. Într-un colț al intersecției principale se afla o gelaterie, iar în celălalt, două bănci și un magazin general. Locuințele sociale și cele comune, precum și casele de vacanță se aflau la periferie. În timp ce se plimbau prin oraș, soarele ajunsese deja la apus, transformând cerul din albastru-deschis, într-un roz-portocaliu pal, iar copacii și piscurile munților își pierdeau conturul într-o nuanță închisă de violet. Se întuneca devreme aici.

— Aici este. Acum trebuie doar să aflăm cine sau ce este

acest Spin¹⁴.

Se pregătea să intre într-un magazin și să verifice în cartea de telefon, când ceva îi atrase atenția. De zidul unei clădiri din cărămidă roșie era prinsă o plăcuță. Tribunalul districtual era la o stradă distanță, dincolo de o piață cu mulți copaci. Cuvintele anunțau cu litere negre:

BIROUL DE AVOCATURĂ MICHAEL THORN.

Îi arată Akilinei firma și îi traduse ce scria.

— Exact ca în Starodug, zise ea.

Și el se gândise la același lucru puțin mai devreme.

Parcă lângă bordură, puțin mai jos de clădire. Urcară în biroul de avocatură, unde-i întâmpină o secretară care-i informă că domnul Thorn era la Curtea de Justiție, ca să perfecteze niște testamente și că avea să se întoarcă în curând. Lord îi spuse secretarei că dorea să meargă imediat să discute cu Thorn, iar aceasta îi explică unde putea fi găsit.

Merseră la Curtea de Justiție a Districtului Dillsboro, care funcționa într-o clădire de cărămidă și piatră în stil neoclasic, cu un fronton deasupra intrării, asemenea unui templu grecesc și cu o cupolă înaltă. O placă de bronz de lângă intrarea principală menționa că acest edificiu fusese finalizat în 1898. Lord fusese rareori într-o astfel de instituție, deoarece activitatea lui se limita la sălile consiliilor de administrație și la organizațiile financiare din cele mai mari orașe ale Americii sau din capitalele Europei de Est. De fapt, el nu avusese motive să apară la tribunal, deoarece Pridgen & Woodworth avea sute de avocați pledanți care se ocupau de litigii. El era cel care încheia afacerile. Omul-din-spatele-scenei. Asta până acum o săptămână, când fusese aruncat chiar în mijlocul ei.

Îl găsiră pe Michael Thorn în bibliotecă, aplecat peste un

¹⁴ *Thorn* în limba engleză.

volum uriaș. În lumina stridentă a neonului, Lord văzu că acesta era un bărbat cu început de chelie, între două vârste. Era scund și îndesat, fără să fie gras, cu nasul subțire și proeminent, cu pomeții ridicați, cu fața mult mai tânără decât vârsta ce-o avea.

— Michael Thorn? Întrebă Lord.

Bărbatul ridică privirea din carte, zâmbi și răspunse:

— Chiar el!

Lord se recomandă, apoi o prezentă și pe Akilina. Nu mai era nimeni altcineva în camera fără geamuri.

— Tocmai am sosit din Atlanta.

Lord îi arată legitimația de la baroul din Georgia și folosi aceeași stratagemă de la banca din San Francisco.

— O reprezintă pe domnișoara Petrovna în problema unei moșteniri.

— Se pare că nu vă ocupați doar cu avocatura, zise Thorn, arătând spre fața plină de vânătăi a lui Lord.

Lord prinse ideea din zbor.

— Practic și boxul amator la sfârșit de săptămână. De data asta am încasat mai multe lovituri decât am dat.

Thorn zâmbi, apoi întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Lord?

— De când practicați avocatura aici?

— De când mă știu, zise Thorn, cu mândrie în glas.

— Orașul este absolut minunat. E prima mea vizită aici. Cu alte cuvinte, sunteți localnic?

Thorn păru surprins.

— De ce îmi puneți atâtea întrebări, domnule Lord? Credeam că vă aflați aici pentru o moștenire. Cine este persoana decedată? Cu siguranță am cunoscut-o.

Lord scoase din buzunar Clopotul Iadului¹⁵. I-l dădu lui Thorn și urmări atent reacția acestuia.

Thorn inspectă clopoțelul pe o parte și pe alta.

¹⁵ *Hell's Bell*, în engleză.

— Impresionant. E aur?

— Așa cred. Înțelegeți ce scrie pe el?

Thorn luă o pereche de ochelari de pe masa înaltă până în dreptul pieptului și studie atent exteriorul.

— Mărunt scris, nu-i așa?

Lord nu zise nimic, dar se uită la Akilina, care îl urmărea atent pe Thorn.

— Îmi pare rău, dar e scris într-o limbă străină. N-aș putea spune în care. Nu înțeleg. Din păcate, nu cunosc nici o altă limbă în afară de engleză, deși unii susțin că nici pe aceasta n-o stăpânesc prea bine.

— „Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui”, zise Akilina în limba rusă.

Thorn se uită la ea un moment. Lord nu putea spune cu precizie dacă era surprins, sau pur și simplu nu înțelese. Văzu că și Thorn se uita la el.

— Ce a spus? întrebă Thorn.

— „Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui”, traduse Lord.

— Din Evanghelia lui Matei, zise Thorn. Dar ce sens au toate astea?

— Înseamnă ceva pentru dumneavoastră aceste cuvinte? întrebă Lord.

Thorn îi dădu clopoțelul înapoi.

— De fapt, ce doriți, domnule Lord?

— Știu că vi se pare ciudat, dar vreau să vă mai pun câteva întrebări. Ați fi atât de amabil să-mi răspundeți?

Thorn își scoase ochelarii.

— Întrebați-mă.

— Sunt multe persoane cu numele Thorn în Genesis?

— Am două surori, însă ele nu locuiesc aici. Mai sunt câteva familii cu acest nume, una chiar mare, dar nu suntem înrudiți.

— Cum i-am putea găsi?

— Uitați-vă în cartea de telefon. Moștenirea

dumneavoastră este legată de vreun Thorn?

— Într-o oarecare măsură.

Lord încerca să nu se uite prea atent, însă, inconștient, căuta o asemănare a lui Thorn cu Nicolae al II-lea. Ceea ce era chiar o prostie, realizează el. Singurul lucru pe care-l putea spune cu certitudine era că Thorn era mic de statură, ca și Nicolae al II-lea; restul era pură imaginație. La ce se aștepta? Ca presupusul moștenitor să citească acele cuvinte și apoi să se transforme în Țarul Marii Rusii? Nu era un basm. Era o chestiune de viață și de moarte. Iar dacă vreun așa-zis moștenitor ar fi știut la ce se expune și-ar fi ținut gura și s-ar fi întors în bârlogul care i-a servit ani de zile drept sanctuar.

Lord puse clopoțelul înapoi în buzunar.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Thorn. Mă credeți, probabil, puțin cam ciudat și pe bună dreptate.

Fața lui Thorn deveni mai prietenoasă și un zâmbet îi flutură pe buze.

— Deloc, domnule Lord! În mod evident, sunteți într-un fel de misiune ce implică, printre altele și confidențialitatea clientului. Înțeleg acest lucru foarte bine. E în regulă. Așa că asta ar cam fi tot. Acum aș vrea, dacă nu vă supărați, să termin de citit documentul, până să mă dea bibliotecara afară din clădire.

Dădură mâna.

— Mi-a părut bine să vă cunosc, zise Lord.

— Dacă aveți nevoie de ajutor pentru a-i identifica pe ceilalți Thorn, biroul meu este în apropiere. Măine voi fi toată ziua acolo.

— Mulțumesc, zise Lord zâmbind. Am reținut acest aspect. Ne-ați putea recomanda, totuși, un loc unde să putem petrece noaptea?

— S-ar putea să fie cam greu să găsiți cazare. Suntem în plin sezon turistic și cele mai multe locuri sunt deja rezervate. Dar pentru că e miercuri, s-ar putea să mai fie camere libere pentru o noapte sau două. La sfârșit de

săptămână e o adevărată nebunie. Stați puțin, să dau un telefon.

Thorn scoase din haină un telefon celular și formă un număr. Schimbă câteva cuvinte cu persoana de la capătul firului, apoi închise.

— Îl cunosc pe proprietarul motelului și mi-a spus că are locuri libere. Se numește Azalea Inn. Stați puțin să vă desenez o hartă. Nu e departe de aici.

*

Azalea Inn era o clădire la marginea orașului, în stil Queen Anne. Fagii dominau peisajul, iar un zid alb împrejmua proprietatea. În pridvor se afla un rând de scaune verzi. Interiorul motelului avea un aer ușor desuet, cu scoarțe pe pereți, cu tavane de bârne pe alocuri crăpate și cu șeminee care funcționau cu lemne.

Lord închirie o singură cameră, iar doamna în vârstă de la recepție îl privi lung la auzul solicitării. Lord își aminti de reacția funcționarului de la Starodug care refuzase să îi dea o cameră pentru că era străin. Însă realizează că atitudinea acestei femei era diferită. Erau un cuplu format dintr-un bărbat negru și o femeie albă. Greu de crezut că încă mai conta culoarea, dar Lord nu era atât de naiv încât să creadă că nu.

— Care era problema la recepție? Întrebă Akilina după ce ajunseră în cameră.

Camera de la etaj era aerisită și luminoasă, cu flori proaspete și cu o cuvertură pufoasă pe patul dublu. Baia era dotată cu cadă, iar o perdeluță de dantelă acoperea ochiul de geam.

— Unii de pe aici încă mai cred că rasele n-ar trebui să se amestece.

Aruncă gețile de voiaj pe pat, aceleași pe care i le dăduse Simion Pașenko cu o eternitate în urmă. Ascunsese lingourile de aur într-o cutie de valori la aeroportul din Sacramento. Asta însemna că-l așteptau pe drumul de

întoarcere trei lingouri imperiale.

— Legile îi pot face pe oameni să se schimbe, zise el, dar cel mai mult e nevoie de schimbarea atitudinii. Totuși, nu o lua în nume de rău.

— Și noi ne luptăm cu prejudecățile, zise ea ridicând din umeri. În legătură cu străinii, cu cei cu pielea de culoare închisă, cu mongolii. Toți aceștia au de suferit.

— Vor trebui să accepte și un țar născut și crescut în America. Nu cred că i-a trecut vreodată cuiva așa ceva prin cap.

Se așază pe marginea patului.

— Avocatul părea sincer. Nu știa despre ce vorbim.

Lord fu de acord.

— L-am privit cu mare atenție când studia clopoțelul și când ai rostit acele cuvinte.

— A zis că mai sunt și alții cu același nume de familie?

Se ridică, se îndreaptă spre telefon și luă cartea de telefon de sub el. O deschise la litera T; găsi șase nume Thorn și două Thornes.

— O să vedem mâine ce e cu acești oameni. O să mergem să-i vizităm pe toți, dacă va fi cazul. Poate că apelăm la ajutorul lui Thorn. S-ar putea să ne fie de folos o persoană din zonă.

Se uită la Akilina.

— Între timp, hai să mâncăm ceva și să ne odihnim.

*

Serviră cina la un restaurant liniștit de lângă Azalea Inn, a cărui singură calitate era că se învecina cu un parc tradițional¹⁶. Lord îi arată Akilinei mâncarea tradițională – pui prăjit în baie de ulei, cartofi piure, porumb fiert și ceai cu gheață. La început se amuză că toate acestea erau neobișnuite pentru ea, dar apoi își aminti că nici el nu mai

¹⁶ *Pumpkin patch* (engl.) - un parc amenajat ca o fermă, unde mâncarea și activitățile sunt specifice sărbătorii Halloween. (n.tr.).

mâncase blinii¹⁷, borș de sfeclă sau perișoare siberiene până să ajungă în Rusia.

Seara era plăcută. Era senin și deasupra lor strălucea Calea Lactee.

Categoric, nu se putea spune despre Genesis că avea viață de noapte – totul era închis, în afara câtorva restaurante, care rămâneau deschise și la căderea serii. După o scurtă plimbare, se întoarseră la motel și intrară în hol.

Michael Thorn îi aștepta pe canapeaua de lângă scări.

Avocatul era îmbrăcat sport, într-un pulover cafeniu și niște pantaloni lejeri albaștri. Se ridică în momentul în care îl zări pe Lord apropiindu-se de intrare și îi zise calm:

— Mai aveți clopoțelul acela?

Lord îl scoase din buzunar și i-l dădu lui Thorn. Îl privi apoi pe Thorn cum fixează o limbă de aur în interiorul clopoțelului și cum îl scutură cu o mișcare ușoară a mâinii, încercând să-l facă să sune. Se auzi doar un mic zgomot înfundat, în locul clinchetului cristalin.

— Aurul e prea moale, zise Thorn. Dar îmi imaginez că aveți nevoie și de alte dovezi pentru a-mi confirma identitatea.

Lord nu zise nimic.

Thorn se uită la el.

— „Acolo unde crește copacul Prințesei, în Geneză, așteaptă un Spin. Folosiți cuvintele care v-au adus aici. Izbânda e aproape dacă se pronunță numele voastre și dacă se formează un clopot.” Făcu o pauză, apoi spuse: Sunteți Corbul și Acvila. Iar eu sunt cel pe care-l căutați.

Thorn rostise cuvintele în șoaptă, dar într-o rusă fără cusur.

¹⁷ Plăcinte rusești.

Capitolul 43.

Lord se uită la el nevenindu-i să creadă.

— Am putea urca în camera dumneavoastră? întrebă Thorn. Merseă sus într-o tăcere deplină. După ce ajunseră în cameră și încuiară ușa, Thorn spuse în limba rusă:

— Nu credeam că o să văd vreodată acel clopoțel și că o să aud acele cuvinte. Am păstrat limba clopotului timp de zeci de ani, știind ce trebuia să fac la momentul potrivit. Tatăl meu m-a avertizat că va veni acea zi. El a așteptat șaizeci de ani și nu s-a întâmplat nimic. Pe patul de moarte, mi-a spus că se va întâmpla în timpul vieții mele. Nu l-am crezut.

Lord era încă șocat. Arătă, în schimb, spre clopoțel și întrebă:

— De ce se numește Clopotul Iadului?

Thorn se apropie de fereastră și privi afară.

— E din Radișcev¹⁸.

Lord recunoscuse numele.

— Era menționat și pe o foiță de aur de la banca din San Francisco.

— Iusupov îl admira mult pe Radișcev. Era un mare iubitor de poezie rusă. Unul dintre versurile lui Radișcev era: „Îngerii Domnului vor anunța triumful paradisului prin trei bătaii din Clopotul Iadului. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfintei Fecioare”. Inspirate versuri, nu-i așa?

Lord începea să se liniștească. După câteva momente, întrebă:

— Sunteți la curent cu ce se întâmplă acum în Rusia? De ce n-ați ieșit la lumină?

¹⁸ Alexandr Nicolaevici Radișcev (1749-1802) reprezentant al Iluminismului din Rusia (n.tr.).

Thorn se întoarce spre ei.

— Eu și tatăl meu ne-am contrazis deseori în legătură cu asta. Era un imperialist convins, fidel vechii școli. L-a cunoscut personal pe Felix Iusupov. A discutat cu el de nenumărate ori. Eu am fost întotdeauna de părere că a trecut vremea monarhiei. Că acest concept desuet nu își mai găsește locul în societatea modernă. Însă el era ferm convins că sângele Romanovilor va fi reînviat. Acum acest lucru chiar se întâmplă. Cu toate acestea, mi s-a spus să nu mă arăt, să aștept să vină la mine un corb și o acvilă care vor rosti aceste cuvinte. Orice altceva n-ar fi fost decât o capcană întinsă de dușmanii noștri.

— Poporul rus vrea să vă întoarceți, zise Akilina.

— Ștefan Baklanov o să rămână foarte dezamăgit, zise Thorn.

Lui Lord i se păru că această observație era ușor ironică. Îi povesti lui Thorn care era legătura lui cu Comisia Țaristă și ce se întâmplase în ultima săptămână.

— Tocmai de aceea ne-a ținut ascunși Iusupov. Lenin dorea să dispară orice rămășiță a Romanovilor. Voia să elimine și cea mai mică posibilitate de restaurare a monarhiei. Abia mai târziu, când și-a dat seama că Stalin va fi mai rău decât fusese vreun țar, a înțeles ce greșală făcuse omorând familia imperială.

— Domnule Thorn, începu Lord.

— Spuneți-mi Mihail, vă rog!

— Poate că ar fi mai potrivit Maiestatea Voastră?

Thorn se încruntă.

— Mi-ar veni tare greu să mă obișnuiesc cu acest titlu.

— Viața dumneavoastră este în mare pericol. Presupun că aveți o familie, nu?

— Sunt căsătorit și am doi băieți la facultate. Ei nu știu absolut nimic. Aceasta a fost o altă condiție asupra căreia insistase Iusupov. Anonimat deplin.

— Trebuie să li se spună, ca și celor două surori despre

care vorbeai mai devreme.

— Așa mă gândeam și eu. Deși nu știu cum va reacționa soția mea când va auzi că a fost ridicată la rangul de țarină. Nici fiului meu mai mare nu-i va fi prea ușor. Este țarevici acum, iar fratele său este mare duce.

Lui Lord îi veneau în minte o mulțime de întrebări, însă era un lucru pe care chiar dorea să-l știe.

— Ne puteți spune cum au reușit Alexei și Anastasia să ajungă în Carolina de Nord?

Thorn vorbi preț de câteva minute, spunându-le o poveste care îi dădu lui Lord fiori de gheață pe șira spinării.

*

— Totul a început în seara de 16 decembrie a anului 1916, când Felix Iusupov i-a pus lui Grigori Rasputin cianură în prăjituri și în vin. Cum otrava nu și-a făcut efectul, Iusupov l-a împușcat în spate. Pentru că nici glonțul nu și-a făcut treaba, l-au urmărit pe călugăr într-o curte acoperită de zăpadă și l-au împușcat de câteva ori. Apoi au aruncat cadavrul în râul Neva, încântați de ceea ce făcuseră.

După crimă, Iusupov a ajuns în plină glorie. Vedea un viitor politic care putea include chiar o schimbare de dinastie, de la Romanov, la Iusupov. Zvonurile despre revoluție împânziseră întreaga țară. Căderea lui Nicolae al II-lea părea doar o chestiune de timp. Iusupov era deja cel mai bogat om din Rusia. Deținea moșii întinse și exercita o mare influență politică. Însă un anume Lenin era responsabil de valul de resentimente apărute împotriva puterii absolute și nici un nobil, indiferent de nume, nu avea să supraviețuiască.

Consecințele morții lui Rasputin asupra familiei regale erau profunde. Nicolae și Alexandra s-au izolat și mai mult, iar țarina a început să aibă și mai multă influență asupra soțului ei. Oamenii grupați în jurul țarului erau total indiferenți față de imaginea lor publică. Vorbeau limba franceză mai bine decât limba rusă. Petreceau mai mult timp

în străinătate decât acasă. Erau atenți la nume și la ranguri, dar mai puțin la obligațiile lor publice. Divorțurile și căsătoriile necuviincioase au atras atenția maselor.

Toate rudele Romanovilor îl urau pe Rasputin. Nimeni nu deplângea moartea acestuia, iar unii au fost suficient de curajoși încât să-i spună și țarului ce simțeau. Crima a adus mărunta discordiei în casa imperială. Mari duci și ducese vorbeau deja despre o schimbare. În cele din urmă, bolșevicii au exploatat momentul de rătăcire al familiei regale, instalând guvernul provizoriu care i-a urmat lui Nicolae al II-lea, punând mâna pe putere, omorând în drumul lor pe toți Romanovii care le stăteau în cale.

Iusupov a continuat totuși să susțină că uciderea lui Rasputin a fost un lucru bun. Exilat de țară la una dintre moșiiile lui, ca pedeapsă pentru crimă, a avut noroc să fie departe de mișcările revoluționare din lunile februarie și octombrie ale anului 1917. La început, a susținut într-o oarecare măsură schimbarea, ba chiar și-a oferit ajutorul, dar, de îndată ce sovieticii i-au confiscat toate bunurile și l-au amenințat cu arestarea și-a dat seama de greșeala pe care o făcuse. Moartea lui Rasputin survenise mult prea târziu ca să mai schimbe cursul evenimentelor. În încercarea lui nesăbuită de a mai salva ceva, Iusupov dăduse, de fapt, lovitura fatală familiei imperiale.

Imediat după Revoluția din Octombrie 1917 și după venirea la putere a lui Lenin, Iusupov a decis că trebuia făcut ceva. Fiind unul dintre puținii nobili care mai avea resurse financiare, a reușit să adune în jurul lui un grup de foste gărzi imperiale. Sarcina lor era să elibereze familia regală și să restaureze monarhia. Spera că faptul că se răzgândise, chiar dacă puțin cam târziu, va fi apreciat de Nicolae al II-lea și că va fi iertat pentru uciderea lui Rasputin. Iusupov a văzut în această misiune o modalitate de a-și spăla păcatele - nu pentru că scăpase lumea de Rasputin, ci pentru întemnițarea țarului.

Când familia imperială a fost luată de la Țarskoe Selo și dusă în Siberia la începutul anului 1918, Iusupov simțea că venise momentul să acționeze. Au existat trei tentative de eliberare, dar n-a trecut nici una de faza incipientă. Bolșevicii îi țineau pe captivii regali sub o atentă supraveghere. A făcut demersuri pe lângă George al V-lea, regele Angliei și vărul lui Nicolae al II-lea, pentru ca acesta să le ofere adăpost Romanovilor. Inițial, George a fost de acord, dar în final a cedat presiunilor care se făceau asupra lui și a refuzat să-i primească în țară.

Abia atunci a realizat Iusupov că soarta le fusese pecetluită.

Și-a amintit de profeția lui Rasputin, care spunea că dacă va pieri de mâna unui nobil cu sânge regesc, Nicolae al II-lea și familia lui vor trăi mai puțin de doi ani. El era nobilul cu rangul cel mai înalt care nu purta numele Romanov, dar soția lui era nepoata regelui. După toate aparențele, călugărul avusese dreptate.

Însă era decis să nu cedeze în fața sorții.

I-a trimis pe Kolea Maks și pe alți câțiva la Ecaterinburg, cu ordinul de a salva familia regală cu orice preț. A fost foarte încântat când a aflat că Maks reușise să se numere printre oamenii care păzeau familia imperială. Dar a fost un adevărat miracol că Maks a fost de față la execuție și că a reușit să-i salveze pe Alexei și pe Anastasia, luându-i din camion pentru ca, în final, la întoarcere, să-i găsească pe amândoi teferi în pădure. Prin nu se știe ce minune, Alexei nu fusese atins nici de gloanțe, nici de baionete. O lovitură, pe care i-o dăduse Maks însuși în timpul execuției, îi spărsese Anastasiei capul, dar, altfel, fata era în stare bună, datorită corsetului de bijuterii și de pietre prețioase care o protejase de gloanțe. Avea totuși răni de gloanțe la un picior. Acestea s-au vindecat în cele din urmă, dar, din cauza lor, Anastasia a șchiopătat toată viața.

Maks i-a luat pe amândoi copiii și i-a ascuns într-un bordei

la vest de Ecaterinburg. Așteptau acolo trei oameni pe care îi trimisese Iusupov. Ordinele lui erau clare. „Duceți familia în est.” Numai că nu mai exista nici o familie. Doar doi adolescenți înspăimântați.

A doua zi, imediat după execuție, Alexei n-a rostit nici un cuvânt. Băiatul a stat nemișcat într-un colț al bordeiului. A luat câteva înghițituri de mâncare și a băut niște apă, dar altfel a rămas retras în el însuși. Mai târziu, a povestit că faptul că a fost martor la execuția părinților lui, că a văzut-o pe scumpa lui mamă înecându-se cu propriul sânge, că a văzut baionetele înfigându-se în corpul surorilor lui, i-a întunecat mintea. Se gândea doar la un singur lucru, la ceva ce îi spusese mai demult Rasputin.

„Tu ești viitorul Rusiei și trebuie să supraviețuiești.”

Îl recunoscuse imediat pe Maks de pe vremea când slujea la Curtea Imperială. Rusul cel vânjos îl dusesse de nenumărate ori pe țarevici în brațe, fiind unul dintre cei însărcinați să-l poarte pe brațe pe moștenitor în momentele în care hemofilia îl împiedica să se miște singur. Își amintise de blândețea lui Maks și se supusese fără nici un cuvânt atunci când bărbatul îi spusese să stea liniștit.

Drumul spre Vladivostok al supraviețuitorilor a durat aproape două luni. Semintele revoluției ajunseseră și acolo, dar prea puțini știau cum arătau, de fapt, copiii Romanov. Din fericire, țareviciul n-a avut probleme de sănătate, deși a făcut o dată o criză minoră de hemofilie.

Oamenii lui Iusupov așteptau deja pe coasta rusească a Pacificului. La început, Iusupov plănuise să țină familia regală la Vladivostok până se linișteau lucrurile, dar războiul civil lua amploare, iar balanța începea să se încline în favoarea Roșilor. Curând comuniștii aveau să preia controlul. Iusupov știa ce trebuia făcut.

Rușii emigrau la bordul navelor ce plecau spre coasta vestică a Americii, portul San Francisco fiind intrarea principală în Statele Unite. În luna decembrie a anului 1918,

Alexei și Anastasia, împreună cu un bărbat rus și cu soția acestuia, recrutați special pentru această sarcină, s-au urcat la bordul unei nave care pleca spre America.

Însuși Iusupov a fugit din Rusia în aprilie 1919, împreună cu soția și cu fetița de patru ani. În următorii patruzeci și opt de ani, a călătorit prin Europa și prin America. A scris o carte și, periodic și-a apărut reputația prin procese de calomnie, de câte ori simțea că filmele și manuscrisele nu-l prezentau așa cum era el de fapt. Pentru opinia publică și-a păstrat imaginea unui rebel mândru și arogant, susținând că uciderea lui Rasputin fusese o măsură necesară în contextul respectiv. Nu s-a considerat vinovat pentru nici un eveniment de după și nici de ce s-a întâmplat cu Rusia. Ce simțea el cu adevărat era o cu totul altă problemă. I-a urât pe Lenin și, mai apoi, pe Stalin. Îi dorise moartea lui Rasputin pentru a-l elibera pe Nicolae al II-lea de sub jugul german al Alexandrei, dar nu dorise nici un moment să elimine familia regală. În loc de asta, se întâmplase așa cum profetise Rasputin: râul Neva se înroșise de sânge nobil. Romanovii muriseră toți, fără discriminare.

Rusia se sfârșise.

Se năștea Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice.

*

— Ce s-a întâmplat după ce Alexei și Anastasia au ajuns în America? Întrebă Lord.

Thorn stătea pe canapea, în fața ferestrei. Akilina se urcase în pat. Ascultase mută de uimire povestea lui Thorn, care le umplea golurile de informații.

— În America se aflau două persoane trimise de Iusupov să găsească un loc în care copiii să fie în siguranță. Unul din ei s-a dus în partea de est a Statelor Unite și a călătorit prin regiunea Munților Apalași. Știa de copacii prințesei, iar conexiunea i s-a părut interesantă. Drept urmare, cei doi copii au fost duși mai întâi în Asheville, apoi spre nord, în Genesis. Au rămas în grija familiei care i-a adus în America,

iar numele de Thorn a fost ales pentru că era foarte comun în zonă. Au devenit Paul și Anna Thorn, singurii copii ai lui Karel și Ilka Thorn, un cuplu din Lituania. În acea vreme, imigranții veneau cu miile. Nimeni nu le-a acordat nici o atenție. În Boone se afla o importantă comunitate slavă. Iar în acel moment, nimeni din țara aceasta nu știa ceva despre familia imperială a Rusiei.

— Au fost fericiți? Întrebă Akilina.

— A, desigur! Iusupov era un mare investitor la bursa americană. Dividendele erau folosite pentru finanțarea mutării. Dar s-au făcut eforturi pentru a se ascunde bunăstarea. Familia Thorn a dus o viață simplă, iar legătura lor cu Iusupov s-a făcut doar prin intermediari. Abia acum câteva zeci de ani Iusupov a vorbit personal cu tata.

— Cât timp au trăit?

— Anastasia a murit în 1922. De pneumonie. Din nefericire, s-a întâmplat cu doar câteva săptămâni înainte de nunta ei. Iusupov găsisse în sfârșit un bărbat potrivit pentru ea, care îndeplinea toate criteriile, în afară de faptul că nu era de viță nobilă. Alexei se căsătorise cu un an înainte. Avea optsprezece ani și toată lumea se temea să nu i se înrăutățească starea. Nu se putea face mare lucru pentru bolnavii de hemofilie în acea perioadă. A fost aranjată o căsătorie cu fiica unuia dintre oamenii care lucrau pentru Iusupov. E vorba despre bunica mea, care nu avea decât șaisprezece ani în acel moment, dar îndeplinea toate criteriile pentru a deveni țarină. A fost adusă din Rusia, iar cei doi tineri au fost apoi căsătoriți de un preot ortodox, într-o cabană nu departe de aici.

— Cât timp a mai trăit Alexei? Întrebă Lord.

— Doar trei ani. Dar a trăit suficient pentru a-l zămisli pe tatăl meu. Copilul era sănătos. Hemofilia se transmite doar de la mamă la copil, nu și pe linie paternă. Mai târziu, Iusupov avea să spună că a fost mâna destinului și aici. Dacă Anastasia ar fi fost cea care ar fi trăit și ar fi dat naștere unui

fiu, blestemul s-ar fi perpetuat. Dar s-a încheiat odată cu moartea ei, deoarece bunica mea a fost cea care a dat naștere unui fiu.

Lord fu străbătut de un ciudat val de tristețe. Asemănător cu sentimentul pe care-l avusese atunci când îi murise tatăl. Un amestec ciudat de regret și de ușurare, combinat cu dorul. Se strădui să scape de acest sentiment și întrebă:

— Unde sunt înmormântați?

— Într-un loc frumos, umbrit de copacii prințesei. Vă pot duce mâine acolo.

— De ce ne-ați mințit mai devreme? întrebă Akilina.

Thorn tăcu preț de o clipă.

— Pentru că mi-e teamă. Merg la Rotary Club marțea și pescuiesc sâmbăta. Oamenii au încredere în mine pentru adopții, pentru cumpărări și vânzări de case, pentru divorțuri, iar eu îi ajut cum îmi stă în putere. Numai că acum mi se cere să conduc o țară.

Lord se uită la bărbatul din celălalt capăt al camerei. Nu-l invidia pentru îndatorirea ce-i revenea.

— Dar s-ar putea ca dumneavoastră să fiți catalizatorul acestei nații. Poporul devine nostalgic când vine vorba de țară.

— Îmi fac griji din acest punct de vedere. Străbunicul meu era un om dificil. L-am studiat biografiile în detaliu, iar istoricii n-au fost prea blânzi cu el. Au fost la fel de necruțători și cu străbunica mea. Mă tem de lecțiile care se pot învăța din greșeli. Chiar e pregătită Rusia pentru conducerea autocrată?

— Cred că n-a renunțat niciodată la idee, zise Akilina.

Privirea lui Thorn rățăcea în depărtare.

— Cred că ai dreptate.

Lord remarcă tonul solemn pe care-l folosisese avocatul. Thorn părea să cântărească fiecare cuvânt, fiecare silabă, atent la felul în care își alegea vorbele.

— Mă gândeam la bărbații care vă urmăresc, zise Thorn.

La soția mea. Trebuie să mă asigur că nu va păți nimic. Nu e vinovată de nimic din toate acestea.

— A fost o căsătorie aranjată? întrebă Lord.

Thorn încuviință cu o mișcare a capului.

— Tata și Iusupov au găsit-o. Provine dintr-o familie ortodoxă cu o urmă de sânge regesc. Suficient, în situația actuală, pentru a satisface cerințele oricui ar avea ceva de obiectat. Familia ei a venit aici în anii 1950 din Germania, unde se refugiaseră după revoluția din Rusia. O iubesc foarte mult. Am avut o viață bună împreună.

Lord mai dorea să știe ceva.

— A povestit Iusupov vreodată ce s-a întâmplat cu cadavrele? Iosif Maks ne-a povestit până în punctul în care tatăl său i-a găsit pe Alexei și pe Anastasia în pădure, în dimineața de după asasinat. Dar Kolea a plecat în aceeași zi...

— Nu e adevărat.

— Așa ne-a spus fiul său.

— A plecat, dar nu imediat ce i-a găsit pe Alexei și pe Anastasia. S-a întors la Casa cu Întrebuințări Speciale. Abia după trei zile a plecat cu copiii.

— A luat și el parte la ascunderea definitivă a cadavrelor? Thorn încuviință.

— Am citit o mulțime de speculații și așa-zise relatări originale. V-a spus Iusupov ce s-a întâmplat cu adevărat?

Thorn dădu din nou din cap.

— Da. Mi-a spus totul, de-a fir a păr.

Capitolul 44.

Kolea Maks se întoarce la Ecaterinburg în jurul prânzului. Îi dusesse pe Alexei și pe Anastasia la o ascunzătoare din afara orașului și reușise să se întoarcă fără a afla cineva unde fusese. Află că și Iurovski se întorsese la Ecaterinburg și că raportase conștiincios Sovietului Regional din Urali că execuția fusese dusă la îndeplinire. Comitetul se declară mulțumit și fu trimisă la Moscova o notă informativă în care se prezenta în detaliu îndeplinirea ordinului.

Însă oamenii pe care îi alungase Iurovski de la mina Patru Frați cu o seară înainte, cei care erau sub conducerea lui Piotr Ermakov, povesteau oricui voia să asculte unde zac țarul și familia lui. Se vorbea despre cadavrele învelite în bijuterii și despre oameni dornici să se aventureze în pădure. Toate acestea erau de așteptat. Prea mulți fuseseră implicați în ascunderea cadavrelor ca să mai speri că se va păstra secretul!

Era trecut de ora prânzului când Maks se întâlnește cu Iurovski. Acesta, împreună cu alți trei oameni, primiseră ordin să vină în oraș să-l ajute pe comandantul lor.

— Au de gând să se întoarcă acolo, le zise Iurovski. Ermakov e hotărât să câștige bătălia asta.

În depărtare se auzeau salve de tun.

— Albii vor fi aici în câteva zile. Poate chiar în câteva ore. Trebuie să scoatem cadavrele alea din puțul de mină. Mai ales din cauza problemei ce-o avem cu numărul lor, zise Iurovski încruntat.

Maks și ceilalți știau la ce se referea. Nouă cadavre, în loc de unsprezece, câte trebuiau să fie.

Iurovski trimise doi oameni să rechiziționeze kerosen și acid sulfuric de la orice comerciant care avea în stoc așa

ceva.

Lui Maks îi spusese să se urce în mașină, iar el și Iurovski plecară din oraș pe șoseaua ce ducea spre Moscova. După-amiaza devenise rece și mohorâtă, după ce soarele dimineții dispăruse în spatele unei perdele de nori plumburii.

— Am auzit că la vest de aici sunt niște mine adânci pline cu apă, zise Iurovski pe drum. O să le aruncăm acolo, cu pietre legate de ele. Dar mai întâi o să aruncăm acid pe cadavre, ca să le facem de nerecunoscut. Chiar dacă ar fi găsite vreodată, tot n-ar putea ști cine sunt. Fiecare groapă din pământul ăsta ascunde un cadavru, două.

Lui Maks nu-i surâdea ideea de a scoate de pe fundul minei Patru Frați nouă cadavre. Își aminti că Iurovski aruncase grenade în puț și simți că i se face părul măciucă gândindu-se la ce-l aștepta acolo.

La douăzeci de kilometri de Ecaterinburg li se strică mașina. Iurovski înjură motorul, apoi o porni înainte pe jos. La opt kilometri, descoperiră trei mine adânci pline cu apă. Era deja ora 20.00 când se întoarseră în oraș, iar drumul îl străbătuseră o parte pe jos, cealaltă – călare pe un cal confiscat de la un țăran. Reveniră la mina Patru Frați abia pe 18 iulie, puțin după miezul nopții, la patruzeci și opt de ore de la odioasa crimă.

Le luă câteva ore până să lumineze puțul de mină și să se pregătească. Maks auzi cum fiecare dintre oamenii veniți cu Iurovski se ruga să nu fie el cel ales să coboare. Când totul fu pregătit, Iurovski spuse:

— Kolea, du-te jos și scoate-i.

Maks se gândi să se împotrivească, dar ar fi fost un semn de slăbiciune, ultimul lucru pe care dorea să-l demonstreze în fața acestor oameni. Mai mult decât atât, Iurovski avea încredere în el și avea nevoie de această încredere în următoarele zile. Fără să spună nimic, își legă o frânghie în jurul taliei, iar doi oameni îl coborâră în puț. Lutul negru era uleios la pipăit. O duhoare bituminoasă amestecată cu

mucegai și cu licheni umplea aerul rece. Dar mai era și alt miros, unul mult mai înțepător și dulceag, care-ți întorcea stomacul pe dos. Un miros cunoscut. Cel al cărnii în descompunere.

La o adâncime de șaisprezece metri, văzu o baltă la lumina lanternei. În lumina care pâlpâia, zări o mână, un picior și partea din spate a unui cap. Le strigă să nu mai coboare frânghia. Se bălângănea chiar deasupra bălții.

— Lăsați-mă încet jos! le strigă el.

Atinse apa cu cizma de la piciorul drept, apoi se scufundă cu totul. Apa era rece ca gheața. Îl străbătu un fior de gheață când i se udară picioarele. Din fericire, apa îi venea doar până la brâu. Rămase în picioare tremurând și strigă că nu mai era nevoie să coboare frânghia.

O altă frânghie fu lăsată în jos. Știa pentru ce era. Ridică mâna și o prinse de capăt. Grenadele lui Iurovski nu făcuseră prea mare stricăciune. Căută prin apă cel mai apropiat cadavru și trase înspre el trupul gol. Era Nicolae. Maks se uită la cadavrul mutilat al țarului, care avea fața aproape de nerecunoscut. Își aminti cum arăta în timpul vieții. Un bărbat cu corpul zvelt, cu fața pătrată, cu o barbă impresionantă și cu ochi expresivi.

Legă frânghia în jurul cadavrului și le făcu semn că pot s-o ridice. Dar pământul parcă se împotriva să dea de bunăvoie ce-i aparținea. Apa țâșni din corpul inert. Mușchii membrelor și carnea cedară, iar Nicolae al II-lea se prăbuși înapoi în apă.

Apa rece îl împrășcă pe Maks, udându-i fața și părul.

Funia fu coborâtă din nou. Înaintă cu greu spre cadavru și, de această dată, legă nodul mai bine, trecând frânghia în jurul torsului și strângând-o până pătrunse în carne.

Fu nevoie de încă trei încercări pentru a-l ridica pe țar din puț.

Luptându-se cu greața, repetă procedura de încă opt ori. Calvarul dură ore întregi, frigul, întunericul și starea de descompunere în care se aflau cadavrele făcând procesul și

mai dificil. Urcase de trei ori să se încălzească la foc, pentru că înghețase sloi din cauza apei reci ca gheața. Când fu ridicat pentru ultima dată, soarele era sus pe cer, iar pe iarba udă zăceau nouă cadavre.

Unul dintre bărbați scoase o pătură pentru Maks. Lâna uscată mirosea a bou, dar îi dădea o senzație plăcută de căldură.

— Hai să le ardem aici, zise unul dintre bărbați.

Iurovski se împotrivi.

— Nu în noroiul ăsta. Mormântul ar fi foarte ușor descoperit. Trebuie să le ducem în alt loc. Acești demoni trebuie acoperiți pentru totdeauna. M-am săturat să le văd fețele blestamate. Aduceți căruțele. O să-i mutăm în altă parte.

Trei căruțe de lemn șubrede fură împinse din locul de unde erau parcate mașinile. Roțile se mișcau cu greu printre bulgării de pământ lipicios. Maks stătea în picioare învelit în pătură, așteptând alături de Iurovski să fie aduse căruțele.

Iurovski stătea rigid, privind cadavrele umflate.

— Unde ar putea fi celelalte două?

— Aici sigur nu sunt, răspunse Maks.

Privirea evreului solid se îndreaptă spre el cu viteza și cu precizia unui glonț.

— Mă întreb dacă acest lucru ar putea crea probleme într-o bună zi.

Maks se gândi dacă nu cumva bărbatul acesta cu gâtul scurt, îmbrăcat cu haină neagră de piele, care stătea în picioare în fața lui, nu știa cumva mai multe decât arăta. Apoi alungă acest gând. Pentru cele două cadavre lipsă Iurovski putea plăti cu viața. Nu i-ar fi lăsat să-i scape, dacă ar fi știut de copii.

— Cum s-ar putea una ca asta? întrebă Maks. Sunt morți. Nu asta e ceea ce contează? Un cadavru e doar o confirmare.

Comandantul se apropie de una dintre femeile moarte.

— Mă tem că nu e asta ultima oară când auzim de Romanovi.

Maks nu zise nimic. Comentariul nu aștepta nici un răspuns.

Cele nouă cadavre fură aruncate în căruțe, câte trei în fiecare dintre ele, grămada fiind acoperită apoi de o pătură prinsă bine dedesubt. Apoi se odihniră câteva ore și mâncară pâine neagră și șuncă cu usturoi. Drumul era o masă compactă de noroi brăzdat de urme. Cu o zi înainte se anunțase că Albii stau ascunși în pădure și că patrulele Roșilor erau pe urmele acestora. Orice sătean care era găsit în zonă era împușcat pe loc. Sperau astfel ca în urma acestui avertisment să se păstreze caracterul confidențial al misiunii lor.

După mai puțin de patru kilometri, axul uneia dintre căruțe se rupse. Iurovski, care însoțea procesiunea din mașină, le ordonă să oprească. Nici celelalte căruțe nu erau într-o stare prea bună.

— Stați aici de pază, ordonă Iurovski. Mă duc în oraș să aduc un camion.

Întunericul îi învăluisese deja când se întoarse comandantul lor. După ce cadavrele fură transferate în remorcă, își reluară călătoria. Unul din farurile camionului nu funcționa, iar celălalt abia dacă străpungea noaptea neagră ca un tăciune. Roțile păreau să găsească fiecare groapă de pe drumul plin de noroi. Înaintarea era și mai anevoioasă din cauză că trebuiau puse periodic scânduri pe pământ pentru a depăși porțiunile de drum alunecos. Din când în când, cauciucurile se împotmoleau, iar camionul trebuia împins cu eforturi enorme pentru a fi urnit din loc.

Se opriră să se odihnească pentru încă o oră.

17 iulie deveni 18 iulie.

Era aproape ora 05.00 când roțile se împotmoliră din nou, de data aceasta definitiv și, în ciuda eforturilor depuse de ei, pământul nu-și slăbi strânsoarea. Iar oboseala din ultimele

două zile nu părea să lucreze în favoarea lor.

— Camionul ăsta nu mai poate fi urnit din loc, zise în cele din urmă unul dintre bărbați.

Iurovski se uită la cer. Zorile nu erau departe.

— De trei zile trăiesc lângă cadavrele acestor nobili împuțiți. Mi-a ajuns! Îi ardem chiar aici.

— În drum? Întrebă unul dintre bărbați.

— Exact! Acesta este locul perfect. Drumul ăsta e o mare mocirlă. N-o să remarce nimeni săpăturile.

Fură aduse lopețile și se săpă un mormânt comun cu o suprafață de aproximativ trei metri pătrați și adâncă de aproape doi metri. Cadavrele fură aruncate în ea, nu înainte de a fi arse cu acid sulfuric pentru a împiedica orice identificare ulterioară. Groapa fu apoi umplută cu pământ și acoperită cu crengi și cu scânduri de lemn. Reușiră să scoată camionul din noroi și trecură cu el de câteva ori peste mormântul comun pentru a bătători locul. Când terminară, nu se mai cunoștea că acolo fusese săpată o groapă.

— Ne aflăm la douăzeci de kilometri de Ecaterinburg, în partea de nord-est, zise Iurovski. La două sute cincizeci de metri de intersecția șoselei cu calea ferată înspre fabrica Isetsk. Țineți minte acest loc. Aici se odihnește țarul nostru. Pentru totdeauna.

*

Lord văzu că Thorn era copleșit de emoție.

— I-au lăsat acolo. În mocirlă. Și acolo au zăcut până în anul 1979. În timpul săpăturilor, când au dat de scânduri, se spune că unul dintre cei care căutau rămășițele familiei imperiale ar fi zis: „Căutăm copite de cai morți. Mă îndoiesc că găsim ceva dedesubt”. Dar au găsit. Nouă schelete. Întreaga mea familie.

Thorn rămase cu privirea îndreptată spre covorul de pe podea. Se auzi o mașină trecând pe stradă. În cele din urmă, avocatul zise:

— Am văzut fotografii cu oasele așezate pe mesele din

laborator. Îmi crăpa obrazul de rușine să le văd expuse ca pe niște curiozități de muzeu.

— N-au reușit nici măcar să cadă de acord unde anume să-i înmormânteze, zise Akilina.

Lord își aminti de controversa care durase ani de zile. Unii spuneau că familia trebuia îngropată la Ecaterinburg, unde muriseră. Alții susțineau că trebuie dusă la Sankt-Petersburg, în Catedrala Sfinții Petru și Pavel, acolo unde erau înmormântați și ceilalți țari. Dar adevăratul motiv al polemicii nu era legat de protocol sau de respectul față de țar. Oficialitățile din Ecaterinburg vedeau în familia regală o sursă de venit. La fel și cele din Sankt-Petersburg. Și, așa cum spusese Thorn, în timp ce controversele continuaseră timp de opt ani, rămășițele pământești ale familiei imperiale zăcuseră pe rafturile metalice ale unui laborator siberian. În cele din urmă, o comisie guvernamentală dăduse câștig de cauză orașului Sankt-Petersburg și decisese că toate cele nouă schelete vor fi îngropate lângă ceilalți Romanovi. Întreaga poveste fusese un fiasco al lui Elțin, prin care, în încercarea de a nu ofensa pe nimeni, reușise să irite pe toată lumea.

Fața lui Thorn se încruntă.

— O mulțime de obiecte care aparținuseră bunicului meu au fost vândute de Stalin ca să facă rost de bani. Cu ani în urmă, am mers împreună cu tata la Muzeul de Arte Frumoase din Virginia și am văzut o icoană a Sfântului Pantelimon pe care i-o dăruiseră călugării lui Alexei când fusese foarte bolnav. Era în camera sa, la Palatul Alexandru. Iar recent am citit că o pereche de schiuri a lui a fost vândută la o licitație din New York. Nenorociții de sovietici au urât tot ce avea legătură cu monarhia, dar s-au folosit fără remușcări de moștenirea ei pentru a-și finanța faptele odioase.

— Iusupov i-a încredințat lui Kolea Maks prima parte a secretului în semn de mulțumire pentru ceea ce făcuse?

Întrebă Lord.

— A fost alegerea ideală și a dus secretul cu el în mormânt. Și fiul și nepotul său s-au descurcat bine. Dumnezeu să-i aibă în pace.

— Lumea trebuie să afle adevărul, zise Lord.

Thorn trase aer în piept.

— Credeți că Rusia va accepta un țar născut în America?

— Ce contează? Întrebă Akilina. Sunteți un Romanov. Sută la sută.

— Rusia e o țară complicată, zise Thorn.

— Oamenii pe dumneavoastră vă vor, accentuă ea.

— Să sperăm că încrederea ta e contagioasă, spuse Thorn surâzând slab.

— O să vă convingeți singur, zise ea. Poporul o să vă primească cu brațele deschise. Lumea întreagă o să vă primească cu brațele deschise.

Lord se duse către telefonul de lângă pat.

— Îl sun pe șeful meu. Trebuie să afle asta. Votul comisiei trebuie oprit.

Toți tăcură în timp ce Lord formă numărul biroului din Atlanta al firmei Pridgen & Woodworth. Era aproape ora 19.00, dar firma lucra zi și noapte, fără întrerupere. Un număr de secretare, asistenți de avocați și avocați lucrau pe timpul nopții pentru a răspunde solicitărilor venite de la birourile și de la clienții din lumea largă.

Operatorul îi făcu legătura cu secretara lui Hayes din tura de noapte, pe care o cunoștea foarte bine din serile când stătea peste program la birou.

— Melinda, trebuie să vorbesc cu Taylor. Când sună din Rusia...

— E pe linie, Miles. Mi-a spus că așteaptă atunci când a auzit că tu ești la telefon.

— Pune-mă pe speaker.

— Am apăsât deja pe buton.

După câteva momente, se auzi vocea lui Hayes:

— Miles, unde ești?

Îi explică totul în câteva minute. Hayes ascultă în tăcere, apoi zise:

— Vrei să spui că moștenitorul tronului Rusiei e acolo cu tine?

— Chiar asta vreau să spun!

— Fără nici o îndoială?

— Nu, din punctul meu de vedere. Dar testul ADN ne va spulbera orice dubiu.

— Miles. Ascultă-mă cu mare atenție. Vreau să rămâi unde ești. Nu părăsi orașul. Spune-mi numele hotelului în care stai.

I-l spuse.

— Nu părăsi motelul. Voi fi acolo mâine după-amiază. Voi lua primul avion de la Moscova spre New York. Trebuie să avem grijă. Când ajung acolo, o să apelez la ajutorul Departamentului de Stat sau al oricui e cazul. Iau legătura cu persoanele potrivite pe drum. De acum încolo mă ocup eu de asta. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Așa sper. Sunt al dracului de deranjat că ai așteptat atât de mult până să-mi spui și mie!

— Telefoanele nu sunt sigure. S-ar putea ca și acesta să fie ascultat.

— Telefonul ăsta e curat. Îți garantez eu asta.

— Îmi pare rău că nu te-am informat și pe tine, Taylor! Dar n-am avut de ales. O să-ți explic totul când ajungi aici.

— Abia aștept! Acum odihnește-te și vorbim mâine.

Capitolul 45.

MARȚI, 21 OCTOMBRIE.
ORA 9.40.

Lord urmă indicațiile pe care i le dădu Michael Thorn. Avocatul stătea pe bancheta din spate a jeepului Cherokee pe care îl închiriasse cu o zi înainte de la aeroportul Asheville. Akilina se afla pe scaunul din dreapta șoferului.

Lord și Akilina petrecuseră o noapte agitată la Azalea Inn, amândoi fiind foarte afectați de ceea ce aflaseră. Lord nu avea nici o îndoială că bărbatul între două vârste, cu început de chelie și cu ochi blânzi gri-verzui, care stătea în spatele lui, era moștenitorul tronului Rusiei. Cine altcineva ar fi știut cum să le răspundă? Asta pe lângă limba de aur cu care se forma clopotul. Îndeplinise toate criteriile pe care le stabilise Iusupov pentru a-și dovedi identitatea. Știința putea acum da dovada indiscutabilă, prin testele ADN, pe care cu siguranță le-ar fi cerut Comisia Țaristă.

— Întoarce acolo, Miles, zise Thorn.

Ajunseseră să își spună pe nume seara precedentă, după o discuție de două ore și după telefonul lui Hayes. La micul dejun, Thorn îi întrebase dacă n-ar vrea să vadă mormintele. Lord își aminti de ordinul lui Hayes de a rămâne în hotel, dar se gândi că n-ar fi nici o problemă dacă ar face o scurtă excursie, așa că merseă cu mașina câțiva kilometri la sud de Genesis, într-o încântătoare vale cu copaci cu frunze ruginii. Cerul era senin și soarele strălucea cu putere. Era parcă un semn divin, gândea Lord, care le arăta că totul o să fie bine.

Dar așa să fi fost?

Aici, în acest colțisor al Americii, cunoscut pentru

simplitatea appalachiană și pentru culmile acoperite de ceață ale munților, trăia Țarul Marii Rusii. Un avocat de provincie, educat la Universitatea Carolina de Nord, apoi la facultatea de drept de la Universitatea Duke. Toate plătite din împrumutul de studiu și din slujbele cu jumătate de normă, care îl ajutaseră să-și întrețină soția și cei doi copii.

Thorn le spusese totul despre el. Erau îndreptățiți să știe. Se întorsese în Genesis după terminarea studiilor și practicasese avocatura în ultimii douăzeci și patru de ani, deschizându-și un birou și punând afară o firmă pe care să o vadă toți. Acestea fuseseră indicațiile lui Iusupov. O modalitate de a marca traseul. Desigur că rusul cel ciudat nu se gândise la calculatoare, la comunicarea prin satelit și prin internet, sau la posibilitatea de a găsi pe cineva cu o simplă apăsare de buton, într-o lume atât de mică, încât nu mai existau locuri în care să te poți ascunde. Cu toate acestea, Kolea Maks și tatăl lui Thorn, împreună cu Thorn însuși, respectaseră indicațiile pe care le primiseră de la Iusupov, iar această îndârjire a lor dăduse acum roade.

— Poți parca acolo, îi zise Thorn.

Lord parcă mașina cu bara de protecție din față foarte aproape de trunchiul enorm al unui stejar. Un vânt ușor străbătea crengile copacilor din jur și făcea frunzele să tremure ca într-un dans.

Spre deosebire de parcela înghețată de la Starodug, cimitirul de aici arăta impecabil. Iarba din jurul fiecărui mormânt era tăiată și îngrijită, iar multe dintre ele aveau flori proaspete și coroane. Pietrele funerare nu erau acoperite de mușgai sau de mușchi, deși unele aveau patina timpului. O cărare pietruită se bifurca în centru și apoi se ramifica în mai multe străduțe care duceau în toate colțurile cimitirului.

— Cimitirele sunt întreținute de societatea istorică locală. Fac o treabă excelentă. Acest loc e folosit drept cimitir de la Războiul Civil încoace.

Thorn îi conduse spre un perimetru exterior din pajiștea

acoperită cu iarbă. La mai puțin de cincisprezece metri distanță se înălța un pâlc de copacii prințesei, cu crengile împodobite cu păstăi colorate. Lord se uită la pietrele funerare cu o cruce cioplită în vârful.

ANNA THORN.

NĂSCUTĂ PE 16 IUNIE 1901 – DECEDATĂ PE 7 OCTOMBRIE
1922.

PAUL THORN.

NĂSCUT PE 12 AUGUST 1904 – DECEDAT PE 26 MAI 1925.

— E interesant că au folosit datele de naștere corecte, zise el. Nu crezi că a fost un gest necugetat din partea lor?

— Nu chiar. Nimeni nu știa cine sunt.

Pe amândouă pietrele era scris același epitaf:

DAR CEL CE VA RĂBDA PÂNĂ LA SFÂRȘIT, ACELA SE VA
MÂNTUI.

Lord arătă spre cuvinte.

— Un ultim mesaj de la Iusupov?

— Întotdeauna l-am considerat potrivit. Din ce mi s-a spus, erau amândoi foarte deosebiți. Poate că dacă ar fi continuat să fie țarevici, respectiv mare ducesă, personalitățile lor s-ar fi alterat. Dar aici erau doar Paul și Anna.

— Ea cum era? Întrebă Akilina.

Lui Thorn îi apăru un surâs pe buze.

— S-a transformat într-o femeie minunată. Ca adolescentă, Anastasia era plinuță și arogantă. Dar aici a slăbit și a devenit frumoasă, asemenea mamei sale la vârsta ei. Șchiopăta puțin și avea cicatrice pe corp, însă fața îi era neatinsă. Tata a ținut să-mi povestească ce i-a spus Iusupov despre ea.

Thorn se opri în dreptul unei bănci de piatră și se așează. În

depărtare, se auzea croncănitul ciorilor.

— În ea își pusese rădăcina speranța, deși se temeau că ar putea transmite hemofilia copiilor de parte bărbătească. Nimeni nu credea că Alexei va trăi suficient de mult pentru a se căsători și a avea copii. Era o minune cum reușise să scape din Ecaterinburg fără să sufere vreo criză. Aici a avut multe crize. Au găsit totuși un doctor care avea grijă de băiat, iar Alexei învățase să aibă încredere în el așa cum avusese odinioară în Rasputin. În final a fost răpus de o banală gripă, nu de boala sa de sânge. Rasputin a avut dreptate și în privința asta. A prezis că nu hemofilia va fi cauza morții succesorului la tron.

Privirea lui Thorn era ațintită spre munții din zare.

— Tatăl meu avea un an când a murit Alexei. În schimb, bunica a trăit până prin anii 1970. A fost o femeie deosebită.

— Știa cine era Alexei? Întrebă Lord.

Thorn dădu afirmativ din cap.

— Era rusoaică și avea sânge nobil în vene. Familia ei fugise după venirea lui Lenin la putere. Știa totul. Boala lui Alexei era greu de ascuns. Au petrecut doar trei ani împreună, dar n-ai fi zis asta dacă ai fi auzit-o vorbind despre el. Îl iubea nespuse de mult pe Alexei Nicolaievici.

Akilina se apropie de pietrele funerare și îngenunchă pe iarbă în fața lor. Lord o urmări cum își face semnul crucii și cum murmură o rugăciune. Îi povestise despre ce se întâmplase în biserica din San Francisco, iar acum își dădea seama că această femeie era de fapt mai religioasă decât dorea să recunoască. Și el fusese mișcat de scena liniștită, tulburată doar de foiala veverițelor prin copacii prințesei.

— Vin deseori aici, zise Thorn.

Arătă spre alte trei pietre funerare din spatele lor.

— Tatăl meu, mama și bunica sunt îngropați acolo.

— De ce n-a fost bunica ta îngropată aici, împreună cu soțul ei? Întrebă Akilina.

— A refuzat. Sora și fratele trebuie îngropați împreună,

zicea ea. Ei sunt de natură divină, de viță împărătească și se cuvine să se odihnească separat de ceilalți. A ținut foarte mult la această idee.

*

Se întoarseră spre Genesis în tăcere, iar Lord se îndreptă direct spre biroul lui Thorn. Înăuntru, pe un dulap prăfuit, văzu fotografii cu o femeie și doi tineri. Femeia era frumoasă, cu părul șaten-închis și cu un zâmbet cald. Fiii lui Thorn erau amândoi chipeși, cu tenul măsliniu, cu trăsături puternice și cu pomeții ridicați, amintind de originea lor slavă. Erau Romanovi. Pe sfert. Descendenții lui Nicolae al II-lea pe linie directă. Se întrebă cum vor reacționa surorile lui Thorn când vor afla că au acum rang nobiliar.

Luase cu el geanta de voiaj din San Francisco și o puse pe o masă de lemn. Noaptea trecută, din cauza emoției, uitase să-i arate lui Thorn oul Faberge. Luă din geantă prețioasa comoară și așeză pe masă portretele micuțe ale celor doi copii, Alexei și Anastasia. Thorn le studie atent.

— N-am văzut niciodată cum arătau după ce au venit aici. Nu li s-a mai făcut nici o altă fotografie. Bunica mi-a povestit despre aceste fotografii. Au fost făcute la cabană, nu departe de aici.

Privirea lui Lord se întoarse spre fotografiile familiei lui Thorn de pe dulap.

— Dar soția ta?

— Nu i-am spus nimic aseară. O să vorbesc cu ea imediat ce sosește șeful tău și hotărâm ce trebuie făcut. E plecată din oraș. S-a dus la Asheville să-și viziteze sora. Profit de ocazie pentru a mă gândi ce să-i spun.

— Din ce mediu provine?

— Vrei să spui, dacă e potrivită pentru a fi țarină?

— E ceva de care se va ține cont. Actul de Succesiune este încă în vigoare, iar comisia intenționează să-l respecte întocmai.

— Margaret este de religie ortodoxă, cu ceva sânge rusesc

în vene, tot ce se mai putea găsi acum douăzeci și cinci de ani în Statele Unite. Tatăl meu s-a ocupat personal de aranjamente.

— O faci să sune atât de impersonal! zise Akilina.

— N-am avut intenția. Dar era perfect conștient de responsabilitatea ce ne revine. Nu s-a preocupat nici un efort pentru a se păstra continuitatea cu trecutul.

— E americană? întrebă Lord.

— Din Virginia. Ceea ce înseamnă că poporul rus va avea de acceptat doi americani drept țară și țarină.

Mai era ceva ce voia să știe.

— Bărbatul care ne-a trimis aici ne-a vorbit despre averea țarului care s-ar putea încă afla în băncile de aici. Ai cunoștință despre toate acestea?

Thorn așeză cu grijă fotografiile strămoșilor lui lângă rămășițele oului Faberge.

— Mi s-a încredințat o cheie de la o cutie de valori și mi s-a spus unde anume să merg, când va veni momentul. Presupun că acum e timpul. Presupun că voi găsi toate informațiile în cutia de valori. Mi s-a spus să nu încerc să deschid cutia înainte de venirea ta. Prima noastră oprire va fi la New York.

— Ești sigur că mai există cutia?

— Plătesc taxa în fiecare an.

— Și pe cea din San Francisco?

Thorn dădu afirmativ din cap.

— Amândouă sunt plătite din conturi curente deschise cu zeci de ani în urmă, sub nume false. Nu fac un secret din faptul că am avut ceva probleme când s-a schimbat legea și când la fiecare cont bancar trebuia trecut și codul numeric personal¹⁹. Dar am reușit să mă folosesc de numele și de codurile unor foști clienți decedați. Mi-era teamă de vreun proces, în rest, nu am crezut că sunt în primejdie. Până

¹⁹ În original: Social Security Number.

aseară.

— Te asigur, Michael, amenințarea este reală. Dar Taylor Hayes ne va asigura protecția. O să fii în siguranță. Doar el știe unde ne aflăm. Poți fi sigur de asta.

*

Hayes coborî din mașină și îi mulțumi asociatului său de la Pridgen & Woodworth care îl așteptase la aeroportul din Atlanta.

Sunase înainte și îi spusese secretarei să trimită pe cineva să-l aștepte și, ținând cont că avea în departament o duzină de avocați și numeroși asistenți, sarcina nu trebuia să fie prea dificilă.

Deprimatul și Orleg călătoriseră cu el din California și coborâseră și ei în dimineața cețoasă. Nici unul dintre ruși nu scosese o vorbă pe drumul de la aeroport.

Casa lui Hayes era o monstruozitate în stil Tudor, din piatră și din cărămidă, construită pe un domeniu de trei hectare în nordul Atlantei. Nu era căsătorit. Divorțase cu zece ani în urmă. Din fericire, nu avusese copii. Nu dorea să împartă cu nimeni avutul său, cu atât mai puțin cu o femeie lacomă care dorea un procent respectabil din bunurile lui drept compensație pentru că-i oferise prilejul să trăiască împreună cu ea.

Își sunase din mașină menajera și o anunțase să îi pregătească masa. Dorea să se spele, să mănânce și să pornească apoi la drum. Avea de rezolvat o afacere în munții din Carolina de Nord. O afacere de care depindea viitorul lui. Își puseseră speranța în el oameni importanți. Oameni pe care nu dorea să-i dezamăgească. Hrușciiov dorise să-l însoțească, însă Hayes se împotrivise. Era destul că avea pe cap doi ruși vânjoși cu tulburări de personalitate.

Intră cu Deprimat și cu Orleg printr-o poartă de fier forjat. Poteca de cărămidă era acoperită cu frunze uscate, purtate de vânt în dimineața umedă. Intrând în casă, observă că menajera urmase întocmai instrucțiunile primite și pregătise

un prânz format din mezeluri, brânză și pâine.

În timp ce partenerii lui ruși se îmbuibau în bucătărie, Hayes se duse în camera trofeelor și deschise unul dintre rastelele aliniate lângă peretele acoperit cu lambriuri. Alese două puști cu lunetă și trei pistoale. Amândouă puștile erau echipate cu amortizoare – folosite de regulă la vânătoria din iernile cu zăpadă abundentă, pentru a împiedica producerea de avalanșe. Desfăcu armele și privi pe țeavă în jos. Apoi inspectă cătarea. Totul părea în regulă. Încărcă pistoalele cu câte zece gloanțe. Toate trei erau pistoale semiautomate model Glock 17. Le cumpărase cu câțiva ani în urmă din Austria, în timpul unei excursii de vânătoria. Cu siguranță că Orleg și Deprimatul n-avuseseră până acum șansa de a manevra astfel de bijuterii.

Luă muniție de rezervă din dulapul aflat în celălalt capăt al camerei, apoi se întoarse în bucătărie. Rușii nu terminaseră încă de mâncat. Observă că își desfăcuseră două cutii de bere.

— Plecăm în mai puțin de o oră. Lăsați-o mai moale cu băutura. Pe aici sunt restricții la alcool.

— Cât e de departe locul ăsta în care mergem? întrebă Orleg cu gura plină.

— Cam la cinci ore de mers cu mașina. Ajungem după prânz. Să vă spun cum stau lucrurile. Aici nu suntem în Moscova. Rezolvăm situația așa cum vă spun eu. S-a înțeles?

Nici unul din ruși nu rosti o vorbă.

— Credeți că e cazul să sun la Moscova? Poate că o să vă fie de ajutor niște informații mai detaliate comunicate prin telefon.

Orleg înghiți dumaticatul din gură, apoi spuse:

— Am înțeles, avocatule, du-ne acolo și spune-ne ce avem de făcut.

Capitolul 46.

GENESIS, CALIFORNIA DE NORD.
ORA 16.25.

Lord fu impresionat de locuința lui Thorn. Era una dintre acele încântătoare case tradiționale, cu terenuri acoperite de pădure și cu gazon întins. Stilul Ranch, își aminti el că văzuse undeva denumirea în dreptul unui plan, fiind, de regulă, din cărămidă, cu un singur etaj, cu acoperișul triunghiular și cu hornuri.

Veniseră ca să hrănească Thorn câinii. Curtea din spate a avocatului era plină de cuști, iar Lord recunoscuse imediat rasa. Masculii erau vizibil mai mari, iar culoarea celor douăsprezece animale varia de la roșcat-deschis, până la cafeniu și negru. Aveau botul lung și îngust și craniul ușor bombat. Spatele era curbat, iar pieptul, mic. Erau înalți de aproape un metru și cântăreau în jur de cincizeci de kilograme, erau musculoși și aveau o blană lungă și mățoasă.

Erau câini de vânătoare, iar numele rasei lor, *borzoi*, însemna „rapid”. Lord zâmbi când văzu ce rasă de câini avea Thorn. Aceștia erau câini-lupi rusești pe care nobilimea îi folosea pentru a hăitui vânatul pe teren deschis. Țarii Rusiei îi crescuseră începând cu anii 1650. Și nici acesta nu făcuse excepție.

— Iubesc acești câini, zise Lord îndreptându-se spre cuști și umplând vasele cu apă. Am citit despre ei acum câțiva ani și, în cele din urmă, mi-am cumpărat și eu unul. Dar sunt asemenea fulgilor de ciocolată. Nu poți să iei doar unul. Am sfârșit prin a mă transforma în crescător de câini borzoi.

— Sunt frumoși, zise Akilina, apropiindu-se de cuști.

Borzoi se uitară la ea cu ochii lor oblici și căprui, umbriți de gene negre.

— Și bunica avea unul. Îl găsisese în pădure. Era un exemplar minunat.

Thorn deschise una dintre cuști și umplu un bol cu mâncare uscată. Căinii nu se mișcă și nici nu lătră. Îl urmăriră pe Thorn cu privirea în timp ce acesta turna cu un cancioc mâncarea, dar nu se îndreptară spre ea. Apoi avocatul le făcu semn cu mâna, iar căinii se repeziră spre vas.

— Sunt bine dresați, zise Lord.

— N-are nici un sens să ai astfel de animale, dacă nu te ascultă. Această rasă e ușor de dressat.

Lord observă că scena se repetă și în cazul celorlalte cuști. Nu mârâi nici unul și toți fură obedienți. Îngenunche în fața unei cuști ca să-i privească mai bine. A.

— Îi vinzi?

— Până la primăvară vor dispărea cu toții și o să am din nou pui. De fiecare dată îi vând pe toți. Îi păstrez doar pe aceștia doi.

Lord se uită la cușca de lângă pridvor. În ea se aflau un mascul și o femelă, amândoi cu blana cafenie, lungă și mătăsoasă. Cușca lor era mai mare decât a celorlalți și avea un gard de lemn.

— Cei mai buni dintr-o haită de acum șase ani, zise Thorn cu mândrie în glas. Se numesc Alexei și Anastasia.

Lord zâmbi.

— Interesante nume le-ai găsit!

— Sunt căinii mei de rasă. Și, în același timp, sunt prietenii mei.

Thorn se duse la cușcă, desfăcu poarta și îi chemă la el. Cele două animale se gudurară pe lângă el, arătându-și afecțiunea.

Lord se uită la gazda sa. Thorn părea să se ridice la nivelul așteptărilor. Nu ca Ștefan Baklanov. Îl auzise pe Hayes

vorbind despre aroganța acestuia, manifestându-și îngrijorarea că Baklanov era interesat mai mult de titlu decât de domnia efectivă. Michael Thorn părea exact opusul lui.

Se întoarseră în casă, iar Lord îi admiră lui Thorn biblioteca. Rafturile gemeau de volume de istoria Rusiei. Erau și câteva biografii ale unor Romanovi, multe scrise de istorici din secolul al XIX-lea. După titluri, își dădu seama că și el le citise pe majoritatea.

— Ai o colecție impresionantă aici, zise el.

— O să rămâi surprins peste ce minuni dai în librării, la reducere și la anticariate.

— Nu te-a întrebat nimeni de unde până unde interesul acesta pentru istoria Rusiei?

Thorn dădu din cap că nu.

— Sunt un membru de vază al clubului de istorie și toată lumea îmi cunoaște dragostea pentru istoria Rusiei.

Pe unul dintre rafturi zări o carte care îi era foarte cunoscută. Îl avea ca autor pe Felix Iusupov: *Rasputin - Influența lui malignă și asasinarea*. Iusupov publicase cartea în 1927, un atac nimicitor la adresa lui Rasputin prin care încerca să-și justifice crima. Alături se mai aflau două volume cu memoriile lui Iusupov publicate în 1950. *Ultima Splendoare și în Exil*. Încercări deșarte de a face rost de bani, după cum aveau să afirme câțiva biografi ai lui Iusupov. Lord arătă spre raft.

— Scrierile lui Iusupov nu erau deloc favorabile familiei regale și nici lui Rasputin. Dacă-mi amintesc bine, o critica în mod constant pe Alexandra. Și când te gândești că toate acestea erau doar o modalitate de a-l păcăli pe Stalin, despre care știa că îl urmărește foarte atent, iar el nu voia să-i atragă atenția cu nimic. Așa că a păstrat aparențele până la capăt.

Observă și câteva volume despre Anna Anderson, femeia care a susținut până în clipa morții că este Anastasia. Arătă spre carte.

— Pun pariu că pe acestea le găseai foarte amuzante.
Thorn zâmbi.

— Numele ei real era Franziska Schanzkowska. E născută în Prusia. A colindat sanatoriile până când a aflat Iusupov de asemănarea ei cu Anastasia. A învățat-o tot ce trebuia să știe, iar ea a fost o elevă silitoare. De fapt, sunt convins că în clipa morții ajunsese să se creadă deja Anastasia.

— Am citit despre ea, zise Lord. O persoană pentru care toți aveau numai cuvinte de laudă. Se pare că a fost o femeie excepțională.

— Se potrivea perfect în peisaj, zise Thorn. Nu m-a deranjat chiar deloc.

Un sunet slab al unor uși de mașină trântindu-se se auzi de la fereastra din față. Thorn se aplecă în afară și dădu puțin deoparte oblonul.

— A venit ajutorul de șerif, zise el în limba engleză. Îl cunosc.

Lord deveni serios, iar Thorn înțelese pe loc. Avocatul arătă spre ușa dublă care ducea spre intrarea în foaier.

— Stai aici. Mă duc să văd despre ce e vorba.

— Ce este? întrebă Akilina în rusește.

— Probleme.

— Când vine șeful tău? întrebă Thorn din prag.

Lord se uită la ceas.

— Trebuie să sosească. Trebuie neapărat să ajungem la motel.

Thorn închise ușa dublă, însă Lord traversă camera și o crăpă puțin, chiar când suna soneria.

— Bună seara, domnule Thorn, zise polițistul. M-a trimis șeriful să stau de vorbă cu dumneavoastră. V-am căutat la birou, iar secretara mi-a spus că sunteți acasă.

— Care e problema, Roscoe?

— V-au vizitat cumva ieri sau azi un bărbat pe nume Miles Lord și o rusoaică?

— Cine este acest Miles Lord?

— Ce-ar fi să-mi răspundeți mai întâi la întrebare?

— Nu. N-am avut nici un vizitator. Cu atât mai puțin vizitatori ruși.

— E ciudat ce-mi spuneți. Secretara dumneavoastră a zis că un avocat negru și o rusoaică v-au vizitat și aseară și în dimineața asta, la dumneavoastră la birou.

— Dacă știați răspunsul la întrebare, de ce v-ați mai obosit să întrebați?

— Îmi făceam doar datoria. Sunteți atât de amabil să-mi spuneți de ce anume m-ați mințit?

— Care e treaba cu ăștia doi?

— Moscova a emis un mandat de arestare pe numele lor. Sunt acuzați de uciderea unui polițist rus. A fost împușcat în Piața Roșie.

— De unde știți?

— Mi-au spus cei doi care au venit cu mine cu mașina. Au adus și mandatul de arestare cu ei.

Lord se repezi de la ușă la fereastra din față a biroului. Se uită afară și îi văzu pe Deprimat și pe Felix Orleg coborând din jeepul poliției.

— La dracu'! Înjură el printre dinți.

Akilina fu într-o clipă lângă el și văzu și ea cine era afară.

Cei doi ruși se apropiau de casă. Amândoi căutară sub haină și scoaseră pistoalele. Gloanțele săriră asemenea artificierilor. Lord ieși ca fulgerul prin ușa dublă, chiar când corpul polițistului se prăbuși peste prag. Prima salvă îi fusese, se pare, destinată acestuia.

Lord se repezi înainte, îl apucă pe Thorn, îl întinse la pământ și trânti ușa de lemn după ei. Puse zăvorul chiar când alte împușcături se auziră afară.

— Nu vă ridicați! Țipă el.

Se întinseră pe gresia de pe podea și se târâră spre hol. Lord se uită spre polițist. Din trei găuri îi țâșneau șuvoaie de sânge. N-avea nici un sens să-și mai piardă timpul cu el.

— Haideți, zise el sărind în picioare. Ușa aia n-o să-i mai

rețină mult timp!

Fugi de-a lungul holului, spre ieșire. Thorn și Akilina îl urmară. Îi auzi zgâlțâind ușa de la intrare, apoi traseră alte focuri de armă. Intră în bucătărie și dădu ușa de perete, indicându-le lui Thorn și Akilinei să se îndrepte spre terasă. Se auziră ecourile altor focuri de armă, iar în secunda în care ieși după ei pe terasă auzi ușa despiciându-se.

Îl văzu pe Thorn alergând spre prima cușcă, cea a lui Alexei și a Anastasiei. Îl auzi apoi pe Thorn spunându-i Akilinei să se ducă și la celelalte cuști și să deschidă porțile. Thorn arătă spre intrarea în bucătărie și le zise câinilor:

— Pe ei! Atacați!

Akilina reușise să deschidă două cuști, iar cei patru câini, ca și Alexei și Anastasia, ascultară comanda primită și tășniră spre ușa din spate ce dădea spre bucătărie. În secunda în care Orleg apăru în prag, unul dintre borzoi îl lovi, iar rusul țipă ca din gură de șarpe. Alți trei câini intrară mârâind după primul. Se auziră imediat alte împușcături.

— Nu cred că o să stăm să vedem cine câștigă, zise Lord. Alergară spre poarta care ducea spre aleea unde era parcat jeepul închiriat și urcară în mașină. Lord băgă cheia în contact. Din casă continuau să se audă împușcături.

— Bieții mei câini! zise Thorn.

Lord ambală mașina și o băgă în marșarier. Ieși de pe stradă și întoarse mașina, ajungând lângă jeepul poliției parcat lângă trotuar. Zări un câine alergând după ei pe stradă.

— Așteaptă! Țipă Thorn.

Lord ezită o clipă înainte de a-și înfige piciorul în accelerație. Thorn deschise ușa din spate, iar câinele sări în mașină gâfâind.

— Calc-o! strigă Thorn.

Cauciucurile mușcară din asfalt în momentul în care jeepul tășni de pe loc.

Capitolul 47.

— De ce a trebuit să-l împușcați pe ajutorul de șerif? Încercă Hayes să-și păstreze calmul. Sunteți complet idioți?

Îi așteptase la sediul poliției, după ce convinsese autoritățile că legitimația lui Orleg era autentică și după ce fabricase un fals mandat de arestare transmis prin fax de la Moscova. Hrușciiov scrisese documentul în San Francisco, ca și pe cel folosit pentru a cere ajutorul FBI-ului și al ofițerilor vamali. Nu mai puseseră întrebări după ce Hayes le spusese că firma sa reprezentase, în repetate rânduri, guvernul rus în cadrul negocierilor cu America.

Stăteau afară în aerul rece, lângă o ușă prin care intrau și ieșeau agenți de poliție. Locul era împânzit de polițiști după cele întâmplate în urmă cu o oră. Hayes încerca să-și păstreze firea și să nu atragă atenția, dar îi venea al naibii de greu.

— Unde sunt armele? Întrebă el în șoaptă.

— Sub haine, zise Orleg.

— Ce le-ați spus că s-a întâmplat?

— Că ajutorul de șerif a intrat în casă, iar apoi am auzit focuri de armă. Ne-am repezit să vedem ce se întâmplă, dar bărbatul era deja prăbușit pe podea. I-am urmărit pe Lord și pe femeie, dar ne-au atacat câinii. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că Lord a fugit cu mașina, luându-l pe Thorn prizonier.

— Și v-au crezut?

— Absolut! rânji Orleg.

Hayes se întrebă pentru cât timp.

— Le-ați povestit și despre câinii?

Orleg dădu afirmativ din cap.

— Că i-am împușcat? N-am avut de ales!

- Care a fost geniul care l-a omorât pe ajutorul de șerif?
 - Eu, zise Orleg cu o mândrie prostească în glas.
 - Și pe câini cine i-a împușcat?
- Deprimatul recunoscuse că el, deoarece Orleg fusese atacat.

— Erau agresivi.

Își dădu seama că trebuia să înlocuiască pistolul lui Orleg, înainte să îi vină cuiva ideea să-l ia ca probă. Nu putea să-l arunce pur și simplu, din cauza declarației lui Orleg și cu siguranță nu putea să-l lase prin preajmă, pentru că s-ar fi potrivit perfect cu găurile de gloanțe din cadavrul omului legii. Scoase pistolul Glock de sub haină și-i zise lui Orleg:

— Dă-mi-l pe-al tău.

Făcu schimb de arme cu Orleg.

— Să sperăm că nimeni nu va observa că are încărcătorul plin. Dacă da, le spui că le-ai schimbat și că l-ai rătăcit pe cel gol în vârtoarea evenimentelor.

Șeriful ieși din clădire și veni spre ei. Hayes se uită la bărbatul scund care se apropia.

— Le-am dat de urmă. E un jeep Cherokee, iar descrierea pe care ați făcut-o ne-a fost de folos.

Orleg și Deprimatul acceptară complimentul.

Șeriful se uită la Hayes și îl întrebă:

— De ce nu ne-ați spus că Lord e periculos?

— V-am spus că e urmărit pentru crimă.

— Acest polițist avea o soție și patru copii. Dacă m-aș fi gândit vreun moment că acest avocat e capabil să împuște cu sânge rece un om, aș fi trimis tot departamentul aici.

— Îmi dau seama că situația e delicată...

— E prima oară în acest district când un agent este ucis.

Hayes ignoră informația aceasta.

— Sunt implicate și autoritățile statului?

— Întocmai.

Își dădu seama că, dacă știa cum să prezinte situația, putea să iasă basma curată din toată povestea asta.

— Domnule șerif, cred că pe inspectorul Orleg nu-l

deranjează dacă Lord pleacă de aici între patru scânduri.

Din clădire ieși alt agent de poliție.

— Șefu', a venit doamna Thorn.

Hayes și cei doi parteneri ai lui merseră cu șeriful în clădire. O femeie între două vârste stătea într-un birou și plângea. O consola o altă femeie mai tânără, care era la rândul ei supărată. Hayes trase cu urechea la ce discutau cele două și își dădu seama că femeia mai în vârstă era soția lui Thorn, iar cealaltă era secretara lui. Doamna Thorn fusese plecată în Asheville aproape toată ziua și când sosise acasă găsisse mașinile de poliție vuind în jur și un cadavru pe care-l scotea din locuința ei medicul legist. Câțiva dintre borzoii soțului ei zăceau morți în bucătărie. Un câine lipsea cu desăvârșire. Doar patru supraviețuiseră carnagiului. Cuștile acestora nu fuseseră deschise. Căinii morți îi nelinișteau pe agenți. „În primul rând, de ce anume au fost eliberați din cușcă?” era întrebarea care-i măcina pe toți.

— Ca să-l oprească pe inspectorul Orleg, evident, zise Hayes. Lord e un tip deștept. Știe să-și poarte singur de grijă. La urma urmei, l-au urmărit prin toată lumea fără prea mult succes.

Explicația avea logică, așa că nimeni nu mai puse alte întrebări. Șeriful își îndreptă din nou atenția asupra doamnei Thorn și o asigură că nu va precupeți nici un efort pentru a-i găsi soțul.

— Trebuie să-i sun pe fiii mei, zise ea.

Lui Hayes nu-i plăcu asta. Dacă această femeie era într-adevăr viitoarea țarină a Rusiei, el nu dorea să se complice și mai tare prin implicarea țareviciului și a marelui duce. Lord nu putea fi lăsat să transmită ce știa mai departe de Michael Thorn, așa că înaintă și se prezentă.

— Doamnă Thorn, cred că trebuie să vedem cum evoluează lucrurile în următoarele ore. S-ar putea ca ele să se rezolve de la sine și n-are sens să vă alertați și copiii.

— Ce căutați aici? întrebă ea pe un ton aspru.

— Ajut guvernul Rusiei să prindă o persoană dată în urmărire.

— Cum de a ajuns în casa mea o persoană dată în urmărire în Rusia?

— N-am nici cea mai vagă idee. Am avut mare noroc că i-am dat de urmă aici.

— De fapt, interveni șeriful, nu mi-ați explicat cum ați dat de Lord.

Tonul bărbatului era suspicios, dar, până să poată răspunde Hayes, o femeie ofițer se năpusti în cameră.

— Șefu', am interceptat jeepul ăla. Nenorocitul a trecut chiar pe lângă Larry pe Autostrada 46, cam la patruzeci și cinci de kilometri de oraș.

*

Lord trecu pe lângă niște localnici care vindeau mere la margine de drum și văzu mașina poliției. Sedanul era parcat pe banda de refugiu, iar un ofițer vorbea cu un bărbat în salopetă de lângă un camion cu remorca descoperită. Privi în oglinda retrovizoare și îl văzu pe polițist repezindu-se la mașină și pornind după ei.

— Suntem urmăriți, zise el.

Akilina privi în spate. Și Thorn se întoarse, iar câinele se uită atent în jur. Thorn îi dădu o comandă și animalul se așeză din nou.

Lord accelerează, însă motorul era doar de șase cilindri, iar terenul accidentat îl forța și mai tare. Chiar și așa, gonea cu 75 km/h pe o autostradă îngustă, cu pădure de o parte și de alta. În față, se zărea portbagajul altei mașini. Trase de volan și depăși chiar în momentul în care un alt vehicul venea din sensul opus. Spera că astfel polițistul o să-i piardă urma, dar, uitându-se în oglinda retrovizoare, zări un punct gri strălucitor pe contrasens, apoi reluându-și locul pe bandă și continuând să-l urmărească.

— Jeepul ăla e mai puternic decât al nostru, zise el. O să ne prindă în curând. Ca să nu mai spun că probabil a anunțat

deja prin stație la secția de poliție.

— De ce fugim? Întrebă Akilina.

Avea dreptate. N-avea nici un sens să fugă de polițist. Orleg și Deprimatul erau în Genesis, la șaizeci de kilometri distanță. Trebuia să se oprească și să-i explice situația. Căutarea luase sfârșit.

Nu mai era nevoie să se păstreze secretul. Oamenii din subordinea șerifului îl puteau probabil ajuta.

Încetini jeepul, apoi frână și viră spre banda de refugiu. Polițistul coborâse deja din mașină și folosea ușa drept scut de protecție.

— Culcat, acum! strigă polițistul.

Mașinile treceau pe lângă ei în mare viteză.

— Am spus: la pământ!

— Uite ce e, trebuie să vorbesc cu tine.

— Dacă nu ești cu fundul în sus în trei secunde, te împușc!

Coborî și Akilina din mașină.

— La pământ, doamnă! strigă polițistul.

— Nu te înțelege, zise Lord. Avem nevoie de ajutorul tău, domnule polițist.

— Unde e Thorn?

Ușa din spate se deschise și avocatul coborî din mașină.

— Vino spre mine, domnule Thorn, strigă polițistul ca să acopere zgomotul traficului, cu arma încă îndreptată spre ei.

— Ce se întâmplă? șopti Thorn.

— Nu știu, zise Lord. Îl cunoști?

— Nu mi-e cunoscută fața lui.

— Domnule Thorn, vă rog să veniți spre mine, zise ofițerul din nou.

Lord făcu un pas. În același moment, polițistul ridică arma. Thorn se puse în fața lui.

— Culcat, domnule Thorn! Nenorocitul ăsta a omorât un polițist. La pământ!

Auzise Lord bine? „A omorât un polițist”?

Thorn nu făcu nici un gest. Arma continuă să se miște, în

Încercarea polițistului de a găsi un unghi bun.

— La pământ, strigă din nou polițistul.

— Alexei. Afară, zise Thorn încet.

Borzoii auzi comanda și sări din mașină. Ofițerul ieșise din spatele portierei și se apropia cu arma îndreptată spre ei.

— Foarte bine, îi zise Thorn animalului. Mișcă. Sari.

Animalul își luă avânt cu picioarele din spate, apoi porni, sfâșiind aerul cu labele, în timp ce corpul muscular se izbi de polițist. Se prăbușiră amândoi pe pietrișul de pe stradă, iar polițistul țipă. Arma se descărcă de două ori în cădere. Lord se năpusti și îi împinse într-o parte pistolul.

Câinele mârâi și se zvârcoli.

În depărtare, se auziră sirenele altor mașini de poliție.

— Eu zic să plecăm de aici, spuse Thorn. Ceva nu e în regulă. A zis că ai ucis un polițist.

Lord nu așteptă să i se spună de două ori.

— De acord. Să plecăm de aici.

Thorn își chemă câinele la mașină. Se urcară toți, în timp ce polițistul încerca să se ridice în picioare.

— N-a pățit nimic. Nu l-a mușcat. Nu i-am dat comanda asta.

Lord porni mașina.

*

Hayes așteptă la secția de poliție împreună cu Orleg și cu Deprimat. Cu greu se abținuse să nu se ducă și el spre nord, cu șeriful și cu oamenii acestuia. Pe autostrada 46 fusese zărit un jeep Cherokee argintiu, îndreptându-se spre nord, spre Tennessee. Îl urmărea o mașină a poliției și ultima informație pe care o aveau era că jeepul încetinise. Ofițerul ceruse întăriri, dar era pregătit să rezolve situația singur.

Tot ce putea spera Hayes era ca emoțiile să fie suficient de intense pentru ca unul dintre polițiști să-i împuște din greșeală. Le spusese deja că rușii nu țin neapărat să-l prindă viu, se mulțumeau și cu un cadavru, așa că poate curma cineva coșmarul cu un glonț bine plasat. Totuși, chiar dacă

Lord era ucis și poate și femeia, mai rămânea problema cu Michael Thorn. Poliția se dădea de ceasul morții să-l salveze, deși doar Dumnezeu știa că Lord n-avea de gând să-i facă vreun rău. Dacă într-adevăr era descendentul direct al lui Nicolae al II-lea, testele ADN ar fi spulberat orice urmă de îndoială.

Iar acest lucru putea reprezenta o problemă.

Stătea la dispecerat, iar în fața lui se aflau o mulțime de echipamente de comunicație. O femeie polițist lucra la consolă. O voce se auzi prin microfon.

— Centrala, Dillsboro Unu. Am ajuns la locul faptei.

Era vocea șerifului, iar Hayes așteptă să i se dea raportul. Între timp, se apropie de Orleg, care stătea în picioare, lângă ieșire. Deprimatul era afară, fuma o țigară. Îi șopti lui Orleg:

— O să trebuiască să sun la Moscova. Prietenii noștri n-o să fie prea încântați.

Orleg rămase nemișcat.

— Noi am avut ordinele noastre.

— Asta ce mai înseamnă?

— Mi s-a spus să îi ucid pe femeie, pe Lord și pe oricine mai e nevoie.

Hayes se întrebă dacă-l includea și pe el.

— Ți-ar face plăcere să mă omori, nu-i așa, Orleg?

— Mi-ar face mare plăcere.

— Păi, atunci ce mai aștepți?

Inspectorul nu spuse nimic.

— Pentru că mai au nevoie de mine, de-aia nu o faci.

Se așternu tăcerea.

— Nu mă sperii, zise Hayes, cu fața lipită de a inspectorului. Amintește-ți. Știi totul. Să le spui și celorlalți chestia asta. Sunt doi copii care au gene de Romanov. Trebuie eliminați. Cei care i-au trimis pe Lord și pe femeia aia aici vor trimite pe alții să-i caute. Transmite-le prietenilor noștri că după moartea mea adevărul va face înconjurul lumii mai repede decât se poate rezolva această problemă.

Îmi pare rău că-ți răpesc această plăcere, Orleg!

— Nu-ți exagera rolul, domnule avocat.

— Nu-mi minimaliza flexibilitatea.

leși înainte de a primi vreun răspuns. Chiar în acel moment, se auzi din nou difuzorul.

— Centrala. Dillsboro Unu. Suspectul a fugit cu captivul. Ofițerul e la pământ, dar în regulă. Atacat de un câine. Urmărirea continuă. Suspectul pare să aibă un scop precis, probabil Autostrada 46. Alertați pe cine puteți să-i vină în întâmpinare.

Dispeceratul confirmă recepționarea mesajului, iar Hayes răsuflă ușurat. Preț de câteva minute, se temuse că Lord va fi prins, iar acum își dădu seama că acest fapt va complica și mai mult lucrurile. El trebuia să-l prindă pe Lord și, după toate aparențele, Lord nu avea încredere în localnici. Tâmpiții aceștia credeau că Lord fugea și luase cu el un ostatic. Doar el știa că toți trei, adică Lord, Thorn și femeia, fugeau împreună.

Și trebuiau să iasă de pe drumul principal cât mai repede.

Lord credea cu siguranță că Orleg și Deprimatul lucrau împreună cu șeriful, așa că nu ar fi cerut niciodată ajutorul autorităților. Mai degrabă, ar căuta un loc în care să stea ascuns până când va considera că trecuse primejdia.

Dar unde s-ar putea ascunde?

Presupunea că Lord nu cunoștea prea bine zona. În schimb, Michael Thorn o știa ca pe propriile buzunare.

Poate ar reuși și el să afle ceva.

Părăsi dispeceratul și se duse spre locul unde erau așezate doamna Thorn și secretara. Soția lui Thorn stătea de vorbă cu o polițistă pe hol, așa că merse direct la secretara avocatului și îi zise: a..

— Îmi permiteți să vă deranjez un moment?

Femeia ridică privirea.

— V-am auzit spunându-i șerifului că Lord și însoțitoarea acestuia l-au vizitat pe Thorn la birou astăzi.

— Așa e. Au venit ieri. Apoi, din nou, astăzi.

— Aveți idee despre ce au vorbit?

Dădu din cap că nu.

— Au stat în birou, cu ușa închisă.

— Toată situația asta e îngrozitoare. Inspectorul Orleg e foarte afectat. Unul dintre oamenii lui a fost omorât în Moscova. Iar acum polițistul de aici.

— Lord a zis că e avocat. Și chiar nu arăta a criminal.

— Arată vreunul? Lord era în Moscova în interes de serviciu. Nimeni nu știe de ce l-a ucis pe polițist. Ceva s-a întâmplat, cu siguranță. Ca și aici.

Bărbatul trase aer în piept, își trecu o mână prin păr, apoi se frecă la nas.

— Regiunea aceasta e atât de frumoasă! Mai ales în acest anotimp. Ce păcat că se întâmplă așa ceva tocmai acum.

Se duse la cafetieră și își umplu o ceașcă, întrebându-o și pe secretară dacă ar vrea una, dar aceasta îl refuză.

— Vin uneori aici din Atlanta ca să vânez. Închiriez o cabană în pădure. Întotdeauna am visat să am și eu una, dar n-am avut resursele financiare. Domnul Thorn are o cabană?

Hayes se întoarse lângă secretară.

— Cabana lui e absolut minunată, zise femeia. O are de generații întregi.

— Aproape de aici? Întrebă el încercând să pară dezinteresat.

— Cam la o oră de mers spre nord. Deține aproximativ o sută de hectare de pământ, inclusiv un munte. Obişnuiam să-l tachinez întrebându-l la ce-i trebuia un munte.

— Ce ți-a răspuns?

— Că stă și se uită la el. Urmărește cum cresc copacii.

I se umeziră ochii. Femeia era în mod evident apropiată de șeful ei. Hayes luă o gură de cafea și continuă:

— Muntele ăla are și un nume?

— Windsong Ridge. Întotdeauna mi-a plăcut această denumire.

Hayes se ridică ușor.

— Vă văd supărată și nu vreau să vă mai deranjez cu întrebările mele.

Ea îi mulțumi, iar Hayes ieși. Orleg și Deprimatul stăteau afară și fumau.

— Haideți, zise el.

— Unde mergem? Întrebă Orleg.

— Să rezolvăm problema.

Capitolul 48.

După ce-l lăsară pe polițist culcat la pământ, Lord abandonă rapid autostrada și viră spre est pe un drum secundar. După câțiva kilometri, viră spre nord, mergând spre domeniul care era în proprietatea lui Thorn de aproape o sută de ani.

Drumul de țară, lung de un kilometru și jumătate, șerpuia printre dealuri și trecea peste două izvoare ce se rostogoleau peste stânci. Era o cabană în stil colonial, cu un singur etaj și construită din bușteni de pin uniți cu mortar gros. Pe verandă erau trei balansoare și un hamac suspendat de un capăt. Șindrila de cedru de pe acoperiș părea nouă. Hornul din dale de piatră se înălța într-o parte.

Thorn le spusese că aici locuiseră Alexei și Anastasia când ajunseseră în Carolina de Nord, spre finele anului 1919. Iusupov pusese să se construiască această cabană pe un teren de o sută de hectare de pădure bătrână, mărginit de un munte care fusese botezat Windsong Ridge, în urmă cu un secol. Intenția lui fusese să le ofere moștenitorilor un loc retras în care să fie departe de oricine i-ar putea asocia cu familia regală a Rusiei. Dealurile din Appalachia constituiau locația perfectă, cu o climă nu foarte deosebită de cea de acasă.

Acum, stând în cabană, Lord aproape că le simțea prezența. Soarele apusese, iar aerul se răcorise. Thorn aprinsese un foc cu buștenii spărți aranjați lângă unul dintre pereții exteriori. Interiorul avea cinci sute de metri pătrați, peste tot se vedeau covoare groase și mobilă din lemn. În aer plutea un miros pătrunzător de nuc și de pin. Bucătăria era plină de conserve, așa că mâncară chili și fasole și băură cola din frigider.

Fusese ideea lui Thorn să vină la cabană. Dacă poliția credea că e ținut împotriva voinței sale, cu siguranță nu l-ar fi căutat pe proprietățile lui. Mai mult ca sigur că toate drumurile spre Tennessee erau supravegheate și că fusese pus sub urmărire un jeep Cherokee, ceea ce era un motiv în plus să părăsească autostrada.

— Nu e nici țipenie de om pe o suprafață de kilometri întregi, le zise Thorn. Prin anii 1920 era o ascunzătoare perfectă.

Lord observă că nimic din decorul cabanei nu sugera importanța ei istorică. Dar era, fără doar și poate, locuința unui iubitor de natură – pe pereți stăteau instantanee cu păsări în înaltul cerului și căprioare care pășteau pe pajiști. Nici urmă de trofee de vânătoare.

— Nu vânez, zise Thorn. Vânez doar frumusețile naturii cu aparatul de filmat.

Lord arată spre un tablou ce domina un perete întreg, pictat în ulei, înfățișând un urs negru.

— Bunica mea a pictat acel tablou, zise Thorn. Ca și pe celelalte. Îi plăcea să picteze. A trăit aici până la sfârșitul vieții. Alexei a murit aici, în dormitor. În același pat în care s-a născut tatăl meu.

Stăteau în fața focului. Două veioze luminau camera spațioasă. Akilina se cuibărise pe parchet, învelită într-o pătură de lână. Lord și Thorn stăteau în două fotolii de piele. Câinele era făcut covrig într-un colț, încălzindu-se la focul din cămin.

— Am un prieten apropiat care lucrează la procuratura generală din Carolina de Nord, zise Thorn. Îl sunăm mâine. Ne poate ajuta. Am încredere în el. După o pauză, spuse: Cred că soția mea e distrusă. Mi-aș dori să pot s-o sun.

— Nu te-aș sfătui, zise Lord.

— N-aș putea s-o sun nici dacă aș vrea. N-am telefon instalat aici. Am un mobil pe care-l iau cu mine când rămân peste noapte la cabană. M-am racordat la rețeaua electrică

abia în ultimii zece ani. Compania mi-a cerut o avere ca să tragă firele până aici. Am decis că telefonul mai poate aștepta.

— Veniți des aici tu și soția ta? întrebă Akilina.

— De multe ori. Aici mă simt mai aproape de trecutul meu. Margaret n-a prea înțeles cum stau lucrurile, a văzut doar că acest loc mă liniștește. Locul în care puteam fi cu mine însumi, cum spunea ea. Dacă ar ști...

— O să știe în curând, zise Lord.

Borzoii se ridică brusc, ciulind urechile și mârâind ușor.

Lord se uită la câine.

Se auzi un ciocănit în ușa de la intrare. Lord sări în picioare. Nici unul din ei nu scoase un sunet.

Se auzi alt ciocănit.

— Miles, sunt eu, Taylor!

Deschise ușa.

Străbătu în grabă camera și se uită pe unul dintre geamuri. În întuneric, nu desluși decât silueta unui bărbat în fața intrării. Se duse spre ușa încuiată.

— Taylor?

— Da' cine crezi că e, zâna măseluță? Deschide odată ușa asta, ce dracu'!

— Ești singur?

— Cu cine aș putea fi?

Puse mâna pe zăvor și deschise încuietoarea. În prag era Taylor Hayes, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki și cu o jachetă groasă.

— Hei, omule, sunt așa de bucuros să te văd!

— Nici pe jumătate cât mă bucur eu! Zise Hayes intrând în cabană.

Dădură mâna.

— Cum m-ai găsit? întrebă Lord, după ce încuie din nou ușa.

— Când am ajuns în oraș am aflat de polițistul împușcat. Se pare că sunt doi ruși pe aici.

— Doi indivizi care mă urmăresc.

— Așa am auzit și eu.

Lord remarcă privirea uimită de pe fața Akilinei.

— Engleza ei nu e prea bună, Taylor. Vorbește rusește.

— Dar dumneata cine ești? o întrebă Hayes pe Akilina în limba rusă.

Akilina se prezentă.

— Mă bucur să vă cunosc! Să înțeleg că asociatul meu v-a târât după el prin toată lumea.

— Am avut parte de o călătorie pe cinste, zise ea.

Hayes se uită la Thorn.

— Iar dumneavoastră trebuie să fiți motivul acestei călătorii.

— Așa se pare.

Lord le făcu cunoștință, apoi zise:

— Poate că acum reușim să facem ceva. Taylor, poliția locală e convinsă că am ucis un polițist.

— Sunt foarte porniți în sensul ăsta.

— Ai vorbit cu șeriful?

— Am decis că e mai important să te găsec mai întâi pe tine.

Continuară să discute în următoarele patruzeci și cinci de minute. Lord îi povesti în amănunt tot ce se întâmplase. Îi vorbi chiar și despre oul sfărâmat și despre mesajele lăsate pe foița de aur, pe care le luă din jeep și i le arăta. Îi prezentă povestea lingourilor de aur și îi spuse unde erau ascunse. Îi explică și ce era cu Simion Pașenko și cu Sfânta Grupare care păstrase secretul lui Iusupov.

— Așadar, sunteți un Romanov, îi spuse Hayes lui Thorn.

— Tot nu ne-ați spus cum ne-ați găsit, zise Thorn.

Lord remarcă suspiciunea din vocea avocatului. Hayes, în schimb, nu păru afectat de asprimea lui Thorn.

— Secretara dumneavoastră mi-a dat ideea. Ea și soția dumneavoastră erau la secția de poliție. Știam că Miles nu v-a răpit, așa că m-am gândit la o ascunzătoare în care ați fi

putut merge. Nici un răpitor nu s-ar folosi de casa victimei. Așa că am zis să-mi încerc norocul și să vin până aici.

— Cum se simte soția mea?

— E tulburată.

— De ce nu i-ați spus șerifului adevărul? Întrebă Thorn.

— E o situație dificilă. E vorba despre relațiile internaționale. Mai precis, despre viitorul Rusiei. Dacă sunteți într-adevăr descendentul direct al lui Nicolae al II-lea, atunci tronul Rusiei vă aparține. Nu cred că trebuie să vă mai spun că apariția dumneavoastră va crea senzație. Nu vreau să-i spun astfel de lucruri unui șerif din districtul Dillsboro, Carolina de Nord. Nu mă înțelegeți greșit, n-am nimic cu această zonă.

— Nici o problemă, zise Thorn, cu vocea încă tăioasă. Ce credeți că ar trebui să facem?

Hayes se ridică și se duse spre ferestrele care acopereau partea din față a casei.

— Bună întrebare! zise el, uitându-se afară de după perdea.

Borzoiul deveni din nou atent.

Hayes deschise ușa de la intrare.

Felix Orleg și Deprimatul intrară în casă. Amândoi bărbații aveau arme în mână. Câinele se ridică în picioare și începu să mârâie.

Akilina scoase un țipăt.

Hayes spuse:

— Domnule Thorn, animalul dumneavoastră este un exemplar frumos. Mi-au plăcut întotdeauna borzoii. Nu vreau să mă văd pus în situația de a-i ordona unuia dintre acești bărbați să-l împuște. Așa că, spuneți-i, vă rog, câinelui să iasă din casă.

— Am mirosit ceva la tine din primul moment, zise Thorn.

— Cred și eu! zise Hayes și apoi arătă spre câinele care mârâia la el. Să-l împușc?

— Alexei, pleacă, zise Thorn arătând spre ușă, iar câinele

se pierdu în noapte.

Hayes închise ușa.

— Alexei, ce nume interesant! zise.

Lord era șocat.

— Tu ai fost tot timpul? întrebă Miles.

Hayes le făcu semn celor doi bărbați, care se mișcară rapid prin cameră. Orleg se așeză în dreptul ușii dinspre bucătărie; Deprimatul, la cea care dădea spre dormitor.

— Uite cum stă treaba, Miles. Niște asociați de-ai mei din Moscova s-au supărat foarte tare pe tine. La dracu', te-am trimis la Arhivele statului să verifici dacă totul e în regulă cu Baklanov, iar tu te întorci cu moștenitorul tronului Rusiei! La ce te așteptai?

— Am avut încredere în tine, nenorocitul! se repezi Lord spre Hayes.

Orleg îl opri, îndreptând pușca spre el.

— *Încrederea* este un termen atât de relativ, Miles! Mai ales în Rusia. Îți fac o favoare, totuși. Ești un om greu de ucis. Mai ești și al dracului de norocos! Hayes își scoase pistolul de sub haină și continuă: Stai jos, Miles.

— Du-te dracu', Taylor!

Hayes trase un foc. Glonțul trecu razant pe lângă umărul drept al lui Lord. Akilina țipă și se năpusti spre el, când acesta se prăbuși înapoi în scaun.

— Ți-am spus să stai jos, zise Hayes. Nu-mi place să mă repet.

— Ești bine? întrebă ea.

Lord îi citi îngrijorarea pe chip. Era bine, glonțul îl zgâriase doar, suficient pentru a-i da sângele și pentru a-i provoca o durere vie.

— Sunt bine.

— Stai jos, domnișoară Petrovna, îi zise Hayes.

— Fă ce-ți spune! o îndemnă Lord.

Femeia se retrase în scaunul ei.

Hayes se apropie de șemineu.

— Dacă voiam să te omor, aş fi făcut-o deja până acum. Norocul tău că sunt un trăgător bun.

Lord îşi ţinea mâna peste rană şi se folosi de tricoul de pe el ca să oprească sângerarea. Privirea i se opri asupra lui Michael Thorn. Avocatul era cât se poate de calm. Nu spusese nimic şi nici măcar nu clipise când trăsese Hayes focul de armă.

— Tind să cred că eşti, într-adevăr, rus, îi zise Hayes lui Thorn. Aceeaşi privire în ochi. Am văzut-o de nenumărate ori acolo. Sunteţi cu toţii lipsiţi de inimă.

— Eu nu sunt Ştefan Baklanov, replică Thorn, aproape în şoaptă.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Hayes chicotind. Cred că tu chiar ai fi în stare să îi guvernezi pe idioţii ăia. E nevoie de nerv pentru asta. Cei mai buni ţari au fost aşa. Prin urmare, sper că înţelegi de ce nu te pot lăsa să pleci viu de aici.

— Tata mi-a spus că voi întâlni oameni ca tine. M-a avertizat, însă eu am crezut că e doar paranoic.

— Cine ar fi crezut că Imperiul Sovietic va fi atât de fragil? Şi, mai ales, cine ar fi crezut că ruşii îl vor vrea înapoi pe ţar?

— Felix Iusupov, zise Thorn.

— Punct lovit! Dar toate acestea sunt irelevante acum. Orleg!

Hayes îi făcu semn inspectorului, apoi arătă spre uşă.

— Luaţi-i pe dragul nostru moştenitor la tron şi pe această femeie şi faceţi ce ştiţi voi mai bine.

Orleg zâmbi şi o apucă pe Akilina de braţ. Lord dădu să se ridice, însă, în aceeaşi secundă, Hayes îşi lipi ţeava pistolului de gâtul acestuia.

— Stai jos, zise Hayes.

Deprimatul îl smulse pe Thorn de pe scaun şi îl împinse afară, cu pistolul la tâmplă. Akilina încercă să opună rezistenţă. Orleg îşi trecu mâna pe după gâtul ei şi o trânti la pământ. Femeia se luptă o secundă, apoi îşi întoarse privirea spre cer, încercând să respire.

— Încetează! strigă Lord.

Hayes îi împinse țeava pistolului și mai adânc în gât.

— Spune-i să înceteze, Taylor!

— Spune-i să fie fată cuminte, îl sfătui Hayes.

Lord se întreba cum ar fi putut să-i spună să meargă liniștită afară, ca să fie ucisă.

— Nu te mai zbate, îi zise el.

Akilina încetă să se mai opună.

— Nu aici, Orleg, zise Hayes.

Rusul își slăbi strânsoarea și Akilina se ridică în genunchi pe podea, respirând sacadat. Lord își dorea să alerge la ea să o ajute, dar nu putea. Orleg o apucă de păr și o ridică în picioare. Durerea păru să o readucă la viață.

— Ridică-te, îi zise Orleg în rusește.

Ea se ridică cu greu în picioare, iar Orleg o împinse spre ușa din față. Thorn era deja acolo și ieși primul, urmat de Deprimat.

Ușa de la intrare se închise în urma lor.

— Sunt convins că-ți place această femeie, zise Hayes, adresându-i-se din nou în limba engleză.

Arma era tot lipită de el.

— Ce-ți pasă?

— Nu-mi pasă.

Hayes se dădu în spate, îndepărtând arma de Lord. Acesta se prăbuși în scaun. Durerea din umăr se amplifică, dar furia pe care o simțea îi păstra reflexele în alertă.

— Tu ai ordonat uciderea celor doi Maks în Starodug?

— N-am avut încotro. Trebuia să ștergem urmele.

— Și Baklanov chiar e o marionetă?

— Rusia e ca o virgină, Miles. Are de oferit atât de multe plăceri pe care nimeni nu le-a gustat! Dar ca să te păstrezi pe linia de plutire trebuie să joci după regulile lor, care sunt dintre cele mai dure. M-am adaptat. Crima este pentru ei un scop care scuză mijloacele.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Taylor?

Hayes se așează, cu arma ridicată.

— Nu începe cu rahaturi de genul ăsta! Am făcut ce trebuia să fac. Nimeni de la firmă nu s-a plâns de banii care le-au intrat în cont. Uneori trebuie să-ți asumi niște riscuri pentru a te bucura de realizări importante. Iar controlul asupra țarului Rusie părea să merite efortul. De fapt, totul era perfect. Cine ar fi crezut că vreun moștenitor direct era încă în viață?

Lord vru să se repeadă la Hayes, însă acesta îi simți imediat ura.

— Nici să nu te gândești, Lord! Te împușc până să apuci să te ridici de pe scaun.

— Sper să merite.

— De o mie de ori mai mult decât avocatura.

Se gândi să-l păcălească pe Hayes.

— Cum ai de gând să rezolvi problema asta? Thorn are o familie. Asta înseamnă o mulțime de moștenitori. Și ei știu totul.

— Frumoasă încercare! Soția și copiii lui nu știu nimic. Problema mea se află chiar aici, zise Hayes arătând cu țeava puștii spre Thorn. Uite ce e. Nu poți da vina pe alții pentru ce ai făcut tu.

Ar fi trebuit să lași povestea asta așa cum era și să-mi ascuți ordinele. În schimb, te-ai repezit de la Sankt-Petersburg în California și ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbea oala.

Pe Lord îl obseda o întrebare:

— Ai de gând să mă ucizi?

Din vocea lui nu răzbătea nici un strop de frică. Era și el surprins de reacția lui.

— Nu. Dar cei doi de afară o vor face. M-au pus să le promit că n-o să-ți clintesc un fir de păr. Nu te plac deloc. Iar eu nu îi pot dezamăgi!

— Nu mai ești omul pe care îl știam.

— De unde dracu' știi tu cum eram eu? Suntem doar

colegi. Nu suntem frați de cruce. La dracu', cu greu putem spune că eram prieteni. Am clienți care depind de mine, iar eu intenționez să le ofer ceea ce doresc. Și mie, bineînțeles, o pensie generoasă.

Lord se uită spre ușa de la intrare.

— Ești îngrijorat pentru micuța ta rusoaică?

Lord nu zise nimic. Ce era să mai zică?

— Sunt sigur că Orleg se bucură de nurii ei... chiar în acest moment.

Capitolul 49.

Akilina îl urmă pe bărbatul căruia Lord îi zicea Deprimatul, în timp ce se afluau în pădure. Covorul de frunze le înăbușea zgomotul pașilor, iar luna pâlpâia printre crengile copacilor, aruncând peste pădure o strălucire lăptoasă. Aerul rece ca gheața îi biciuia pielea, iar puloverul și blugii nu-i țineau prea mult de cald. Cu țeava unei puști lipită de spinare, Thorn era capul de coloană. Orleg închidea șirul, mergând în spatele ei, cu o armă în mână.

Mai merșeră zece minute, afundându-se și mai mult în pădure, până când ajunșeră într-un luminiș. În pământ erau înfipte două lopeți. Se pare că totul fusese cu grijă stabilit, înainte de sosirea lui Hayes la cabană.

— Săpă, îi zise Orleg lui Thorn. Ca și strămoșii tăi, o să mori în pădure și o să fii îngropat în pământul rece. Cine știe, poate că peste o sută de ani o să-ți descopere și ție oasele pe aici.

— Și dacă refuz? întrebă Thorn calm.

— O să te împușc, apoi o să mă distrez cu ea.

Privirea lui Thorn o întâlni pe cea a Akilinei. Respirația avocatului era regulată și nu părea deloc îngrijorat.

— Privește lucrurile în felul următor, zise Orleg. Câteva prețioase momente în plus de viață. Fiecare secundă contează. Oricum, e mult mai mult timp decât i s-a acordat bunicului tău. Ai noroc că nu sunt bolșevic!

Thorn stătea nemișcat și nu părea dornic să pună mâna pe lopată. Orleg aruncă într-o parte pușca și o prinse pe Akilina de pulover.

O trase spre el și femeia începu să țipe, dar inspectorul îi acoperi gura cu palma.

— Destul! strigă Thorn.

Orleg se opri, dar o prinse de gât, nu ca să o sugrume, ci ca să o atenționeze. Thorn apucă lopata și începu să sape.

Orleg îi pipăi sânul cu mâna liberă.

— Rotund și ferm.

Respirația îi mirosea greu.

Akilina ridică mâinile și îi băgă degetele în ochiul stâng. Orleg se zbatu, se dădu înapoi și îi trase o palmă zdravănă peste față, apoi o trânti pe pământul reavăn.

Inspectorul își luă pușca, o încărcă și își puse piciorul peste gâtul ei, ținându-i capul la pământ. Îi introduse țeava puștii în gură.

Privirea ei se îndreptă spre Thorn. Simți în gură gust de rugină și de metal. Orleg apăsă țeava și mai mult, iar ea se luptă să nu se înece. Teama puse stăpânire pe ea.

— Îți place, nenorocito?

Din pădure se desprinsă o siluetă neagră care se năpusti asupra lui Orleg. Polițistul căzu pe spate și scăpă pușca din mână. În secunda următoare, Akilina își dădu seama ce se întâmpla. Se întorsese borzoiul. Se răsuci imediat ce patul puștii lovi pământul.

— Atacă! Omoară! strigă Thorn.

Capul câinelui zvâcni, în timp ce colții intrară în carne.

Orleg se zvârcoli în agonie.

Thorn apucă lopata și înfipse lama în Deprimat, pe care apariția animalului îl luase pe nepregătite.

Rusul gemu când Thorn aruncă din nou lopata, nimerindu-l în stomac. Deprimatul se prăbuși la pământ în urma celei de-a treia lovituri, de data aceasta la cap. Se zvârcoli câteva secunde, apoi rămase nemișcat.

Orleg țipa încă, iar câinele atacă cu și mai multă furie.

Akilina apucă pușca.

Thorn se repezi din spate.

— Stai!

Câinele se retrase și îngenunche, cu respirația aburindă în aerul rece. Orleg se rostogoli, ținându-se de gât. Încercă să

se ridice, dar Akilina îl împușcă în față. Corpul lui Orleg rămase inert.

— Te simți mai bine acum? o întrebă Thorn.

— Mult mai bine, răspunse Akilina scuipând, încercând să scape de gustul de metal din gură.

Thorn se duse la Deprimat și îi verifică pulsul.

— Asta e mort.

Akilina se îndreptă spre câine. Acest animal îi salvase viața. Îi veniră în minte cuvintele pe care le rostiseră Lord și Simion Pașenko. Referitoare la ceva ce spusese în urmă cu o sută de ani un așa-zis om sfânt. „Inocența fiarelor îi va proteja și le va arăta calea, fiind hotărâtoare în drumul spre izbândă.”

Thorn se duse spre câine și îi mângâie coama mătăsoasă.

— Bravo, Alexei! Bravo, băiete!

Borzoii acceptă afecțiunea stăpânului și îi întinse laba cu gheare ascuțite. Avea botul mânjit de sânge.

— Trebuie să vedem ce e cu Miles, zise Akilina.

Se auzi ecoul unui foc de armă, iar Lord profită de momentul când Hayes se uită pe geam pentru a răsturna cu mâna rănită suportul greu de lemn al uneia dintre veioze. Se rostogoli din scaun chiar când Hayes se întoarse și trase.

Camera era acum luminată doar de o veioză și de focul slab din cămin. Se târî cu repeziciune pe burtă și aruncă și cealaltă veioză spre Hayes, sărind apoi peste canapeaua din fața șemineului. Umărul drept îl durea din cauza efortului. Două gloanțe încercară să-l atingă prin canapea. Se întinse pe podea și se târî spre bucătărie, reușind să intre chiar când un alt glonț atinse cantul ușii. Rana din umăr se deschise din nou și începu să sângereze. Încerca să-și oprească hemoragia apăsând locul cu mâna și sperând că ținta lui Hayes va fi mai puțin precisă din cauza trecerii de la întuneric la lumină, dar era conștient că ochii acestuia se vor adapta în doar câteva momente.

Ajuns în bucătărie, se ridică în picioare, apoi, preț de o secundă, își pierde echilibrul din cauza durerii. Camera se învârtea în jurul lui, iar el făcu eforturi să-și vină în fire. Înainte de a se năpusti afară, apucă un prosop de pe masă și și-l puse peste rana din umăr. Ieși și trânti ușa cu mâna însângerată, așezând în dreptul ieșirii un coș de gunoi. Se avântă apoi spre pădure.

Hayes nu știa cu precizie dacă îl nimerise sau nu pe Lord. Încercă să numere de câte ori trăsesese. Își amintea că de patru ori, cel mult cinci. Asta însemna că mai avea încă cinci sau șase gloanțe. Ochii i se adaptară rapid la întuneric, tăciunii din vatră răspândind doar o lumină slabă. Auzi o ușă trântindu-se și presupuse că Lord ieșise. Continuă să meargă cu pistolul în mână, intrând în bucătărie cu grijă. Vârful piciorului drept îi alunecă pe ceva ud. Se aplecă și atinse cu degetul pata. Mirosul îi confirmă că era sânge. Se ridică și se îndreptă spre ușa ce dădea afară. Un tomberon îi blocă ieșirea. Împinse containerul de plastic cu piciorul și ieși în noaptea rece.

— Bine, Miles! strigă el. Se pare că e timpul să înceapă urmărirea de negri. Sper că nu ești la fel de norocos ca și bunicul tău!

Scoase încărcătorul din pistolul Glock și îl înlocui cu unul nou. Cu cele zece gloanțe pe care le avea acum pregătite, era gata să termine ce începuse.

*

Akilina auzi împușcăturile chiar când se îndrepta cu Thorn spre cabană. Avea cu ea pușca lui Orleg. Chiar când ajunseră în fața cabanei, Thorn îi zise să se oprească.

— Să nu fim nesăbuiți, o atenționă el.

Era impresionată de detașarea avocatului. Calmul cu care controla situația o liniștea pe Akilina.

Thorn intră în verandă și se apropie de ușa închisă de la intrare. Din cabană auzi o voce de bărbat care spunea:

— Bine, Miles! Se pare că e timpul să înceapă urmărirea

de negri. Sper că nu ești la fel de norocos ca și bunicul tău!

Femeia se ascunse în spatele lui Thorn, cu câinele lângă ea. Thorn răsuci mânerul și deschise ușa. În interior era beznă, în afara focului din vatră. Thorn intră și se duse direct spre dulap. Deschise un sertar și scoase o armă.

— Haide! o chemă bărbatul.

Se duse după el în bucătărie. Ușa de la ieșire era larg deschisă. Akilina îl văzu pe Alexei mirosind podeaua. Se aplecă și văzu pete întunecate dinspre sufragerie, până la ieșire. Câinele le adulmeca. Se aplecă și Thorn.

— Cineva a fost rănit, zise el în șoaptă. Alexei, miroase! la urma!

Câinele mirosi încă o dată petele. Apoi animalul își înălță capul, ca și cum le-ar fi spus că e gata.

— După el! ordonă Thorn.

Câinele se năpusti spre ieșire.

Capitolul 50.

Lord auzi cuvintele lui Hayes și își aminti de conversația pe care o purtaseră în hotelul Volkov cu nouă zile în urmă. Drace, părea atât de mult de atunci!

Bunicul lui îi povestise totul despre vremea când albi îi vărsau mânia pe negri. Un prieten al unui frate al bunicului său fusese smuls din așternut și spânzurat pentru că cineva îl bănuia de tâlhărie. Fără arestare, fără act de acuzare, fără proces. Deseori se întrebase de unde atâta ură. Unul dintre lucrurile pe care le făcuse tatăl său de-a lungul vieții fusese să se asigure că nici albi, nici negrii nu își uită trecutul. Unii numeau asta populism. Alții îi ziceau comemorare. Grover Lord o numea „un semn de prietenie de la reprezentantul Celui de Sus”. Acum el era cel care fugea prin munții din Carolina, urmărit de un individ hotărât să nu-l lase să prindă răsăritul soarelui.

Prosopul pe care și-l pusese pe umăr îi fusese de ajutor, dar mișcarea continuă a brațului îi făcea rău. Nu avea nici cea mai vagă idee spre ce se îndrepta. Își aminti că Thorn îi spusese că cea mai apropiată așezare omenească era la kilometri distanță. Cu Hayes, cu Deprimatul și cu Orleg pe urmele lui, n-avea prea multe șanse să ajungă prea departe. În minte îi răsună încă focul de armă pe care-l auzise chiar înaintea de a-l ataca pe Hayes. Își dorea să se întoarcă după Akilina și după Thorn, dar își dădea seama de inutilitatea efortului său. Erau, cu siguranță, amândoi morți. Ar fi fost mai bine să se piardă în nopți încercând să scape, ca să poată spune lumii întregi ce aflase. Le datora asta lui Simion Pașenko, Sfintei Grupări și, mai ales, celor care erau deja morți. Ca, de exemplu, Iosif și Vasili Maks.

Se opri. Respira sacadat și aburul răsuflării i se aduna sub

ochi. Avea gâtul uscat și nu știa în ce direcție s-o apuce. Fața și pieptul îi erau learcă de sudoare. Ar fi dorit să-și poată șterge transpirația, dar umărul nu ar fi făcut față efortului. Se simțea amețit. Era slăbit din cauză că pierduse sânge și nici altitudinea nu-l ajută prea mult.

Auzi un zgomot în spate. Dădu deoparte o ramură care atârna și intră în desiş. Pământul începuse să se întărească. Solul era presărat cu pietre. Drumul începea să urce. O apucă pe acolo. Pietrişul se rostogoli sub tălpile sale, iar sunetul fu amplificat de tăcerea nopții. În față se deschidea o vedere panoramică.

Se opri în vârful stâncii, deasupra unui hău întunecat. Dedesubt se auzea un pârâu. Dar nu era prins în capcană. Putea s-o ia la stânga sau la dreapta, înapoi în pădure, dar decise să profite de relief accidentat. Dacă aveau să-l găsească, i-ar fi prins bine elementul-surpriză. Nu putea să fugă la nesfârșit. Nu cu trei oameni înarmați pe urmele sale. În plus, nu dorea să fie doborât de gloanțe, asemenea unui animal. Voia să opună rezistență și să lupte. Așa că se cățăra pe stânci până la o lespede de deasupra prăpastiei. Cerul se întindea peste ce părea a fi un hău fără fund. În acest moment, avea avantajul de a se afla într-un loc în care vedea pe oricine s-ar fi apropiat. Pipăi solul în jurul lui și găsi trei pietre de dimensiunea unor mingi de baseball. Întinse brațul drept să vadă dacă mușchiul îi permite a să-l miște și decise că era în stare să arunce, dar nu prea departe. Ridică pietrele să vadă cât sunt de grele și apoi se pregăti să înfrunte pe oricine ar putea apărea.

*

Hayes vânase suficiente animale ca să știe cum să le ia urma, iar Lord fugise prin pădure fără să fie preocupat să-și ascundă semnele trecerii. Lăsase în spate crengi rupte și chiar urme de pași, acolo unde pământul era reavăn. La lumina strălucitoare a lunii, traseul era ușor de refăcut. Pe lângă acestea, mai erau și petele de sânge care apăreau cu

regularitate. La un moment dat, drumul se opri. Se opri și el. Își aruncă privirea de jur împrejur. Nu mai erau crengi care să-i indice drumul. Se uită la covorul de frunze și văzu că nu mai existau nici pete de sânge. Ciudat. Își pregăti arma, în cazul în care acesta era locul pe care și-l alesese Lord drept ascunzătoare. Era sigur că la un moment dat Lord va sări la bătaie. Poate că acest moment sosise.

Făcu un pas în față. Instinctele îi spuneau că nu e urmărit. Era pe punctul de a se întoarce, când zări o pată întunecată lângă o ferigă. Se strecură înainte, cu arma ridicată. Pământul se transforma în rocă, iar pădurea era înlocuită de colți de stâncă răsărind din pământ, ce răspândeau umbre diforme pretutindeni în jur. Nu-i plăcea ce îl aștepta, dar continuă să meargă.

Căuta indicii - urme de sânge pe stânci, poate - dar era greu să faci diferența între niște pete întunecate și umbre. Încetini, înaintând tiptil, în încercarea de a face cât mai puțin zgomot.

Se opri pe marginea unei stânci și văzu că dedesubt era apă, iar la dreapta și la stânga, copaci. În față se întindea un cer nesfârșit de catifea, plin de stele. N-avea acum timp de admirat peisajul. Se întoarce și, chiar când se pregătea să intre în pădure, auzi un vâjâit sfâșiind aerul.

*

Akilina îl urmă pe Thorn, care ieși din bucătărie. Observă o pată de sânge cu amprenta unei mâini și se gândi la Lord. Borzoiul dispăruse deja, dar fluieratul ușor al lui Thorn îl aduse în fugă înapoi din pădure.

— Nu se aventurează prea departe. Doar cât să ia urma și să găsească drumul, îi șopti Thorn.

Câinele se așază la picioarele lui, iar Thorn îl mângâie pe cap.

— Găsește, Alexei! Mergi!

Animalul se făcu nevăzut printre copaci. Thorn se mișcă în aceeași direcție.

Akilina era îngrijorată de starea lui Lord. Mai mult ca sigur fusese împușcat. Vocea pe care o auzise mai devreme îi aparținea lui Taylor Hayes. Lord credea probabil că ea și Thorn erau morți, întrucât existau șanse infime de a scăpa de doi ucigași profesioniști. Dar avuseseră un avantaj enorm cu câinele. Animalul era absolut remarcabil, dând dovadă de o loialitate de admirat. Și Michael Thorn, la rândul său, era foarte atașat de câine. Acest bărbat avea sânge regesc în vene. Poate că asta îl făcea atât de stăpân pe situație.

O auzise în repetate rânduri pe bunica sa vorbind despre vremurile când Rusia era un imperiu. Oamenii îl venerau pe țar pentru curajul și pentru puterea lui. Îl considerau unsul lui Dumnezeu pe Pământ și se bucurau de protecția lui în vremurile de restriște. El *era* Rusia.

Poate că și Michael Thorn înțelegea această responsabilitate. Poate că și el simțea legătura cu trecutul suficient de puternic pentru a-l face neînfricat, indiferent de ce-i rezerva viitorul.

Cu toate acestea, ei îi era teamă. Și nu doar pentru ea, ci și pentru Miles Lord.

Thorn se opri și fluieră ușor. Alexei apărură în câteva momente, gâfâind. Thorn îngenunche și privi câinele în ochi.

— Ai dat de urmă, nu-i așa?

Akilina nu s-ar fi mirat dacă animalul i-ar fi răspuns, dar acesta rămase așezat pe labele din spate și își trase sufletul.

— Găsește! Pornește!

Câinele o luă la fugă, iar ei îl urmară. În depărtare, se auzi un foc de armă.

*

Lord aruncă piatra chiar atunci când Hayes se întoarse. Simți că i se rupe ceva în umăr, iar durerea îl săgetă pe șira spinării în jos. Rana i se deschisese din nou. Văzu că piatra îl lovește pe Hayes în piept și auzi arma descărcându-se. Sări de la locul unde era ascuns și se aruncă asupra șefului său. Cei doi bărbați se prăbușiră la pământ, în timp ce o durere

ca un șoc electric îi străbătu umărul drept. Ignoră durerea și îi dădu lui Hayes un pumn în față, însă Hayes îl împinse pe Lord cu picioarele, aruncându-l pe spate. Stâncile ascuțite îl loviră pe Lord în spinare, sporindu-i agonia. În următorul moment, Hayes era deja peste el.

*

Akilina începu să fugă. La fel și Thorn. Amândoi în direcția de unde se auzise focul de armă. Terenul devenea mai tare, iar Akilina observă că pretutindeni erau stânci. În față auzi doi oameni respirând sacadat și corpuri rostogolindu-se.

Aici se termina și pădurea. În fața lor se luptau Taylor Hayes și Miles Lord. Femeia se opri lângă Thorn. Borzoiul se opri la rându-i, privind lupta ce se dădea la zece metri de el.

— Oprește-i, îi zise ea lui Thorn.

Dar avocatul nu-și folosi arma.

*

Lord îl văzu pe Hayes ridicându-se în picioare și lovindu-l. În mod surprinzător, reuși să-și adune forțele și îl izbi cu pumnul stâng peste maxilarul pătrat. Lovitura îl opri preț de o secundă pe Taylor. Trebuia să ia arma care-i căzuse atacatorului din mână când el îl lovise cu piatra în piept.

Îl lovi pe Hayes cu genunchiul și îl împinse deoparte. Se mai rostogoli o dată, până își recăpătă echilibrul și se ridică în genunchi. Se săturase de pietrele care îi răneau corpul deja în suferință. Își simțea umărul sângerând. Dar n-avea de gând să se lase omorât ca o vită. Nenorocitul ăsta trebuia oprit aici și acum.

Pipăi solul negru după armă, dar aceasta parcă intrase în pământ. I se păru că zărește două siluete în spatele stâncii, în dreptul copacilor, dar nu își dădea seama cine sunt. Probabil că erau Orleg și Deprimatul, care urmăreau lupta, gata să decidă cine va fi învingător cu un simplu foc de armă.

Îl cuprinse pe Hayes de talie. Se prăbușiră peste o grămadă de pietre și ceva se rupse în corpul celuilalt,

probabil că o coastă. Hayes urlă de durere, dar reuși să-și înfigă mâinile în gâtul lui Lord și să-l împiedice să mai respire. Miles se zvârcoli și în același moment strânsoarea slăbi, iar Hayes îi înfipse un genunchi în plex și lovi cu putere, împingându-l pe Lord spre marginea stâncii.

Lord se pregăti la rândul lui de următoarea lovitură când îl văzu pe Hayes repezindu-se spre el, ridicându-se de la pământ și izbind cu putere. Dar Hayes îi ghicise intenția și se oprise. Așa că picioarele lui Lord atinseră doar aerul.

*

Akilina îl văzu pe Lord rostogolindu-se după o lovitură ratată, ridicându-se apoi în genunchi și întorcându-se spre Hayes.

Thorn îngenunche lângă borzoi. Îngenunche și ea. Animalul mârâi înfundat, cu privirea ațintită asupra scenei întunecate din față. Plescăi de câteva ori, iar Akilina îi zări colții ascuțiți.

— Se decide acum, zise Thorn. Vede mult mai bine decât noi în întuneric.

— Folosește arma, îi zise ea.

Thorn își ridică privirea.

— Trebuie să ducem la îndeplinire profeția întocmai cum a fost rostită.

— Nu fii nebun! Oprește-i acum!

Borzoiul făcu un pas înainte.

— Folosește arma sau folosesc eu pușca, zise ea.

Avocatul îi opri brațul.

— Ai încredere.

Vocea și atitudinea lui exprimau ceva greu de explicat în cuvinte.

Ea nu mai zise nimic.

Thorn se întoarse din nou către câine.

— Cu grijă, Alexei, cu grijă.

Lord reuși să se ridice în picioare și să se îndepărteze de marginea stâncii. Hayes își oprise atacul și părea că încearcă

să-și recapete forțele.

Lord se uita la șeful lui.

— Haide, Miles, zise Hayes. Trebuie să terminăm odată. Doar noi doi. N-ai cum să pleci de aici decât dacă scapi de mine.

Își dădură ocol, asemenea felinelor, Lord prin partea dreaptă, printre copaci, iar Hayes venind dinspre creastă, prin stânga.

Apoi Lord văzu arma. Pe stânci, la mai puțin de doi metri distanță. Dar se pare că și Hayes o zărise. Se repezi și își încheștă mâna pe țeava puștii, adunându-și forțele să o ridice de jos.

Într-o secundă, Hayes era deja cu pușca în mână, cu degetul pe trăgaci și cu țeava îndreptată spre Lord.

Akilina îl văzu pe borzoi năpustindu-se asupra celor doi. Thorn nu îi dăduse nici o comandă. Animalul acționase din proprie inițiativă, știind cumva că acesta era momentul potrivit și simțind pe cine trebuia să atace. Probabil că animalul îi putea distinge pe cei doi bărbați după miros, recunoscându-l pe Lord după izul de sânge. Poate că era influențat de spiritul lui Rasputin. Greu de spus! Hayes nu văzu animalul decât în momentul impactului, când greutatea câinelui îl împinse în spate.

Lord profită de acest moment să se arunce în față, împingându-l pe Hayes, cu câine cu tot în prăpastie. Un țipăt sfâșie liniștea nopții, stingându-se treptat, pe măsură ce ambele trupuri fură înghițite de întuneric. După o secundă, auzi un zgomot înăbușit, când carnea se izbi de stânci, însoțit de un scheunat ce-i frânse inima. Nu avu suficient curaj să se uite în prăpastie. Însă nici nu era nevoie; știa ce se întâmplase.

Din spate, se auziră pași.

Se răsuci, așteptându-se să dea cu ochii de Orleg și de Deprimat; în schimb, îi zări pe Akilina și pe Thorn.

Akilina veni la el și-l strânse în brațe.

— Ușor, zise bărbatul, strâmbându-se din cauza durerii din umăr.

Thorn se apropie de marginea prăpastiei și privi în hău.

— Păcat de câine, zise Miles.

— Am iubit acest animal, spuse Thorn întorcându-se către Lord. Dar totul s-a sfârșit acum. Așa a fost să fie.

Și în acel moment, în lumina slabă a lunii aflate în primul pătrar, pe fața imobilă și în ochii larg deschiși ai lui Thorn, Miles Lord văzu viitorul Rusiei.

Capitolul 51.

MOSCOVA.
DUMINICĂ, 10 APRILIE.
ORA 11.00.

Interiorul Catedralei Adormirii Maicii Domnului strălucea sub lumina sutelor de becuri și de lumânări. Vastul spațiu fusese special iluminat pentru a asigura o vizibilitate maximă camerelor de televiziune care transmiteau ceremonia în direct, în toată lumea. Lord stătea lângă altar, pe un loc mai ridicat, cu Akilina lângă el. Alături de ei erau patru șiruri de icoane împodobite cu pietre prețioase care străluceau în lumina puternică, prevestind numai lucruri bune.

Două jilțuri de încoronare se aflau în centrul catedralei; unul era tronul lui Alexei, al doilea țar Romanov. Aproape nouă mii de diamante erau incrustate în el, alături de rubine și de perle. Era vechi de 350 de ani și fusese expozat de muzeu în ultimul secol. Cu o zi înainte, scaunul fusese transportat de la Muzeul Armelor din Kremlin, iar Michael Thorn era acum așezat în el.

Lângă acesta, în Tronul de Fildeş, era așezată soția lui, Margaret. Scaunul ei fusese adus în Rusia de Sofia, mireasa bizantină a lui Ivan cel Mare, în anul 1472. Ivan fusese cel care proclamase: „Două Rome au căzut, dar a treia e acum în picioare, iar a patra nu va mai exista”. Totuși, astăzi, într-o glorioasă dimineață de aprilie, se năștea o a patra Romă. O comuniune între laic și sacru – întruchipată de țar.

Rusia era din nou condusă de Romanovi.

Lui Lord îi veni în minte imaginea lui Taylor Hayes. Chiar și acum, la șase luni de la moartea acestuia, nu se cunoștea cât de departe mersese conspirația. Existaseră zvonuri că

Însuși patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, Adrian, făcuse parte din această conspirație. Însă șeful Bisericii negase cu înverșunare orice amestec și nu fuseseră aduse dovezi în sprijinul acuzațiilor. Singurul complice dovedit fusese Maxim Zubarev, bărbatul care îl torturase pe Lord în San Francisco. Dar înainte ca autoritățile să-l poată ancheta, cadavrul lui fusese găsit într-o groapă lângă Moscova, cu două gloanțe în cap. Guvernul suspecta că existase o conspirație la nivel național, în care fusese implicată și mafia, dar până acum nu se putuseră aduna dovezi.

Pericolul care plana asupra noii monarhii era unul real, iar Lord își făcea griji pentru Michael Thorn. Avocatul din Carolina de Nord arătase însă un curaj remarcabil. Îi fascinasese pe ruși prin sinceritatea lui, chiar și originea lui americană fusese percepută ca una de bun augur, iar liderii marilor state ale lumii răsuflau acum ușurați că o superputere nucleară era condusă de o persoană cu o perspectivă internațională. Totuși, Thorn afirmase că este un Romanov, cu sânge rusesc în vene – și că intenționa să restabilească influența Romanovilor asupra unei nații care fusese condusă de familia sa timp de trei sute de ani.

Thorn anunțase încă de la început că va numi un cabinet de miniștri care să-l asiste în actul de conducere. Îl numise pe Simion Pașenko consilierul său și îl însărcinase cu alcătuirea noului guvern. Urma, de asemenea, să fie înființată o Dumă de Stat, una cu suficientă forță decizională ca să fie o garanție a faptului că nici un monarh nu va deține puterea absolută. Legea și ordinea aveau să fie la mare cinste. Rusia trebuia să se adapteze contextului internațional. Izolarea nu mai era posibilă.

Iar acum acest bărbat simplu stătea pe Tronul de Diamant, alături de soția sa, amândoi părând perfect conștienți de responsabilitatea care le apăsa pe umeri.

Catedrala era plină de înalți demnitari din lumea întreagă. Monarhul britanic era de față, la fel și președintele Statelor

Unite, împreună cu miniștri și cu șefi de stat din majoritatea țărilor.

Fusese îndelung dezbătut aspectul dacă noul țar va fi Mihail al II-lea sau al III-lea. Fratele lui Nicolae al II-lea se numise tot Mihail și se pare că domnise timp de o zi, după abdicarea acestuia. Dar Comisia Țaristă pusese capăt oricărei dezbateri când decisese că Nicolae al II-lea renunțase la tron doar în numele propriu, nu și al fiului său, Alexei. Prin urmare, după abdicarea lui, fiul său devenise țar, nu fratele său. Ceea ce însemna că doar descendenții direcți ai lui Nicolae puteau revendica tronul. Michael Thorn, fiind singurul și cel mai apropiat descendent pe linie directă de parte bărbătească, devenea astfel Mihail al II-lea.

Prietenul lui Thorn care lucra la Procuratura Generală din Carolina de Nord fusese cel care chemase în Genesis un reprezentant al Departamentului de Stat, a doua zi după moartea lui Taylor Hayes. Se luase legătura telefonic cu ambasadorul Statelor Unite din Rusia și acesta apăruse în fața Comisiei Țariste, dezvăluind descoperirea făcută la zece mii de kilometri distanță. Votul final se amânase până la sosirea moștenitorului, care venise după trei zile, cu turle și trâmbițe și având ochii întregii lumi ațintiți asupra lui.

Testele ADN confirmară că Michael Thorn era descendentul direct al lui Nicolae și al Alexandrei. Structura lui genetică se potrivea perfect cu cea a lui Nicolae, conținând inclusiv mutația pe care o remarcaseră oamenii de știință în anul 1994, când fuseseră descoperite rămășițele pământești ale lui Nicolae. Coeficientul de eroare era mai mic de unu la mie.

Rasputin avusese din nou dreptate. „Dumnezeu va găsi o cale prin care adevărul nu va fi pus la îndoială.”

Călugărul avusese dreptate și cu alte prorocii. „Doisprezece trebuie să moară ca să poată începe renașterea.” Mai întâi patru la Moscova, incluzându-l pe Artemie Belii, apoi garda din Piața Roșie, asociatul lui Simion

Pașenko din Sfânta Grupare, după aceea Iosif și pe Vasili Maks, polițistul din Genesis și, în cele din urmă, Felix Orleg, Deprimatul și Taylor Hayes. O procesiune formată din douăsprezece cadavre, întinzându-se din Rusia până în Statele Unite.

Dar mai trebuia adăugat un nume pe lista victimelor. Alexei, borzoiul de șase ani. Îngropaseră câinele în cimitir, la doar câțiva pași de tizul lui, deoarece Thorn era încredințat că acest animal își câștigase dreptul de a se odihni pe veci alături de strămoșii săi Romanovi.

Lord își îndreaptă atenția către altar, în momentul în care Michael Thorn se ridică de pe tron. Toți cei prezenți în catedrală erau deja în picioare. Thorn purta o robă de mătase care îi fusese așezată pe umeri cu două ore în urmă, în prima parte a ceremoniei de încoronare. Își aranjă faldurile robei și îngenunche cu grijă, în timp ce toată lumea rămase în picioare. Patriarhul Adrian se apropie de el. În liniștea care urmă, Thorn se rugă. Adrian îi unse apoi fruntea cu mir și rosti un jurământ. Într-un lăcaș de cult ridicat de Romanovi, protejat de aceștia și în cele din urmă pierdut tot de aceștia, un alt Romanov purta acum mantia împărătească, cea care le fusese furată prin uneltiri și prin crimă.

Patriarhul așeză coroana pe capul lui Thorn. După un moment de rugăciune, noul țar se ridică și se apropie de soția sa, care purta, la rândul ei, o frumoasă robă de mătase. Apoi femeia îngenunche în fața lui. Thorn îi așeză aceeași coroană pe creștet, după care și-o puse din nou pe cap. Thorn își conduse soția înapoi la tron, apoi se așeză și el alături de ea.

O procesiune de demnitari ruși defilă prin fața lor pentru a jura loialitate noului țar – generali, miniștri, cei doi fii ai lui Thorn, precum și alți descendenți ai Romanovilor, inclusiv Ștefan Baklanov.

Așa-zisul țar scăpase de scandal negând orice implicare și cerând dovezi celor care susțineau contrariul. Afirmase că nu

avea cunoștință de nici o conspirație și că și-ar fi dat silința să fie un conducător bun, în cazul în care ar fi fost ales. Lord consideră că era o mișcare foarte isteasă. La urma urmei, cine ar fi ieșit în față să-l acuze pe Baklanov de trădare? Doar cei care luaseră parte la conspirație, dar era greu de crezut că vreunul dintre ei s-ar fi dat de gol. Candoarea lui fusese apreciată de conașionalii săi, iar Baklanov se bucura în continuare de popularitate. Lord era sigur că Baklanov fusese implicat. Așa îi spusese Maxim Zubarev. „Se învoise să fie o marionetă.” Ar fi vrut să îi arate lui Baklanov ce știa, dar Thorn se împotrivi. Existaseră destule disensiuni. Îl sfătui să lase lucrurile așa cum erau. Iar Lord îi dădu în cele din urmă dreptate. Dar tot se întreba dacă luase decizia corectă.

Se uită la Akilina. Privea ceremonia cu ochii în lacrimi. Îi cuprinse cu blândețe mâna. Era strălucitoare într-o rochie argintie, tivită cu fir de aur. Thorn îi comandase rochia, iar ea îi fusese recunoscătoare pentru atenție.

Privirile lor se întâlniră. Îi întoarse atingerea printr-o strângere ușoară de mână. Văzu afecțiune și admirație în ochii persoanei pe care probabil că o iubea. Nici unul din ei nu știa ce va face în continuare. Rămăsese în Rusia pentru că Thorn dorise ca el și Akilina să-i fie alături. Thorn îi propusese lui Lord să devină consilierul său personal. Deși era american, reprezenta un simbol al trecutului. Era Corbul. Cel care reînviase sângele Romanovilor. În această calitate, prezența sa în tabloul profund rusesc era o consecință firească.

Dar Lord nu era sigur că voia să rămână în Rusia. Firma Pridgen & Woodworth îl promovase. Devenise șeful Departamentului Internațional. În locul lui Taylor Hayes. Ajunsesse să fie preferat în detrimentul celorlalți datorită faptului că numele său era acum cunoscut în întreaga lume. Încă se mai gândea la ofertă, însă singurul lucru care îl reținea era Akilina. Nu dorea s-o părăsească, iar ea își

mărturisise deja dorința de a rămâne să lucreze pentru Thorn.

Ceremonia se sfârșise, iar proaspăt încoronatului monarhi ieșiră din biserică, purtând, așa cum purtaseră Nicolae și Alexandra în 1896, mantii de brocard brodate cu vulturul bicefal al Romanovilor.

Lord și Akilina îi urmară în după-amiaza rece.

Domurile aurii, rotunde ca niște bulbi de ceapă ale bisericilor din jur sclipeau în soarele strălucitor. Pe țar și pe țarina îi așteptau mașinile, dar Thorn refuză să se urce. În schimb, își ridică mantia și roba și o conduse pe soția sa pe drumul ce ducea spre zidul de nord-est al Kremlinului. Lord și Akilina îi însoțiră, observând privirea aprinsă din ochii lui Thorn. La rândul său, Lord trase în piept cu nesaț aerul rece și simți că renaște, atât el, cât și poporul rus. Kremlinul era din nou fortăreața țarului - „cetatea poporului”, cum îl numea Thorn.

La baza zidului de nord-est se afla o scară de lemn care se înălța douăzeci de metri, până la zidurile de apărare. Țarul și țarina urcară încet scara, iar Lord și Akilina îi urmară. Dincolo de zid se întindea Piața Roșie. Locul unde se aflaseră odinioară mormântul lui Lenin și Tribunele de Onoare era acum acoperit cu dale. Thorn ordonase ca mausoleul să fie îndepărtat. Fusesse de acord să rămână cei doi brazi argintii, dar nu și mormintele sovieticilor. Sverdlov, Brejnev, Kalinin și mulți alții fuseseră exumați și îngropați în altă parte. Doar Iuri Gagarin fusesse lăsat la locul lui. Primul bărbat care călătorise în spațiu merita un loc de onoare. Urmau să îi țină companie și alții. Oameni buni și cinstiți, care meritau tot respectul.

Lord privi cum Thorn și soția acestuia se apropiară de o altă tribună, chiar sub creneluri, dar suficient de înaltă pentru a-i ridica deasupra zidului. Thorn își netezi costumul și se întoarse.

— Tatăl meu mi-a vorbit despre acest moment. De cum o

să mă simt. Sper că sunt demn de onoarea care mi s-a făcut.

— Ești, îi zise Lord.

Akilina întinse mâinile și îl îmbrățișă pe Thorn. Acesta îi răspunse la gestul de afecțiune.

— Mulțumesc, draga mea! În vremuri străvechi ai fi fost condamnată la moarte acum. Pentru nesăbuința de a-l atinge astfel pe țar, zise Thorn, cu un zâmbet fluturându-i pe buze. Se întoarse apoi spre soția sa și îi spuse: Ești pregătită?

Ea dădu afirmativ din cap, însă Lord văzu neliniștea din ochii femeii. Și cine putea s-o acuze? O nedreptate comisă cu zeci de ani în urmă trebuia acum îndreptată. Trebuia să se încheie pace cu istoria. La rândul său, Lord hotărâse să se împace cu propria conștiință. Se hotărâse să viziteze mormântul tatălui său la întoarcerea acasă. Era timpul să renunțe la ura față de Grover Lord. Akilina avusese dreptate atunci când îi spusese că moștenirea pe care i-o lăsase tatăl era mai mult decât credea. Datorită lui Grover Lord se transformase în bărbatul care era acum. Îl modelase nu prin puterea exemplului, ci prin greșelile pe care acesta le comisese. Cu toate acestea, mama sa îl iubea cu ardoare. Și așa îl va iubi toată viața. Poate că venise timpul să înceteze să urască.

Thorn și soția lui urcară trei trepte mici, care duceau spre tribuna de lemn. El și Akilina meraseră spre unul dintre creneluri.

Sub zidurile Kremlinului, cât vedeai cu ochii, se întindea mulțimea. Presa anunțase că la ceremonie veniseră două milioane de oameni. Se adunaseră în Moscova de câteva zile. Pe vremea lui Nicolae încoronarea ar fi fost celebrată cu mare pompă și cu manifestații. Dar Thorn nu dorise nimic din toate acestea. Considerase că efortul financiar ar fi fost prea mare pentru poporul său aflat în pragul falimentului. Așa că poruncise să se înalțe doar o platformă și să se anunțe că va sosi în fața poporului la douăsprezece fix. Lord remarcă

punctualitatea țarului în momentul în care ceasul din turn începu să bată ora exactă.

Prin difuzoarele care erau răspândite în jurul Pieței Roșii, o voce rosti cuvinte care reverberau în sufletul poporului. Lord însuși fu cuprins de entuziasm. Mișcat de un anunț care fusese timp de secole strigătul sub care se aduna poporul rus în căutare de conducător. Două cuvinte simple, care se auzeau continuu prin difuzoare. Chiar și el începu să le strige, cu ochii plini de lacrimi, gândindu-se la semnificația lor:

— Trăiască țarul!

Sfârșit.

Nota autorului.

Ideea acestui roman mi-a venit în timpul unui tur al Kremlinului. Ca și în cazul primului meu roman, *Camera de chihlimbar*, am vrut ca informațiile să fie exacte. Povestea lui Nicolae al II-lea și a familiei sale este de-a dreptul fascinantă. În multe privințe, adevărata poveste a morții lor este mai impresionantă decât ficțiunea țesută în jurul lor. Încă din 1991, de la exhumarea rămășițelor pământești ale familiei regale din groapa comună care le adăpostea, au fost dezbateri aprinse legate de identitatea celor doi copii care lipseau. Inițial, un expert rus a examinat scheletele și a ajuns la concluzia că Maria și Alexei lipseau. Apoi, un alt expert american a analizat amprenta dentară și scheletele și a descoperit că era vorba despre Alexei și Anastasia. Am ales-o pe Anastasia doar pentru fascinația care s-a dezvoltat în jurul numelui ei. Vă prezint în continuare alte câteva detalii: A existat, într-adevăr, o mișcare proregalistă, așa cum am arătat în capitolul 21, dar aceasta nu a fost contemporană cu Sfânta Grupare. Aceasta a fost invenția mea. Rușii sunt fascinați de conceptul de „idee națională” (capitolul 9), o ideologie sub care se pot aduna masele. Cea care apare în carte îmi aparține – Dumnezeu, Țarul și Patria. De asemenea, rușii par să aibă o pasiune pentru comisii, iar deciziile importante sunt luate prin sufragii naționale. Părea perfect credibil ca un nou țar să fie ales în același fel.

Retrospectivele (capitolele 5, 26, 27, 43 și 44) care descriu ce s-a întâmplat în timpul execuției Romanovilor și imediat după aceea, inclusiv felul bizar în care călăii au scăpat de cadavre, se bazează pe fapte reale. Am încercat să pun cap la cap evenimentele, pornind de la relatările celor care au fost martori la ele. Sarcina mea n-a fost deloc

ușoară, din cauză că mărturiile erau contradictorii. Felul în care au supraviețuit Alexei și Anastasia reprezintă, desigur, invenția mea.

Scrisoarea Alexandrei (capitolul 6) este fictivă, cu mențiunea că mare parte din ea a fost luată cuvânt cu cuvânt din epistolele trimise de Alexandra lui Nicolae. Relația lor, așa cum reiese din corespondență și nu numai, a fost una pasională.

Declarația unei gărzi fictive de la Ecaterinburg, citată în capitolul 13, este luată dintr-o relatare adevărată.

Predicțiile lui Rasputin sunt citate întocmai, în afară de partea referitoare la renașterea Romanovilor, care este creația mea. Nu se poate spune cu certitudine dacă predicțiile au fost într-adevăr ale lui Rasputin, rostite în timpul vieții, sau doar create de fiica sa după moartea acestuia. Ceea ce e sigur însă e faptul că Rasputin putea să-l ajute pe Alexei să treacă peste crizele de hemofilie, așa cum e descris în prologul care se bazează pe relatări din vremea respectivă.

Informațiile despre Felix Iusupov sunt reale, cu excepția planului de salvare a lui Alexei și a Anastasiei. Din păcate, spre deosebire de personajul Iusupov creat de mine, care este, de fapt, un bărbat de onoare, cel real n-a fost niciodată conștient de greșeala pe care a comis-o prin asasinarea lui Rasputin și de răul pe care l-a produs familiei regale.

Iakov Iurovski, bolșevicul de tristă amintire care l-a ucis pe Nicolae al II-lea, este descris conform cu realitatea și, de cele mai multe ori, îi sunt citate propriile cuvinte.

Realizările lui Carl Faberge sunt toate adevărate, cu excepția duplicatului după Oul cu Lăcrămioare. N-am putut rezista tentației de a-l include în povestea mea. Acea operă de artă părea locul perfect în care se puteau ascunde fotografiile secrete ale celor doi moștenitori care supraviețuiseră carnagiului.

Copacul prințesei despre care se vorbește în capitolele 40

și 42 este des întâlnit în Carolina de Nord. Legătura cu familia regală a Rusiei este, de asemenea, reală. Încântătorii munți Blue Ridges ar fi oferit un sanctuar perfect refugiaților din Rusia din moment ce (așa cum menționează Akilina în capitolul 42) zona este, în multe privințe, asemănătoare cu unele părți din Siberia.

Borzoiul (câinele-lup rusesc), care joacă un rol atât de important în poveste (capitolele 46, 47, 49 și 50), este o rasă de câine dinamică, iar legătura ei cu nobilimea din Rusia este reală.

Aș vrea să clarific faptul că Nicolae al II-lea nu a fost un țar binevoitor și îngăduitor. Observațiile negative despre el pe care le face Miles Lord în capitolul 23 nu sunt departe de realitate. Dar ce s-a întâmplat cu familia regală a fost totuși tragic. Asasinarea tuturor rudelor Romanovilor chiar a avut loc. Totul a făcut parte dintr-un efort sistematic de a eradica întregul neam al Romanovilor. De asemenea, paranoia lui Stalin față de Romanovi și sigilarea tuturor documentelor care făceau referire la ei (capitolele 22, 23 și 30) țin de adevărul istoric. Să-ți imaginezi o renaștere a sângelui lor dă un sens tragicei lor dispariții. Din păcate, soarta lui Nicolae al II-lea, a soției lui și a celor trei fiice nu a fost deloc romantică. Așa cum se menționează în capitolul 44, după ce trupurile neînsuflite au fost exhumate în 1991, oasele Romanovilor au zăcut pe un raft dintr-un laborator mai bine de șapte ani, timp în care două orașe – Ecaterinburg și Sankt-Petersburg – s-au luptat pentru posesia lor. În cele din urmă, o altă comisie a votat în favoarea orașului Sankt-Petersburg, iar membrii familiei regale au fost înmormântați alături de strămoșii lor, cu toată pompa și ceremonia cuvenite.

Au fost înmormântați împreună. Ceea ce e probabil normal, ținând cont că toți cei care îi cunoscuseră vorbeau despre cât erau de apropiați unii față de alții.

Și așa au rămas și în mormânt.